ernst meckelburg

AGENȚII PSI

manipularea conștiinței noastre

NEMIRA

JOCURI PROGRAMATE ALE CONȘTIINȚEI ▲ PSI PENTRU CAZURI GRAVE: PARA-TRUPA ▲ REVOLUȚIONAREA ȘTIINȚEI: FĂRĂ CONȘTIINȚĂ NU MERGE ▲ MANIPULĂRI PSIHOTRONICE ÎNTRE FICȚIUNE ȘI REALITATE ▲ STRATEGII PSI CIVILE

Un dosar pînă de curînd strict secret, dar care începe să iasă la iveală o dată cu încheierea Războiului Rece și a confruntării Est-Vest: atît în Statele Unite, cît și în fostul spațiu de influență a Uniunii Sovietice s-au desfășurat timp de patruzeci de ani cercetări asidue și experimente în domeniul percepției extrasenzoriale umane. Acestea au fost finanțate din plin de armată și de serviciile secrete, diverse fenomene psi, (hipnoza, telepatia, precogniția, precum și o întreagă gamă de efecte psiho-cinetice), avînd în primul rînd un caracter strategic, fiindcă reprezintă forme prin care *conștiința influențează materia.* Autorul redă opiniile unor cercetători, foști ofiteri ai serviciilor secrete americane și rusești, care au dezvoltat tehnici psi și care, relatînd experimente de domeniul incredibilului, atrag atenția asupra primejdiei extreme a utilizării lor în scopuri ofensive. De ce? Pentru că nu există metode eficiente prin care să poată fi combătute...

ISBN 973-9177-95-6

PREȚ 9804 +
196 T.L. = 10000 LEI

ernst meckelburg

AGENȚII PSI

manipularea conștiinței noastre

TRADUCERE DE ION NASTASIA ȘI ȘERBAN NASTASIA

NEMIRA
1996

Coperta colecției și ilustrația: VLADIMIR ENE

ERNST MECKELBURG
PSI-AGENTEN
DIE MANIPULATION UNSERES BEWUẞTSEINS

Difuzare:
Editura NEMIRA & Co, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Telefon: 668.54.10 Telefax: 668.70.51
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-9177-95-6

MULŢUMIRI

Cartea de faţă o dedic, în semn de recunoştinţă, tuturor acelora care au adus contribuţii meritorii la o mai bună înţelegere a fenomenelor ce fac obiectul ştiinţelor de graniţă – intercondiţionările dintre conştiinţă şi materie.

Ei sînt: John B. Alexander, colonel (r) în Armata Statelor Unite; Thomas E. Bearden, locotenent–colonel (r), specialist în fizică nucleară şi apărare antiaeriană; Erich von Däniken, scriitor; Ed Dames, maior (r), preşedintele societăţii PSI TECH; doctor în medicină Vladimir Delavre, medic specialist, redactor al revistei *Transcomunicarea*; dr. Brenda Dunne, şefă de echipă la Laboratorul PEAR al Universităţii Princeton; Gert Geisler, redactor–şef al revistei *esotera*; Siegmar Gerken, editor; dr. Paola Giovetti, scriitoare; Richard Groller, maior (rez) în cadrul DIA; prof. John Hasted, de la Colegiul Birkbeck al Universităţii din Londra; Michael Hesemann, scriitor şi editor; Rainer Holbe, scriitor şi moderator TV; Barbara Ivanova, specialistă în parapsihologie, în trecut la Moscova (unde este acum pe punctul de a se stabili din nou); prof. Robert G. Jahn, specialist în transporturi aeriene şi spaţiale de la Universitatea Princeton; dr. Kurt Klein, director–general ştiinţific al Academiei Militare de Apărare Psihologică din Bonn; Peter Krassa, ziarist şi scriitor; Illobrand von Ludwiger, fizician şi analist de sistem; prof. univ. ing. Franz E. Moser, doctor în ştiinţe tehnice la Institutul de Tehnologie a Transporturilor al Universităţii Tehnice din Graz; doctor în medicină Hans Naegeli–Osjord, medic specialist pentru psihiatrie şi psihoterapie în cadrul Federaţiei Medicilor Helvetici din Basel; Eduard Naumov,

preşedintele Centrului de Psihotronică şi Medicină Populară din Moscova; dr. H.E. Puthoff, fizician, fost colaborator al Institutului de Cercetări Stanford din Menlo Park, California; prof. dr. P. Andreas Resch, editor, docent al Universităţii Luterane din Innsbruck şi Roma; Jack Sarfatti, fizician; prof. dr. E. Senkovski, fizician în cadrul Societăţii de Psihobiofizică, scriitor, coeditor al revistei *Transcomunicarea*; prof. dr. A. Stelter, fizician; dr. Berthold Schwarz, doctor în medicină, psihiatru la Vero Beach, California; Walter H. Uphoff, de la Centrul „Noi Frontiere“ din statul Oregon.

Editorului, dr. Herbert Fleissner, şi d-nei dr. Brigitte Sinhuber, directoarea editurii, le mulţumesc pentru perseverenţa lor de a nu capitula nici chiar în faţa unei teme problematice. Aş vrea să-i mulţumesc şi lectorului Hermann Hemminger, pentru marea răbdare şi atenţie cu care a redactat această carte, ca şi familiei mele, care m-a sprijinit cu multă dragoste la elaborarea manuscrisului.

ERNST MECKELBURG

ÎNTÎLNIRE LA BASEL

„Teoriile fizicii vor rămîne incomplete dacă în definirea realităţii nu va fi implicată într-un fel oarecare şi conştiinţa ca element activ.“

Prof. Robert G. Jahn, *Limitele realităţii*

Eduard Naumov. Cine nu-l cunoaşte pe „bătrîn“, pe marele exponent al parapsihologiei ruse, pe şeful de azi al Centrului de Psihotronică şi Medicină Populară?

Niciodată n-am sperat să-l întîlnesc în persoană, să-i strîng mîna, să petrec cu el ore în şir într-o pasionantă discuţie despre cercetarea fenomenelor Psi în fosta Uniune Sovietică. Şi deodată, lucrurile s-au precipitat.

Noiembrie 1992. La Basel au loc din nou „Zilele Psi“, preţuite şi intens frecventate nu numai de către iniţiaţi. Structura multinaţională a publicului face din această manifestare un eveniment major, comentat pe larg în mass-media, un Eldorado pentru toţi aceia care ar dori să vadă măcar o dată ce se petrece „în culisele“ puterii.

Eduard Naumov a venit cu interpret şi cu o echipă de vindecători specializaţi, ca să facă expuneri însoţite de demonstraţii practice şi să informeze numeroasa asistenţă despre stadiul actual al tratamentelor paranormale în Rusia. Moderator al atelierului condus de Naumov este prof. dr. Andreas Resch din Innsbruck, un vechi prieten al meu, pe care l-am rugat să facă în aşa fel, încît imediat după conferinţă să intru în vorbă cu oaspetele rus.

Am în faţă un bărbat pirpiriu, marcat de deceniile de privaţiuni şi dezamăgit, un om peste care, evident, timpul a trecut nu fără a lăsa urme. Ne privim îndelung ochi în ochi şi ne înţelegem din primul moment. Simpatia pe care i-o arăt se bazează, desigur, pe reciprocitate.

Vorbim despre toate lucrurile care pentru mine sînt de un interes arzător: despre cercetarea în domeniul fenomenelor Psi,

cercetare pe care partea sovietică a desfăşurat-o cu o mare concentrare de mijloace pînă după sfîrşitul Războiului Rece, despre realizările numeroşilor medium-i de vîrf ai Rusiei — talente naturale cu care el a experimentat ani în şir — şi despre activităţile actuale ale lui Naumov, care acoperă aproape în totalitate paleta largă a tratamentului paranormal.

Este o discuţie deschisă, cordială, în cursul căreia Naumov confirmă multe lucruri pe care eu le ştiam deja de aproape două decenii, din aşa-numitele materiale „samizdat" şi din documentele serviciilor secrete din Statele Unite. Un lucru devine acum certitudine: în fosta Uniune Sovietică, numeroşi oameni de ştiinţă responsabili de experimente Psi au studiat posibilitatea utilizării fenomenelor paranormale şi parafizice în acţiuni militare şi de spionaj. Într-adevăr, acolo — şi, fireşte, şi în Statele Unite — s-a desfăşurat o activitate care a urmărit în mod clar scopuri distructive, motiv pentru care a şi fost supusă celui mai strict regim de păstrare a secretului. Datorită strînselor lui legături cu cercurile psihotronice sovietice, Naumov era pe deplin familiarizat cu această activitate. Încercările lui de a o scoate din hăţişul intereselor militaro-strategice, de a conlucra cu oameni de ştiinţă din Occident în cercetarea cauzelor fenomenelor cu care se confrunta în practică, au dat greş. Chiar mai rău: aceste încercări i-au adus în cele din urmă cîţiva ani de lagăr de muncă şi supraveghere din partea KGB-ului.

Am discutat cu el despre foarte talentatul medium psihocinetic care a fost Nina Kulaghina, decedată între timp. Îl lega de ea o prietenie de douăzeci şi cinci de ani. Am vorbit, de asemenea, despre Tofik Dadaşev, cu ajutorul căruia Garri Kasparov a devenit campion mondial de şah în 1985, despre celebrul sugestolog Albert Ignatenko şi despre contactele lui Naumov cu generalul KGB Oleg Kalughin care îşi propunea să utilizeze în plan militaro-strategic tehnici parafizice (psihotronice).

A fost o convorbire lungă şi bine venită. Interpretul nostru părea a nu-şi mai putea ţine ochii deschişi decît cu ţigări şi cafea tare. După aceea, seara tîrziu, cînd ne-am despărţit, ne-am îmbrăţişat ca nişte vechi prieteni. Se încheia o zi fastă. Ne-am promis unul altuia să rămînem în legătură. *Do svidania* — la revedere la Moscova sau la Basel.

Privind retrospectiv, trebuie să constatăm că, în esenţă, numai documentele dezvăluite opiniei publice în anii nouăzeci corespund realităţii. Este vorba de documentele serviciilor secrete americane CIA, NSA, DIA, DARPA etc. asupra activităţilor de pînă acum ale institutelor de cercetare Psi din Est. Dar să mergem mai departe în trecut şi să urmărim mai întîi experienţele mele personale cu centrele sovietice de procurare a informaţiilor.

La începutul anilor optzeci, am primit mai multe scrisori de la un „etnolog" domiciliat la Novosibirsk/Akademgorod (Siberia), un anume domn Sanarov. Acesta mă ruga să-i trimit cărţile mele şi ale altor autori care abordau teme ţinînd de domeniul de la hotarul dintre ştiinţe. Individul — probabil un bielorus căsătorit cu o ţigancă — mă informa că acolo, la ei, nu exista nici un fel de literatură despre parapsihologie şi că despre asemenea cărţi din ţările occidentale nici nu putea fi vorba.

Numărul de două cifre al căsuţei poştale indicate în adresa lui mă nedumerea oarecum, fiindcă pe-atunci părea foarte improbabil ca o persoană particulară să poată avea aşa ceva într-un oraş în care, datorită unor delicate proiecte de cercetare Psi, toţi şi toate erau supuse unui control sever.

După mai mulţi ani, întîmplarea a făcut să cunosc un om de afaceri german, care, datorită relaţiilor lui de export-import cu firme sovietice din domeniul comerţului de stat, avea o trecere extraordinară la autorităţi. Aruncîndu-şi privirea asupra scrisorilor pe care le primisem, mi-a explicat că în cazul respectiv era vorba de o adresă camuflată a KGB-ului. Povestea domnului Sanarov era deci cusută cu aţă albă — un pretext, de bună seamă, pentru ca în felul acesta să afle mai multe despre cercetările Psi din Occident şi să capete literatură în domeniu.

Pe vremea aceea, articolele mele privind perspectiva aplicării efectelor paranormale şi parafizice în domeniul militar şi al culegerii de informaţii erau urmărite cu maxim interes de serviciile din ţară şi din străinătate care se ocupau de „recunoaştere". Întîmplarea a făcut să-l cunosc tot atunci pe directorul-general ştiinţific al Academiei Militare de Apărare Psihologică, dr. Kurt Klein, care avea deja la activ mai multe referate în legătură cu tematica explozivă a domeniului Psi şi redactase, în aceeaşi ordine de idei, cîteva lucrări de mai mică întindere. El m-a asigurat că

materialul meu era parte componentă a expunerilor din cadrul Academiei şi că era tratat cu aceeaşi seriozitate ca şi alte teme de psihologie.

La 17 septembrie 1986, am fost invitat de Academia Catolică a Arhidiocezei Freiburg la Bühlerhöhe (Pădurea Neagră), la o întrunire a ofiţerilor de stat-major germani şi francezi, unde, împreună cu alţi specialişti, urma să vorbesc despre „Armele Psi în Est şi Vest". Din cauza stării foarte precare a sănătăţii mele, nu am putut da curs invitaţiei. Dr. Klein, care a tratat atunci tema în viziunea sa şi a mea, a avut în faţă un auditoriu extrem de receptiv, deşi pe alocuri critic. Părea a se destrăma un tabu.

De altfel, problematica Psi nu apărea pentru prima oară în programul conferinţelor organizate de serviciile militare. Pentru data de 6 februarie 1985, Oficiul Federal al Trupelor de Transmisiuni din Berna a lansat invitaţii la o conferinţă care avea loc la clinica montană Davos-Wolfgang. În cadrul unui colocviu pe tema „Războiul în eter", conferinţa trata despre „Psi şi importanţa lui în domeniul militar". Conferenţiarul, doctor în filozofie P. Aellen, s-a referit cu această ocazie şi la articolele mele — pe atunci singurele de acest gen în spaţiul european — care tratau nu numai faptic, dar şi speculativ această temă actuală şi controversată.

O dată cu sfîrşitul „erei glaciare" dintre Est şi Vest, o dată cu începutul fazei de dezarmare, se constată şi pe „frontul Psi" o destindere generală. În această sferă de preocupări, devin tot mai frecvente schimburile de păreri dintre savanţii provenind din state foste inamice. Astăzi s-a ajuns pînă acolo, încît se lucrează în comun la proiecte de cercetare, ceea ce, cu numai cîţiva ani în urmă, ar fi fost socotit un act de înaltă trădare.

Atît Rusia, cît şi Statele Unite par să fie interesate mai mult de latura comercială a domeniului Psi. Medium-i de vîrf şi foşti ofiţeri de contrainformaţii se oferă, aici ca şi acolo, să prognozeze pe termen lung, să acorde consultanţă pentru serviciile poliţieneşti de investigaţie şi... fireşte, să sondeze poziţiile concurenţiale ale diferitelor firme. Marea afacere cu capacităţi mentale, comerţul cu Psi, are deja o istorie.

În acelaşi timp, rămîne de văzut dacă tendinţa spre mai multă transparenţă, spre utilizarea paşnică a potenţialului Psi se va menţine în continuare, în general, dacă s-a renunţat vreodată la valorificarea aspectului militar al fenomenelor paranormale şi parafizice. Naumov mi-a declarat că este sceptic în privinţa aceasta. La urma urmei, ambele superputeri au sacrificat sume uriaşe în trecut pentru cercetarea strategică în domeniul Psi. Este ilogic să se presupună că evoluţia spre mai multă perfecţiune şi precizie în psihotronică — adică în parapsihologia tehnicizată — se va opri brusc tocmai acum.

Orice activitate de cercetare ascunde în sine germenii binelui şi ai răului. Situaţia parapsihologiei nu este cu mult diferită de cea a ştiinţelor clasice. Nici aici primejdia utilizării abuzive a rezultatelor nu trebuie pierdută din vedere.

Prin această carte — bazată pe concluzii desprinse din activitatea anterioară de contrainformaţii a americanilor şi pe unele studii ale mele —, vreau să atrag atenţia asupra unor pericole care nu dispar niciodată complet, fără ca prin aceasta să anatemizez parapsihologia ca atare. Căci un lucru este cert: utilizarea potenţialului nostru mental în scopuri paşnice poate fi în mod nemijlocit benefică omenirii. Există destule dovezi în acest sens.

JOCURI PROGRAMATE ALE CONŞTIINŢEI

PSIHOTRONICA: „TEHNICIZAREA“ FENOMENELOR PSI

„Percepţia extrasenzorială nu este în nici un caz o chestiune de credinţă. În acest domeniu are loc o bună parte din activitatea propriu-zis ştiinţifică. În ultimii treizeci de ani, s-a demonstrat că avem de-a face aici cu probabilităţi şi că acestea s-au dovedit a fi dincolo de orice hazard statistic.“

Edgar D. Mitchell, astronaut, 1971

Ceea ce se înţelege în ţările occidentale prin „ştiinţe de graniţă“ – cunoştinţele despre aşa-numita „percepţie extrasenzorială“, despre fenomenele psihocinetice, despre practicile spiritualiste de vindecare etc. – poate fi identificat, în linii mari, cu termenul de „psihotronică“, aşa cum s-a cristalizat el în ţările răsăritene, avînd ca obiect totalitatea fenomenelor Psi sau „para“-fenomenelor. În principiu, aceste noţiuni sînt interschimbabile, referindu-se, mai mult sau mai puţin, la acelaşi lucru. Totuşi, se impune o distincţie între psihotronică în sens „foarte larg“ şi în sens „mai restrîns“, pentru că ea serveşte unei mai bune înţelegeri a problemei dezbătute aici: aplicaţiile strategice şi cele care prezintă interes pentru serviciile secrete.

Psihotronica, în sensul cel mai larg, cuprinde atît efectele psihocinetice, cît şi întregul spectru al percepţiei „extrasenzoriale“, precum telepatia, telepercepţia, precogniţia, retrocogniţia, experienţele extracorporale etc. În sens mai restrîns, prin psihotronică se înţelege ansamblul fenomenelor psihocinetice, precum mişcările psihice de obiecte, efectele de îndoire, teleportările, aportările, penetraţiile, materializările, levitaţiile – aşadar fenomene care se raportează la obiecte –, dar mai ales stabilizarea şi reproductibilitatea acestora prin mijloace (psiho)tehnice. Este vorba despre tehnici care implică şi folosirea mijloacelor moderne electronice, bioenergetice, cibernetice şi de altă natură.

După un studiu mai vechi făcut de Armată în Statele Unite, cu privire la influenţa anumitor parafenomene declanşate în mod artificial asupra rezistenţei şi capacităţii de muncă a artileriştilor,

cuvîntul de fabricaţie cehă *psihotronică* exprimă, în principiu, o legătură — mai precis o interacţiune — între spirit şi materie. El desemnează anumite forme de manifestare ale unei energii doar ipotetice pînă de curînd, energie care, în opinia colonelului american John B. Alexander, „ar putea avea, de bună seamă, aplicaţii şi implicaţii importante în domeniul militar".

Fizicianul american Thomas E. Bearden, fost ofiţer de informaţii, tactician şi specialist în sistemele de apărare antiaeriană, vede în concepţia psihotronică un instrument ideal pentru explicarea unor fenomene pînă în prezent de neînţeles din domeniile logicii, fizicii, metafizicii şi matematicii. După părerea sa, psihotronica este veriga naturală de legătură dintre fizic şi psihic, dintre fizic şi parafizic, o zonă mixtă variabilă între aparentul obiectiv şi aparentul subiectiv — domeniul unde, într–un fel oarecare, se concretizează practicile magico–simpatetice ale şamanilor şi activităţile pentru noi de neînţeles ale medium–ilor.

Bearden utilizează noţiunea de „stare virtuală" pentru a face inteligibilă şi a fundamenta ştiinţific realitatea acestei zone mixte şi a aşa–numitelor „obiecte mentale" pe care ea le conţine — adică repere sau chiar procese care există numai în imaginaţia noastră, dar care reprezintă baza psihotronicii. Deoarece însăşi fizica modernă admite obiecte şi stări virtuale, Bearden vede în ele posibilitatea de a explica în termeni cvasifizici fenomene psihotrope şi de a stabili conexiuni între manifestările conştiinţei şi realităţile fizice.

În fizică, particulele sau stările virtuale sînt cele incompatibile cu legea conservării energiei şi care, deci, nu pot exista decît în afara universului nostru spaţio–temporal. De aceea, Bearden le localizează şi fizic într–un „spaţiu multidimensional, la distanţă de trei 'rotaţii' de starea materialităţii noastre" — sau, altfel spus, într–o dimensionalitate mai înaltă. În consecinţă, el defineşte psihotronica drept „gestionarea tehnică a stării virtuale".

Potrivit concepţiei sale, nu numai cîmpurile „nefizice", adică acelea ale conştiinţei, domină cîmpul psihotronic — sau cîmpul Psi — menţionat aici, în legăturile care se stabilesc cu tipurile de cîmp cunoscute nouă (electric, magnetic, gravitaţional şi de altă natură). El crede că a identificat, de asemenea, raporturi coerente spaţio–temporale între fiinţele vii, Pămînt şi Cosmos, idee în sus-

ţinerea căreia face apel la cele mai noi descoperiri ale ştiinţelor care se ocupă de lumea fizică. Activităţile psihotronice ar provoca, în principiu, anumite „reacţii specifice suprafeţelor de graniţă", reacţii ce ar avea loc între termenii cuplului „spirit / conştiinţă", pe de o parte, şi obiectele materiale, fizic reale, pe de altă parte. În cursul activităţilor paranormale/psihotronice, ar fi aduse în rezonanţă sisteme de diferite grade de materialitate, pentru a aduna energia psihotronică (a se citi: bioenergia) necesară transformării nematerialului în material, în aşa fel, încît, la atingerea unei valori liminare, această energie să fie folosită pentru proiectarea „obiectelor mentale" în realitatea noastră fizică. În acest fel, nişte lucruri nemateriale, gîndite, deci „subiective", ar putea fi obiectivate, adică ar putea deveni materiale şi vizibile.

John Hasted, profesor de fizică experimentală la Colegiul Birkbeck al Universităţii din Londra, care s–a ocupat mulţi ani cu studiul fenomenelor psihocinetice (mai ales al fenomenelor de îndoire) şi al cauzelor lor, este de părere că şi „nematerialul" (de exemplu, un obiect mental) poate fi cercetat prin metode ştiinţifice, întrucît şi el ar conţine cel puţin o componentă fizică. Astfel, psihologia ar putea fi utilizată, de exemplu, în studiul conştiinţei sau al emoţiilor, indiferent de metodologia ştiinţifică. Procedeul ar putea fi extins şi la fenomene paranormale (psihotronice), care reprezintă, în mod clar, un „amestec" de „lucruri materiale şi nemateriale". Hasted crede că: „latura materială a fenomenelor paranormale corespunde cel puţin parţial cauzalităţii şi legilor fizice."

Acestea şi numeroase alte teze asemănătoare vin din partea unor oameni de ştiinţă progresişti în gîndire, atît din Est, cît şi din Vest, exprimînd dorinţa şi, poate, intenţia lor foarte fermă de a încadra întîmplările paranormale în modele de gîndire axate pe o viziune mai largă asupra realităţii fizice, pentru ca în felul acesta să le „legalizeze" — o atitudine pe care, evident, numai filozofia în expansiune a psihotronicii o face posibilă.

Aşa cum am arătat deja, psihotronica reuneşte numeroase discipline separate ale căror calităţi şi aplicaţii speciale se vor afla în prim–planul comentariilor noastre. Acest lucru necesită, însă, o definire pe cît posibil exhaustivă şi o catalogare precisă a tuturor fenomenelor cercetate de parapsihologie, în măsura în care sînt relevante pentru analiza noastră.

Faptul că unele noţiuni din domeniu nu sînt numai fixate semantic, ci se şi repercutează în zona ideologicului, rezultă din diversitatea concepţiilor cu privire la originea şi cauzele fenomenelor paranormale.

Pentru interpretarea anumitor efecte Psi de netăgăduit, unii savanţi din Europa răsăriteană, influenţaţi de mai vechea îndoctrinare materialistă, au propus mai cu seamă modele fizice, adică electromagnetice, electrostatice, gravitaţionale, nucleare şi cibernetice, teorii care, fără excepţie, s-au dovedit impracticabile sau greşite, fiindcă porneau de la premise neadecvate. Pentru a ocoli teoriile bazate pe complexul conştiinţă / spirit, care provoca repulsie ideologiei răsăritene, oamenii de ştiinţă din trecut, stînjeniţi în sfera lor de preocupări, se refugiau în terminologia mai puţin constrîngătoare şi mai fluidă a „biocîmpului". Făcînd acest lucru, însă, ei se orientau în mod indirect — cu sau fără voia lor — către cursul integrator de conştiinţă al experţilor occidentali în domeniul Psi, dat fiind că teoriile „biocîmpului", după cum urmează să vedem, sînt mai apropiate de aspectul psihospiritual al parapsihologiei decît toate explicaţiile convenţional-materialiste.

Multe lucruri vorbesc în favoarea ideii — şi cele mai recente cercetări ştiinţifice par să întărească această supoziţie — că elementele de bază ale psihotronicii se întemeiază, de fapt, chiar dacă nu în exclusivitate, pe factori activi bioinformatici, respectiv bioenergetici, adică fizici în sens lărgit. Iată de ce este perfect normal ca astăzi, cînd se produce distanţarea treptată de terminologia „para-", oarecum compromisă — ceea ce, desigur, generează anumite dificultăţi —, să se acorde întîietate clasificării şi concepţiei „bio-" care este, ştiinţific vorbind, mai maleabilă. În locul noţiunilor curente în Occident precum „parapsihologie", „fenomene Psi" şi „percepţie extrasenzorială", terminologia răsăriteană preferă noţiunea integratoare de „biocomunicare".

Biocomunicarea se ocupă cu explorarea posibilităţilor de informare şi a celor energetice, care rezultă din activităţile psihice şi biofizice ale fiinţelor vii, precum şi cu interacţiunile organismelor vii între ele, respectiv dintre ele şi mediul lor ambiant, fără mijlocirea organelor de simţ obişnuite. Suprapunerile cu disciplinele specializate — psihologia, psihofizica, fiziologia, biofizica şi neuropsihiatria — sînt foarte fireşti.

În locul noţiunii de „biocomunicare", savanţii ruşi utilizează uneori şi termenii „psihofiziologie", „psihoenergetică" şi „efecte biofizice". Noţiunea integratoare de „biocomunicare" (în loc de parapsihologie) citată, pentru completare, în tabelul 1, devine interschimbabilă, aşadar, fără nici o restricţie, cu termenul standard de „psihotronică" utilizat aici.

Potrivit definiţiei, biocomunicarea (psihotronica) reuneşte două domenii principale:

TABELUL 1

Definiţia fenomenelor paranormale dată de savanţii ruşi

biocomunicare = *psihotronică* = parafizică (parapsihologie)

Tipul I: *Bioinformatica*
(aşa-numita „percepţie extrasenzorială")

Bioinformatica se ocupă cu strîngerea sau schimbul de informaţii fără solicitarea organelor de simţ normale, deci pe cale extrasenzorială. În esenţă, ea face deosebire între următoarele forme de manifestare a bioinformaţiei: hipnoza (controlul conştiinţei), telepatia, vizionarismul, precogniţia, retrocogniţia, experienţa extracorporală, capacitatea de „a vedea" cu mîinile sau cu alte părţi ale corpului (percepţia dermoptică), inspiraţia şi perceperea de apariţii.

Tipul II: *Bioenergetica*

Bioenergetica descrie fenomene legate de producerea unor efecte perceptibile în mod obiectiv, fără însă a fi solicitate forţe sau energii fizice obişnuite. În această categorie intră: mişcarea, psihic determinată, a unor obiecte îndepărtate (psihocinetica), fenomenele de îndoire determinate în acelaşi mod, fenomene antigravitaţionale, transformările energiei, efectele electromagnetice fără o suficientă explicaţie fizică, procesele chimice şi biologice inexplicabile, care se consumă în mod evident sub influenţa conştiinţei, psihometria, radiestezia etc.

1. *Bioinformatica*, în care sînt incluse acte ale „percepţiei extrasenzoriale" între organisme — telepatie, precogniţie (proscopie), vizionarism, controlul conştiinţei etc. —, respectiv între acestea şi lumea neînsufleţită;

2. *Bioenergetica*, de care ţin mai ales radiestezia (explorarea cu bagheta şi pendulul), terapiile bioenergetice sub influenţa cîmpurilor electromagnetice şi toate felurile de psihocinetică, adică influenţa bioenergiei asupra materiei.

TABELUL 2

Sistemele psihotronice naturale şi interacţiunea lor

a) *Sistematizare*

Sistemul/ Descriere pe scurt	Componente	Reacţie
OMUL: uman-psihotronic UP	conştiinţă [1] bioplasmă [2] trup	inteligent emoţional neconştient
ANIMALUL: animalic-psihotronic AP	conştiinţă parţială — bioplasmă — trup	cvasiinteligent, predominant emoţional (instinctiv)
PLANTA: vegetal-psihotronic VP	conştiinţă parţială — bioplasmă — trup — substanţă organică	vegetal-emoţional (instinctiv)
NEVIUL: neviu-psihotronic NP	materie anorganică în diferite stări de agregare	nici o reacţie proprie în sensul sistemelor vii [3]

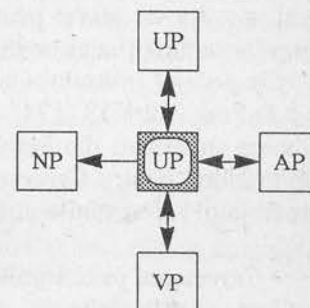
[1] Prin aceasta se înţelege complexul „conştiinţă-psihic-spirit".

[2] Un ipotetic cîmp energetic de ordin mai înalt, corespunzător corpului nostru material.

[3] Materiale anorganice pasive pot fi folosite, însă, ca acumulatori şi relee pentru energia psihotronică.

Enumerarea, în tabelul 1, a celor mai importante fenomene bioinformatice şi bioenergetice contureazǎ numai în linii generale imaginea psihotronicii, aşa cum se prezintă ea astăzi, pentru că nu are rost să încărcăm cu detalii asemenea scheme, avînd în vedere că în permanenţă se descoperă noi fenomene şi conexiuni Psi. De aceea, trebuie să ne îndreptăm mai mult spre diferitele interacţiuni dintre cele patru sisteme naturale de bază ale psihotronicii. Componentele principale ale acestor sisteme — omul (UP), ani-

b) *Comunicarea psihotronică (bioinformatică şi bioenergetică) a omului (UP) cu mediul său înconjurător*

⟷ comunicare bidirecţională

⟵ comunicare unidirecţională

Exemple:

Sistem	Activitate
UP ⟷ UP	Oamenii se influenţează reciproc pe căi paranormale/parafizice, în mod conştient sau inconştient.
UP ⟷ AP	Oamenii exercită o influenţă telepatică, în speţă psihocinetică, asupra animalelor sau intră în comunicare cu ele pe cale telepatică (de ex., în cercetările comportamentale asupra delfinilor, maimuţelor etc.).
UP ⟷ VP	Oamenii exercită o influenţă telepatic-emoţională la nivel primitiv asupra plantelor (aşa-numitul efect Backster; „degetul verde"). Plantele folosesc şi drept transmiţători de semnale psihotronice.
UP ⟶ NP	Materialele anorganice (şi organice) din generatoarele psihotronice pot fi încărcate cu energie bioplasmatică; apoi, prin impulsuri dirijate de conştiinţă, pot fi descărcate/derivate, pentru a se obţine anumite efecte psihocinetice. În acest mod, ele contribuie esenţial la stabilizarea şi reproductibilitatea fenomenelor psihotronice.

malul (AP), planta (VP) şi neviul (NP) –, ca şi reacţiile şi activităţile lor, sînt prezentate schematic în tabelul 2. În timp ce sistemul inanimat–material (NP) constă numai din materie anorganică pasivă, toate celelalte sisteme psihotronice vii prezintă componentele conştiinţă (sau conştiinţă parţială), bioplasmă şi trup (corpuri materiale). Toate sistemele funcţionează numai în conexiune psihotronică, adică întregul nostru univers formează o unitate psihotronică închisă, în care se integrează strict tot ceea ce este viu şi neviu. Aceste conexiuni, greu reperabile de noi în viaţa de zi cu zi, nu sînt un secret pentru savanţii din oricare disciplină a ştiinţelor naturii şi a altor ştiinţe.

Cu prilejul primului Congres internaţional de psihotronică, ţinut la Praga între 18 şi 24 iunie 1973, cunoscutul medic şi parapsiholog american dr. Stanley Krippner, fost şef al Centrului Maimonide* pentru Cercetarea Viselor din Brooklyn, a schiţat clar calităţile şi sarcinile unei cercetări psihotronice ideale:

• Cercetarea psihotronică trebuie să fie, în mod obligatoriu, o ştiinţă interdisciplinară, deoarece se ocupă cu interacţiunile dintre fiinţele vii şi mediul înconjurător. Domeniile de activitate care au o legătură specială cu integrarea (adică tocmai cu această interacţiune) sînt medicina psihosomatică, acupunctura şi fotografia de înaltă frecvenţă.

• Scopurile spre care tinde „dezvoltarea psihotronică" a omului sînt integralitatea, lărgirea sferelor conştiinţei şi pătrunderea în domenii mai subtile ale cunoaşterii. De aceea, pentru a înţelege fenomenele psihotronice în propria lor semnificaţie, cercetarea de specialitate trebuie să evidenţieze mai degrabă aspectele sănătoase ale personalităţii decît pe cele ce ţin de psihopatologie.

• În procesul descoperirii propriilor noastre aptitudini psihotronice trebuie să ne învingem teama (în faţa necunoscutului); de acelaşi curaj are nevoie ştiinţa atunci cînd se pune problema de a întreprinde cercetarea acestor fenomene. Incapacitatea de a accepta o nouă imagine asupra lumii a făcut ca timp de ani de zile cercetarea psihotronică să rămînă în urmă, dar astăzi nu trebuie să ne mai împiedice să studiem întrepătrunderea vieţii noastre cu psihotronica.

• În toate experimentele ei, cercetarea psihotronică trebuie să ţină seama de demnitatea omului. Trebuie respinse acele proiecte de cercetare, în care omul este asimilat cu un „obiect" sau chiar cu o „maşină".

• În sfîrşit, rezultatele cercetării psihotronice ar trebui să fie valorificate spre binele întregii omeniri. Trebuie să veghem ca psihotronica să slujească promovării libertăţilor umane şi dezvoltării sociale, şi nu represaliilor sau asupririi. Medicina preventivă, vindecarea şi creativitatea sînt domenii importante de aplicare pentru o psihotronică judicios întrebuinţată.

• Psihotronica poate aduce o contribuţie importantă la supravieţuirea omenirii. Dînd la iveală reţeaua de fire care leagă între ele toate fiinţele vii, ea este în măsură să încurajeze tendinţele pacifiste, antirăzboinice.

Idealurilor lui Krippner cu privire la o lume sănătoasă a psihotronicii nu le-a fost dat, deocamdată, să se materializeze. Există o prăpastie prea mare între dezideratele de la începutul anilor şaptezeci şi realitatea de astăzi, marcată de neîncredere şi violenţă. Există o prea mare tentaţie de a recurge la presiuni prin intermediul tehnicilor şi sistemelor de arme psihotronice, cu scopul de a impune anumite puncte de vedere, ba chiar de a cîştiga războaie viitoare, pentru ca strategii militari să renunţe de bunăvoie la dezvoltarea şi utilizarea acestor mijloace. Se pare că şi în acest caz interesele strategice şi economice stau înaintea unor considerente discrete.

Să aruncăm mai întîi, la modul general, o privire asupra posibilităţilor ipotetice de utilizare militară a forţelor şi fenomenelor psihotronice (paranormale), care au făcut obiectul unei analize serioase din partea strategilor din Statele Unite – şi cu siguranţă nu numai din partea lor. Să abordăm, în primul rînd, poziţiile militarilor americani faţă de cercetarea ruşilor în domeniul Psi şi faţă de importanţa acesteia pentru viitorul raport de forţe dintre Est şi Vest.

* *Moise Maimonide* (1135–1204), medic, teolog şi filozof evreu din Cordoba (Spania), care a încercat să demonstreze unitatea între credinţă şi raţiune şi să reconcilieze iudaismul cu gîndirea lui Aristotel. Dintre scrierile sale: *Luminariu* (1168), *Mişne Tora* (1180), *Călăuza rătăciţilor* (1190) (n. red.).

IMPLICAREA CIA

Dacă numeroaselor grupuri particulare din lumea occidentală, care se ocupă cu fenomenele Psi, le–a fost refuzat sprijinul financiar de către organismele de stat, pe motiv că acest domeniu nu prezintă interes sau nu este suficient de rentabil, reţelelor de cercetări militare, în schimb, acest sprijin le–a fost acordat fără nici o restricţie în perioada Războiului Rece, eventualele proiecte secrete fiind în acelaşi timp sustrase oricărui control civil. În declaraţiile oferite cercurilor largi ale opiniei publice, oficialităţile, şi cele din Est şi cele din Vest, au negat multă vreme faptul că desfăşurau activităţi de cercetare în domeniul Psi, că erau din ce în ce mai interesate de tehnicile şi tacticile psihotronice de uz militar, scopul real fiind acela de a ne face să credem că asemenea „arme miraculoase" nici măcar nu pot exista, pentru că... „nu poate exista ceea ce nu are voie să existe". De ce ni s–a ascuns adevărul, însă, de ce nu am fost informaţi asupra posibilităţii, fie şi teoretice, a existenţei unor noi sisteme de arme şi tactici de luptă psihotronice? Se temeau cumva autorităţile responsabile de binele şi fericirea noastră a tuturor să nu neliniştească prea mult populaţia? Trebuia, oare, evitată o panică la scară mondială?

Chiar şi fără o înţelegere prealabilă în această privinţă, persoanele responsabile din Est şi din Vest au fost de acord, în mod evident, deşi tacit, ca asupra adevăratului obiect al cercetărilor în domeniul aşa–numitelor „ştiinţe de graniţă" să–şi ţină supuşii în întuneric, derutîndu–i prin argumentări subtile, iar acest lucru a fost realizat prin confruntări de ochii lumii şi prin tratative de dezarmare.

Experienţa arată că şi în platoşa protectoare a statului există uneori „fisuri". Aşa se face că, după un timp, nici în domeniul aplicaţiilor psihotronicii în scopuri militare şi de contrainformaţii nu au mai putut fi ţinute secrete acţiunile şi planurile de cercetare ale marilor puteri. În numărul său din 2 decembrie 1983, prestigioasa revistă ştiinţifică americană *Science* îşi informa cititorii că un membru al Senatului îşi manifestase deschis interesul pentru cercetarea parapsihologică şi că printre ceilalţi senatori domnea, de asemenea, un mare interes faţă de unele proiecte din domeniul

ştiinţelor de graniţă, cu atît mai mult cu cît trecuseră deja cîţiva ani de cînd Serviciul de Cercetări al Congresului Statelor Unite (CRS, *Congressional Research Service*) fusese solicitat să prezinte un raport asupra stadiului actual al cercetărilor Psi. În vara aceluiaşi an, CRS a acuzat lipsa de sprijin financiar pentru această ramură a cercetării. Se spunea că Statele Unite ar fi investit anual numai 500 000 de dolari în proiecte speciale, bani proveniţi aproape exclusiv din surse particulare. În Uniunea Sovietică, se afirma în raportul înaintat Congresului, ar fi fost alocate acestei ramuri a cercetării peste zece milioane de dolari anual.

Dacă bine venita includere a „biocomunicării" în planurile de cercetare care mai demult erau centralizate la nivel de stat reflectă temerea ruşilor că prin activităţi Psi şi ipoteze „para–" s–ar putea aluneca prea departe pe panta ocultismului şi a religiei, hotărîrea lor ca pe viitor să–şi efectueze cercetările psihotronice fără publicitate seamănă destul de bine cu atitudinea aliaţilor în timpul celui de–al doilea război mondial, cînd aceştia s–au folosit de toate mijloacele pentru a păstra secretul construirii bombei atomice. Faptul că americanii au avut şi ei ambiţii asemănătoare, că în Statele Unite cercurile guvernamentale cochetează deja de mult timp cu studierea ştiinţifică a fenomenelor Psi şi a aplicaţiilor lor practice — mai ales în domeniul militar —, ar trebui să fie limpede oricui a avut posibilitatea să arunce măcar o privire pe documentele speciale ale serviciilor americane. De exemplu, în numărul său din 7 august 1977, *Washington Post* relata despre participarea unor înalţi funcţionari ai Agenţiei Centrale de Informaţii (CIA, *Central Intelligence Agency*) şi ai Agenţiei Naţionale de Securitate (NSA, *National Security Agency*) la cîteva „experimente neobişnuite", efectuate la Institutul de Cercetări Stanford din Menlo Park, California, asupra cărora vom reveni mai jos cu mai multe amănunte. În cursul acestor experimente, doi fizicieni ai institutului, dr. Harold E. Puthoff — anterior el însuşi inginer şi cercetător la NSA — şi dr. Russell Targ le–au demonstrat funcţionarilor uluiţi ai serviciilor de securitate capacităţile celor mai remarcabili medium–i din Statele Unite, Ingo Swann şi Pat Price, de a descrie exact locuri foarte îndepărtate, pornind de la cîteva coordonate geografice abstracte — fenomen Psi pe care experţii îl numesc „vizionarism" sau „telepercepţie" (*remote viewing*, în

limba engleză), iar unii parapsihologi, deşi nu întru totul corect, şi „proiecţie astrală" sau „experienţă extracorporală".

Încă de acum peste patruzeci de ani, mici grupuri din interiorul conducerii americane cochetau insistent cu posibilitatea de a se utiliza tehnici psihotronice în domeniul militar. În măsura în care nu cădeau sub incidenţa regimului de păstrare a secretului, cîteva din cercetările şi experimentele încurajate de agenţiile guvernamentale americane au fost enumerate de *Washington Post*:

• Dr. Joseph Banks Rhine, biolog şi parapsiholog american, între timp decedat, co-fondator şi director al Laboratorului de parapsihologie al Universităţii Duke din Durham, Carolina de Nord, a efectuat, încă din 1952, la cererea Armatei americane, experienţe privind percepţia extrasenzorială.

• La începutul anilor şaizeci, o echipă de oameni de ştiinţă ai Aviaţiei Militare americane a testat cîţiva tineri ofiţeri pentru a le determina aptitudinile Psi şi a pune la punct procedee adecvate în vederea unor teste ulterioare.

• În timpul războiului din Vietnam, Corpul Marinei Statelor Unite a utilizat aşa-numitele tehnici radiestezice (explorări cu bagheta) pentru a descoperi zonele minate din munţii de la vest de oraşul Hue şi ascunzişurile sistem-tunel ale Vietcong-ului.

• Institutul Naţional de Sănătate din Statele Unite a participat şi el la anumite studii parapsihologice, finanţînd un proiect de telepatie prin intermediul viselor, proiect preluat mai tîrziu de Fundaţia aerospaţială McDonnell, în condiţiile în care Corporaţia McDonnell-Douglas era una dintre cele mai importante firme contractante ale guvernului american în sectorul de apărare.

• În 1974, Administraţia Naţională Aeronautică şi Aerospaţială a Statelor Unite (NASA, *National Aeronautics and Space Administration*) cheltuia deja sume importante pentru construirea unui aparat care să contribuie la dezvoltarea aptitudinilor Psi, precum şi pentru un studiu-pilot privind măsurarea undelor cerebrale în timpul experimentelor de biocomunicare.

• Doi ani mai tîrziu, Agenţia pentru Proiecte de Cercetare Avansată a Departamentului Apărării al Statelor Unite (DARPA, *Defense Department Advanced Research Project Agency*) a suplimentat cu 145 000 de dolari suma alocată unui studiu privind cercetarea cauzelor fenomenului de aură în fotografia de înaltă frecvenţă (aşa-numita fotografie Kirlian). Cu această ocazie, s-ar fi constatat că asemenea fotografii cu aură au o anumită legătură cu coeficientul de umiditate al pielii persoanei testate, constatare care a putut fi infirmată mai tîrziu prin îndepărtarea efectului umidităţii.

• Pe coasta de vest a Statelor Unite, într-un spital al veteranilor subordonat administraţiei militare, au avut loc experimente secrete de *biofeedback* şi telepatie. Experienţe extracorporale (EEC) ar fi fost întreprinse şi la o instituţie asemănătoare din Vestul Mijlociu al Statelor Unite. Nu se mai poate şti, însă, dacă în aceste cazuri a fost vorba de teme de cercetare ale guvernului american sau de iniţiative particulare.

Există astăzi numeroase indicii că înalţi funcţionari ai serviciilor de securitate americane s-au ocupat în trecut cu studiul posibilităţilor de a declanşa în mod psihotronic acte de sabotaj. Ron Robertson, ofiţer de securitate la Laboratorul „Lawrence Livermore" din California — unul dintre cele mai mari arsenale de arme atomice din Statele Unite —, a confirmat că „anumite interese ale guvernului american în materie de cercetare psihotronică vor influenţa unele sectoare secrete ale activităţii de apărare, de exemplu securitatea armelor nucleare".

Ron Robertson, care a urmărit de la nivel oficial dezvoltarea psihotronicii, şi-a exprimat temerea, în anii şaptezeci, că există medium-i talentaţi care ar putea detona sau neutraliza încărcături nucleare, utilizînd forţe psihocinetice dirijate de conştiinţă. El ne avertiza: „Este suficient, pentru aceasta, ca, de la numai un pas, să reuşeşti să mişti din loc a opta parte dintr-o uncie (greutatea mecanismului de detonare) pe o distanţă de un sfert de ţol."

Cine admite posibilitatea sabotajului Psi ar trebui să-şi pună şi problema utilizării acestuia într-un anumit scop, ceea ce nu numai că presupune recunoaşterea *de facto* a fenomenului psihocinetic, ci necesită, în plus, noi ipoteze de lucru, care conduc, probabil, la dezvoltarea unor strategii de răspuns.

Jack Anderson, de la *Washington Post*, afirmă că, la începutul anilor optzeci, ar fi aflat că Pentagonul aloca an de an un buget de şase milioane dolari pentru perfecţionarea armelor şi tacticilor

psihotronice — printre altele pentru „spălarea creierelor" pe cale telepatică, adică pentru a scoate din uz cadrele de conducere ale inamicului, în aşa fel, încît focoasele nucleare să poată ajunge fără probleme la timpul zero în *hinterland*-ul inamic, la distanţe de mii de kilometri —, ba chiar pentru efectuarea aşa-numitelor „anulări artificiale ale timpului" (modificări ale structurii noastre spaţio-temporale), care înghit rachetele intercontinentale aflate în zbor, lăsîndu-le să explodeze inofensiv „undeva" în trecutul nostru îndepărtat.

Agenţia de Informaţii a Departamentului Apărării (DIA, *Defense Intelligence Agency*) din Washington consideră, evident, perfect realizabile astfel de proiecte — sisteme de arme psihotronice perfecţionate la maximum, care prin bizareria lor nu sînt cu nimic mai prejos de plăsmuirile literaturii ştiinţifico-fantastice contemporane. Observarea şi analizarea în permanenţă a scenei psihotronice răsăritene de către CIA au dus la constatări care fac ca programele analoage ale Pentagonului să nu mai pară deloc nişte iluzii ale unor strategi de planşetă ultra-candizi.

CIA a atras atenţia, în perioada Războiului Rece, asupra pericolului pe care-l reprezenta subaprecierea cercetării Psi din Est. Savanţi ruşi, competenţi în diferite domenii, lucrau din plin aproape numai în laboratoare secrete, cu precădere la Novosibirsk.

După Jack Anderson, ruşii ar fi fost angrenaţi, pe vremea respectivă, în cercetări avînd ca obiect:

- mişcarea de obiecte pe cale psihocinetică (bioenergetică);
- utilizarea undelor electromagnetice de frecvenţe extrem de joase (ELF, *Extremely Low Frequency*) pentru transmiterea de conţinuturi informaţionale (se căutau, evident, posibilităţi de a întări şi/sau stabiliza semnalele telepatice — bioinformaţiile — pe cale electromagnetică);
- identificarea conexiunilor funcţionale dintre activităţile creierului şi cele ale computerului (probabil pentru perfecţionarea sistemelor cibernetice);
- dezvoltarea de monitoare şi stimulatoare pentru influenţarea telepatică la distanţă;
- analizarea pe bază de frecvenţe înalte a undelor cerebrale ale persoanelor ce urmează a fi testate etc.

După apariţia articolului lui Anderson, Ambasada sovietică din Washington a dat publicităţii un foarte prolix comunicat de presă, în care sublinia din nou progresele obţinute de Uniunea Sovietică în cercetarea ştiinţifică a „biofenomenelor". O asemenea reacţie a sovieticilor trebuie să fi părut curioasă oricui era informat despre evoluţia în timp a poziţiei lor faţă de fenomenele paranormale. Pe de o parte, după cum am menţionat deja, se încercase multă vreme o discreditare a parapsihologiei; pe de altă parte, de teama corespondenţilor occidentali mult prea curioşi, se instituise o zonă de protecţie în jurul propriilor savanţi implicaţi în cercetarea psihotronică şi orice informaţie privind evoluţiile din acest domeniu era blocată ca fiind secret de stat. Oare aceste declaraţii stranii, care echivalau cu nişte duşuri informaţionale (adevărul este că la fel se comportau şi americanii) erau doar nişte manevre de inducere în eroare a serviciilor secrete din Vest şi din Est, doar nişte rivalităţi între CIA şi KGB (*Komitet Gossudarstvennoi Bezopasnosti* — Comitetul Securităţii Statului)? Ambele servicii secrete s-au străduit, de-a lungul deceniilor, cu mai mult sau mai puţin succes, să-şi paseze reciproc informaţii false asupra activităţilor lor de informare.

Jocul de-a v-aţi ascunselea între organizaţiile de spionaj occidentale şi răsăritene în jurul cercetării psihotronice a început, de bună seamă, în 1960, cînd ziarele franceze au răspîndit zvonul că americanilor le reuşise o experienţă epocală, constînd în transmiterea telepatică de informaţii între o bază de pe uscat şi echipajul submarinului atomic „Nautilus". Deşi în cazul acestei ştiri nu era vorba, după părerea experţilor occidentali, decît de o gogoaşă gazetărească iscusit pregătită, ea a avut drept urmare faptul că sovieticii le-au permis oamenilor lor de ştiinţă să-şi intensifice studiile în domeniul Psi, pînă atunci hulit. O a doua mutaţie s-a produs în atitudinea sovietică după apariţia cărţii semnate de Sheila Ostrander şi Lynn Schroeder, *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain* (Descoperiri psihice în spatele cortinei de fier).

În timp ce membri ai Congresului american somau autorităţile militare să întreprindă imediat ceva împotriva eventualei superiorităţi a Uniunii Sovietice în utilizarea în scopuri militare a parapsihologiei, sovieticii îşi retrăgeau de formă „favoarea" pe care o acordaseră propriei lor cercetări Psi — o măsură teatrală,

după cum putea să confirme oricine era cît de cît familiarizat cu vicleniile serviciilor secrete, o diversiune grosolană, menită, desigur, să deruteze CIA şi organizaţiile asociate ei. Cît de puţin a băgat în seamă CIA asemenea afirmaţii vagi ale ruşilor rezultă din faptul că numai în anii şaptezeci contraspionajul american a publicat trei rapoarte detaliate despre cercetarea psihotronică sovietică — documentaţii foarte concludente, despre care se spune că au contribuit esenţial la alocarea de fonduri de la bugetul de stat pentru studiile Psi.

Primul raport, intitulat „Comportamentul ofensiv dirijat în URSS", a fost întocmit în 1972 de Biroul Medical al Statului Major General american. Un al doilea, cu titlul „Cercetări parapsihologice sovietice şi cehoslovace", a apărut în 1975 şi poartă semnătura responsabilă a Agenţiei de Informaţii şi Cercetări Medicale.

În sfîrşit, în 1976, CIA a cerut unei echipe de cinci oameni de ştiinţă de la Compania de cercetare şi producţie aeriană din Torrance, California, să întocmească un al treilea raport asupra cercetării psihotronice din ţările socialiste.

Toate cele trei studii ajungeau la concluzii asemănătoare: KGB-ul cheltuia sume imense pentru proiecte secrete de cercetare Psi, oamenii de ştiinţă sovietici aşteptînd de la persoanele cu asemenea aptitudini avantaje militare şi informaţionale de proporţii nebănuite încă. Dr. J.W. Eckens, un fizician care, la vremea respectivă, a ajutat la întocmirea celui de-al treilea raport, al CIA, scria: „Cred că sovieticii se ocupă în realitate cu dezvoltarea de 'prototipuri' (sic!) cu care să poată duce un război Psi."

Autorul american de lucrări ştiinţifice Randy Fitzgerald mă informa, în 1981, despre eforturile lui de a obţine accesul, în temeiul Legii cu privire la libertatea informaţiei, la documente CIA privind cercetarea proprie în domeniul psihotronicii militare. După o aşteptare de luni de zile, timp în care el a ameninţat cu o reclamaţie împotriva tergiversării, a primit, în cele din urmă, un dosar de vreo 500 de pagini cuprinzînd informaţii fără valoare, rapoarte şi articole despre fenomene Psi, piese însăilate fără nici o noimă, care nu i-au fost de nici un folos. Abia după ce a forţat nota a doua oară, ameninţînd din nou că se va plînge justiţiei, a primit cîteva materiale care i s-au părut extrem de edificatoare:

„Cel mai interesant dintre documentele puse la dispoziţia mea este o minută de patru pagini datată 7 ianuarie 1952, care conţine propunerea ca percepţia extrasenzorială (PES) să fie transformată într-o 'bombă atomică a spionajului", CIA încredinţînd unor persoane sensibile (telepaţi, vizionari etc.) sarcini de supraveghere. În primul rînd, se prevede un program de dezvoltare desfăşurat pe trei ani, adică 'un efort serios de a îndruma cercetarea asupra percepţiei extrasenzoriale în mod stăruitor spre rezolvarea problemelor practice ale contrainformaţiilor'.

Autorul acestei minute, probabil un psiholog al CIA, nu lăsa nici o îndoială asupra rolului ce revine organizaţiei sale în parapsihologie: 'Dacă există — şi în mod evident există — persoane cu o anumită capacitate de percepţie extrasenzorială, acest fapt şi implicaţiile lui ar trebui să fie de cea mai mare importanţă pentru serviciile de informaţii.' După ce prezintă problematica rentabilităţii experimentelor PES, autorul încheie cu fraza: 'Impresia cu care rămîi... este aceea că problema dirijării percepţiei extrasenzoriale ar fi fost deja rezolvată!' "

În continuare, Fitzgerald afirmă: „Documentele făcute publice de către CIA, asupra propriilor cercetări, se concentrează pe trei domenii principale:

• Conexiuni cu programul antidrog al organizaţiei;
• Posibilitatea de a folosi percepţia extrasenzorială la rezolvarea problemelor tehnice ale muncii de contrainformaţii;
• Posibilităţi de teleinfluenţare a activităţilor cerebrale din lumea animală (minuta din 21 aprilie 1961).

După cum se ştie, în cadrul unui program pe termen lung, CIA este în căutarea modalităţii de a dirija conştiinţa umană cu ajutorul drogurilor.

Este cunoscut şi faptul că organizaţia face experienţe pe 'animale dirijate' (sic!), pentru a transforma delfinii, cîinii, pisicile şi alte forme de viaţă animală în 'roboţi'.

Există, de asemenea, suficiente indicii despre faptul că, încă din 1952, CIA s-a implicat în experienţe speciale de laborator, precum şi în supravegherea şi recrutarea unor persoane dotate cu calităţi paranormale."

Exista, oare, pe vremea aceea, la Pentagon o *Psi-Task-Force*, o „formaţiune de intervenţie" Psi pentru misiunile militare şi de spionaj mai delicate? Randy Fitzgerald şi Jack Anderson nu au exclus existenţa unei asemenea formaţiuni. Totul mai apare încă şi acum, dar numai pe dinafară şi pentru neştiutori şi neiniţiaţi, ca un joc supus hazardului: incoerent, derutant şi în acelaşi timp fantastic. Altfel stau lucrurile la pupitrul de comandă al puterii: aici se contează în mod evident pe posibilitatea ca, într-un viitor nu prea îndepărtat, tehnicile şi tacticile psihotronice fiabile să joace un rol important din punct de vedere strategic.

„CÎMPUL DE LUPTĂ MENTAL" AL COLONELULUI ALEXANDER

„'Cîmpul de luptă' îmbracă forme din ce în ce mai complicate. Introducerea de tehnologii noi şi perfecţionate obligă conducerea trupelor să analizeze temeinic caracterul unei eventuale ameninţări, dar şi măsurile de apărare şi contramăsurile necesare. Pe lîngă progresele tehnice unanim cunoscute, se conturează la orizont o nouă dimensiune a 'cîmpului de luptă', dimensiune ce nu poate fi încadrată necondiţionat în schema general-acceptată a noţiunilor noastre de timp şi spaţiu. Acestui domeniu i se spune uneori psihotronică sau bioenergetică."

Rîndurile de mai sus pot fi citite în numărul din decembrie 1980 al prestigioasei reviste militare americane *Military Review*. Contribuţia pe această temă, „Noul cîmp de luptă mental", este semnată de un militar de rang înalt, colonelul John B. Alexander, şi ca studiu timpuriu este extraordinar de importantă pentru consideraţiile noastre, fiindcă prin ea Armata Statelor Unite atrage atenţia, pentru prima dată în mod „oficial", asupra importanţei strategice a fenomenelor Psi şi a tehnicilor psihotronice. Pînă în momentul publicării articolului, psihotronica trecea, în cercurile militare, drept o chestiune hazardată. Atît timp cît această temă era dezbătută numai în cadrul serviciilor secrete, se putea bănui că în spatele rapoartelor lor despre activitatea Psi se ascundeau manevre speciale de intoxicare, ştiri prefabricate despre proiecte „fantomă", al căror unic scop era acela de a-l abate pe ipoteticul adversar de la aspectele psihotehnice mai importante. Militarii gîndesc în această privinţă mult mai prozaic, mai convenţional, deşi între serviciile secrete ale Statului şi organizaţiile de contrainformaţii ale diferitelor arme nu trebuie neapărat să existe păreri şi intenţii opuse. Atîta doar, că aparatul militar reacţionează de obicei mai lent, declaraţiile sale sînt mai îndelung chibzuite, ceea ce face ca ele să fie întotdeauna ulterioare evoluţiilor efective.

În lucrarea sa de opt pagini, care a stîrnit un puternic interes nu numai în cercurile militare, colonelul Alexander abordează, printre altele, esenţa psihotronicii, tendinţele cercetărilor ruseşti şi americane în domeniul Psi, precum şi aspectele militare ale uti-

lizării acestuia. Referitor la aspectele militare, afirmă: „Percepția la distanță (*remote viewing*) sau experiențele extracorporale deschid în fața serviciilor de contrainformații perspective ce nu au nevoie de nici o dezbatere specială. Henry Gris și William Dick au relatat că anumiți subiecți folosiți în scopuri strategice atît în Republica Populară Chineză, cît și în Uniunea Sovietică, erau în stare ca, printr–o deplasare extracorporală, să penetreze sectoare importante din punctul de vedere al securității și să obțină informațiile dorite. Ei mai susțin că rezultatele acestor subiecți (a se citi: agenți proprii) au fost confirmate.

Domeniile de aplicare tactică și strategică sînt nelimitate. Odată încheiată pregătirea, un agent ar trebui să poată pătrunde oricînd în punctele de comandă, să observe planuri și distribuiri de forțe pe cîmpul de luptă, să aleagă locul de unde ar putea porni, în deplină siguranță, o recunoaștere asupra unui obiectiv.

Deocamdată, realizarea unui asemenea program întîmpină două obstacole principale: la puține persoane s–a putut constata un dar natural pentru experiențe extracorporale dirijate, iar precizia datelor oferite de ele lasă încă de dorit. Aceste dificultăți se explică prin faptul că medium–ilor le lipsește darul observației și prin complexitatea fenomenelor legate de această realitate.

Cu ajutorul unor arme perfecționate s–ar putea, fără îndoială, provoca o boală sau moartea, caz în care 'agentul' nu ar înfrunta nici un risc, sau poate doar unul neînsemnat (aceste adevărate arme Psi – manipulatoare psihotronice – vor fi tratate amănunțit în secțiunea *Manipulări psihotronice*). Deocamdată, se pare că distanțele mari creează încă anumite greutăți care se cer depășite, în măsura în care acest lucru nu s–a întîmplat deja. Inventatorul generatoarelor psihotronice, Robert Pavlita, este de părere că, pentru încărcarea unor asemenea acumulatoare de energie Psi, nu sînt necesare nici un fel de aptitudini psihice speciale. Fiind arme psihotronice, ele s–ar dovedi silențioase și greu de reperat. Pentru utilizarea lor nu ar fi nevoie decît de o singură persoană ca sursă de energie."

În legătură cu problema influențării la distanță a conștiinței umane, chiar și în cazul unor grupuri mari de populație, același articol afirmă: „Cercetătorii sovietici, studiind comportamentul dirijat (este vorba despre manipularea de la distanță a conștiinței unor persoane), au descoperit și efectul razelor electromagnetice asupra omului și au aplicat anumite proceduri speciale împotriva Ambasadei Statelor Unite de la Moscova (vezi, mai jos, capitolul *Făcătorii de „zombie"*). Unii oameni de știință bănuiesc că emisiile de ultra–joasă frecvență (pe unde lungi – ULF, *Ultra Low Frequency*) au un efect psihoactiv, adică influențează conștiința. Prin asemenea emisii pot fi declanșate în mod programat stări depresive sau de iritabilitate. Utilizarea pe scară largă a emisiilor de ultra–joasă frecvență, în scopul modificării comportamentului uman, poate avea efecte devastatoare.

Chiar și aplicarea hipnozei telepatice oferă un inepuizabil potențial, inclusiv militar. S–ar crea astfel posibilitatea plantării unor subiecți adînc în spatele inamicului, fără ca aceștia să–și dea seama că sînt programați. Cu alte cuvinte, un spion amplasat în Manciuria ar putea fi activat fără să fie nevoie nici măcar de o singură legătură radio.

În plus, sînt luate în considerare și alte procedee de transmitere a gîndurilor. Odată perfecționate aceste procedee, ar deveni posibil ca o informație să fie transmisă direct pe cale telepatică de la un agent (emițător), respectiv de la un grup de agenți, la un grup de receptori dinainte stabiliți. Într–o asemenea comunicare, receptorul nu este conștient că i–au fost induse gînduri dintr–o 'sursă' străină. El consideră că informația transmisă pe cale telepatică este produsul propriei lui gîndiri."

Sintetizînd, colonelul Alexander afirmă: „Cu greu s–ar putea preciza în momentul de față ce importanță va fi atribuită în viitor armelor psihotronice și altor tehnici paranormale. S–a exprimat de multe ori opinia că acela care va reuși cel dintîi să realizeze o adevărată breșă în acest domeniu își va fi asigurat un important avans față de adversarul său și că acest avantaj ar fi comparabil cu cel al unei țări care ar poseda numai ea arme atomice. Firește, progresele înregistrate în toate domeniile înrudite conferă 'cîmpului de luptă' noi dimensiuni.

Sovieticii și aliații lor lucrează deja de ani de zile în acest sens. Ei sînt ferm convinși, de bună seamă, că utilizarea militară a acestor fenomene este foarte promițătoare. De aceea, ei sprijină financiar programele respective și întrețin centre speciale de cercetare, cum este, de exemplu, cel de la Novosibirsk. Dacă nu ar

exista nici un fel de avantaje militare palpabile, întregului complex nu i s–ar mai asigura sprijin financiar şi ştiinţific.

Un alt indiciu al preocupărilor lor legate de psihotronică este caracterul secret pe care guvernul sovietic l–a extins şi asupra cercetării parapsihologice. Arestarea corespondentului american Robert Toth în 1977, sub acuzaţia că ar fi primit date parapsihologice secrete de la un om de ştiinţă sovietic, arată clar cît de acute pot fi reacţiile în această privinţă. Teama că s–ar putea ajunge la agresiuni psihice este un motiv suficient pentru a se purcede, în sfîrşit, la contramăsuri...

Desigur, arme psihotronice există deja, numai că încă mai sînt puse la îndoială calităţile lor. În nici un caz nu se poate susţine că aceste arme şi concepţii nu ridică nici un fel de probleme. Cele mai mari neajunsuri sînt, la ora actuală, defecţiunile apărute în sisteme şi dificultăţile în materie de derulare programatică a experienţelor... Prezentul raport caută să evidenţieze necesitatea unei mai bune coordonări a cercetării în domeniul paranormalului. În plus, toate organele de conducere militară trebuie să fie înzestrate cu cunoştinţele de bază privitoare la sistemele de arme psihotronice, sisteme cu care se pot confrunta într–un viitor nu prea îndepărtat."

Am pomenit mai înainte pe scurt despre un studiu din 1981 al Armatei Statelor Unite, dat parţial publicităţii de mai bine de zece ani şi intitulat „Analiza zonei de executare a misiunii de sprijin cu foc", în care este abordată problema factorilor cu posibile repercusiuni asupra comportamentului artileriştilor (rezistenţă şi capacitate de acţiune) şi se acordă o atenţie deosebită influenţei psihotronicii: „Literatura devenită accesibilă şi care se ocupă de fenomene studiate de ştiinţele de graniţă permite să se vadă paşii importanţi făcuţi în cursul ultimului deceniu de statele Tratatului de la Varşovia în cercetarea fenomenelor paranormale. În special Uniunea Sovietică a înregistrat, după toate indiciile, mari progrese în dezvoltarea armelor psihotronice.

Psihotronica se referă la înţelegerea, proiectarea sau transmiterea de energie spirituală prin concentrarea voinţei şi prin controlul forţelor spirituale ale unui individ sau ale unui grup, respectiv printr–un aparat emiţător de energie, un fel de 'staţie de bruiaj spiritual'."

Studiul susţine că artileriştii ar putea fi expuşi, într–o formă oarecare, unui „bombardament psihotronic" sau chiar unui „bruiaj spiritual", ceea ce le–ar afecta negativ capacitatea de luptă. În chip de avertisment se spune: „Un factor esenţial în abordarea temei 'psihotronică' este acela că persoanele care se ocupă cu ea lucrează fără prejudecăţi şi reuşesc să înţeleagă tehnologia, fizica şi matematica legate de acest domeniu ca pe nişte lucruri reale, cu alte cuvinte, că nu au de–a face cu nimic de origine ocultă sau supranaturală. Detaliile psihotronicii ar putea fi privite drept o 'fizică a metafizicii' — o teorie fundamentală a fenomenelor paranormale, care uneşte în sine fizica şi psihologia."

Studiul citează apoi cîteva surse din care reiese că aşa–numitele „evenimente supranormale ţin de legităţile spiritului şi că fenomene precum percepţia extrasenzorială şi telepatia (ca formă de manifestare a acesteia) nu sînt deloc atît de extraordinare şi inexplicabile, cum se presupune îndeobşte." Telepatia este descrisă, de exemplu, drept „un mijloc pe care partea sovietică îl consideră utilizabil în realizarea unei comunicări prin concursul voinţei şi poate chiar a unei influenţări coercitive a unor persoane aflate la mari depărtări, fără ca pentru aceasta să fie necesar să se recurgă la purtătorii de informaţie tradiţionali."

În acelaşi studiu, percepţia la distanţă este definită drept un „nou salt înainte în lupta pentru descoperirea capacităţilor creierului uman". Mai departe se spune: „Sovieticii sînt conştienţi, fără îndoială, de posibilităţile pe care le oferă capacitatea unor persoane de a exista în afara corpurilor lor... Chiar dacă nu se cunoaşte nici un caz individual, se poate pleca, totuşi, de la premisa perfect îndreptăţită că sovieticii vor identifica orice posibilitate de a aplica asemenea capacităţi în domeniul militar, ceea ce ar putea constitui rezultatul activităţii lor de cercetare."

O ultimă observaţie se referă la faptul că scena Psi reprezintă, pentru cercetarea întreprinsă de statul american, „o excelentă ocazie de a analiza psihotronica din perspectiva aplicabilităţii ei în domeniul militar". Se propune ca „statul să rezerve mijloacele necesare unei clarificări urgente a chestiunilor legate de luarea de măsuri contrainformative". Pentru analizarea posibilităţilor ofensive ale psihotronicii s–ar putea dovedi necesare, însă, programe pe termen mai lung.

Autorii studiului sînt de părere că, în timp ce Statele Unite întîmpinau dificultăţi în dezvoltarea unor instrumente şi tehnici psihotronice — aceasta era, cel puţin, impresia lăsată celor din afară —, în timp ce unii occidentali îngrijoraţi, militari şi lucrători ai diferitelor servicii secrete, cereau eforturi susţinute şi alocaţii substanţiale pentru acest domeniu al ştiinţei, şi unele şi celelalte justificate din toate punctele de vedere, în Uniunea Sovietică programele secrete de cercetări care vizau domeniile militar şi social erau sprijinite de stat, adică de armată, de KGB şi de alte organizaţii militare.

Ziaristele americane Sheila Ostrander şi Lynn Schroeder au constatat, în urma unor ample investigaţii în fosta URSS, că, în numeroase sectoare ale cercetării Psi, sovieticii aveau un avans de ani de zile faţă de americani şi vest–europeni. Avansul nu se referea numai la aspectele fizice legate de fenomenele Psi, ci şi la anumite forţe şi energii fundamentale aflate în spatele întregii palete de evenimente paranormale. De asemenea, exista acolo, în mod evident, preocuparea de a descoperi sau, eventual, de a crea condiţiile fizice şi psihice în prezenţa cărora orice individ să–şi poată stimula şi utiliza potenţialul Psi intrinsec.

Plecînd de la numeroase documente ştiinţifice şi informaţii secrete care i–au stat la dispoziţie, căpitanul John D. LaMothe din Corpul Sanitar al Armatei Statelor Unite a sintetizat obiectivele de viitor apropiat ale cercetării psihotronice ruseşti:

• accesul, cu ajutorul biocomunicării, la documentele secrete ale adversarului; localizarea unor instalaţii militare sever păzite;
• depistarea de mişcări de trupe şi de nave;
• influenţarea de la distanţă a gîndirii unor politicieni şi militari americani de rang înalt (aşa cum au arătat ziaristele menţionate mai sus);
• „asasinarea de la distanţă" a unor cadre de conducere bine determinate ale inamicului;
• scoaterea din funcţiune a sistemelor de arme de orice fel, inclusiv a celor de pe sateliţi şi din vehiculele spaţiale.

Oricine se îndoieşte de fezabilitatea unor asemenea tactici şi programe psihotronice învăluite într–o aură de science–fiction

ar trebui să–şi amintească de avertismentul dat lumii occidentale de către Oliver Caldwell, fost expert în problemele Estului şi colaborator al Departamentului american al sănătăţii şi educaţiei: „Sînt uluit de scepticismul, ba chiar de ostilitatea de care mă izbesc atunci cînd încerc să le povestesc americanilor cîte ceva despre experimentele parapsihologice care au loc în Rusia. Şi nu înţeleg acest lucru, pentru că există, totuşi, documente traduse în engleză, care confirmă cele mai multe din rezultatele aflate de mine în URSS. Sînt realmente neliniştit, fiindcă peste zece ani s–ar putea să fie deja prea tîrziu, în cazul în care Statele Unite nu vor întreprinde eforturi serioase pentru a contraataca mai departe în acest domeniu."

Pesimismul lui Oliver Caldwell pare să–şi fi pierdut justificarea între timp. După încheierea Războiului Rece, armele atomice şi biologice ale celor doi poli ai conflictului, Statele Unite şi Rusia/Comunitatea Statelor Independente, nu mai inspiră teamă, cei doi sînt deja pe punctul de a–şi reduce şi a–şi da la fier vechi armamentul. Indiscutabil, tehnica militară a ruşilor a devenit mai transparentă pentru americani şi aliaţii lor, deşi, mai mult ca sigur, nu în egală măsură toate domeniile sensibile ale industriei de armament.

Situaţia instabilă din Rusia şi influenţa încă puternică a forţelor armate asupra conducerii politice nasc anumite îndoieli: la ora actuală sînt sau nu scoase la lumină toate proiectele secrete de cercetare? — întrebare valabilă, fireşte, şi pentru psihotronica utilizată în scopuri strategice. Despre continuarea unor activităţi specifice de cercetare în domeniile militar şi de contrainformaţii nu se ştie aproape nimic. În privinţa aceasta trebuie să ne mulţumim şi în continuare tot cu speculaţii.

Pentru a înţelege situaţia actuală din acest domeniu, ar fi util, poate, să urmărim retrospectiv şi stăruitor evoluţia cercetării Psi în fosta Uniune Sovietică.

Deoarece la vremea respectivă nu se puteau afla prea multe de pe urma contactelor dintre oamenii de ştiinţă occidentali şi colegii lor din Est, am recurs la numeroasele documente ale serviciilor secrete pe care cîţiva prieteni din Statele Unite mi le–au strecurat oarecum „pe cărări nebătute".

PSI ÎN EST: EXPERIMENTE SECRETE ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ

În luna septembrie 1983, fizicianul american dr. Russell Targ (care în anii şaptezeci se ocupa cu experimente de telepercepţie la Institutul de Cercetări Stanford din Menlo Park, California), împreună cu Elizabeth, fiica sa vorbitoare de limbă rusă, şi Keith Harary, un medium cunoscut pentru experienţele sale tip-EEC, au fost invitaţi de Academia de Ştiinţe a Uniunii Sovietice să facă o vizită în URSS. Amfitrionii lor, dr. Andrei Berezin, biofizician la un spital de cercetări moscovit, şi profesorul Andriankin, directorul Departamentului Teoretic al Academiei de Ştiinţe, organizaseră un schimb de experienţă de la care aşteptau, de bună seamă, informaţii mai concrete despre modul de lucru al medium-ilor americani în diferitele domenii ale parapsihologiei şi parafizicii. La Moscova, echipa americană a purtat convorbiri cu fizicieni, psihologi şi medici care s-au arătat interesaţi în special de experienţele de precogniţie efectuate la Stanford.

La Institutul de Medicină nr. 1 din Moscova, oaspeţii s-au întreţinut cu dr. Igor Smirnov şi colaboratorii săi despre experimentele de „telepatie" cu şobolani. În două încăperi-laborator situate la distanţă de aproximativ doi kilometri una de cealaltă, fuseseră instalate cuşti cu şobolani care nu mai veniseră niciodată în contact unii cu alţii. Toţi fuseseră dresaţi să se mişte spre stînga de îndată ce se aprindea un bec roşu. La anumite semnale luminoase, controlate prin computer şi declanşate cu ajutorul unui generator aleatoriu, semnale prin care şobolanii erau speriaţi şi manevraţi spre stînga, se constata o evidentă schimbare a potenţialului electric al pielii animalelor experimentale plasate la depărtare. Un computer central, care controla intervalele dintre semnale şi alegea animalele care urmau să fie supuse şocului, îi informa pe controlorii cuştilor printr-o reţea de circulare a datelor. Experimentele individuale s-au desfăşurat cu mai mult succes decît testele de grup, fiindcă în acest context era exclus pericolul deviaţiei reciproce. Încercări asemănătoare făcuse deja rusul Leutin pe oameni condiţionaţi prin şocuri electrice şi se spune că ele s-ar fi derulat cu succes.

Cu aceeaşi ocazie, oaspeţii americani au avut posibilitatea să-l viziteze pe dr. Iuri Guliaev la Institutul de Radiotehnică şi Electronică din Parcul Gorki. Ca director adjunct al Institutului, el făcuse o pasiune deosebită pentru psihotronică, ale cărei forme de manifestare încerca să le pună în lumină cu ajutorul celor mai moderne aparate electronice. Împreună cu colegul său, dr. Eduard Godik, studiase radiaţiile electromagnetice şi pe cele vizibile emise de corpul omenesc şi astfel găsise primele dovezi palpabile despre existenţa a ceea ce ezoteriştii numesc „aură" — fenomen luminiscent perceput de către senzitivi şi despre care se spune că înconjoară corpul fiecărui om.

La încheierea vizitei lor, americanii au putut vedea şi Laboratorul Psihologic Industrial din capitala Armeniei, Erevan, unde la vremea respectivă se efectuau experimente de telepercepţie. Profesorul Rubin Aguzumţian, care conducea aceste experimente, lăsa alegerea obiectivelor în seama unui arhitect foarte bine familiarizat cu realităţile locale. Persoanele supuse experimentului erau recrutate dintre studenţii în psihologie de la universitatea de stat de acolo. În timpul petrecut în Uniunea Sovietică, Targ şi Harary au discutat cu numeroşi oameni de ştiinţă despre teoriile şi experimentele gazdelor. Informaţiile strînse de ei au fost mai degrabă simbolice: nu au reuşit să intre în contact direct cu nici un subiect paranormal şi nu li s-a dat ocazia să observe la faţa locului experimentele despre care discutau. Aşa încît americanii au fost ferm convinşi că nu li s-a arătat decît „partea civilă" a cercetării sovietice în domeniul Psi. La vremea respectivă, încă mai erau ţinute sub vălul unui strict secret cele mai importante activităţi care vizau aplicaţii în domeniul militar şi al contrainformaţiilor.

Ca să putem înţelege mai bine vechea teamă a ruşilor de a nu fi întrecuţi de occidentali în chestiunea „mobilizării Psi", trebuie să ne întoarcem către începuturi, să urmărim evoluţia cercetărilor sovietice în domeniul „para-" încă din anii treizeci. Marea Enciclopedie Sovietică, ediţia 1956, stigmatizează telepatia şi, deci, şi parapsihologia în totalitatea ei, drept „antiştiinţifică şi idealistă": „Telepatie — ficţiune antiştiinţifică, idealistă, despre o aşa-zisă capacitate supranaturală a omului de a percepe fenomene în esenţă imperceptibile din punct de vedere spaţial şi temporal;

de aici, ficţiunea transmiterii de gînduri fără intervenţia organelor senzoriale şi a proceselor corporale."

În schimb, în noua ediţie a lexiconului, din 1975, autorii dau o definiţie ipocrită a parapsihologiei, de această dată, însă, de o uimitoare obiectivitate: „Domeniu al cercetării care distinge, în esenţă: 1. forme ale unei sensibilităţi capabile de receptarea de informaţii, care nu poate fi explicată prin funcţionarea organelor de simţ cunoscute; 2. forme ale influenţei exercitate de fiinţele vii asupra fenomenelor fizice, care se desfăşoară în afara organismului, fără ajutorul musculaturii (prin voinţă, concentrare a gîndurilor etc.)."

În această ediţie sînt enumerate fără nici un accent polemic şi diferitele domenii individuale ale parapsihologiei: telepatie, vizionarism, precogniţie, radiestezie, psihocinetică, paradiagnostic. Psihocinetica se defineşte, de exemplu, drept o „concentrare a gîndurilor omului asupra unor obiecte din mediul său înconjurător", printre altele „asupra activităţilor electrice normale ale plantelor sau asupra poziţiei şi situaţiei unui obiect în spaţiu". Autorii caracterizează aşa-numita paramedicină drept un domeniu de graniţă al parapsihologiei, care cuprinde diferite metode terapeutice inexplicabile: vindecarea prin apăsarea mîinilor asupra corpului bolnavului, prin sugestie (fără contact verbal sau nemijlocit, adesea la mari distanţe).

Explicaţiile terminologice mai noi date fenomenelor paranormale se deosebesc, aşadar, foarte mult de definiţiile mai vechi. La drept vorbind, noile definiţii reprezintă o întoarcere de 180 de grade, dacă ne gîndim că, încă din anii şaizeci, puterea sovietică nu precupeţea nimic pentru a înfiera parapsihologia ca pe o excrescenţă a culturii occidentale decadente. Atitudinea de atunci a sovieticilor, care credeau că apără ideologia materialistă în forma ei cea mai pură, este cu totul de înţeles: fenomenele incompatibile cu legile fizicii, care după toate indiciile se datorează unor factori activi spirituali, „ireductibili" la datele ştiinţelor naturii, trebuia să fie luate – cel puţin de conducerea de stat de atunci – drept ceva fictiv, suspect, antiştiinţific şi reacţionar. Asemenea prejudecăţi le-au creat unor oameni de ştiinţă serioşi, care se ocupau intens cu biocomunicarea, mari dificultăţi în faţa instanţelor ideologice. În definitiv, era în joc prestigiul încă tînărului

materialism dialectic, sistem filozofic în care nu-şi aveau locul elemente spiritual-psihice autonome.

Interesant este faptul că, în terminologia sovietică legată de domeniul Psi, nu apăreau niciodată noţiuni ca „psyche" (suflet), „conştiinţă" şi altele asemănătoare, care ar fi putut da naştere unor conexiuni mentale (nefizice, imateriale) sau chiar religioase cu fenomenele în chestiune. Fenomenele Psi erau recunoscute după modul lor de manifestare şi încadrate în categoria efectelor pînă în prezent inexplicabile în termenii ştiinţelor naturii, dar detectabile, evident, în plan biofizic; se spera că odată şi-odată se va putea pune la punct şi pentru ele un model de lucru acceptabil din punct de vedere teoretic.

Toate ipotezele electromagnetice anterioare, avansate de oameni de ştiinţă sovietici (dar şi de unii occidentali) — după cum am mai spus, multă vreme s-a crezut că procesele bioinformatice şi bioenergetice vor putea fi explicate prin activităţi ale cîmpului electromagnetic – s-au dovedit ulterior defectuoase, incomplete şi, deci, inutilizabile. Frustraţi, autorii Marii Enciclopedii Sovietice, ediţia 1975, îi dădeau cetăţeanului pasionat de cunoaştere posibilitatea să afle că „percepţia extrasenzorială este un fenomen real, dar în nici un caz nu reprezintă o variantă a principiului transmisiei electromagnetice", aşa cum se presupusese la început, în urma unor mai vechi experimente telepatice. În acest context şi înainte de toate, trebuie amintite lucrările de pionierat ale renumitului psiholog şi fiziolog sovietic dr. Leonid Vasiliev, decedat între timp, fost membru corespondent al Academiei de Medicină, fost profesor titular de psihologie la Universitatea din Leningrad (Sankt Petersburg) şi laureat al Premiului Lenin, încă de prin anii douăzeci un cercetător neobosit în domeniul biocomunicării. Lui îi este îndatorată cercetarea psihotronică rusească pentru primele indicii productive cu privire la existenţa fenomenelor Psi şi pentru numeroase imbolduri creatoare.

În epoca Războiului Rece au apărut în Occident numeroase tratate – deşi nu întotdeauna structurate cronologic – despre dezvoltarea parapsihologiei în Uniunea Sovietică şi în celelalte ţări foste socialiste. Aceste lucrări au avut ecou în cercuri largi ale opiniei publice. Să vedem, deci, pe scurt, ce fapte şi evenimente importante au determinat stadiul actual al cercetării Psi în Rusia.

După revoluţia din octombrie 1917, cunoscuţi savanţi sovietici, precum Vladimir Behterev, A. Ivanov-Smolenski şi Bernard Kaşinski au continuat cercetările în domeniul fenomenelor paranormale începute de colegii lor în Rusia prerevoluţionară. Abia în 1924, însă, comisarul pentru educaţie Anatoli Lunaciarski a preluat iniţiativa, convocînd un „Comitet Sovietic pentru Studiul Paranormalului". Acesta a acordat imediat fiziologului Behterev, care lucra la Universitatea din Leningrad, în cadrul Institutului pentru Studierea Creierului, şi care încă din 1919 studia efectele fiziologice şi psihologice în hipnoză, sprijinul necesar pentru a realiza noi proiecte de cercetare în acest domeniu.

Leonid Vasiliev, a cărui carieră ştiinţifică a început în 1921 la Leningrad, la Institutul pentru Studierea Creierului, a făcut parte din „Comisia pentru studiul sugestiei mentale", organism înfiinţat de Behterev. Primul lucru pe care l-a studiat a fost influenţa cîmpurilor magnetice asupra comportamentului psihologic al persoanelor testate. Mai tîrziu, a devenit figura centrală a cercetării sovietice în domeniul sugestiei. Vasiliev făcea experienţe nu numai pe persoane hipnotizate, ci valorifica şi cazuri spontane de telepatie. În anul 1926, el şi-a publicat rezultatele cercetărilor anterioare, care au culminat cu concluzia că telepatia se întemeiază pe activităţile electromagnetice ale creierului. O comisie a repetat chiar în acelaşi an experienţele telepatice ale lui Vasiliev, dar a ajuns la concluzii negative. Şi totuşi, experimente efectuate cu alţi subiecţi s-au desfăşurat cu succes şi au confirmat realitatea acestui fenomen.

Între anii 1932–1937, Vasiliev şi colaboratorii săi au căutat, în cadrul unui studiu experimental, explicaţii fizice pentru telepatie şi alte manifestări paranormale; o serie de încercări speciale s-au încheiat fără rezultate. Apoi, din indicaţie superioară, experimentele au trebuit sistate pentru o vreme. În epoca lui Stalin — chiar dacă numai în aparenţă — studiul fenomenelor paranormale a fost considerat un „act premeditat de subminare a principiilor fundamentale ale materialismului dialectic" — şi, deci, interzis. Pînă în anul 1950, Occidentul nu a putut afla nimic despre cercetarea sovietică în domeniul „para-", deşi, cum avea să se dovedească mai tîrziu, Vasiliev a putut şi după cel de-al doilea război mondial să-şi continue nestingherit cercetările experimentale în domeniul biocomunicării. Apoi s-a produs incredibilul, declanşat, se pare, de nefericitul caz „Nautilus" (vezi capitolul *Implicarea CIA*): profesorul Vasiliev — distins ulterior cu Ordinul Lenin —, în calitatea sa de şef al unui institut propriu de cercetări parapsihologice în cadrul Universităţii din Leningrad, a primit aprobare de la cele mai înalte nivele ale conducerii de stat şi şi-a publicat, pentru prima dată şi în Occident, rezultatele experimentelor telepatice, cu toate că între timp fusese nevoit să renunţe la ipoteza — ortodoxă din punct de vedere ideologic — a transmiterii pe cale electromagnetică. Lucrarea sa a apărut în limba engleză în 1962, (*Experimental Studies of Mental Suggestion* — Studii experimentale de sugestie mentală), apoi şi în limba germană, făcînd senzaţie printre experţii occidentali. Părea să înceapă „dezgheţul".

În perioada care a urmat, numeroşi oameni de ştiinţă occidentali au făcut călătorii în Uniunea Sovietică, pentru a asista la experimente specifice şi pentru a efectua un interesant schimb de idei cu colegii lor. „Exploratorii" occidentali care, după succesul publicistic al lui Vasiliev, au bătut cei dintîi la porţile institutelor sovietice, relatau, la numai cîţiva ani după ultimele conferinţe ce au avut loc la Moscova, despre o vizibilă schimbare de atitudine din partea gazdelor. În timpul primei asemenea conferinţe pe teme parapsihologice, care s-a ţinut în 1963, participanţii au avut prilejul să facă, fără reticenţe, un schimb de idei. A doua întîlnire, în 1968, a fost umbrită de un articol tendenţios publicat în *Pravda*, împotriva parapsihologiei. Majoritatea oamenilor de ştiinţă sovietici au refuzat orice discuţie; oaspeţii occidentali au fost obligaţi să-şi prezinte notiţele conducerii simpozionului, iar „Casa Prieteniei", foarte frecventată la vremea aceea, a retras toate invitaţiile la întîlnirile şi prezentările de filme ce mai urmau să aibă loc.

Din momentul respectiv, Uniunea Sovietică a manifestat din ce în ce mai intens o falsă ostilitate oficială faţă de parapsihologie. Gama acestei false ostilităţi se întindea de la atacuri stupide, lansate de cîţiva indivizi care se autoproclamau „demascatori" în paginile presei locale, pînă la urmărirea unor savanţi progresişti, care se consacrau în particular ştiinţelor de graniţă sau care avuseseră, în trecut, legături strînse cu colegii occidentali.

În 1974, fizicianul Eduard Naumov, celebru parapsiholog sovietic din Moscova, cu numeroase contacte în Occident, confe-

renţiar itinerant pe teme legate de domeniul Psi şi exponent neoficial al colegilor săi întru ştiinţă, a fost arestat şi condamnat la doi ani de muncă silnică. Era acuzat că încasase fără drept, adică fără aprobarea autorităţilor, bani pentru prelegerile sale de parapsihologie. Deşi la proces au depus mărturie în favoarea sa patruzeci de persoane, a fost găsit vinovat. După toate probabilităţile, se urmărea să se dea un exemplu pe seama neînfricatului militant pentru o psihotronică de orientare „civilă".

În 1975, în timp ce-l vizita pe Naumov în lagărul de muncă, Larisa Vilenskaia, fiziciană şi matematiciană de origine rusă — azi rezidentă în Statele Unite —, cu contribuţii majore la radiografierea scenei „para-" din Est, a fost şi ea arestată, tot pentru nişte motive străvezii. Mai tîrziu, ca şi Naumov, Vilenskaia a fost supusă unui tratament psihiatric la Institutul de Psihiatrie Judiciară „Serbski" din Moscova. Condamnarea lui Naumov şi descalificarea lui profesională — mulţi dintre colegii săi care, în particular, se ocupau intens cu parapsihologia i-au împărtăşit soarta — au încheiat brusc, în Uniunea Sovietică, era discuţiilor deschise pe teme din ştiinţele de graniţă, a numeroaselor contacte neoficiale cu parapsihologii occidentali, manifestări pe care, pînă atunci, autorităţile le toleraseră în mod tacit.

Deşi atitudinea autorităţilor sovietice faţă de parapsihologia nesancţionată pe linie de stat, cultivată de entuziaşti, a fost rece pînă la ostilă în toţi aceşti ani, în 1973, la prima conferinţă internaţională consacrată cercetării psihotronice, organizată la Praga, dintr-un total de 91 de comunicări depuse, 49 au venit numai din Uniunea Sovietică şi din alte ţări ale blocului răsăritean. Acesta ar putea fi un indiciu important al faptului că în Uniunea Sovietică şi în fosta Cehoslovacie nu încetase nici un moment cercetarea psihotronică autentică, orientată spre eventuale aplicaţii în armată şi în activitatea de contrainformaţii. La fel se pare că ar trebui interpretat şi un articol publicat în revista moscovită *Jurnalist*, în 1974, în care se spune că „nu toate cîmpurile energetice prezente în natură sînt cunoscute fizicii actuale" şi că, „dacă momentan anumite fenomene încă nu pot fi explicate, aceasta nu înseamnă că ele nici nu există".

În cursul ultimelor decenii, în Uniunea Sovietică şi în ţările Tratatului de la Varşovia, parapsihologia a trecut prin mai multe transformări care trebuie explicate, nu în ultimul rînd, prin schimbarea de generaţie şi, pornind de la aceasta, prin apariţia unor noi concepţii de cercetare. Savanţii mai vîrstnici, preocupaţi activ de problemele psihotronicii, abordau fenomenele Psi, într-o primă etapă, mai mult filozofic şi psihologic. Această concepţie determina şi modul în care se apropiau de soluţiile tuturor chestiunilor conexe. De cele mai multe ori, ei plecau de la ideea că, în cazul fenomenelor „para-", aveau de-a face cu manifestări psihice complexe, cu procese greu de controlat şi, de aceea, nu întotdeauna reproductibile. Analizele lor se limitau la propriile domenii de specialitate, cărora le cunoşteau problematica, şi se concentrau pe apărarea propriilor lor teorii. În ceea ce priveşte numărul experimentelor realizate şi al datelor acumulate, strădania depusă a fost enormă.

Oamenii de ştiinţă mai tineri din ţările blocului răsăritean au înţeles destul de repede că această concepţie de cercetare era unilaterală şi stînjenitoare, ducînd într-o fundătură. Ei se săturaseră de descrieri şi argumentări nesfîrşite şi se ocupau, de-acum, mai mult de posibilitatea producerii de fenomene Psi, de punerea la punct a unor modele funcţionale adecvate scopului. Năzuinţa de a învinge toate dificultăţile apărute în context a silit mai tînăra generaţie de cercetători să renunţe la concepţia veche, împietrită. Parapsihologia a început să fie privită drept o ştiinţă de graniţă, interdisciplinară. Corespunzător viziunii ideologice a noii generaţii de savanţi, ea a fost rebotezată psihotronică, sau biocomunicare. Concepţia fundamentală, unipolară, filozofico-psihologică, a fost completată cu un model tehnico-fizic, iar acesta a contribuit mult, mai cu seamă în ultima perioadă, la nuanţarea problematicii Psi. Cercetarea rezultată din această situaţie a pendulat, de-a lungul deceniilor, între două extreme conceptuale, incluzînd practic toate disciplinele ştiinţifice şi susţinută mai putin de către entuziaşti şi mai mult de echipe de specialişti în ştiinţe interdisciplinare. Aceste echipe erau bine corelate între ele. Astfel, încă din 1967 a apărut în Cehoslovacia un „Grup coordonator pentru psihotronică", grup care-şi propunea să pună în evidenţă energiile proprii omului şi naturii însufleţite, energii rămase pînă atunci încă insesizabile din punct de vedere fizic. Cehii păreau convinşi că ideea dominantă în fizica actuală, despre caracterul corpuscu-

lar-ondulatoriu al electronului, are nevoie de un al treilea aspect integrator, de „para-"particulele elementare – particule mentale – numite și „menţioni". Aceștia ar putea caracteriza atît lumea materială vie, cît și pe cea nevie – teorie valabilă în aceeași măsură pentru procesele fizice și pentru cele nefizice (paranormale). Autorii studiului din 1975, „Cercetarea parapsihologică sovietică și cehoslovacă", făceau următoarea constatare cu privire la dezvoltarea pe mai departe a cercetării psihotronice în ţările blocului răsăritean: „În următorii cincisprezece ani, sovieticii și cehii își vor intensifica, fără îndoială, cercetările parapsihologice. După cum se prezintă situaţia, obiectivele lor vor include, probabil, și punerea la punct a unor instrumente adecvate pentru identificarea și înregistrarea bioenergiei inerente corpului uman, precum și interacţiunea de la distanţă a acestuia cu obiecte atît însufleţite, cît și neînsufleţite.

În plus, se va acorda o mare atenţie așa-numitului aspect 'cyborg' – conectarea unor inductori umani la mecanisme fizice psihotronice. În perioada menţionată, se vor face noi pași și în perfecţionarea de aparate pentru modelarea matematică a interacţiunii cu bioenergia. Este vorba de o modelare asistată de computer. Pentru crearea unei baze pentru astfel de modele se pun la punct tehnici experimentale, care pot fi controlate și reproduse."

La data respectivă, se știa că rușii se ocupau deja de multă vreme cu dezvoltarea așa-numitelor tehnici de măsurare interferenţială și modelare a sistemelor complexe (IMCSM, *Interferential Measurement and Complex Systems Modelling*). Procedeul se pretează la cercetarea simultană a mai multor obiecte ale căror componente se influenţează una pe alta, chiar dacă, de exemplu, comportamentul acestor obiecte este determinat, parţial sau preponderent, de factori pe care nu-i putem observa. Psihotronica, așa cum o cultivă rușii, ar putea fi un cîmp aplicativ ideal pentru tehnicile IMCSM. Asemenea procedee i-ar putea conduce la descoperiri semnificative.

Pe la mijlocul anilor șaptezeci, CIA părea a nu mai fi la curent cu situaţia din statele membre ale Tratatului de la Varșovia, privind cercetarea Psi și utilizarea parafenomenelor în scopuri militare și de spionaj. În studiul întocmit de căpitanul LaMothe și de specialistul în contraspionaj Louis F. Maire, la cererea DIA,

asupra cercetării psihotronice sovietice, sînt enumerate zonele de interes importante pentru activitatea informativă americană. Se simţea nevoia de informaţii mai ales despre:

- influenţa psihocinetică a unor medium-i de înaltă clasă, precum Nina Kulaghina, Alla Vinogradova etc., asupra benzilor magnetice;
- proiectarea și exploatarea generatoarelor psihotronice de către Robert Pavlita și alţi cercetători în psihotronică;
- structura electrică a detectorilor de bioenergie; este vorba despre instrumente de măsurat la nivelul celulei, respectiv la nivelul general al corpului;
- cercetarea sovietică în domeniul radiaţiei celulare (așa-numita radiaţie mitogenetică); se știe, însă, că pentru schimbul de informaţii dintre celule intră în discuţie componenta ultravioletă a spectrului electromagnetic ca frecvenţă purtătoare;
- procedeul sovietic de selecţie în masă pentru identificarea medium-ilor apţi de a fi folosiţi în scopuri militare;
- posibilele aplicaţii secrete ale mecanismelor electromagnetice, respectiv electrostatice, ale sovieticilor, îndreptate împotriva persoanelor, aparatelor, staţiilor de radio și televiziune; aici interesau, înainte de toate, cercetările de la Institutul de Radiotehnică și Electronică al Academiei de Știinţe a Uniunii Sovietice;
- conexiunile psihotronicii cu subiecţii influenţabili mental;
- utilizarea tehnicilor IMCSM în cercetarea psihotronică sovietică și cehoslovacă;
- studiile bioenergetice de la Laboratorul „A.A. Uhtomski", subordonat Armatei Roșii;
- experimentele sovietice în domeniul percepţiei subliminale;
- experimentele hipnotice efectuate de Vladimir Raikov etc.

De la publicarea acestei liste, în mod sigur incomplete, a necesităţilor informative ale CIA, au trecut vreo douăzeci de ani. Serviciile americane și-au perfecţionat, între timp, metodele de explorare, le-au computerizat și, deci, le-au făcut mai puţin dependente de hazard. Cu ajutorul unor computere mari, lucrările știinţifice legate de psihotronică pot fi „pipăite" astăzi în căutarea conţinutului lor de informaţii.

Din clasificarea şi trierea tuturor acestor „biţi" informaţionali adunaţi la întîmplare, precum şi din destăinuirile savanţilor ruşi, care s-au stabilit în Occident de la începutul erei *Glasnost*, sau care întreţin contacte strînse cu acesta, se conturează treptat o imagine vagă despre amploarea şi calitatea cercetării Psi efectuate în Uniunea Sovietică şi Rusia pînă în prezent.

În martie 1977, fizicianului rus August Stern, fiul endocrinologului dr. Mihail Stern, i s-a dat voie să emigreze în Franţa, după ce ispăşise, din cauza cererii sale de emigrare, o pedeapsă de doi ani închisoare. Înainte de arestare, Stern se ocupase, timp de trei ani, într-un laborator secret din Siberia, cu cercetarea psihotronică fundamentală din perspectivă teoretică. Laboratorul, situat în Novosibirsk/Akademgorod (Oraşul Ştiinţei), era subordonat filialei siberiene a Academiei Sovietice de Ştiinţe şi ocupa o clădire retrasă, păzită cu străşnicie. Codul de securitate al clădirii se schimba în fiecare săptămînă. Oficial, laboratorul trecea drept o anexă a Institutului de Automatizare şi Electrometrie, dar purta denumirea conspirativă de „Secţia specială nr. 8".

La inaugurarea laboratorului, în 1966, conducerea acestuia a fost încredinţată unui ofiţer de marină, Vitali Perov. Stern încă îşi mai aminteşte destul de exact de doi domni în ţinută civilă, care au vizitat într-o zi centrul de cercetări şi au fost conduşi de Perov prin toate ungherele. El crede că în ziua respectivă a avut loc prima vizită a KGB-ului. Colaboratorii lui Perov — în total vreo 60 de persoane — erau originari din toate ţinuturile Uniunii Sovietice. Se spune că, pe vremea aceea, oamenilor de ştiinţă li se puneau la dispoziţie fonduri nelimitate. Stern apreciază valoarea dotării tehnice a laboratorului la multe milioane de ruble. El însuşi se afla în căutarea unui fel de „principiu ordonator pentru toate formele de energie posibile", asemănător sistemului periodic al elementelor imaginat de Julius Lothar Meyer (1830–1895) şi de Dmitri Mendeleev (1834–1907) independent unul de celălalt, sistem în care sînt prezentate sintetic componentele chimice fundamentale ale materiei, după numerele lor de ordine. Acest sistem, familiar nouă încă de pe băncile şcolii — un tabel cu aşezarea elementelor chimice într-o ordine care corespunde afinităţilor dintre ele atît pe orizontală, cît şi pe verticală —, a scos în evidenţă cîteva legităţi prin intermediul cărora au putut fi anticipate, cu destulă exactitate, elementele fundamentale încă necunoscute la vremea respectivă (intermediare), precum şi însuşirile acestora.

Dacă într-un sistem corespunzător de forme de energie ar apărea locuri libere, acestea ar trebui să fie, după o concepţie mai timpurie a lui Stern, la fel ca în sistemul periodic al elementelor, extrem de concludente pentru identificarea aşa-numitelor „particule Psi" (sic!) — ca bază pentru ipotetica energie psihică. Deşi s-a ocupat timp de doi ani cu elaborarea unui sistem corespunzător, Stern nu a ajuns la nici un rezultat.

După datele furnizate de el, în laboratorul respectiv au fost efectuate, printre altele, următoarele experimente:

• unor pisici tinere le-au fost aplicate şocuri electrice, pentru a se vedea dacă mamele lor, aflate la o anumită distanţă de acest test, reacţionează mental;

• cu ajutorul monitoarelor TV erau observate anumite persoane, pentru a se constata efectul unor semnale telepatice emise arbitrar;

• se studia influenţa cîmpurilor electromagnetice asupra maimuţelor;

• la măsurarea fluxului de fotoni (lumină), erau folosiţi ochi de broască, deoarece se presupune că aceştia sînt mult mai sensibili decît instrumentele fizice de măsurare;

• în condiţiile folosirii unor vase din cuarţ, s-a experimentat transmiterea de boli mortale cu ajutorul fotonilor UV.

În anul 1969, din motive necunoscute, „Secţia specială nr. 8" a fost închisă. În mod evident, s-au ivit temeri legate de păstrarea în continuare a secretului în jurul experimentelor efectuate acolo. Stern, care între timp revenise la Moscova, a aflat de la prieteni că Marina sovietică intenţiona să continue, într-un laborator nou din Leningrad, cercetarea Psi efectuată la Novosibirsk. Aşa se face că i s-a oferit şi lui un post nou. Dar, după cum avea să se vadă mai tîrziu, această intenţie a Marinei sovietice de a demara un proiect mai cuprinzător a fost abandonată: cea mai mare parte a cercetării psihotronice s-a concentrat, din acel moment, într-un mare laborator din Moscova condus de KGB. După strădanii de ani de zile, cînd i s-a permis, în sfîrşit, să părăsească Uniunea So-

vietică, Stern a reuşit să afle, cu puţin timp înainte de plecarea sa, în martie 1977, despre o „armă importantă, foarte periculoasă", pe care colegii săi o puseseră la punct. Informaţia se referea, probabil, la experimentarea cu succes a unei arme psihotronice ofensive.

KGB-ul trebuia să ia în calcul, bineînţeles, posibilitatea ca serviciile secrete occidentale să exploateze la maximum, în cazuri precum cel al emigrantului August Stern, informaţiile privitoare la proiectele secrete sovietice în domeniul Psi şi să ţină seama, în viitoarele cercetări, de rezultatele respective. Iată de ce KGB-ul a încercat să determine specialişti şi ziarişti de prestigiu din propriul lagăr să conteste informaţiile cu pricina, pentru ca, pe de o parte, să ascundă strategiile Psi sovietice şi, pe de altă parte, să-i abată cu orice preţ pe oamenii de ştiinţă occidentali de la o cercetare psihotronică interdisciplinară. Despre o asemenea tentativă relata *New York Times* în numărul său din 19 iunie 1977. Cu un an mai înainte, ziarul francez *Le Monde* reprodusese scrisoarea unui „ziarist specializat în probleme de ştiinţă", Vladimir Lvov, în care acesta ataca vehement un studiu despre cercetarea Psi sovietică. Studiul se datora profesorului Henri Gastaut care trăieşte astăzi la Marsilia. Gastaut nu făcea decît să se pronunţe pentru o participare financiară a statului francez la cercetarea unor fenomene Psi şi atrăgea atenţia, în treacăt, asupra multiplelor activităţi Psi sovietice. În articolul său, intitulat „Mituri şi realităţi în Uniunea Sovietică", Lvov afirma: „Adevărul este simplu: pentru ştiinţa sovietică, parapsihologia nu există, ca disciplină de specialitate cu acte în regulă şi recunoscută oficial. La noi nu se ocupă nimeni — nici în centrele de cercetare ştiinţifică, nici în institute — cu telepatia, psihocinetica şi aşa mai departe. Ici şi colo există, cel mult, grupuri de amatori... care, în combinaţie cu unii ziarişti lipsiţi de orice scrupule şi străini de ştiinţă, încearcă să dea de rostul 'paranormalului'."

Cît de absurdă este afirmaţia lui Lvov reiese şi din raportul DIA, apărut în 1978, *Paraphysics R*[esearch] *& D*[evelopment] — *Warsaw Pact* (Parafizica — Cercetare & Dezvoltare: Tratatul de la Varşovia), în care se spune, printre altele, că, „pentru cercetări parapsihologice, Statele Unite şi Uniunea Sovietică dispun, fiecare, de cîte şase centre mari şi de aproximativ cîte douăsprezece mai mici", aceste cifre — cel puţin în ceea ce priveşte Uniunea

Sovietică — dovedindu-se mai tîrziu nişte eufemisme grosolane. Cu un an mai înainte, CIA elaborase o informare de uz intern, în care se spunea că numai în Uniunea Sovietică trei sute de oameni de ştiinţă — în special fizicieni, medici, biochimişti şi ingineri electronişti — efectuau lucrări de cercetare teoretică şi practică pe tărîmul parapsihologiei.

Din cercurile serviciilor secrete occidentale avea să se afle ulterior despre relaţiile strînse dintre KGB şi Lvov, ceea ce explică, de fapt, ciudatele dezminţiri ale acestui „ziarist".

Mulţi oameni de ştiinţă americani şi sovietici păreau să ştie la acea dată că anumite fenomene Psi pot fi utilizate — ca „armă distructivă" în cel mai larg înţeles al cuvîntului — la modificări sau alte manipulări ale conştiinţei umane. După cum s-a dovedit, cele mai importante îndemnuri la examinarea posibilităţilor de utilizare în scopuri militare şi de spionaj a tehnicilor prin care se poate influenţa conştiinţa — hipnoza, comunicarea telepatică, bionica şi psihocinetica — au venit, vrînd-nevrînd, de la KGB.

Vorbind despre procedee de manipulare a conştiinţei pe cale paranormală sau înrudită cu paranormalul, procedee perfecţionate şi testate în Uniunea Sovietică, unul dintre rapoartele DIA menţionate mai înainte (şi date publicităţii între timp) arată: „Tehnicile vizînd modificarea conştiinţei îşi propun să provoace, în părţile care funcţionează conştient sau inconştient ale creierului, una sau mai multe dintre numeroasele stări diferite între ele. În ultimă instanţă, scopul oricărui comportament ofensiv controlat pare a fi acela de a face ca, printr-o forţă exterioară (agresor), voinţa să devină total influenţabilă. Mult mai realistă apare, însă, ipoteza că sovieticii, date fiind cercetările lor în acest domeniu, ar putea fi în căutarea posibilităţii de reproducere a unor forme mai uşoare de confuzie mentală."

În acest raport, pe care îl vom examina în detaliu mai tîrziu, se găsesc enumerate diverse metode de influenţare a conştiinţei umane: producerea de confuzie şi teamă, diminuarea moralului, pierderea încrederii în alţii ca şi în sine, epuizarea, incapacitatea de a rezista la influenţe, nesociabilitatea, ba chiar paralizia totală a funcţiilor fizice şi psihice.

Studiul tratează în exclusivitate aspecte neletale ale metodelor paranormale şi ale altor metode care influenţează, sau chiar afec-

tează conştiinţa, aşa cum au fost ele practicate în primul rînd de către oamenii de ştiinţă sovietici în numeroasele lor institute. El nu trece sub tăcere, însă, faptul că unele din tehnicile de manipulare deja perfecţionate pot avea efecte absolut letale. Atunci cînd conştiinţa este influenţată în scopuri militare, pe lîngă tehnicile Psi joacă un rol important şi unele mijloace nepsihotronice, care nu fac decît să stabilizeze componentele paranormale (fac reproductibile anumite fenomene Psi) — zgomote (sunete), lumină, culori şi feromoni (substanţe chimice excitante).

Serviciile occidentale de contrainformaţii se arătau îngrijorate în special de faptul că sovieticii păreau foarte bine informaţi în legătură cu efectul sunetului şi al luminii asupra comportamentului psihic al sistemelor biologice şi că la institutele sovietice de cercetări se dădea o mare importanţă, în mod evident, unor fenomene specifice. Transpunerea în practică a experienţei acumulate de ei în acest domeniu părea, la început, relativ simplă. S–a mers pînă acolo, încît s–a spus că, în unele cazuri, aviaţia militară sovietică folosise aşa–numita metodă a „luminii fluctuante" (acţionare luminoasă intermitentă; de asemenea, cu ajutorul culorilor) împotriva unor militari americani şi aliaţi, pentru a declanşa anumite efecte psihologice — confuzie, stări hipnogonice asemănătoare transei sau chiar epileptoide. Din motive legate de păstrarea secretului, în literatura militară de specialitate nu s–au făcut alte referiri la acest subiect. Este limpede că americanii lucrau la proiecte asemănătoare.

Tabelul 3 arată amploarea şi caracterul interdisciplinar al cercetării psihotronice desfăşurate în Uniunea Sovietică şi în alte ţări ale blocului răsăritean. Tabelul a fost alcătuit pe baza informaţiilor oferite de CIA şi de cîteva organizaţii civile care activează în domeniu. Avem astfel o imagine concretă asupra vastelor activităţi de cercetare Psi din aceste ţări în intervalul 1973–1983, în măsura în care s–a putut accede la datele respective. E de presupus că aceste centre de cercetări menţionate aici reprezentau doar „vîrful mai puţin secret al aisbergului", şi că, în anumite zone închise, Armata sovietică şi KGB–ul înfiinţaseră laboratoare speciale despre care nici măcar savanţii sovietici amintiţi nu aveau nici cea mai vagă idee. Este foarte probabil că institutele cunoscute opiniei publice sovietice şi, deci, şi nouă furnizau cel mult

TABELUL 3

Instituţii ştiinţifice din ţările fostului bloc răsăritean care în perioada Războiului Rece s–au ocupat cu parafenomenele şi cercetarea psihotronică

Instituţia, localitatea	Felul proiectelor
I. *Parapsihologie/psihotronică*	
a) Instituţii	
Secţia de Fizică a Academiei de Stat pentru Instrumentar, Universitatea din Moscova	Instrumente psihotronice; bioenergetică în general
Secţia de Bioinformaţie a Societăţii ştiinţifice şi tehnice „A.S. Popov" de Radiotehnică şi Comunicare electrică, mai tîrziu (din 1978) Laboratorul de Bioenergetică, Moscova	Telepatie; efecte luminoase pentru stabilizarea telepatiei; experienţe psihedelice; teorii privind percepţia extrasenzorială (PES); experimente bioenergetice
Secţia de Fizică teoretică, Universitatea din Moscova	Psihocinetică; PES în general; teorii despre telepatie (printre altele, teoria fluctuaţiei)
Laboratorul de Cercetări asupra vederii, Institutul pentru Problemele transmiterii informaţiei al Academiei de Ştiinţe a Uniunii Sovietice, Moscova	Percepţie dermoptică (aşa–numita vedere cu ajutorul pielii)
Institutul de Aeronautică, Moscova	Cercetarea fenomenelor legate de obiectele zburătoare neidentificate (OZN)
Secţia de Geologie, Universitatea din Moscova	Radiestezie, adică efecte biofizice (EBF, lucrări cu baghete şi pendule)

Institutul de Cercetări ştiinţifice pentru Psihologie generală şi educaţională, Academia Sovietică de Ştiinţe Pedagogice, Moscova	Proiecte mai vag definite, probabil educarea persoanelor prin PES
Institutul pentru Cercetarea radiaţiilor şi de Biologie fizico-chimică al Academiei de Ştiinţe a Uniunii Sovietice, Moscova	Perfecţionarea continuă a fotografiei de înaltă frecvenţă
Institutul de Reflexologie, Moscova	Proiecte mai vag definite, probabil cercetări în domeniul psihocineticii
Clinica de Neurofiziologie, Moscova	Experienţe telepatice (inclusiv telepatie animală pe bază emoţională)
Institutul „Baumann" pentru Tehnologii avansate, Moscova	Proiecte mai vag definite
Institutul de Energetică, Moscova	Proiecte mai vag definite, probabil cercetări în domeniul psihocineticii
Institutul „Pavlov", Moscova	Proiecte mai vag definite, probabil, PES în general
Secţia de Biofizică, Universitatea din Moscova	Perfecţionarea în continuare a fotografiei de înaltă frecvenţă şi alte activităţi
Institutul pentru Problemele transmiterii informaţiei al Academiei de Ştiinţe a Uniunii Sovietice, Moscova	„Baterii de energie" (*cf.* biogeneratoarele lui Pavlita)
Institutul pentru Problemele observaţiei al Academiei de Ştiinţe a Uniunii Sovietice, Moscova	Proiecte mai vag definite

Institutul Politehnic, Secţia de Cibernetică, Sankt Petersburg	Proiecte mai vag definite; probabil cercetări în psihocinetică
Laboratorul de Fiziologie a muncii, Secţia Fiziologie,Universitatea din Sankt Petersburg	Telepatie (inclusiv observarea experienţelor extracorporale – EEC)
Laboratorul de Fiziologie „A.A. Uhtomski", Sankt Petersburg	Neurofiziologie; telepatie; psihocinetică; generatoare psihotronice; detectori de cîmpuri de forţă destinaţi depistării energiilor psihice; PES în general (laboratorul ar fi fost subordonat Armatei Roşii)
Institutul „Behterev" de Cercetare a creierului al Universităţii, Laboratorul de Cibernetică biologică al Institutului Fiziologic, Sankt Petersburg	Aparate pentru identificarea şi delimitarea cîmpurilor biologice (aura)
Observatorul Pulkovo, Sankt Petersburg	Cercetări asupra timpului; teorii despre relaţiile dintre timp şi percepţiile extrasenzoriale (timpul ca formă a energiei); experimente specifice
Institutul de Cercetări psihologice al Academiei Ucrainene de Ştiinţe, Kiev	Aplicarea telepatiei şi psihocineticii la aparaturi de tip nou; utilizarea bioenergiei în chimie şi medicină
Institutul de Cibernetică al Academiei Ucrainene de Ştiinţe, Kiev	Proiecte mai vag definite; probabil cercetări în psihocinetică
Institutul de Fiziologie clinică, Kiev	Proiecte mai vag definite

Institutul de Psihiatrie şi Neurologie, Harkov	Proiecte mai vag definite
Unitatea de Cercetare ştiinţifică şi industrială „Quantum", Krasnodar	Proiecte mai vag definite
Laboratorul de Fiziologie a vederii „Filatov", Odessa	Dermoptică
Universitatea de Stat „Kirov" din Kazahstan, Alma Ata	Cercetarea bioplasmei; fotografia de înaltă frecvenţă; influenţarea paranormală a vremii; teorii despre psihocinetică; experienţe asupra radiaţiilor mitogenetice etc.
Universitatea de Stat a Georgiei, Tiflis	Proiecte mai vag definite
Institutele reunite pentru cercetări nucleare, Dubna	Experimente psihocinetice cu Nina Kulaghina
Institutul de Medicină, Novosibirsk	Experimente de telepatie (inclusiv telepatie emoţională la animale)
Institutul de Medicină experimentală şi clinică, Novosibirsk	Transmiterea de boli prin radiaţie mitogenetică (tehnici psihotronice)
Institutul de Automatizare şi Electrometrie, Novosibirsk	Diverse experimente Psi
Institutul Pedagogic, Nijni Taghil (Ural)	Experimente de percepţie dermoptică
Alte institute de cercetare, din: Magnitogorsk, Iskim, Celiabinsk, Verşnaia, Pişma (reg. Ural) etc.	Experimente dermoptice şi alte experimente Psi

Academia Cehă de Ştiinţe, Praga şi Universitatea Hradec Králové	Cercetare psihotronică în general; generatoare psihotronice; telepatie; teorii despre percepţia extrasenzorială
Secţia de Fizică a Institutului Pedagogic, Trnava	Experimente cu energia piramidelor; teorii specifice
Institutul de Psihoenergie, Praga (sub patronajul Universităţii). Acesta coordona: spitale centrale, secţii ale Universităţii, institute guvernamentale de cercetări (printre altele: Institutul de Fiziologie al Academiei de Ştiinţe a Cehoslovaciei; Institutul Central de Cercetări geologice; Institutul de Cercetări metalurgice etc.)	Timp mental; influenţa energiei mentale asupra organismelor vii; impregnare mentală; generatoare psihotronice; programe de pregătire pentru medium-i; vizionarism; utilizarea practică a capacităţilor Psi în medicină şi geologie; cercetări pletismografice; radiestezie; noi teorii Psi integratoare de conştiinţă (teoria menţionilor); percepţie extrasenzorială în sens larg

b) Persoane implicate

S. Dobronravov, Sverdlovsk	Percepţie dermoptică
Vasili Efimov (biolog), Moscova	Percepţie extrasenzorială în general
J. Holodov	Percepţie extrasenzorială la animale (în cîmp magnetic)
Pavel Oşcepkov, Moscova	Percepţie extrasenzorială în general
S. Serov, Sverdlovsk	Sugestie; alte fenomene legate de percepţia extrasenzorială
Nikolai Socevanov, Leningrad	Radiestezie
A. Troskin, Sverdlovsk	Sugestie; alte fenomene legate de percepţia extrasenzorială

II. *Sugestie mentală şi comportament controlat*
a) Instituţii

Institutul Central „Serbski" de cercetări ştiinţifice pentru Psihiatrie medico-legală, Moscova	Cercetări legate de hipnoză
Policlinica nr. 26, Moscova	Hipnologie, terapie prin hipnoză, în special la copii
Institutul „Pavlov", Hipnotariu, Sankt Petersburg	Cercetări şi utilizări în domeniul hipnozei
Institutul de Medicină, Secţia Psihiatrie, Karaganda, Kazahstan	Cercetări legate de hipnoză
Institutul de Sugestologie şi Parapsihologie, Sofia, Bulgaria	Cercetări legate de hipnoză şi percepţia extrasenzorială; psihocinetică în general; dermoptică; vindecare paranormală

b) Persoane implicate

A. Ghenkin; G. Gurvici; B. Kvognov; V. Marişciuk; E. Mordinov; M. Tiştecenkov; M. Iefimenko; A.Sarakov	Sînt menţionaţi în legătură cu temele de cercetare asupra sugestiei mentale

„materia primă" ştiinţifică pentru o cercetare Psi mult mai calificată, care, în locuri păzite cu străşnicie, era transformată direct în proiecte militare sau înrudite cu cele militare. Specialistul american în ştiinţa militară şi fost expert în contrainformaţii Thomas E. Bearden susţine că sovieticii investeau, la vremea respectivă, în sondarea experimentală a terenurilor paranormale, de aproximativ şapte ori suma investită de americani în proiectul Manhattan, avînd ca obiect construirea primei bombe atomice. După cum avea să se vadă ulterior, această apreciere era, într-adevăr, exagerată, dar bugetul strategiilor Psi sovietice întrecea, totuşi, de mai multe ori pe cel al americanilor.

PSI PENTRU CAZURI GRAVE: PARA-TRUPA

TACTICI HIPNO

Sîntem la Copenhaga în toamna anului 1953.

Un bărbat își lasă bicicleta în imediata apropiere a Băncii „Londmann“, ia din portbagaj o geantă ponosită din piele și intră în sala ghișeelor din clădirea băncii. Mișcările lui monotone, mecanice, amintesc de cele ale unui robot dintr-un film science-fiction de mîna a treia. Deodată, scoate un revolver. Trage un foc și nimerește tavanul. Apoi își îndreaptă arma spre casier. Îl somează să-i umple repede geanta cu bani, în bancnote cît mai mari. Încremenit de spaimă, casierul nu se supune imediat somației. Intrusul îl doboară necruțător, cu un singur foc. Dintr-o încăpere alăturată, un alt funcționar de bancă vine în sala ghișeelor, neștiind ce se întîmpla, și este și el împușcat.

Cineva reușește să dea alarma. Fără să se lase impresionat de acest lucru, răufăcătorul își ia geanta goală și părăsește imperturbabil locul tragicei întîmplări.

Mișcările lui continuă să semene cu cele ale unui robot — o priveliște stranie, după cum aveau să declare cîțiva martori mai tîrziu.

Individul nu apucă să străbată nici o sută de metri cu bicicleta, că poliția și pune mîna pe el. Nu opune nici o rezistență. Mai tîrziu, fiind declarat iresponsabil, este internat într-un ospiciu. O temeinică investigație psihiatrică lămurește lucrurile: ucigașul era sub hipnoză în momentul săvîrșirii faptei.

În cercetările întreprinse, poliția a dat peste numele unui om care avea să se dovedească, în scurt timp, adevăratul plănuitor al nereușitului atac: Björn Nielsen, un hipnoterapeut în vîrstă de 43 de ani la data respectivă, care, este adevărat, în momentul faptei se găsea în alt loc. Alibiul său era absolut inatacabil. Și totuși, justiția daneză l-a condamnat, ca instigator la crimă, la închisoare pe viață. O sentință neobișnuită într-un proces senzațional, despre care s-a scris pe pagina întîi a ziarelor pînă departe, dincolo de granițele Danemarcei.

Pentru experimentele sale hipnotice, șarlatanul Nielsen descoperise în persoana respectivă un medium ideal, căruia, după o condiționare adecvată, îi dăduse ordin să atace banca.

La început, tribunalul a fost sceptic, dar un expert chemat să lămurească acest caz atît de delicat şi care dispunea el însuşi de aptitudini telehipnotice, dr. Poul Reiter, i–a convins pe judecători prin demonstraţii de eficienţa unor comenzi transmise hipnotic. Graţiat după douăzeci de ani de detenţie, Nielsen s–a sinucis la scurt timp după ce a fost pus în libertate. Probabil că povara vinovăţiei îl apăsa mai tare în libertate decît în închisoare.

Un alt caz, bine documentat — o vindecare prin hipnoză — provine din Statele Unite: pacienta, o fată de zece ani, suferea de artrită reumatoidă. Dozele mari de aspirină care i se administrau zilnic şi terapiile fizice nu mai aveau nici un efect. Gleznele şi genunchii i se umflaseră din cale–afară, aşa încît fata nu se mai putea mişca decît cu ajutorul unui scaun pe rotile. Era deprimată şi descurajată, iar situaţia părea să fie fără ieşire.

După trei luni, nevăzînd nici o ameliorare, medicii s–au decis pentru un tratament cu cortizon. În prealabil, s–a apelat la un hipnoterapeut cu experienţă, dr. Forrest J. Cioppa, medic la Spitalul General „Fairview" din Cleveland, Ohio, hipnotizator şi acupunctor, care–şi dobîndise cea mai mare parte a cunoştinţelor de terapie neconvenţională în Extremul Orient şi care urma să încerce să influenţeze pe cale hipnotică mersul bolii.

Înainte de a doua şedinţă de hipnoză, pacienta era tot abătută şi nu putea să se mişte fără ajutor. Dar, patru ore mai tîrziu, s–a produs miracolul: fata a reuşit, absolut singură, să se urce pe o bicicletă şi a făcut cîteva ture, fără să fie susţinută. Pentru prima dată după trei luni, copilul nu a mai avut dureri. Gleznele şi genunchii i s–au dezumflat rapid. În anii care au urmat tratamentului cu ajutorul hipnozei, pacienta s–a dezvoltat ca o adolescentă complet normală şi sănătoasă.

Dacă pe cale de sugestie există realmente posibilitatea de a scăpa oamenii de anumite dureri persistente ce nu pot fi înlăturate prin medicamente sau prin metode terapeutice convenţionale, dacă în stare hipnotică se realizează performanţe fizice şi psihice greu explicabile prin cauze naturale, chiar şi performanţe de tip paranormal, atunci trebuie să ne întrebăm unde îşi au originea şi cum acţionează acele forţe de care, după părerea experţilor, dispun cu siguranţă mult mai mulţi oameni decît se crede, deşi foarte puţini îşi dau seama că posedă asemenea aptitudini.

În cazul hipnozei, nu este vorba, după cum greşit se tot afirmă, de o formă specială de somn, ci de o stare modificată a conştiinţei. Aceasta se deosebeşte de starea normală a vieţii noastre cotidiene prin evaluarea ei obiectivă. Cu alte cuvinte: subiectivitatea simţirii se obiectivează de–abia în acţiunea hipnotizatului, sau prin sugestia terapeutului. Faptul că hipnoza este mai degrabă o stare potenţată sau acutizată a conştiinţei rezultă numai din putinţa noastră de a cunoaşte, de a recunoaşte, respectiv de a regăsi obiecte, chiar dacă amintirea acestora ne este îngropată adînc în memorie. Galiazzi defineşte hipnoza ca fiind, „în esenţă, o restrîngere a conştiinţei prin sărăcirea excitaţiei externe şi un contact nemijlocit cu medicul în condiţiile unei extinderi simultane a conştiinţei printr–o capacitate potenţată de a–ţi aminti şi de a te concentra".

În principiu, se face distincţie între sugestia străină, cauzată de o altă persoană, şi autosugestie, adică atunci cînd cineva este capabil să se transpună el însuşi în transă. Starea de hipnoză poate fi indusă verbal, adică vorbind cu subiectul, mişcînd mîinile — aşa–numitele „linii magnetice" sau „pase" —, fixînd subiectul din priviri sau arătîndu–i un obiect pe care să–l fixeze din priviri, respectiv prin combinarea a două sau mai multe din aceste metode. „Adîncimea" stării hipnotice variază, de la transa uşoară, superficială, pînă la cea profundă sau completă.

La instaurarea hipnozei, subiectul parcurge trei trepte ale realităţii: (1) somnolenţă, (2) hipotaxă (o stare de control diminuat asupra voinţei şi acţiunii) şi (3) faza de hipnoză (denumită uneori somnambulism). Simptomele caracteristice unei stări uşoare de hipnoză sînt, de obicei: fixitatea (catalepsia) ochilor, înţepenirea parţială a membrelor, încetinirea respiraţiei şi a pulsului, incapacitatea de a te mişca şi de a vorbi, contactul nemijlocit cu hipnotizatorul, senzaţia de îngreunare sau sentimentul că eşti împins de la spate de cineva, reacţiile la sugestiile posthipnotice etc.

Procesul de hipnoză se recunoaşte mult mai bine pe o treaptă de medie profunzime a transei. Se manifestă prin îngreunarea muşchilor, pierderea parţială a memoriei, anestezia unor ţesuturi superficiale, halucinaţii şi o completă catalepsie corporală.

Transa profundă se recunoaşte după capacitatea subiectului de a deschide ochii fără să se trezească, după privirile fixe cu

ochii deschişi, după completa pierdere a memoriei, după anestezia posthipnotică, după atitudinea de supunere în faţa unor comenzi absurde, posthipnotice, după gradul de stăpînire a funcţiilor corporale, după performanţele supranormale ale memoriei, năluciri de tot felul etc.

Despre hipnoză s-au formulat diferite ipoteze mai mult sau mai puţin convingătoare. O explicaţie satisfăcătoare, care să acopere întreaga complexitate a acestui fenomen, lipseşte deocamdată. În principiu, hipnoza ar putea fi considerată o ipostază modificată a conştiinţei, mai precis o stare de veghe modificată. Deşi conştiinţa hipnotizaţilor este redusă, ea se păstrează, totuşi, în întregime. În condiţii normale, conştiinţa trează şi cea diurnă domină asupra inconştientului ancorat în straturile adînci ale psihicului uman. În timpul hipnozei, însă, lucrurile se petrec invers: inconştientul, întruchipat de suma tuturor conţinuturilor psihice existente în general, dar absente din conştiinţă, avansează pînă în zonele psihice mai înalte şi-şi face simţită influenţa faţă de conştiinţa trează, marginalizată. Pe baza acestei reacţii de marginalizare, unele gînduri străbat drumul de la inconştient la conştiinţă şi anumite informaţii „îngropate“ ies la suprafaţă. Toate fenomenele de hipnoză au putut fi constatate şi la persoane care nu se aflau în transă şi acest lucru a fost explicat în mai multe feluri. Dacă este aşa, ar fi de clarificat cum poate fi cineva hipnotizat pe cale indirectă şi lăsat ulterior într-un total întuneric tocmai asupra acestei stări modificate a conştiinţei. Faptul că înşişi copiii mici, care în nici un caz nu pot şti cum se comportă hipnotizaţii, se lasă cufundaţi în transă adîncă, pe de o parte, şi fenomenul autohipnozei, pe de altă parte, contrazic ipoteza potrivit căreia hipnoza nici nu ar exista, că persoana supusă experimentului nu ar face decît să simuleze o asemenea stare.

Ipoteza disocierii, elaborată de psihiatrul francez Pierre Janet (1859–1947) şi acceptată astăzi doar de puţini oameni de ştiinţă, porneşte de la premisa că, în anumite situaţii, pot fi eliberaţi curenţi de conştiinţă şi, în mod automat, declanşate unele activităţi. Nici această ipoteză nu este scutită de neajunsuri. La o amnezie subsecventă unei stări de transă profundă – pierderea capacităţii de a-ţi aminti lucruri pe care în mod normal ar trebui să ţi le aminteşti – disocierea trebuie să joace, cu siguranţă, un rol important, dar nu numai în stările hipnotice uşoare. La urma urmei, inconştientul nu uită nici unul dintre detaliile evenimenţiale care acţionează permanent asupra noastră.

În ultimul timp, unii experţi ruşi în hipnoză leagă stările hipnotice de aşa-numitele efecte ale cîmpurilor de forţă pe care le fundamentează prin existenţa cîmpurilor bioplasmatice. Ei cred, de exemplu, că, prin intermediul paselor magnetice, aşa cum sînt ele aplicate de unii hipnotizatori la inducerea stării de transă, se ajunge la un schimb reciproc de bioplasmă — o ipoteză interesantă, care ar putea explica şi fenomenul de raport, identificarea dintre medium şi hipnotizator. Un schimb de energii de cîmp bioplasmatic nu trebuie neapărat să se limiteze la inducerea altor stări de conştiinţă prin mijlocirea paselor magnetice. Cîmpurile bioplasmatice, fiind cîmpuri aşa-zis „nonfizice“, se situează în afara lumii noastre spaţio-temporale şi nu se supun nici unei limitări de distanţă, ceea ce rezultă numai din faptul că hipnoza poate fi declanşată şi pe cale telepatică.

În favoarea ipotezei bioplasmei pledează, nu în ultimul rînd, procesele de vindecare declanşate prin sugestie, ca şi vindecările spontane de natura celor descrise mai înainte.

Cine vrea să interpreteze „sugestia“ exclusiv drept o „influenţare volitivă“, ca un act de voinţă, trebuie să explice, de exemplu, de ce unor vindecători deosebit de dotaţi le reuşeşte şi o activizare statistic semnificativă a enzimelor. Un colonel ungur, Oskar Estebany, astăzi pensionar şi rezident în Canada, care s-a afirmat încă din timpul serviciului militar ca tămăduitor spiritual (vindeca punîndu-şi mîinile pe bolnav), a fost examinat de diferiţi savanţi canadieni şi americani în privinţa acestei capacităţi. Dr. M. Justa Smith, biochimistă şi specialistă în enzimologie la un colegiu particular din Rosary Hill, Buffalo, New York, şi-a făcut un nume prin cercetările ei privind efectul cîmpurilor magnetice asupra activităţilor enzimatice. Cunoscută ca o savantă extrem de sceptică, dr. Smith a fost atît de impresionată de succesele experimentale ale lui Oskar Estebany la Institutul Memorial „Allen“ al Universităţii McGill din Montreal, Canada, încît l-a invitat să-şi continue cercetările la institutul ei.

Dr. Smith a decis, în primul rînd, ca, luînd o probă de tripsină (enzimă digestivă), să compare efectul actului de aşezare a

mîinilor pe corpul bolnavului cu acela al cîmpurilor magnetice asupra probelor de control. Rezultatele primei experienţe ştiinţifice au permis să se constate că enzimele au fost influenţate atît cantitativ, cît şi calitativ, de energia degajată de mîinile lui Estebany şi că efectul acestora era echivalent cu o activitate de cîmp magnetic cuprinsă între 8 000 şi 13 000 de gauşi — valori remarcabile, foarte semnificative, dacă ne gîndim că oamenii trăiesc, în mod obişnuit, într-un cîmp magnetic de 0,05 gauşi. Dr. Smith afirmă că activitatea sporită a enzimelor digestive vizează „ameliorarea sănătăţii printr-un schimb optim de substanţe digestive".

Jeanne Pontius Rindge, de la Colegiul din Rosary Hill, editoare a revistei de circulaţie internaţională *Human Dimensions*, are o atitudine critică faţă de rezultatele unor cunoscuţi tămăduitori. Ea se exprima în felul următor despre testele reuşite ale lui Estebany: „Greu de spus că o enzimă izolată într-un balon de sticlă are vreun efect asupra 'sugestiei'. Mai curînd, aici acţionează o altă forţă, poate aceeaşi — sau una asemănătoare — cu cea care se manifesta în celelalte experimente." Aluzia la efectele declanşate prin cîmpurile bioplasmatice, aşa cum le cunoaştem nu doar din hipnoză, ci şi din experimentele psihocinetice, este străvezie. Dacă pornim de la ideea că transa, sugestibilitatea şi raportul hipnotic se bazează, în principal, pe activităţi bioplasmatice dirijate psihic — indiferent dacă sînt stimulate cîmpuri bioplasmatice proprii sau străine —, înţelegem imediat de ce într-o asemenea stare apar mult mai multe fenomene Psi decît într-o stare de veghe „normală". Stările conştiinţei, modificate pe cale de sugestie, contribuie tocmai la stabilizarea şi, deci, la reproductibilitatea percepţiilor extrasenzoriale, ceea ce înseamnă că hipnozei i se acordă, şi în domeniul militar, o importanţă deosebită.

Sugestibilitatea este, evident, determinată mai puţin de dispoziţia persoanei testate, cît de personalitatea hipnotizatorului. Wolf Messing, un hipnomedium „de multe carate", refugiat din Polonia în Uniunea Sovietică, poseda însuşiri şi telepatice şi precognitive. În era stalinistă, el se bucura de mare trecere în cercurile conducătoare ale statului sovietic. Acest Messing provenea dintr-o familie evreiască. Se pare că, după ce şi-a demonstrat măiestria cu dovezi convingătoare, el a obţinut aprobarea lui Stalin personal ca să activeze în continuare în Uniunea Sovietică, sub masca unui artist de estradă. Primul test a constat în aceea că Messing trebuia să ridice, fără nici o legitimaţie, 100 000 de ruble de la o bancă din Moscova. El descrie desfăşurarea acestei incredibile acţiuni ca pe o foarte normală vizită la bancă: „M-am dus la casier şi i-am prezentat o coală albă de hîrtie, smulsă dintr-un caiet de şcoală. Apoi am deschis o mapă cu acte şi i-am pus-o la ghişeu." Fără să obiecteze în nici un fel, funcţionarul, căzut fulgerător în transă, i-a numărat lui Messing suma solicitată. El a plecat cu banii şi i-a predat unui mandatar al lui Stalin.

Un alt caz a fost acela în care Messing a fost închis într-o încăpere bine păzită de trei echipe diferite ale securităţii statului (GPU). Cu toate acestea, graţie puterilor sale hipnotice, el a reuşit să evadeze.

La un al treilea test, prin puterea sugestiei a făcut gărzile să creadă că este temutul Lavrenti Pavlovici Beria, şeful de atunci al GPU-ului, şi, cu toată paza foarte severă, a pătruns în reşedinţa lui Stalin.

Autenticitatea acestor episoade este confirmată nu numai de prestigioşi oameni de ştiinţă şi de prietenii lui Messing, ci şi într-un articol al ziaristei poloneze Ludmila Swinka-Zielinski care scrie despre acest medium ieşit din comun: „Este important să ne amintim că, în condiţiile din Uniunea Sovietică, tot ce făcea sau scria o personalitate controversată ca Messing era verificat, criticat şi supus unei cenzuri permanente, aşa încît el n-ar fi putut să se descurce cu ajutorul unor şiretlicuri. Dimpotrivă, să fim convinşi că, pentru a putea supravieţui acolo, trebuia să fie un om cu totul şi cu totul integru." Succesele senzaţionale ale lui Messing le-au întărit cîtorva renumiţi oameni de ştiinţă sovietici convingerea că tehnicile hipnotice s-ar putea dovedi extraordinar de utile pentru nenumărate domenii ale vieţii cotidiene — medicină, educaţie (creşterea capacităţii de învăţare şi de memorizare), artă (sporirea creativităţii), sport (accentuarea efortului performant) —, precum şi pentru rezolvarea unor probleme de ordin militar şi că, de aceea, au nevoie de încurajare specială. În Uniunea Sovietică, I. P. Pavlov, V. Danilievski, A. Tokarski şi Vladimir Behterev au făcut muncă de pionierat în cercetarea hipnozei. Danilievski a stabilit că reperele hipnospecifice, precum sensibilitatea diminuată, flexibilitatea tip-„bulgăr de ceară" a muşchilor şi încheie-

turilor, ca şi mişcările încetinite, sînt similare la om şi la animale. Tokarski a descoperit legături între sugestibilitate şi influenţele ambientale, ceea ce l-a făcut să militeze cu hotărîre pentru măsuri bazate pe hipnoză în vederea combaterii diferitelor afecţiuni corporale. Dedicat trup şi suflet hipnoterapiei, Behterev susţinea că sugestia verbală joacă un rol important în inducerea hipnotică a stării de somn. Psihologul şi neurologul rus I.P. Pavlov, distins în 1907 cu Premiul Nobel pentru studiile lui asupra „reflexelor condiţionate", a încercat să elaboreze, în 1935, o teorie ştiinţifică fundamentală, menită să explice producerea stărilor hipnotice ale conştiinţei. În acest demers, el se baza pe ideile pe care i le inspiraseră îndelungatele sale cercetări asupra somnului şi a examinat ipoteza formulată de unii oameni de ştiinţă încă din secolul trecut, potrivit căreia în cazul hipnozei trebuie să fie vorba de o variantă a somnului, dar mai tîrziu, pe baza înregistrării curenţilor cerebrali, presupunerea iniţială a fost infirmată fără dificultate: din electroencefalograma persoanelor hipnotizate lipseşte tocmai „curba somnului", tipică stărilor de somn.

Din cauză că, în stările hipnotice, controlul asupra propriilor manifestări comportamentale este micşorat sau chiar anulat cu totul, hipnoza ca factor care influenţează conştiinţa (cu privire la controlul comportamentului) pare a juca un rol extraordinar de important în domeniul militar şi în cel al contrainformaţiilor. Utilizarea hipnozei în scopuri altele decît civile îmbracă numeroase aspecte aparent bizare.

Larisa Vilenskaia – care a lucrat mult timp la Institutul de Cercetări Stanford, după ce a fugit în străinătate – relata despre unele experienţe sovietice, în cadrul cărora persoane neştiutoare de ce li se întîmpla au fost în mod repetat şi la scurte intervale de timp trezite din somn prin ordine transmise telepatic de la mari distanţe.

Printre altele, li se insufla prin sugestie ideea că se ard, după care, într-adevăr, le apăreau arsuri pe piele. Experimente similare au avut drept scop, se spune, chiar şi influenţarea telehipnotică a discursurilor televizate ale unor politicieni occidentali.

Vilenskaia afirmă, de altminteri, că ar fi asistat la un experiment în cursul căruia, pe cale de sugestie, unei persoane hipnotizate i s-a insuflat convingerea că în camera de alături, într-un pahar cu apă, se afla centrul durerilor ei. În clipa în care cineva a atins suprafaţa apei cu un cuţit, persoana testată a avut, se pare, o tresărire puternică. După aceea, cînd ea însăşi a fost înţepată cu un ac, reacţia la durere nu s-a mai produs. În cazul de faţă, evident, efectul senzorial „durere" a părăsit corpul şi s-a transferat asupra apei.

S-ar putea concepe, de asemenea, procedee de inducere a regresiunii hipnotice la interogatoriu unor prizonieri şi spioni, de exemplu „rigidizarea" prin sugestie a unor militari, tocmai vizavi de asemenea baraje de întrebări. În Uniunea Sovietică, cercetările asupra hipnozei s-au desfăşurat în ritm accelerat în ultimele decenii. S-au materializat costisitoare proiecte de dezvoltare vizînd producerea şi stabilizarea artificială a modificărilor de conştiinţă (controlabile). Avînd în vedere toate acestea, utilizarea în scopuri militare a tehnicilor hipnotice pare a fi, în perspectivă, nu numai posibilă, ci chiar foarte probabilă.

În studiul DIA, consacrat de căpitanul J.D. LaMothe utilizării hipnozei în scopuri militare şi de spionaj, se spune: „Trebuie să ne întrebăm dacă poate fi cineva hipnotizat împotriva propriei sale voinţe, pentru că nici un prizonier de război nu va avea o atitudine cooperantă dacă va vedea că un hipnotizator încearcă să-l ademenească spre a-l stoarce de informaţii cu caracter militar... Răspunsul la această întrebare vitală este afirmativ, deşi hipnotizatorul încearcă să catalogheze un asemenea rezultat ca fiind obţinut nu 'contra propriei voinţe' a subiectului, ci 'fără acordul' acestuia.

Pentru influenţarea hipnotică a unor persoane naive sau îndărătnice au fost puse la punct cîteva tehnici hipnotice indirecte (camuflate). Sovieticii văd în hipnoza indusă pe cale telepatică o posibilitate de influenţare pe neobservate."

Prin hipnoză pot fi construite, cu ştirea celor afectaţi de acest lucru, şi aşa-numite „personalităţi multiple", adică persoane condiţionate corespunzător, care în situaţii foarte diferite sînt în stare să reacţioneze diferenţiat. Cu alte cuvinte, persoane care, fără să joace teatru, fără să se facă observate de cei din jur, se transpun lesne în orice situaţie nou creată. În felul acesta – sînt de părere autorii studiului DIA *T 72-01-04* –, ar fi posibil ca, pentru misiuni „delicate", să fie plantaţi „superspioni" în spatele inamicului:

„În starea normală sau de veghe, pe care o numim, de exemplu, personalitatea PA, agentul devine comunist. Intră în partidul comunist, se aliniază orientărilor date de acesta şi are faţă de autorităţi un comportament cît se poate de loial. A se observa că el este de bună-credinţă în ceea ce face. El, adică personalitatea PA, este comunist şi, în consecinţă, se comportă ca atare. În starea lui inconştientă sau secundară – personalitatea PB – 'agentul dublu' este american şi un anticomunist ireductibil. Ca atare, el posedă toate informaţiile personalităţii normale PA, pe cînd PA nu ştie nimic despre PB. Formarea unui asemenea agent din combinaţia a două personalităţi diferite – un fel de 'psihococteil' – ar fi cu siguranţă un proces îndelungat şi epuizant. Dar, după o 'programare' reuşită, s-ar obţine superspionul ideal: în stare de veghe (PA), un comunist care acţionează percutant, consecvent şi temerar, în stare de inconştienţă (PB), un american loial, deţinător al tuturor informaţiilor de care dispune PA. Ca 'american autentic', el nu va şovăi ca, la momentul propice, să transmită aceste informaţii (unui american avînd rolul persoanei de contact)." Autorul studiului imaginează apoi un caz menit să arate îndoctrinarea şi modul de comportare al unui hipnospion cubanez care lucrează pentru Statele Unite în Cuba, în America sau oriunde altundeva: „Ar fi simplu de imaginat faptul că o sută de remarcabili hipnomedium-i de origine cubaneză, care trăiesc în Statele Unite şi vorbesc fluent propria lor limbă naţională, se lasă 'pregătiţi' pe cale hipnotică pentru sarcini specifice de contrainformaţii. Sub hipnoză, li s-ar sugera loialitate faţă de ţara noastră (de Statele Unite). După revenirea din transă, îndată ce s-ar restabili starea normală, de veghe, instructorii s-ar strădui din plin să-i convingă pe viitorii hipnoagenţi că, de fapt, detestă din tot sufletul această ţară. Aceiaşi instructori i-ar încuraja să se angajeze în activităţile unei prezumtive coloane a cincea. În acest fel, ar putea fi modelate personalităţi duble, care în stare de trezie ar dovedi atitudini duşmănoase faţă de Statele Unite. În transă profundă, li se introduce în minte agenţilor cu personalitate bivalentă faptul că îndoctrinarea la care au fost supuşi în stare de trezie nu este decît o farsă şi că ei sînt cu adevărat loiali exclusiv Americii... Prin ei (prin hipnoagenţi), s-ar dovedi posibilă culegerea de informaţii despre planurile 'prietenilor' lor. Se înţelege de la sine că informaţiile ar urma să fie obţinute în stare de transă. Agenţii astfel 'pregătiţi' ar putea fi, printre altele, de o extrem de mare utilitate ca iscoade în lagărele disciplinare şi în multe alte situaţii în care este de aşteptat ca serviciile lor să fie benefice pentru apărarea noastră. Aceşti oameni ar fi mai mult decît simpli informatori. Convinşi de propria lor inocenţă, ei şi-ar juca foarte convingător rolul de membri ai coloanei a cincea. Dacă, totuşi, vreodată ar deveni suspecţi, nimeni nu le-ar putea smulge informaţii, în afară de cîţiva hipnotizatori experimentaţi, care i-ar interoga în transă profundă...

Cu siguranţă, încercarea de a pune pe picioare o asemenea organizaţie de spionaj nu ar fi scutită de nenumărate dificultăţi. G.H. Estabrooks crede că, dintr-o sută de persoane sugestionabile, numai un singur medium aflat în transă profundă ar fi apt să devină hipnospion. Procedeul de selecţie ar fi în sine o chestiune destul de dificilă. Estabrooks consideră, totuşi, că dificultăţile pot fi depăşite."

Studiul se ocupă, în continuare, de posibilitatea ca şi anumiţi prizonieri de război, oameni cumsecade în felul lor, să fie transformaţi, prin tehnici hipnotice, în asasini. După cum am arătat, subiectul nu trebuie să se lase „condiţionat" în mod absolut benevol. Îndată ce prizonierul de război a fost adus – eventual pe cale telepatică – într-o adecvată stare de transă, i se inculcă o sugestie cu acţiune posthipnotică, sugestie care conţine planul de asasinat exact aşa cum l-a conceput organizatorul. După ce a fost pus în libertate şi s-a întors la unitatea lui, deşi în stare de trezie pare pe deplin normal, el va acţiona pe baza unui ordin hipnotic şi, la momentul propice, va executa comanda de asasinat.

Problema principală a unui asemenea plan este consolidarea posthipnotică – reînnoirea întipăririi hipnotice a comenzii. S-a propus, în acest sens, să se includă un „model de consolidare" încă din timpul primei şedinţe de hipnoză. Aceasta ar însemna că, din cînd în cînd, subiectul îşi aminteşte, fără absolut nici un ajutor, de comanda ce i s-a dat. „Modelul" ar putea fi, de pildă, un obiect la vederea căruia agentul îşi aminteşte de comanda primită, un anumit zgomot pe care îl percepe etc. Pentru partea cealaltă, căreia subiectul îi aparţine de fapt, problema constă în a putea recunoaşte asemenea persoane condiţionate mental. În pre-

zent, nu există încă o metodă sigură de a–i dibui pe cei „răsuciţi" hipnotic. Toate aparatele cu care se înregistrează modificări fiziologice ale corpului uman – tensiunea, frecvenţa pulsului, curenţi cerebrali, reflexe psiho–galvanice etc. – sînt inutile în asemenea cazuri, pentru că nu sînt adecvate stărilor posthipnotice. Chiar şi drogurile par a fi neputincioase. La aceasta se adaugă faptul că metoda hipno oferă o anumită siguranţă împotriva recunoaşterii premature a unui plan de asasinat. Aceasta se bazează, în special, pe realitatea că mandatarul însărcinat cu săvîrşirea asasinatului este ferm convins de propria–i nevinovăţie. El, adică fragmentul lui de personalitate în acţiune, nu s–ar simţi vinovat. Dacă, totuşi, într–o bună zi ar fi prins, ar fi sincer indignat. Convingerea sa fermă că este nevinovat – indiferent dacă este spion, asasin sau sabotor – i–ar fi cu siguranţă cea mai bună apărare la interogatoriile la care l–ar supune serviciul de contraspionaj.

Încă din 1972, studiul DIA citat mai sus afirma: „Cercetarea sovietică în domeniul hipnopediei pare să fi atins acum un stadiu care face posibilă manipularea părţilor inconştiente ale creierului omenesc... Sovieticii ar putea cunoaşte foarte bine utilitatea în plan militar a percepţiei subliminale. Bate la ochi faptul că, în Uniunea Sovietică, lipseşte orice literatură care să trateze deschis această temă."

Singurul lucru cunoscut este faptul că ruşii s–au folosit, în timpul Războiului Rece, în scopul îndoctrinării propagandistice, de asemenea metode de influenţare precum diferitele practici mediumnice din Occident, care treceau la ei, după o lege nescrisă, drept lucruri neserioase şi demne de dispreţ. Apreciind activitatea inconştientului, industria publicitară americană lucrează, totuşi, de multă vreme cu metode bazate pe sugestie. Astfel, în spoturile TV obişnuite se introduc imagini în succesiune rapidă sau filme superscurte cu „efect de semnal", care, după o durată variind de la individ la individ, declanşează la spectatorii uşor influenţabili reacţii conforme unui anumit scop. Programarea subliminală se întemeiază pe teoria potrivit căreia creierul poate capta şi informaţii pe care conştiinţa nu le percepe direct. Mesajele se transmit atît de repede, încît ochiul nu le poate „vedea", iar sunetele sînt emise atît de încet, încît urechea nu le poate „auzi". După un mai îndelungat bombardament psihologic, individul „irigat" în permanenţă cu mesaje publicitare subliminale va crede că iniţiativa cumpărării unui anumit articol de consum emană chiar de la el. Spre deosebire de ceea ce se întîmplă în cazul mesajelor publicitare directe, de această dată el nu se va simţi determinat să facă un anumit gest. Disponibilitatea lui de a cumpăra va deveni, însă, tot mai pronunţată.

Fireşte, influenţarea subliminală poate fi utilizată şi în sens pozitiv, adică în conformitate cu voinţa celui vizat, de exemplu atunci cînd se urmăreşte dezobişnuirea de nicotină sau de alcool, stoparea creşterii în greutate, îmbunătăţirea performanţelor sportive sau, la modul foarte general, cultivarea conştiinţei de sine. Pentru aceasta, în Statele Unite au fost propuse deja, de mai mulţi ani, programe subliminale speciale, care, cu ajutorul unui aparat de interfaţă electronică (EID, *Electronic Interface Device*), pot fi încorporate, printr–un computer casnic, în programele curente de televiziune.

Aparatele electronice pot fi utilizate într–un mod asemănător şi pentru intensificarea sugestibilităţii, adică pentru inducerea rapidă a unor stări tip–transă. Descoperirea s–a datorat, ca de atîtea ori, hazardului.

La 26 iulie 1956, ofiţerul responsabil cu radarul de pe nava „SS Stockholm" a descoperit, pe ecranul său, semnalul de recunoaştere a ţintei emis de un vas care se apropia, „Andrea Doria", aflat, în momentul respectiv, la zece mile marine depărtare de „SS Stockholm". În ciuda faptului că recunoaşterea se făcuse din vreme, puţin după aceea s–a ajuns la coliziune, rezultatul fiind scufundarea vasului „Andrea Doria" şi moartea a 52 de persoane.

Aproape trei ani mai tîrziu, la 26 martie 1959, un incident la fel de tragic a avut loc în largul portului New Jersey. Deşi ofiţerul responsabil cu radarul de pe un vas reperase încă de la o depărtare de douăzeci şi două de mile marine petrolierul care se apropia, totuşi cele două nave s–au ciocnit. Petrolierul s–a scufundat, patru oameni găsindu–şi moartea în această împrejurare.

În ambele cazuri, autorităţile nu au reuşit să ofere o explicaţie cît de cît plauzibilă cu privire la coliziuni. Unui inginer electronist şi hipnoterapeut american, Sidney A. Schneider, i–a fost dat să elucideze nişte cazuri atît de misterioase şi să tragă foloase dintr–un fenomen denumit astăzi „transa–radar".

Încă din timpul celui de-al doilea război mondial, Schneider observase, la bordul navelor, că unii operatori de radar activi se cufundau din cînd în cînd în stări tip-transă, care, pînă la urmă, au putut fi explicate prin interacţiunea ritmului undelor cerebrale cu frecvenţa impulsurilor radar, aceasta din urmă influenţînd în mod demonstrabil conştiinţa aflată în stare de trezie. Constatarea l-a determinat pe Schneider să se ocupe intens, de atunci înainte, de stimularea electrică a ritmului undelor cerebrale, pentru a o utiliza la inducerea hipnozei.

În alte ţări, care au făcut experienţe asemănătoare cu ajutorul radarului, s-a constatat, de asemenea, că stimularea undelor cerebrale deschide anumite perspective. De exemplu, ruşii recurg la stimularea electrică pentru a transmite prin ochi impulsuri de energie la creier. În Japonia, se află în exploatare un aparat asemănător (electrohipnoză). Toţi aceşti stimulatori au dezavantajul că necesită fixarea unor electrozi pe corp — un inconvenient dezagreabil.

Schneider a descoperit că rezultatele cele mai bune se obţin cu ajutorul impulsurilor luminoase. Această metodă nu este complicată şi, în plus, poate fi adaptată la diferite condiţii de aplicare. Sincronizatorul de unde cerebrale pus la punct de către Schneider se pretează nu numai la condiţionarea de persoane luate individual şi la grupuri, ci şi la tehnici autogene, adică la autohipnoză. În manipularea acestui aparat, cu ajutorul căruia se pot regla amplitudinea, durata impulsului şi forma undelor, trebuie avut grijă ca întotdeauna configuraţia undei luminoase să concorde, pe cît posibil, cu aceea a undei cerebrale a utilizatorului. Producătorul sincronizatorului afirmă că inducerea stării de transă reuşeşte în peste 95% din cazuri.

În condiţiile tehnicizării crescînde a fazei de inducţie şi ale integrării de practici legate de realitatea virtuală (vezi capitolul *Realitatea virtuală...*), cercetarea în domeniul hipnozei ar putea căpăta dimensiuni noi în viitor.

Şi hipnoza şi telepatia îşi înfig rădăcinile în sferele cele mai profunde ale conştiinţei umane, ceea ce face ca utilizarea lor combinată să apară ca un demers judicios. De aceea, să ne ocupăm ceva mai amănunţit de „comunicarea mută" şi de diferitele ei categorii.

COMUNICAREA MUTĂ

„Adevărata 'mişcare' pe care se întemeiază toate lucrurile este mişcarea gîndirii. Adevărata 'energie', energia conştiinţei."

P.D. Uspenski (1878–1947)

În urmă cu vreo cincizeci de ani, astronomul dr. Felix Zigel, care lucra, pe atunci, la Institutul pentru Călătorii Spaţiale din Moscova, numea telepatia o „ştiinţă a viitorului". Pentru ca acest fenomen să poată fi valorificat, spunea dr. Zigel, cercetarea în domeniul telepatiei trebuie să se desfăşoare în mod organizat. El era de părere că, dacă nu se îndeplinea această condiţie, cercetarea sovietică în domeniu avea să se tîrască, în scurt timp, în urma celei străine. Avertismentele lui insistente şi apelurile altor savanţi de neştirbită reputaţie nu au rămas fără ecou, deoarece, încă din anul 1965, existau în Uniunea Sovietică:

• mai multe centre care desfăşurau cercetări şi experienţe de telepatie de nivel ştiinţific;

• echipe speciale alcătuite din oameni de ştiinţă — fiziologi, psihologi, neurologi, fizicieni, matematicieni, ciberneticieni, electronişti —, care se ocupau cu mecanismul de funcţionare a telepatiei, precum şi cu punerea la punct de tehnici pentru utilizarea practică a acesteia;

• cîteva succese incipiente în încercările de comunicare telepatică pe distanţe lungi — între Moscova şi oraşele Leningrad, Tomsk şi Novosibirsk.

Zelul cu care s-a trecut, şi în Est şi în Vest, la perfecţionarea unor tehnici sigure de comunicare telepatică (bioinformatică) — în Statele Unite, la Colegiul de Inginerie din Newark şi în alte părţi se desfăşura, încă din 1962, o activitate intensă în domeniul elaborării de tehnici stabile de transmitere — impune concluzia că lumea s-a lămurit şi în ceea ce priveşte aspectele militare şi de

spionaj ale acestei probleme. Nu încape nici o îndoială că, după o anumită perfecţionare, tehnicile biocomunicative – sistemele telepatice de transmitere a informaţiilor – vor putea fi utilizate în nenumărate domenii. Pentru a trece în revistă numai cîteva, iată domeniile de utilizare, altele decît cele civile, în care se poate demonstra că s-a lucrat:

• menţinerea unei comunicări fără paraziţi şi independentă de energie între propriile mari unităţi militare, precum şi între acestea şi marile unităţi ale ţărilor prietene, mai ales între sistemele mobile de arme (tancuri, vapoare, submarine, avioane şi nave spaţiale), în special în perioade de criză;

• supravegherea unilaterală a activităţilor inamicului („interceptare" telepatică, în cadrul proiectului SADDOR prin sateliţi);

• supravegherea telepatică a comunicării analoage a inamicului (interceptarea mentală a intenţiilor unui adversar potenţial); cu alte cuvinte: telepatul A interceptează comunicarea telepatică dintre emiţătorul telepatic B şi receptorul telepatic C inamici;

• bruiajul comunicării telepatice a inamicului tot pe cale telepatică sau prin mecanisme psihotronice care întăresc propriile semnale mentale de bruiaj;

• influenţarea telepatică de la distanţă (telehipnoză) a unor persoane de prim-plan luate individual, de exemplu influenţarea în sensul dorit a unor înalţi politicieni, militari, economişti (pentru a lua decizii greşite, a le submina încrederea, a-i determina să încline către acte de sabotaj etc.) – toate acestea pentru a crea posibilitatea cuceririi fără luptă a potenţialului inamic;

• influenţarea telepatică de la distanţă a unor întregi formaţiuni militare sau grupuri de populaţie din centrele aglomerate, pentru a abate atenţia, a induce în eroare, a face să se instaleze indiferenţa în sufletele oamenilor, a inspira frică sau groază, a incita la răscoală sau la sabotaj, a provoca dezbinare etc.; acest proces de influenţare s-ar putea întinde pe perioade mai lungi şi s-ar putea asocia cu măsuri negative (propagandă, demoralizare, încurajarea consumului de droguri în rîndurile tinerilor, creşterea criminalităţii etc.) în ţări potenţial inamice;

• inducerea telepatică de deranjamente psihice la persoane luate individual sau la grupuri de populaţie (inducţie sprijinită, eventual, prin cîmpuri electromagnetice), pentru a le condiţiona (a le „înmuia") în vederea unei „preluări" ulterioare blînde; acest lucru se poate realiza prin telehipnoză, inculcîndu-se spaima de a trăi, depresie, groază, gînduri de sinucidere, ipohondrii etc.;

• „dirijarea" telehipnotică, în spatele inamicului, a propriilor agenţi însărcinaţi să facă interceptări, spionaj, sabotaje, sau să comită asasinate, adică declanşarea unor acţiuni de acest gen, sugerate anticipat în propria ţară;

• „călirea" telehipnotică a agenţilor sau soldaţilor proprii, care operează în tabăra inamică; aceştia sînt supuşi unei influenţe telehipnotice, pentru a nu trăda nici un secret. Sarcina unor hipnotizatori capabili ar consta în spargerea hipnoblocadei induse de inamic, pentru a lăsa cale liberă fluxului de informaţii la prizonieri (eventual, un asemenea zid mental poate fi „ciuruit" pe cale hipnotică, prin utilizarea simultană a anumitor droguri);

• „convertirea" telehipnotică a agenţilor inamici – un fel de hipno-„spălare a creierelor" executată de la distanţă –, pentru a-i face utili scopurilor adverse.

Teoretic, lista aplicaţiilor militare şi de contrainformaţii ale telepatiei (combinată cu hipnoză) se poate lungi oricît, speculaţiile în acest sens fiind nesfîrşite. Pe tărîm atît civil, cît şi militar, însă, Estul şi Vestul se ocupă serios numai în ultimii vreo treizeci şi cinci de ani de cercetarea fenomenelor bioinformatice, de cauzele producerii şi de reproductibilitatea lor.

În 1959, respectiv 1962, cînd profesorul Vasiliev a publicat primele sale lucrări despre fenomenul sugestiei mentale, se pare că în Occident încă nu erau cunoscute implicaţiile militare ale biocomunicării... Psi nu-şi făcuse încă apariţia. Am putea considera firesc şi faptul că atitudinea negativă pe care au adoptat-o savanţii militari responsabili cu inovaţiile tehnice faţă de sistemele de arme Psi, cu totul neortodoxe, era atît de pronunţată, încît le respingeau fără menajamente, le dispreţuiau ca pe nişte speculaţii ştiinţifico-fantastice şi, ca atare, le luau în derîdere.

Lucrărilor lui Vasiliev le-au urmat numeroase alte studii ale cercetătorilor ruşi despre fenomenele telepatice, care erau discutate, uneori, pînă şi în presa sovietică. Susţinute de activităţile lui Vasiliev şi ale altor oameni de ştiinţă, cercetările sovieticilor în

domeniul Psi au dobîndit, în anii următori, o tot mai mare importanţă. Ele au devenit, de atunci înainte, obiect de preocupare nu numai la scară naţională: ulterior au fost atrase în acest proces şi alte ţări din blocul răsăritean.

După nenumărate încercări de transmitere telepatică a unor informaţii în condiţii schimbătoare, încercări făcute, la vremea respectivă, în secret şi sub imperiul unor severe măsuri de securitate, Vasiliev a înţeles că nu puteau intra în calcul undele electromagnetice ca purtătoare de semnale telepatice. Pentru protecţia contra mecanismelor electromagnetice, la aceste experimente s-au folosit camere de plumb drept cuşti Faraday.

După moartea genialului Vasiliev, în 1966, sarcina de continuare a cercetării sovietice în domeniul telepatiei i-a revenit matematicianului şi ciberneticianului dr. Ippolit Kogan, preşedintele secţiei de bioinformatică înfiinţate în 1965 pe lîngă filiala din Moscova a Societăţii Ştiinţifico-Tehnice de Radiotehnică şi Telecomunicaţii „A.S. Popov". Secţia specială respectivă avea sarcina să studieze ştiinţific transmiterea de informaţii „în partea însufleţită a naturii". În această privinţă se proceda sistematic la:

• strîngerea şi valorificarea literaturii de specialitate apărute pe plan internaţional;
• observarea şi înregistrarea cazurilor de telepatie „spontană";
• identificarea de „talente naturale" telepatice, probabil prin examinarea encefalogramelor unui anumit cerc de persoane;
• efectuarea de experimente privind provocarea (stimularea) de fenomene telepatice.

La scurt timp după decesul lui Vasiliev, Kogan a publicat primele rezultate ale cercetărilor şi experienţelor continuate sub conducerea sa în domeniul bioinformaţiei. Aici ar putea interesa numai rezultatele calitative şi cantitative ale activităţii lui de cercetare. Kogan îşi subîmpărţea experimentele în patru grupe:

• receptarea telepatică a unor evenimente care privesc obiecte amplasate în apropiere;
• receptarea telepatică plastică (întipărire) şi determinarea de la distanţe mici a unor obiecte preselectate;

• receptarea telepatică plastică de la distanţe mari şi
• „transmisia" telepatică de la mari distanţe a unor imagini obiective plastice.

O analiză a tuturor încercărilor efectuate după această schemă a scos în evidenţă numeroase concordanţe remarcabile:

• La informaţiile emise telepatic, viteza de transmitere se situează între 0,005 şi 0,1 biţi/secundă (*bit* — unitate de măsură pentru conţinutul de informaţie al unui semn luat individual).
• Viteza de transmitere a informaţiei depinde de distanţa ce trebuie parcursă; la o depărtare de numai cîţiva metri, această viteză atinge 0,1 biţi/sec. (Cercetările mai noi au arătat, însă, că semnalele Psi se „propagă" neutru din punctul de vedere al timpului, adică fără consum de timp; la data respectivă, Kogan încă mai susţinea ipoteza electromagnetică, deşi aceasta fusese repudiată anterior chiar de Vasiliev.)
• La biocomunicare, receptorul nu are nici o idee logică despre natura exactă a imaginii-obiect „trimise"; în mod obişnuit, se receptează numai impresii calitative, care provoacă persoanei testate o anumită senzaţie (formă, culoare, duritate).
• Cele mai bune rezultate se obţin în cazul mesajelor telepatice scurte (durată pînă la un minut).

Transmiterea unor combinaţii simple, codificate (imagini, emoţii) pare a fi o metodă potrivită pentru decriptarea mesajelor telepatice cifrate.

Psihologul dr. Gertrude Schmeidler de la Universitatea Municipală din New York s-a ocupat intens, ani de zile, cu aspectele telepatiei, pe baza aşa-numitelor cărţi Zener. Aceste cărţi, create special pentru testele de percepţie extrasenzorială controlabilă — un joc cuprinde 5 x 5 simboluri (cruce, stea, cerc, patrulater, linii ondulate) —, trebuie să fie descoperite prin telepatie/vizionarism de către persoana supusă probei.

Dacă acest fel de transmisie reuşeşte fie şi o singură dată, atunci cărţile Zener vor putea fi utilizate ca un alfabet Morse şi mesajele cifrate vor putea fi transmise cu o anumită certitudine în privinţa ajungerii lor la destinaţie, caz în care, după părerea

farmacologului american dr. Humphrey Osmond, calitatea transmisiei poate fi îmbunătăţită în continuare prin stimulenţi naturali (droguri) şi artificiali.

Meritul deosebit al Gertrudei Schmeidler constă în faptul de a fi demonstrat că persoanele supuse testării trebuie clasificate în două categorii cu aptitudini PES diferenţiate: aşa-numitele „oi", adică persoanele care cred în posibilitatea percepţiei extrasenzoriale, respectiv „caprele" — cei care au o atitudine mai degrabă sceptică faţă de fenomenele Psi. Gertrude Schmeidler consideră că ambele tipuri se vor completa ideal la experienţele telepatice: unora li se potriveşte mai bine rolul de emiţător, celorlalţi rolul de receptor.

Pe baza unor experimente similare, cercetătorii sovietici în domeniul Psi au constatat repede că asemenea tehnici convenţionale de laborator nu sînt productive pe termen lung; de aceea, ei s-au ocupat mai mult de încercări practice de percepţie extrasenzorială.

Lucrările experimentale ale lui Ippolit Kogan şi valorificarea lor teoretică i-au îndemnat pe alţi savanţi sovietici să se ocupe de fenomenul transmiterii telepatice a informaţiei. Progresele rapide în electronică, în cibernetică, în bionică şi în neurofiziologie au îmbogăţit cu tehnici noi, neconvenţionale, cercetarea sovietică în domeniul telepatiei.

Puşi în faţa nenumăratelor posibilităţi de aplicare practică a biocomunicării, sovieticii şi-au propus drept scop, la începutul anilor şaptezeci, să demonstreze reproductibilitatea transmiterii telepatice a informaţiei. După cum făcea cunoscut organizaţia americană de spionaj DIA în 1975, cercetarea sovietică în domeniul biocomunicării dispunea, încă din 1973, de un buget de circa 20 milioane ruble pe an, sumă care, după constatările serviciului american, a fost cheltuită cu precădere pentru proiecte militare specifice.

Parapsihologii din Moscova şi Leningrad au făcut, în repetate rînduri, demonstraţii cu privire la influenţa telepatică (stimularea) exercitată de la distanţă asupra conştiinţei. Pe baza unor măsurători electroencefalografice efectuate sistematic, s-au putut constata interconditionări corespunzătoare. Echipa de specialişti din Leningrad E. Naumov, G. Sergheiev şi L. Pavlova au observat,

încă din anii şaptezeci, că, atunci cînd impulsurile telepatice conţin mesaje cu încărcătură emoţională, valorile electroencefalogramei (EEG) se modifică spectaculos. Transmiterea unul după altul a mai multor impulsuri emoţionale cu caracter negativ a produs o iritare „în formă de cruce" în creierul persoanei testate. În aceste condiţii, EEG a indicat o oboseală a creierului, oboseală caracterizată de unde theta lente, suprasincronizate (6–7 Hz), şi de unde delta (1,5 Hz). La scurt timp după ce persoanele tratate telepatic-negativ au fost influenţate de impulsuri emoţionale pozitive (senzaţie de linişte şi bucurie), activitatea electrică a creierului s-a liniştit — cu alte cuvinte, EEG s-a normalizat într-un interval de unu pînă la trei minute. Nu au lipsit nici încercările de a le induce receptorilor pe cale telepatică stări de teamă, însoţite de senzaţii de sufocare şi vertij.

În Occident, cunoscătorii scenei psihotronice sovietice de atunci s-au arătat foarte îngrijoraţi de posibilitatea de a influenţa telepatic subconştientul personalului militar aflat în posturi-cheie. Astfel, telepaţi instruiţi în hipnoză ar putea, de exemplu, să aducă într-o stare de nesiguranţă, respectiv să demobilizeze psihic trupele aflate în serviciu la bazele de lansare a rachetelor, echipajele de la punctele de sprijin ale Aviaţiei militare şi Marinei, ba chiar întreaga conducere politică a unei ţări. Lucru de-a dreptul înspăimîntător!

John L. Wilhelm, corespondent al ziarului *Washington Post*, este de părere că Pentagonul este preocupat, de mai mulţi ani, de măsurile adecvate menite să protejeze preşedintele american şi suita sa împotriva unor manipulări telepatice. Dar în ce ar putea consta asemenea măsuri de securitate? Să fie vorba, oare, de un fel de gărzi de corp telepaţi, care să-i păzească zi şi noapte pe membrii guvernului american, amenajînd în jurul lor ceva ce ar semăna cu o zonă de protecţie psihică? Sau poate că există deja contra-„emiţătoare" care reacţionează automat, făcînd inofensive emisiunile telepatice distructive cu ajutorul unor cîmpuri electromagnetice-biologice combinate, instituind o zonă protectoare ce se desface ca un evantai larg în jurul domeniului de activitate al persoanelor expuse riscului?

Nu este deloc necesar să mergem foarte departe cu speculaţiile, pentru a întrevedea importanţa tehnicilor telehipnotice în

influenţarea directă a conştiinţei umane. Şahistul rus Viktor Korcinoi, stabilit în Elveţia, rivalul sovieticului Anatoli Karpov care la data respectivă era campion mondial de şah, susţine că a avut el însuşi experienţe amare cu telehipnoza. Korcinoi era convins că, în timpul meciurilor pentru titlu de la Baguio (Filipine, octombrie 1978) şi Merano (octombrie 1981), fusese influenţat hipnotic de la distanţă de către un însoţitor al lui Karpov.

Era vorba despre parapsihologul rus prof. dr. Vladimir Suhar. La Baguio, în timpul primei partide dintre Korcinoi şi Karpov, Suhar a stat ore în şir în rîndul întîi din sectorul rezervat spectatorilor. Korcinoi a afirmat atunci că Suhar a vrut să-i slăbească pe cale telepatică puterea de concentrare. Enervat, el a pierdut meciul cu 5–6. Ceva asemănător s-a petrecut şi la întîlnirea de la Merano a celor doi concurenţi, încheiată cu un 2–6 zdrobitor pentru Korcinoi.

Cehul Ludek Pachman, fost mare maestru de şah, care a fugit în Republica Federală Germania după „Primăvara de la Praga", considera, de asemenea, că este posibil ca sovieticii să-şi utilizeze tehnicile telehipnotice la jocurile din cadrul campionatului mondial, pentru a-şi neutraliza adversarul din punct de vedere psihic. În această privinţă, el se referea la o experienţă proprie. În 1946, luase parte la o competiţie între municipiile Moscova şi Praga, organizată în capitala sovietică. Pachman juca o partidă echilibrată cu marele maestru Igor Bondarevski, cînd, brusc, în sectorul rezervat spectatorilor s-a instalat însuşi Wolf Messing, medium-ul amintit mai sus, şi a început să-l fixeze stăruitor. Puţin mai tîrziu, cehul a avut nişte scăpări de neînţeles şi a cedat. Într-o a doua partidă, Pachman avea avantaj clar, dar Messing stătea din nou cu ochii pe el. „Deodată," îşi aminteşte Pachman, „m-au cuprins îndoielile. Îmi ziceam că oricum o să pierd, că nu avea nici un sens să stau acolo şi să mişc piesele pe tabla de şah." Într-adevăr, Pachman a pierdut. Într-o primă fază, el nu a ştiut nimic despre prezenţa lui Messing în sală şi despre rolul acestuia în timpul ambelor meciuri. De-abia în 1979 ar fi aflat, din revista sovietică *Tehnică şi Ştiinţă*, că, la vremea respectivă, fusese „manevrat" psihic.

Într-o carte despre strategii în şah, publicată în 1981, Korcinoi menţiona şi posibilitatea de a ameliora, pe cale de sugestie,

prestaţia unor şahişti mai puţin talentaţi: „Utilizînd sugestia, cîţiva sovietici i-au băgat în cap unui medium, care juca mizerabil, că este marele maestru american Paul Morphy. Apoi, respectivul a trebuit să joace împotriva marelui maestru rus Mihail Tal, fost campion mondial. Începătorului i-au reuşit cîteva mişcări magistrale. El l-a pus pe campion într-o situaţie critică, a obţinut avantaje strategice şi numai cu mare greutate a reuşit Tal să se salveze printr-o remiză. Medium-ul, tot în transă, şi-a cerut onorariul, după aceea, în dolari."

S. Serov şi A. Troskin, ambii din Sverdlovsk, regiunea Ural, care se ocupă în principal cu efectele impulsurilor telepatice asupra funcţiilor corpului, au reuşit să demonstreze că numărul globulelor albe (leucocite) a crescut cu aproximativ 1 500 atunci cînd unui pacient i s-au indus telepatic emoţii pozitive. Sub influenţa impulsurilor telepatice negative, numărul globulelor albe, dimpotrivă, a scăzut cu 1 600. Întrucît leucocitele contribuie substanţial la apărarea împotriva bolilor infecţioase, o modificare pe cale telepatică a numărului lor ar putea influenţa decisiv sănătatea celor afectaţi de asemenea boli, ceea ce ar putea face ca telepatia să devină o „armă" periculoasă şi pe tărîmul medicinei.

Încă de la începutul anilor şaizeci, oamenii de ştiinţă americani dr. John Mihalaski, Douglas Dean şi Robert Taezsch de la Colegiul de Inginerie din Newark au pus la punct o metodă interesantă de înregistrare şi măsurare a impulsurilor repetate. Acest lucru le-a reuşit cu ajutorul unor aparate numite „pletismografe", utilizate la stabilirea cantităţii de sînge din membre, în principal din degete. Pletismograful înregistrează, de fapt, înroşirea sau îngălbenirea extremităţilor corpului – modificări declanşate, evident, prin sistemul nervos simpatic, în timp ce acesta eliberează adrenalină.

Mai întîi, experimentatorii au stabilit influenţa unor procese mentale asupra cantităţii de sînge din degete. Aceasta se modifică, de pildă, atunci cînd ne încordăm mintea asupra unui lucru, cînd sună telefonul, dar şi dacă o altă persoană din preajmă calculează mental sau se concentrează intelectual asupra cuiva – şi aici se vede importanţa pletismografului pentru reperarea impulsurilor telepatice. Semnalele Psi (impulsuri telepatice) receptate determină o reducere a cantităţii de sînge, într-un interval de zece

secunde; totuşi, reacţiile vaselor de sînge se normalizează după circa o jumătate de minut. Dean şi colaboratorii săi au utilizat cei dintîi pletismograful pentru măsurarea modificărilor fiziologice din corpul uman. Este vorba de modificări care îşi au originea în impulsuri telepatice inconştiente. Ei au experimentat la început cu Mihalaski, care susţinea că, în seriile de încercări făcute de-a lungul anilor, a receptat cu precizie aproximativ 80% din impulsurile telepatice (emoţii) cu care fusese bombardat. Mai tîrziu, echipa şi-a extins aria de experimentare şi la alte persoane. Una dintre metode prevedea ca „emiţătorul" informaţiei telepatice să răsfoiască, la intervale de timp diferite, anumite fişe pe care erau notate numele unor persoane. Dacă dădea peste un nume pe care îl cunoştea bine, receptorul trebuia să reacţioneze pletismografic.

Ostrander şi Schroeder relatează despre un experiment pletismografic de telepatie reuşit cu excelentul medium american Eileen Garrett, azi decedată, o femeie cu mare succes în afaceri, pe atunci preşedintă a Fundaţiei de Parapsihologie: „Emiţători aflaţi în camere foarte îndepărtate priveau, într-o ordine aleatorie şi în momente alese absolut la întîmplare, numele scrise pe nişte fişe. Dean lucra respectînd reguli foarte stricte şi dubla metodă oarbă, prin care nimeni nu putea şti, în afară de emiţător, cînd au fost 'emise' numele. Experienţele cu doamna Garrett au condus la reacţii pletismografice ieşite din comun. În final, am făcut experimente între doamna Garrett, aflată în Florida, şi biroul ei din New York. Degetele ei au fost conectate la un pletismograf, în timp ce un emiţător aflat în biroul ei din New York... examina fişele cu nume. Îndată ce venea la rînd numele unui prieten sau al unei prietene a doamnei Garrett, scădea cantitatea de sînge din degetul ei — deşi emiţătorul se afla la o distanţă de aproape 2 000 de kilometri."

Interesant este faptul că au fost testate cu pletismograful şi persoane care nici măcar nu au ştiut că participă la o experienţă de receptare telepatică, avînd impresia că nu era vorba decît să li se determine cantitatea de sînge. Totuşi, la test au obţinut rezultate remarcabile, ceea ce permite concluzia că „traficul" telepatic se desfăşoară prin subconştient.

Distanţele par a nu juca nici un rol în calitatea receptării, adică în cota de precizie a semnalelor Psi. Impulsurile telepatice

se întind pînă dincolo de lumea noastră spaţio-temporală, după toate aparenţele. Ele ar fi, deci, „infinit de rapide" pentru puterea noastră de înţelegere; cu alte cuvinte, semnalele Psi îl ating pe receptor chiar în clipa în care sînt generate. Zidul spaţio-temporal existent, în lumea noastră cvadridimensională, între emiţător şi receptor cade, pentru că semnalele Psi, avînd altă configuraţie dimensională, îşi ating ţinta direct, prin ipoteticul hiperspaţiu (tărîm din afara lumii noastre spaţio-temporale cvadridimensionale), adică emiţătorul şi receptorul se „contopesc" unul în celălalt. Lucrînd după principiul comunicării elaborat de Colegiul de Inginerie din Newark, emiţătorul, de exemplu, se concentrează asupra unui nume care, pentru receptor, este foarte important din punct de vedere emoţional. Pletismograful anexat receptorului înregistrează apoi o modificare a cantităţii de sînge, corespunzătoare unui punct dintr-un cod stabilit, format din puncte şi linii. Simbolul — [linie] ar corespunde, în cazul netransmiterii, unui volum nemodificat al sîngelui. Dacă într-o unitate de timp exact definită se transmit puncte şi linii, după metoda pletismografică se pot transmite şi mesaje mai lungi. Medicul ceh dr. Figar a introdus şi în Uniunea Sovietică acest sistem de transmitere, independent de coincidenţe şi de reacţii spontane telepatice, aşa cum este descris aici.

Semnalele telepatice pot fi măsurate, se spune, şi cu ajutorul unui „tobiscop", respectiv al unei variante a acestui aparat — biometrul pus la punct de către dr. Viktor Adamenko din Moscova. Tobiscopul serveşte, în mod obişnuit, la identificarea exactă a punctelor de acupunctură de pe piele, adică a locurilor mai bune conducătoare de electricitate. Aparatul este capabil, printre altele, să „adulmece" acele suprafeţe unde fluxul de energie este blocat. Ruşii Viktor Adamenko şi Vladimir Raikov au examinat cu acest aparat persoane aflate în diferite stări ale conştiinţei. Astfel, s-a constatat că, de exemplu, cîmpurile bioplasmatice ale persoanelor „vizate" prin telepatie reacţionează puternic.

În ultimii ani, nu au lipsit încercările de a demonstra că şi între oameni şi animale, respectiv plante, există contacte telepatice pe bază emoţională. Datorită unor dovezi practic incontestabile adunate de biologi şi de cercetătorii comportamentelor, nu mai poate fi exclusă existenţa unui asemenea principiu fundamental

al comunicării în cadrul anumitor specii de animale şi plante, ba chiar între forme de viaţă diferite (de exemplu între om şi delfin). Profesorul Günther Becker, de la Institutul Federal pentru Studiul Materialelor din Berlin, crede că schimbul de informaţii între grupurile de termite ţinute în recipiente învecinate poate fi explicat prin existenţa unor „sisteme informaţionale nechimice" – prin acţiunea ipoteticelor „biocîmpuri", pe care el şi le imaginează amplasate în domeniul cîmpurilor electromagnetice. Din păcate, nu se ţine cont de faptul că aici ar putea fi vorba, eventual, de cîmpuri „bioplasmatice", aparţinătoare unei alte ordini dimensionale. În acest context, tocmai experimentele telepatice făcute asupra plantelor de americanul Clive Backster, care conduce un laborator cu poligraf la San Diego, California, par a pleda pentru natura „non-fizică" a semnalelor Psi, adică pentru realitatea înrădăcinării lor într-o formă mai subtilă a materiei.

În anul 1966, Backster a reuşit, pentru prima dată, ajutat de un poligraf („detector de minciuni"), să demonstreze într-un mod reproductibil influenţa psihicului uman — a conştiinţei — asupra plantelor. Conectîndu-şi dracena *(Dracaena masangeana)* la galvanometrul unui poligraf, pentru a măsura, pe baza mutaţiilor conductibilităţii electrice, viteza cu care se urcă apa din rădăcini în frunze, el a obţinut un model de semnal, oarecum asemănător cu cel al unui om expus într-un interval scurt de timp unor excitaţii senzoriale. Uimit de aceste rezultate, s-a hotărît să provoace noi reacţii prin arderea unei frunze, cînd indicatorul aparatului de măsurat a sărit brusc în partea cealaltă. Experimentatorul nici nu se clintise din loc, însă, şi nici de plantă nu se atinsese ca să-şi transpună intenţia în faptă. Mai tîrziu, Backster a descoperit că plantele sale, de a căror întreţinere se ocupa personal fără întrerupere, reacţionau faţă de el chiar şi de la distanţe mari (de pînă la 1 000 de kilometri). În timpul unei plimbări, răspunzînd unei inspiraţii de moment, el a încetat să mai cronometreze timpul ce-i era necesar pentru a reveni la locul de unde plecase. Mai tîrziu, a constatat cu uimire că, în clipa respectivă, indicatorul poligrafului la care conectase planta „deviase vioi". Persoanele care, urmînd indicaţia experimentatorului, au ars frunze de plante sau le-au distrus într-un mod asemănător, la o „confruntare" cu alte plante aflate într-un spaţiu similar, au fost imediat „identificate"

de acestea. De fiecare dată cînd „criminalul" se apropia de „martorii" cruţaţi, aceştia reacţionau, în mod vizibil, cu o „spaimă" vecină cu panica; indicatorul galvanometrului bătea exagerat de mult într-o parte. Dimpotrivă, persoanele-martori nepărtaşe nu au fost „băgate în seamă". Afirmaţia lui Backster potrivit căreia plantele ar comunica, aşadar, cu alte forme de viaţă, le-a dat cercetătorilor din lumea întreagă ideea de a purcede la experimente asemănătoare.

Astfel, dr. Aristide H. Esser, fostă medic psihiatru la Spitalul Municipal Rockland din Orangeburg, New York, a chemat la ea o persoană-subiect cu un filodendron pe care aceasta îl plantase, udase şi îngrijise. Planta a fost conectată la un poligraf, iar posesoarei i s-au pus un număr de întrebări la care ea, în parte intenţionat, a dat răspunsuri greşite. Ca şi la experienţele lui Backster, poligraful a reacţionat ca şi cînd însăşi persoana-subiect ar fi fost conectată.

Între timp, s-a dovedit că plantele nu numai că pot recunoaşte oameni şi animale, dar şi reacţionează vehement la rănirea sau distrugerea altor fiinţe vii. Acest lucru a fost pus în evidenţă, de exemplu, printr-un experiment cu creveţi vii, pe care Backster, utilizînd un generator aleatoriu, i-a răsturnat în apă clocotită la un moment ales arbitrar. În clipa „genocidului", reacţiile plantelor amplasate în încăperea alăturată au făcut ca indicatoarele aparatului de măsurat să sară pînă la tampon.

Pentru a demonstra vizual contactele emoţional-telepatice dintre biosistemele om-plantă (UP-VP*), plantă-om (VP-UP), animal-plantă (AP-VP) etc., dr. Viktor Iniuşin de la Universitatea de Stat din Kazahstan a utilizat un laser. Cu ajutorul unui dispozitiv hipersensibil, bine protejat împotriva influenţelor externe — obiectul-ţintă (planta) care juca rolul „receptorului" pentru semnalele emoţional-telepatice se afla într-o cuşcă Faraday —, el a putut constata că plantele reacţionează vehement la „ţipetele de durere" ale pisicilor supuse şocului electric. În această experienţă, intensitatea razei laser, polarizată şi trimisă prin frunza de plantă, a crescut sensibil.

Cercetarea experimentală a activităţilor emoţional-telepatice ale diferitelor sisteme biologice şi intercondiţionările acestora

* A se vedea tabelul 2, pag. 20–21 (n. red.).

ar putea nu numai să contribuie la cristalizarea teoriei, ci, avînd în vedere metoda poligraf–plantă a lui Backster, să deschidă noi posibilităţi de interogare a agenţilor şi prizonierilor de război. De exemplu, datorită „mirosului" lor fin pentru semnalele emoţional–telepatice „emise" inconştient de cei supuşi interogatoriului, plantele ar putea servi drept „detectori vii de minciuni".

Să abordăm acum o altă specie de biocomunicare utilizabilă strategic. În capitolul precedent, am făcut scurte referiri la importanţa, din punct de vedere militar şi al contrainformaţiilor, a hipnozei induse telepatic (telehipnoză), o specie deosebit de perfidă, care s–ar putea solda cu subminarea insidioasă a unui inamic potenţial, cu erodarea permanentă a capacităţilor sale economice şi defensive. Probabil că, prin anumite procedee de selecţie, pot fi „recrutaţi" medium–i capabili să–şi exercite şi de la distanţe mari influenţa mentală. Despre pericolele legate de telehipnoză avertiza şi colonelul John B. Alexander, în studiul său citat deja de mai multe ori: „Hipnoza telepatică reprezintă şi ea un important potenţial militar. În plus, sînt avute în vedere şi alte metode de comunicare mentală. După ce va fi realizată şi perfecţionată, ar putea deveni de actualitate şi transmiterea directă de informaţii de la un agent sau un grup de agenţi la un anumit grup de receptori. Esenţial în acest cadru este ca receptorul informaţiei să nu observe că i se insuflă gînduri ce provin dintr–o sursă străină, ci să creadă că este vorba de propriul său bagaj intelectual."

Numeroase minute ale experimentelor lui Vasiliev atestă în mod semnificativ existenţa fenomenului de adormire–trezire indus pe cale telepatică, fenomen cu siguranţă exploatabil şi în scopuri militare. Raikov şi Naumov au efectuat, mai tîrziu, experimente de telehipnoză la fel de reuşite. În laboratorul doctorului Pavel Guliaev de la Institutul „Behterev" de Cercetare a Creierului din Leningrad, au fost induse calităţi telehipnotice chiar şi unor persoane neexperimentate din punct de vedere mediumnic, calităţi cu care acestea şi–au putut adormi prietenii de la distanţă.

De asemenea, în situaţiile de criză din domeniul astronauticii militare, telepatia poate contribui substanţial – mai ales dacă prin inducerea unui impuls electromagnetic nu pot fi stabilite legături radio normale – la menţinerea fluxului informaţional între navele spaţiale şi staţiile de la sol sau punctele de sprijin submarine.

Serviciul american de informaţii DIA ştia, încă de la mijlocul anilor şaizeci, că sovieticii, dorind să–şi completeze într–o anumită măsură sistemele electromagnetice de comunicare de bord, îşi instruiau din ce în ce mai mult cosmonauţii în stăpînirea tehnicilor de transmitere telepatică a informaţiilor. Sisteme codificate, precum cele descrise mai sus, urmau să facă şi aici comunicarea mai sigură. Americanii au făcut încercări asemănătoare în timpul celei de–a treia misiuni lunare, „Apollo 14", la începutul lunii februarie 1971. Astronautul Edgar D. Mitchell a încercat de 150 de ori în total să comunice telepatic cu persoane de contact de pe Pămînt. Rezultatele experimentelor cu *Apollo 14* au fost consemnate în detaliu şi publicate în *Journal of Parapsychology*.

Deşi *Revista de Navigaţie Maritimă Sovietică* scria, în 1967, că „în spaţiul cosmic comunicarea telepatică este mai uşoară decît pe Pămînt", experienţele programului *Apollo* au fost mai puţin reuşite, ceea ce trebuie pus, probabil, pe seama stresului din timpul primelor expediţii selenare. Se poate presupune că şi ruşii şi americanii lucrează de atunci intens la comunicarea telepatică directă, adică la metodele de comunicare apte să funcţioneze şi fără un sistem codificat.

Cu privire la eforturile sovietice vizînd stabilizarea comunicării telepatice, în raportul DIA *PT-1810-12-75* se afirmă: „Continuîndu–şi cercetările de telepatie, sovieticii caută soluţii practice de reproducere şi consolidare a acestui fenomen, pentru a–l putea controla mai bine. Posibilitatea de a controla şi manipula conştiinţa umană trebuie considerată ţelul lor suprem."

O metodă simplă de cultivare şi stimulare a aptitudinilor telepatice utiliza inginerul sovietic Vladimir Fidelman în cadrul Secţiei de Bioinformaţie a Institutului „Popov" din Moscova. În cartea lor *Psi-Training* (Pregătirea în domeniul Psi), Ostrander şi Schroeder descriu metoda „teleblinker" a acestuia: „[Fidelman] a pus un număr, de exemplu 8, deasupra unei surse de lumină şi, cu ajutorul numărului 8, a făcut–o să clipească ritmic în direcţia emiţătorului telepatic. 'Cîntaţi', l–a invitat el, 'cîntaţi 8, 8, 8, în ritmul luminii.' L–a pus pe emiţător să se cufunde în 8, pînă cînd acesta nu a mai văzut nimic altceva decît un 8 de mare claritate pe un ecran imaginar din mintea sa. Fidelman relata că, după ce s–a antrenat în această tehnică, emiţătorul său a reuşit să trans-

mită unui receptor, la o distanţă nu mai mare de 1,5 kilometri, 100 din 134 de numere. Luminile clipitoare ale lui Fidelman i-au ajutat, fără îndoială, pe emiţători să se concentreze mai bine şi, în felul acesta, să gîndească mai precis."

De cînd se ştie că microundele pot pătrunde direct în creier, provocînd acolo, printre altele, şi senzaţii de „sunet", este exclus ca acest domeniu de frecvenţe electromagnetice să nu fie utilizat pentru iniţierea şi/sau stabilizarea impulsurilor telepatice.

Acest curios fenomen sonor asociat cu microundele este descris de Paul Brodeur drept un „bîzîit, fluierat, şuierat, ticăit sau huruit". Fenomenul a fost perceput la diferite grade de intensitate, chiar pînă la o depărtare de circa o sută de metri de antena emiţătorului. Interesantă este constatarea lui Brodeur: „Dar sunetul nu părea să vină de departe, mai curînd dintr-un punct situat la mică distanţă de mijlocul lobului occipital, şi a fost perceput şi de oameni aproape surzi sau care fuseseră legaţi la ochi. Era clar că, în general, senzaţia nu avea nimic de-a face cu undele acustice propagate prin aer; nu era, la drept vorbind, o senzaţie auditivă."

Biologul american dr. Allan H. Frey, de la Institutul particular de cercetări „Randomline", experimenta cu microunde încă din anii şaizeci, la cererea Marinei Statelor Unite, pentru a studia influenţa „acustică" a acestora asupra creierului uman. Într-o explicaţie finală se spune, printre altele: „Cu ajutorul unor semnale modulate bazate pe microunde, ruşii ar putea 'trimite' în creier nu doar sunete, ci chiar cuvinte întregi, pe care persoana respectivă le-ar lua drept percepţii acustice. Fără să-şi dea seama, această persoană ar merge pînă acolo, încît să le considere propriile sale idei. [...] Cel astfel manipulat nu ar simţi cîtuşi de puţin influenţa exercitată asupra sa, deoarece densitatea mică de putere nu ar comporta nici un fel de inconveniente." Brodeur mai remarcă: „În 1973, la Institutul de Cercetări 'Walter Reed' al Armatei au reuşit acelaşi lucru dr. Sharp şi colaboratorii săi, în experienţe pe ei înşişi. Stînd într-un spaţiu căptuşit cu material fonoabsorbant, dr. Sharp a recunoscut sunetul cîtorva cuvinte care nu fuseseră rostite, ci modulate, cu ajutorul unei audiograme, pe o radiaţie de microunde de 2 gigahertzi." În acest caz, ceva totalmente abstract s-a transformat în ceva „perceptibil" — spiritualiceşte asociabil. Analogiile cu telepatia nu pot fi evitate.

La fel ca microundele, şi alte domenii de frecvenţă ar putea servi nu numai la transmiterea cvasi-acustică a informaţiei, ci şi la consolidarea şi stabilizarea elementelor de conştiinţă (impulsuri mentale) emise telepatic, precum şi la primirea de informaţii pe cale de telepercepţie (*remote viewing*), după cum arată sistemele combinate computer/EEG, dezvoltate atît în Statele Unite, cît şi în Rusia.

La Universitatea din Missouri, neurofiziologul dr. Donald York şi logopatologul dr. Thomas Jensen au făcut experienţe cu aşa-numitul „neurofon", un aparat cu ajutorul căruia informaţiile pot fi încorporate direct în creier şi în sistemul nervos, fără concursul organelor de simţ obişnuite. La vremea respectivă, oamenii de ştiinţă au putut identifica şi descifra, în modelele speciale ale undelor cerebrale, 27 de cuvinte şi silabe. Ei au reuşit să pună modelele electroencefalografice a circa 40 de subiecţi în relaţie de reciprocitate cu exprimările verbale şi chiar cu cîteva rostiri ale cuvintelor gîndite de subiecţi. Pentru ca prin supravegherea şi „citirea" electroencefalogramelor să poată intra în legătură cu handicapaţii, dr. York şi dr. Jensen au alimentat un computer cu vocabularul purtat pe unde cerebrale de electroencefalogramele unor persoane care îşi pierduseră vorbirea în urma unor lovituri. Este în firea lucrurilor să ne imaginăm că, prin această metodă sau printr-una asemănătoare cu ea, pot fi descoperite şi manipulate — chiar şi de la distanţe mai mari — conţinuturile mentale conştiente sau inconştiente ale purtătorilor de secrete militare şi politice, de vreme ce există un principiu general privind transpunerea modelelor encefalografice specifice fiecărei persoane în semnificaţia lor semantică. Atunci, într-adevăr, după un principiu de transmitere a gîndurilor atît de tehnicizat, ar trebui ca şi telepaţii să poată fi instruiţi fără efort pentru servicii cu destinaţie militară şi de spionaj.

ANALIZA UNUI FENOMEN

„Teoria este aceea care face deosebirea între lucrurile observabile."

Albert Einstein (1879–1955)

În capitolul precedent, am menționat reacțiile fiziologice la impulsurile telepatice primite. Aceste reacții, înregistrate cu pletismografe și poligrafe, nu sînt, firește, semnale bioinformatice în sine. Undeva, însă, în corpul uman, animal sau vegetal, impulsurile telepatice, evident nefizice și neutre din punct de vedere spațio-temporal, se transformă, fiind impulsuri care penetrează fără efort barierele materiale ale lumii noastre, cum ar fi cuștile Faraday. În unele locuri, aceste semnale Psi trebuie să stimuleze forme de energie și forțe cunoscute, care, la rîndul lor, declanșează mai departe reacții biochimice, bioelectrice și de altă natură, dar măsurabile. Asupra acestor locuri de contact și de transformare din corpul omenesc, asupra cuplării noastre cu alte sisteme însuflețite, ba chiar și cu unele neînsuflețite, există ipoteze foarte bine structurate. În cele ce urmează, vom reveni la ele mai des.

Aici interesează deocamdată problema originii și a modului de manifestare a comunicării telepatice care, aparent, pune sub semnul întrebării cunoștințe și legități științifice fundamentale și generează îndoieli cu privire la temeinicia imaginii noastre asupra universului fizic mărginit cvadridimensional. Poate că, în lumea noastră supertehnicizată, plină de episoade stupide, anticipat programate, ignorăm niște realități ce țin de spirit și de o ipostază mai subtilă a materiei — „universuri" invizibile care coexistă cu noi, în cuprinsul cărora se desfășoară nu numai activități telepatice, ci și toate celelalte activități Psi. În căutarea principiului de funcționare a comunicării telepatice, trebuie să sondăm, înainte de toate, interacțiunile dintre aceste realități ipotetice, cu un alt

număr de dimensiuni, și lumea noastră, pentru a putea elabora un model intuitiv de lucru.

S-a arătat deja că, la început, oamenii de știință ruși și americani au încercat să explice comunicarea telepatică prin acțiunea undelor electromagnetice, adică după principiul radioului. La fel ca în cazul undelor, existau și aici „emițători" și „receptori" telepatici — denumiri complet nepotrivite, care s-au păstrat pînă în ziua de astăzi, chiar dacă numai cu sens figurat. Ipoteza electromagnetică a fost mai tîrziu pusă condiționat în discuție de către Leonid Vasiliev și alți oameni de știință, după ce s-a demonstrat că subiecții aflați în cuști Faraday, apte să neutralizeze undele electromagnetice, sînt ei înșiși influențați telepatic, și chiar de la distanțe mari.

Vasiliev a folosit drept cuști Faraday, printre altele, camere de plumb cu capace, care erau cufundate în jgheaburi circulare umplute cu mercur. Totuși, spre marea uimire a experimentatorilor, impulsurile telepatice au pătruns în interiorul camerelor. S-a demonstrat, de exemplu, că subiecților le-a fost indusă starea de somn pe cale telehipnotică.

Picătura care a umplut paharul a fost descoperirea făcută de cîțiva oameni de știință din Est și din Vest, care au constatat că aceste cuști Faraday sînt permeabile la radiațiile electromagnetice de frecvențe foarte înalte și foarte joase și că acestea nu pot fi atenuate prin blindaje metalice decît în mică măsură. Prin „frecvențe foarte înalte" se înțelege spectrul relativ îngust al microundelor, iar prin „frecvențe foarte joase", domeniile cu frecvențe VLF (*Very Low Frequency*, 10–30 kHz) și ELF (*Extremely Low Frequency*, 1–100 Hz).

Oamenii de știință ruși din grupul lui Kogan considerau, la vremea respectivă, că este posibil ca transmiterea de impulsuri telepatice să se datoreze undelor electromagnetice de frecvență extrem de joasă, așa cum se găsesc ele în natură. Astfel, s-a presupus că între frecvențele activității cerebrale și cele din natură ar exista un raport de interacțiune, proces din care ar rezulta modele de interferență, ce se extind apoi asupra întregii ionosfere. Asemenea modele ar putea produce tipare mentale sau impresii asemănătoare la persoane care dispun de o aceeași sensibilitate și de experiențe corespunzătoare. Undele naturale din gama ELF,

imprimate cu anumite reprezentări, i-ar mijloci receptorului — se spune — nu neapărat date exacte, ci doar nişte asociaţii de idei despre cele gîndite. Chiar dacă informaţiile transmise ar fi de natură complexă, mecanismul generator de modele ar putea totuşi să adune destule „pietre de construcţie" în creier, ca să lase să pătrundă în conştiinţa receptorului impresia de ansamblu aproximativ corectă. Acest sistem „natural" de transmisie electromagnetică părea să necesite, după opinia de atunci a oamenilor de ştiinţă ruşi, o energie mult mai redusă decît cel al unor modele comparabile, care presupuneau că numai creierul trebuie să asigure toată energia necesară pentru comunicarea telepatică. Unde naturale de cea mai joasă frecvenţă se găsesc în întreg domeniul VLF şi ELF. Ele se produc prin schimbări geomagnetice şi prin activităţi solare, precum şi în condiţiile funcţionării unor aparate electrice, şi sînt observabile şi în domeniul de rezonanţă cuprins între 7 şi 33 hertzi. Activităţile electrice naturale de la suprafaţa creierului omenesc ţin, de asemenea, de domeniul ELF.

Unii oameni de ştiinţă sînt de părere că partea cea mai de jos a acestui domeniu de frecvenţe favorizează — cel puţin — activităţile paranormale. Astfel, în preajma unor persoane care au încercat să declanşeze activităţi Psi, s-ar fi constatat slabe efecte de cîmp electromagnetic, ale căror variaţii de frecvenţă (3–6 hertzi) concordau surprinzător cu frecvenţele activităţii electrice a creierului. Dar acest lucru nu înseamnă, în mod obligatoriu, că metodele de interferenţă menţionate aici sînt purtătoare de semnale telepatice. S-ar putea foarte bine ca ele doar să stimuleze şi/sau să stabilizeze activităţi telepatice şi paranormal-vizionare.

Independent de controversele dintre susţinătorii şi adversarii ipotezei electromagnetice modificate, controverse pricinuite de comportamentul straniu al radiaţiilor de foarte înaltă şi foarte joasă frecvenţă, savantul sovietic I. Parnov, din Sverdlovsk, prezenta, în 1966, trei paradoxuri constatate la transmisiile bioinformatice (telepatice) — fenomene care contrazic, de fapt, această ipoteză fizic-convenţională:

• comunicarea telepatică este independentă de distanţă (puterea reflectată a semnalelor electromagnetice scade, însă, proporţional cu pătratul depărtării lor de receptor);

• comunicarea telepatică se realizează fără concursul simţurilor cunoscute nouă şi nu se găseşte într-o relaţie detectabilă cu undele electromagnetice;

• unele cazuri de telepatie spontană (ca şi de vizionarism paranormal) contrazic cauzalitatea (această constatare se referă şi la precogniţie, adică la anticiparea unor evenimente viitoare, un fenomen încă impenetrabil pentru ştiinţa de azi).

Plecînd de la rezultatele cercetărilor în domeniul telepatiei întreprinse de dr. R. Targ şi dr. H.E. Puthoff de la Institutul de Cercetări Stanford, profesorul de fizică John Hasted, docent al Colegiului Birkbeck al Universităţii din Londra — pe care l-am vizitat în 1983, în cadrul unui studiu despre experimentele de psihocinetică efectuate acolo — consideră că ipoteza electromagnetică este complet nesatisfăcătoare. Iată argumentele lui:

• Potenţialele electrice de la nivelul craniului (subiectul fiind emiţătorul telepatic) sînt mult prea slabe pentru transmisiile telepatice; este vorba de potenţiale stabilite encefalografic, care nu sînt constante în timp şi care, după toate aparenţele, oricum nu pot comunica nici o informaţie.

• Creierul nostru nu este făcut să primească şi să descifreze semnale electromagnetice pure cu un înalt grad de eficacitate.

• Numai o radiaţie de frecvenţă extrem de joasă (ELF, undele cele mai lungi) poate învinge distanţele şi blindajele; capacitatea ei de transmitere de informaţii este, însă, mult prea mică. Undele din gama ELF transmit informaţiile prea încet, iar transmiterea impulsurilor telepatice se realizează, de regulă, mult mai repede.

• Comunicarea telepatică prin unde electromagnetice ar trebui să fie însoţită de efecte de depărtare şi de blindaj; acestea nu au putut fi detectate, însă, nici la experimentele de telepercepţie şi nici la alte experimente similare.

• Ipoteza electromagnetică nu oferă nici o explicaţie pentru pre- şi retrocogniţie.

Dovezi convingătoare în favoarea ideii că, deci, comunicarea telepatică şi alte fenomene ţinînd de percepţiile extrasenzoriale nu se pot sprijini pe principiul transmisiei electromagnetice

a adus remarcabilul medium sovietic Tofik Dadaşev, telepat şi vizionar paranormal, care a preluat moştenirea lui Wolf Messing. Ghenadi Sergheiev, un savant care locuia mai demult la Leningrad, l-a observat pe Dadaşev la Praga, în timpul primei Conferinţe Internaţionale de Psihotronică, din iunie 1973, la unul dintre uimitoarele sale experimente: „Tofik i-a uluit pe toţi. În special capacitatea sa de a citi gîndurile unei persoane care nu vorbea ruseşte a rămas o enigmă pentru toţi. El a fost solicitat în gînd de un savant care nu vorbea decît englezeşte să meargă la un anumit om din rîndul doi şi să i se adreseze cu apelativul John. Tofik, care se afla pe scenă, a zîmbit, a coborît, s-a dus fără ezitare la omul cu pricina şi i-a spus pe ruseşte: 'Dumneavoastră sînteţi John'. Eu am fost de faţă cînd s-a întîmplat asta. Sînt convins că Tofik nu ştia nici o boabă englezeşte. De bună seamă, gîndurile utilizează o limbă proprie."

Dacă respectiva comandă gîndită în limba engleză, adică formulată mental, i-ar fi parvenit lui Dadaşev pe cale electromagnetică, atunci el cu siguranţă nu ar fi înţeles-o. Chiar dacă s-ar mai putea fundamenta cumva transmisia electromagnetică a textului gîndit pe englezeşte, totuşi lipseşte orice explicaţie fizică pentru transpunerea acestuia în „versiune" rusească.

În ceea ce priveşte producerea de fenomene telepatice şi de alte fenomene de percepţie extrasenzorială, în cursul ultimilor ani au fost elaborate numeroase ipoteze noi, chiar dacă nesatisfăcătoare din anumite puncte de vedere. Pentru o imagine completă asupra lor, le menţionăm aici pe scurt:

Ipoteza gravitaţională

Vasiliev şi alţi oameni de ştiinţă considerau că este plauzibil ca această comunicare telepatică să se întemeieze pe interacţiunea dintre cîmpurile gravitaţionale şi alte mecanisme funcţionale, neclarificate pînă în prezent. Ei admiteau eventualitatea ca aceste mecanisme să aibă la bază activităţi ale masei cerebrale.

Ipoteza neutrino

Această ipoteză a fost formulată de către I. Parnov în 1966. *Neutrinii* sînt particule elementare caracterizate prin masa de repaus zero, absenţa sarcinii electrice, mişcare cu viteză apropiată

de cea a luminii şi capacitate de a penetra cu uşurinţă chiar mase mari. Dacă s-ar putea demonstra că, în timpul proceselor neuropsihice, apar asemenea particule şi în creier, atunci ar fi posibil ca acestea să fie abordate ca purtători telepatici de informaţii.

Ipoteza cuantico-teoretică

Diferite fenomene de percepţie „extrasenzoriale" pot fi explicate, cel puţin teoretic, cu ajutorul fizicii cuantice, ceea ce ar trebui să ducă la o descriere a realităţii prin funcţii probabiliste, precum şi la legătura reciprocă dintre observaţie (măsurare) şi fenomene la nivel cuantic. În principiu, această legătură poate fi împinsă atît de departe, încît să implice şi conştiinţa, pentru că rezultatul final al oricărei observaţii se poate prezenta ca proces mental conştient sau inconştient, ca interacţiune între cel ce observă şi fenomenul observat. Paradoxul Einstein-Rosen-Podolski spune că particulele elementare cu aceleaşi caracteristici cuantice sînt legate între ele.

Ipoteza holografică

Potrivit acestei ipoteze, care se bazează pe rezultatele cercetărilor moderne asupra creierului, acesta ar reprezenta un fel de „hologramă" organică. Se crede că esenţa holografică a proceselor gîndirii rezultă, printre altele, din „împrăştierea" memoriei în întreaga masă cerebrală, din derularea şi din tulburările actului învăţării, din procesul imaginării şi al percepţiei, din stările modificate ale conştiinţei etc. Se consideră, de pildă, că răspunsul la toate aceste operaţiuni îl dau marile molecule cerebrale (neuropeptidele), care joacă un rol determinant în reglarea proceselor mentale. Ele determină nu doar activităţi neurale, ci influenţează şi relaţii de fază şi frecvenţă între diferite părţi ale creierului — funcţii care, probabil, se pot interpreta tot holografic.

Interpretarea holografică a proceselor cerebrale (a actelor gîndirii), poate fi, de bună seamă, extinsă şi asupra fenomenelor paranormale, întrucît acest model porneşte de la premisa că în întregul univers ar exista o hologramă fundamentală, atotcuprinzătoare, ba mai mult, că, în principiu, lumea noastră ar reprezenta o super-hologramă. Fiecare fragment, fie el cît de mic, al unei holograme poate, însă, reproduce date asemănătoare originalului.

în fiecare punct al unei asemenea holograme ar sta la dispoziție date și informații specifice, care, prin activități paranormale, ar putea fi rechemate fulgerător în creier.

Ipoteza bioplasmatică

Operațiunile gîndirii, dar și actele petrecute în subconștient și așa-numitele percepții extrasenzoriale sînt procese exclusiv mentale, care pot fi explicate mai mult informatic decît energetic. În căutarea unui model funcțional, conceput informatic, pentru telepatie și fenomenele biocomunicaționale înrudite, „bioplasma" (un cîmp energetic nefizic, corespunzător corpului fizic cu nucleele, atomii, moleculele și celulele sale) postulată de cercetătorii ruși s-a dovedit a fi o bază solidă pentru reflecții la obiect.

Datorită naturii lui hibride — în funcție de necesități, poate fi psihică-subtil materială sau psihică-grosolan materială — acest model s-ar putea dovedi foarte bine un mecanism activ la schimbul mental de informații dintre sistemele vii (oameni, animale, plante). În abordarea bioplasmatică a telepatiei, medicul și parapsihologul american dr. Andria Puharich pornește de la premisa că, în comunicarea telepatică în general, nu există ceva de tip „emițător" și „receptor". El vede în participantul la o experiență telepatică — numit în mod greșit „emițător" — mai degrabă un fel „de centru de atracție" psihic. Potrivit acestei ipoteze, celălalt, „receptorul" ar construi în jurul său un „vacarm mental" îmbibat cu reprezentări, care atrage spre sine conștiința cvasi-receptorului care a fost condiționat într-un sens convenabil.

Puharich argumentează că participantul activ la actul bioinformatic (emițătorul) creează, prin anumite necesități și dorințe, o „stare mentală" pe care receptorul o mobilează cu propriile sale simboluri și impresii. Mai simplu spus: în realitate, un gînd ce se naște în emițător (pentru o mai bună înțelegere, să păstrăm acest termen) nu-l părăsește nicidecum pe acesta. Mai degrabă se poate spune că, prin întrebări și tatonări, receptorul obține informația (conținutul de gînduri) din creierul emițătorului. Receptorul compară conținuturile mentale primite cu propriile lui experiențe și reprezentări înmagazinate în subconștient, precum la un joc de *puzzle* — un proces care, din cauza structurii holografice a depozitului mental de informații, s-ar putea consuma în timpul zero.

Îndată ce modelul informațional emis în mod inconștient de emițător consună cu un model asemănător în subconștientul receptorului, acest din urmă model pătrunde automat în conștiința trează a receptorului. Partea activă la telepatie ar fi, deci, receptorul. Cota de succes telepatic — spune Puharich — depinde, în ultimă instanță, de exactitatea asociației mentale, de capacitatea receptorului de a-și potrivi cît mai exact reprezentările sale verbale sau plastice, extrase din propriul subconștient, cu modelul ideatic „interceptat" de emițător. În principiu, între emițător și receptor nu „se mișcă" nimic, nu „se trimite" nimic. Receptorul nu primește de la așa-numitul emițător decît imbolduri de a-și crea reprezentări adecvate din propriul rezervor informațional ce funcționează holografic. Abordarea modelului ideatic al emițătorului se realizează prin mijlocirea bioplasmei proprii corpului (plasma Psi) — este de părere Puharich. Aici, receptorul își întinde „tentaculele" spre conținuturile de conștiință ale emițătorului, ceea ce se realizează în mod obligatoriu printr-o dimensionalitate mai înaltă. Văzute mai de sus, din afara complexului spațio-temporal, toate locurile și timpurile din universul nostru stau, deci, literalmente „unele peste altele". Ele se întrepătrund — altfel spus, se concentrează într-un singur punct, ceea ce corespunde întrucîtva principiului holografic menționat mai devreme. Acest lucru răspunde și la întrebarea de ce transmisia telepatică are loc într-un timp „cvasi-zero". Pentru transmisia informațională, emițătorii și receptorii congruenți nu au nevoie de nici un tronson de drum și, deci, nici de timp. Așa-numita biocomunicare s-ar desfășura, potrivit acestui model, direct prin hiperspațiu.

Procesul telepatic propriu-zis s-ar realiza, după Puharich, prin jocul concurenței dintre anumite substanțe active ale corpului (adrenalină și acetilcolină), gravitație și cîmpurile bioplasmatice.

Ipoteza bioplasmatică poate fi aplicată, la nevoie, și la alte efecte Psi, ceea ce ne-ar putea împinge la presupunerea că telepatia, vizionarismul paranormal, precogniția și retrocogniția etc. reprezintă numai specii ale unei unice procesualități supraordonate — ale unui superfenomen — pe care noi, din cauza educației și viziunii noastre înguste, nu-l putem sesiza.

SPIONAJ PRIN PERCEPŢII EXTRASENZORIALE: EXPLORARE LA DISTANŢĂ

Numele proiectului:	SCANATE
Conducerea proiectului:	fizician dr. Harold E. Puthoff şi dr. Russell Targ, ambii de la Institutul de Cercetări Stanford
Tema în domeniul percepţiilor la distanţă:	Descrierea unei presupuse instalaţii militare subterane; explorarea birourilor de acolo; descrierea detaliilor
Locul-ţintă/timp:	un loc necunoscut în statul american Virginia, 1977
Emitentul comenzii:	CIA, Washington; codificarea s-a făcut de către funcţionarii CIA din Menlo Park, California
Alegerea locului-ţintă:	lucrători ai NSA din Washington
Medium-cercetaş:	Pat Price
Baza de operaţiuni a medium-ului:	Institutul de Cercetări Stanford din Menlo Park, California
Pat Price:	„Pe birou se află hîrtii scrise: plasă de muşte Minerva fişet în partea de nord a biroului, pe care scrie: 'Operaţiunea Pool' (biliard) bile de biliard (n-rele 14, 4 şi 8) triunghi de joc denumirea codificată a instalaţiei pare a fi 'Furcă' sau 'Căpiţă'."
Martori:	Col. R.J. Hamilton General-maior George R. Nash Maior John C. Calhoun"

„La dracu' – nu se mai poate ţine nici un secret!" Iată ce a exclamat un funcţionar uluit al Serviciului Secret american, după ce a făcut o comparaţie atentă între informaţiile obţinute de Pat Price, cu darul său de văzător paranormal – rezultatele acţiunii de recunoaştere paranormală în Virginia, în birourile unei instalaţii de ascultare prin satelit aparţinînd Corpului de Transmisiuni al Armatei, formaţiune însărcinată cu supravegherea vehiculelor spaţiale sovietice –, şi cuvintele de cod, special alese pentru operaţiunea respectivă şi utilizate la locul-ţintă.

În cazul de faţă, coordonatele geografice ale sistemului de monitorizare a sateliţilor au fost alese de centrul de comandă din Washington şi transmise unui om de legătură pe care CIA îl avea la Institutul de Cercetări Stanford, una dintre cele mai renumite „fabrici de idei" din America. Coordonatele-ţintă, cifrate regulamentar, au fost transmise de către omul de legătură prin dr. Puthoff către medium-ul Pat Price. Concordanţa obţinută între situaţia-ţintă şi descrierea făcută de Price a fost atît de mare, pînă şi în detalii, încît CIA şi NSA au cerut să fie verificate imediat condiţiile de testare. Se bănuia că, undeva în sistem, exista precis un „loc permeabil", dar nu s-a găsit nimic care să indice vreo manipulare de vreun fel oarecare. Scepticii din rîndurile agenţilor de securitate se aflau în faţa unei enigme. Oricum, părea să fie în joc securitatea naţională.

Astfel, ca şi cînd ar fi prevăzut această situaţie, Price a depistat ulterior, în regiunea Uralilor, într-una dintre expediţiile lui de văzător paranormal, o instalaţie asemănătoare de supraveghere a sateliţilor. El a putut să precizeze, pentru CIA, nu numai poziţia geografică a instalaţiei respective, ci să descrie şi structura ei, în toate detaliile: locuri de aterizare pentru elicoptere, linii de nivel care duceau la un versant de munte, antene radar, precum şi „neobişnuit de multe femei, în special noaptea". Specialiştii de la CIA, care au urmărit acest test – datele furnizate de Price au fost confirmate mai tîrziu prin metode convenţionale –, vedeau în el un maestru de primă clasă al spionajului prin percepţii extrasenzoriale. Price, cu aptitudinile lui paranormale, le apărea drept un agent capabil să exploreze orice colţişor de pe Pămînt, ca un om căruia nimic nu-i rămînea ascuns – un James Bond în materie de percepţie la distanţă.

Trecînd peste buimăceala cercurilor conducătoare americane însărcinate cu securitatea statului, Institutul de Cercetări Stanford şi alte instituţii publice şi secrete de cercetări Psi au continuat cu intensitate experienţele de percepţie la distanţă, atît de importante pentru exploatarea obiectivelor militare. În afară de CIA şi NSA, la aceste proiecte de mare perspectivă, care par, într-adevăr, de domeniul fantasticului, participau financiar în special Marina şi Aviaţia, care fac uz de cele mai moderne mijloace şi metode ştiinţifice. Speranţele pe care acestea şi le pun în tehnicile moderne de spionaj Psi par a fi justificate. Aşa au reuşit Puthoff şi Targ, directorii Institutului de Cercetări Stanford, împreună cu o echipă de senzitivi de multe carate, să demonstreze ştiinţific nu numai existenţa fenomenelor de percepţie şi vedere la distanţă, ci şi reproductibilitatea acestora. În plus, ei au contribuit substanţial la o descriere mai exactă a acestei specii de percepţie bioinformatică. În legătură cu perceperea paranormală a unor obiecte şi/sau fenomene depărtate în spaţiu (şi, de asemenea, în timp), în cursul anilor au apărut expresii speciale precum „telepercepţie" şi „experienţă extracorporală". La o privire superficială, aceste expresii par mereu să se suprapună, ceea ce nu corespunde, însă, realităţii. Între ele există nişte deosebiri subtile, care, pentru o mai bună înţelegere a întregului fenomen, trebuie să fie analizate ceva mai amănunţit.

„Vizionarismul" se deosebeşte de telepatie prin aceea că, în acest caz, conştiinţa subiectului dotat cu o asemenea înzestrare paranormală, încît să obţină o reprezentare a unui loc-ţintă, nu combină atît de mult particule (biţi) de informaţie adunate una cîte una, ci percepe zona-ţintă direct în totalitatea ei. Dr. Werner F. Bonin, astăzi decedat, defineşte vizionarismul, care se întemeiază, în mod evident, pe un principiu funcţional identic sau asemănător cu cel al telepatiei, ca fiind „o percepere paranormală de obiecte sau situaţii reale din prezent sau din trecut, fără mijlocirea unei organizaţii psihice străine, adică agentul şi percipientul sînt una şi aceeaşi persoană".

Această definiţie se referă nu numai la percepţii paranormale spaţiale, ci şi la acelea care privesc obiecte sau situaţii reale din trecut – un act de percepţie bioinformatică, pe care în mod obişnuit îl denumim „retrocogniţie".

Cunoscutul filozof şi parapsiholog englez Frederic William Henry Myers (1843–1901) definea vizionarismul – spunîndu-i „telestezie", pentru a-l deosebi de telepatie – drept „o senzaţie sau percepţie directă a unor lucruri sau situaţii, independent de toate modalităţile de percepţie senzorială recunoscute în circumstanţe care exclud un suflet cunoscut în afara celui al percipientului ca sursă a acestor cunoştinţe".

Parapsihologul elveţian Fanny Moser (1872–1953) distingea, referitor la definiţia dată de Myers, două forme fundamentale de manifestare a vizionarismului şi a creat, astfel, o primă bază pentru interpretarea sinoptică a întregului fenomen:

I. Vizionarism spaţial:
1. Perceperea (directă) a ceea ce este ascuns (în spaţiu);
2. Perceperea (directă) a ceea ce este îndepărtat (în spaţiu) – „vizionarism itinerant".

II. Vizionarism temporal:
1. Descoperirea a ceea ce este îndepărtat (în timp) – profeţie, precogniţie;
2. Descoperirea a ceea ce a trecut – retrocogniţie.

Din cauza caracterului ei acauzal mai accentuat decît la alte fenomene de percepţie extrasenzorială, precogniţia menţionată de Moser (vizionarismul în viitor) sfidează orice explicaţie fizică încetăţenită. Dat fiind că, din cunoaşterea anticipată a unor probabilităţi evenimenţiale percepute, ar putea rezulta măsuri preventive strategice, fenomenul percepţiei extrasenzoriale trebuie tratat separat.

În cazul percepţiei de la distanţă sau telepercepţiei (*remote viewing*), noţiune formulată de Puthoff şi Targ, este vorba de un act de percepţie vizionaristă, care, după cum am explicat mai sus, pentru a putea cerceta unele obiecte sau fenomene îndepărtate are nevoie, de cele mai multe ori, de coordonate geografice speciale. Cu ajutorul acestor coordonate sau al altor puncte de sprijin, senzitivul se poate „exersa" în vederea unui scop necunoscut lui, stabilit dinainte şi cu exactitate de conducătorii experimentului, scop care constă în explorarea naturii exterioare şi/sau interioare

a senzitivului. Percepţia de la distanţă le permite medium-ilor care au darul percepţiei extrasenzoriale perfecte să „pătrundă" pe neobservate în centrele secrete politice şi militare de planificare, respectiv de comandă, în silozurile de rachete, în depozitele de muniţii şi de arme atomice, în punctele de sprijin ale Aviaţiei şi Marinei, în bazele de submarine şi în institutele de cercetare, în obiectivele mobile sau imobile – pe scurt în centrele de comandă ale puterii, a căror explorare temeinică promite uriaşe avantaje strategice.

În ultimele decenii, medium-i vizionarişti din America au demonstrat în repetate rînduri că pot „cotrobăi" – chiar dacă nu cu absolută profunzime deocamdată – prin hîrtiile secrete depuse în birouri şi seifuri, le pot „citi" şi pot forţa coduri militare.

Între aşa-numita „experienţă extracorporală" şi „percepţia la distanţă" nu există, practic, o mare deosebire. La modelul bazat pe experienţa extracorporală apare, într-adevăr, mai mult corpul omenesc în stare de subtilă materialitate, acea combinaţie psiho-bioplasmatică numită şi „corp astral", în calitate de vehicul colector de informaţii, cu care adesea, în mod conştient şi intenţionat, se poate depăşi orice distanţă şi sări peste obstacolele materiale. Fenomenul extracorporalităţii apare cu precădere în stare hipnagogică (semitrează), adică între starea cînd încă eşti treaz şi cea de lăsare în voia somnului, respectiv între starea din momentul trezirii şi cea a deplinei stări de veghe. Adevăratele stări de experienţă extracorporală nu trebuie confundate în nici un caz cu reveriile, halucinaţiile, stările patologice sau induse prin droguri.

S-ar putea să atingem stări bazate pe percepţia la distanţă în cadrul experienţei extracorporale mai des decît ne dăm seama în mod nemijlocit. A recunoaşte şi a utiliza practic aceste stări nu ar trebui să reprezinte dificultăţi, după opinia echipei de cercetători americani Puthoff şi Targ, nici măcar celor ce sînt mai puţin înzestraţi mediumnic. Cei doi fizicieni de la Institutul de Cercetări Stanford ştiu, probabil, acest lucru, pentru că au experimentat, de-a lungul multor ani, cu medium-i capabili să perceapă de la distanţă, dispunînd, prin urmare, de o experienţă bogată în acest sens. Laboratorul lor era subordonat oficial Secţiei de Radiofizică a Institutului de Cercetări Stanford şi intra în categoria celor mai moderne centre civile de cercetări Psi din lumea occidentală.

Puthoff şi Targ, care s-au ocupat cu telepercepţia numai tangenţial – domeniile lor principale fiind fizica laserului, a plasmei şi cuantelor, optica şi tehnologia vacuum-ului – au testat în cadrul institutului lor şi au „crescut" în continuare numeroase persoane de mare înzestrare vizionaristică. I-am putea cita pe artistul şi senzitivul newyorkez Ingo Swann, pe Uri Geller, pe fotografa profesionistă Hella Hammid, pe Duane Elgin, sociolog şi colaborator al Institutului de Cercetări Stanford, pe autorul de romane de succes Richard Bach (*Pescăruşul Jonathan* etc.), pe Pat Price, fost viceprimar în Burbank, California, şi director al unei mine de cărbuni, despre care am amintit mai sus, pe matematiciana Phyllis Cole şi pe mulţi alţii.

În cursul experimentelor în serie efectuate de ei cu acribie ştiinţifică, Puthoff şi Targ au constatat că majoritatea informaţiilor catalogate drept corecte sînt de natură neanalitică, referindu-se mai puţin la denumiri şi funcţii şi mai mult la contururi, forme, culori şi materiale. De aici s-ar putea conchide, eventual, că strîngerea de informaţii fără contribuţia simţurilor obişnuite depinde de funcţiile emisferei cerebrale drepte. Deşi aptitudinea de a percepe la distanţă este prezumată în mod latent la orice om, aceasta are nevoie, totuşi, pentru a obţine rezultate pozitive reproductibile, de o stimulare şi un antrenament neîntrerupte.

Pretextul pentru demararea propriu-zisă, la Institutul de Cercetări Stanford, a programului privind telepercepţia l-a oferit un experiment de psihocinetică. Ingo Swann a reuşit, într-adevăr, să influenţeze în aşa măsură magnetometrul ecranat, instalat în Secţia de Fizică a Institutului, „încît frecvenţa curbei oscilatorii s-a dublat timp de vreo 30 de secunde", ceea ce a fost interpretat ca un indiciu că, în cazul acesta, „cîmpul magnetic s-a dezagregat de două ori mai repede decît se presupusese".

Întrebat de oamenii de ştiinţă cum îşi explică acest efect, mai ales că el nu putea şti nimic despre dispersia magnetică, Swann a declarat cu candoare că a avut o „viziune directă" a interiorului magnetometrului şi că de la locul său nu făcuse decît să „contemple" diferitele piese ale aparatului.

În perioada următoare, echipa de la Institutul Stanford s-a ocupat intens cu studiul experimental al fenomenului telepercepţiei. Swann s-a hotărît să întreprindă expediţii pe cale psihică şi

să exploreze locuri în legătură cu care nu primise decît coordonatele de latitudine și longitudine, adică niște date abstracte.

Aceste experimente se întemeiau pe filozofia lui Swann, potrivit căreia „gîndirea abstractă este o funcție a zonei creatoare dintre lumea psihică și cea fizică, precum și una a creativității la nivel înalt ca sistem de codificare a simțurilor".

După ce a stabilit baza teoretică, echipa Institutului a început să experimenteze cu coordonate geografice ca abstracțiuni convenabile, adică Puthoff și Targ i-au transmis lui Swann o sumă de elemente speciale de latitudine și longitudine, pe baza cărora acesta a încercat să găsească reperele stabilite abstract. Mai tîrziu, pentru a crea posibilitatea unei examinări critice a rezultatelor obținute, Puthoff și Targ au atras la aceste experimente pe tema percepției la distanță și alți colegi, specialiști cunoscuți pentru atitudinea lor sceptică. Reușitele au alternat cu insuccesele.

Oamenii de știință au primit o descriere deosebit de exactă despre un vulcan determinat prin coordonatele sale, situat la Helka, în sud-vestul Islandei. Imediat după ce i s-au precizat coordonatele-țintă, Swann a spus: „Văd un vulcan în sud-vest."

Datorită unei serii de „argumente convingătoare", după ce a considerat demonstrată existența telepercepției, echipa institutului a conceput metode experimentale noi, mai rafinate, pentru a aprofunda în continuare posibilitățile de aplicare a acestui fenomen Psi. Astfel, senzitivii participanți la experimente de telepercepție au fost plasați în spații izolate (cuști Faraday), pentru a bara calea anumitor influențe perturbatorii și a exclude posibilitatea dobîndirii de informații pe cale electromagnetică. După aceea, conducătorii experimentului au pornit în căutarea unor locuri alese la întîmplare – în mod obișnuit la o distanță de laborator de o jumătate de oră de mers cu mașina –, în timp ce, în spațiile lor izolate, persoanele testate înregistrau pe bandă impresiile primite de la locul-țintă și întocmeau sumare schițe explicative. Această formă de percepție la distanță se deosebește fundamental de principiul experienței extracorporale prin aceea că dispune de un fel de „monitor" omenesc la locul-țintă. Mai tîrziu, după ce le-a fost modificată arbitrar succesiunea prin amestecare, înregistrările au fost predate unor evaluatori neutri, care au comparat apoi fiecare situație-țintă cu informațiile persoanei testate.

Evaluarea s-a făcut într-un sistem de notare de la 1 (foarte bine) pînă la 9 (concordanța cea mai slabă). Din prelucrarea statistică a datelor adunate după noua metodă experimentală a rezultat poziția de vîrf a lui Ingo Swann ca medium de telepercepție, urmat de Pat Price, cel care, așa cum am menționat deja, a luat parte la proiectul SCANATE.

Swann și Price au lucrat uneori și „în tandem". Cu ajutorul unor simple coordonate-țintă, ei au descris odată o stație meteorologică franco-sovietică (Kerguelen) din partea de sud a Oceanului Indian. Informațiile oferite de ei au fost confirmate detaliu cu detaliu, mai tîrziu, de către CIA.

Fotografa profesionistă newyorkeză Hella Hammid a obținut și ea remarcabile concordanțe cu situația-țintă. De o atenție deosebită s-a bucurat un experiment pe distanță lungă, în cursul căruia senzitiva, aflată în apartamentul ei din New York, a urmărit, prin percepție de la distanță, activitățile unei echipe a Institutului de Cercetări Stanford în statul Ohio (la o distanță de aproximativ 850 kilometri).

Puthoff și Targ, însoțiți de un coleg sceptic, porniți să pună misiunea la încercări deosebit de grele, au coborît în peșterile din preajma orașului Springfield, Ohio. Despre acest experiment atît de reușit pe tema percepției la distanță au relatat ambii oameni de știință, într-o expunere prezentată în fața membrilor Asociației Americane pentru Promovarea Științei (AAAS, *American Association for the Advancement of Science*):

„Sub controlul unei persoane înclinate să conteste concluziile noastre — este vorba de acel savant ce ne privea cu scepticism — ne-am adresat telefonic subiectului 4 (Hella Hammid), din New York. Doamna Hammid a fost de acord să participe la un experiment privind percepția de la mare distanță. Subiectului nu i s-a comunicat decît faptul că noi ne găseam undeva între New York și California și că în curînd aveam să fim dirijați spre un anumit loc-țintă. Momentul experimentului fusese fixat la orele 14. Ne înțelesesem ca la orele 15 să sunăm din nou, pentru a afla impresiile Hellei Hammid...

Am pășit pe terenul respectiv după ce am trecut pe sub bolta unei porți dincolo de care se întindea o pajiște vastă... Peșterile se află la o adîncime de circa 150 de picioare (aproximativ 45 m).

Ca să intri în ele, trebuie să traversezi o clădire mică, de unde nişte scări abrupte te conduc la complex. Pe dedesubt, am străbătut un labirint format din tuneluri stîncoase. În cele din urmă, treceai printr–o serie de peşteri cu stalactite şi stalagmite din piatră albă de calcar. Acestea aveau nişte forme cristaline în culori bej şi alb–brumat. Semănau cu ţurţurii de gheaţă. Toate peşterile erau iluminate cu beculeţe electrice atîrnate de pereţi. După un tur de trei sferturi de oră prin peşteri, am ieşit pe o uşă metalică mare, care dădea într–un puţ de mină cu gura pătrată, de unde nişte trepte duceau la suprafaţă."

Cam la o oră după ce Puthoff, Targ şi colegul lor (scepticul) au părăsit şirul de peşteri, acesta din urmă a sunat–o pe Hella Hammid la New York. Ea notase impresiile culese prin vizionarism de la locul–ţintă. În timp ce o copie a textului ei era deja în drum spre sediul central, de la Menlo Park, al Institutului de Cercetări Stanford, ea a citit la telefon textul original, care fusese scris şi de persoana controloare: „Orele 13.50. Cu puţin înainte de a începe: peisaj plat, semiindustrial, cu un lanţ de munţi în planul din spate. Are ceva comun cu nişte peşteri subpămîntene sau cu nişte puţuri adînci de mină — jumătate artificiale, jumătate naturale. Se aude un zbîrnîit electric — un bocănit, un bocănit interior. Un dispozitiv nuclear sau ceva foarte ciudat şi poate secret — un coridor din care se desprind întregi labirinturi — aproape un întreg oraş subpămîntean. În general, nu-mi place asta — departe pînă la ieşiri şi pînă în natură. Orele 14. Russell şi Harold merg pe o stradă însorită — intră într-un puţ de mină — totul arată din nou ca şi cînd omul ar fi dat o mînă de ajutor naturii... duce într–o lume subpămînteană. Pămînt mai întunecat — un pasaj rece şi ceţos, mirosind a ceva straniu, are în stînga ceva verde, interesant — mucegăit — trecere bruscă la o serie de ascensoare — un perete de oţel confecţionat într–o manieră extrem de „omenească" — şi un siloz cu susul în jos, asemănător cu un puţ de mină, pătrunde adînc în pămînt — iluminat puternic". Lăsînd la o parte afirmaţia că la locul observat ar putea fi vorba de o instalaţie „nucleară" sau „secretă" — construcţii subterane de felul acesta se pare că nu sînt rare în Statele Unite —, concordanţa obţinută este remarcabil de bună. Hella Hammid a lăsat în mod conştient ca în relatarea ei paranormală să se strecoare şi presupuneri despre felul şi scopul

obiectului perceput, ceea ce apoi a avut ca urmare unele falsificări. Spre deosebire de informaţiile strînse pe cale mediumnică, interpretările se fac pe cale raţională, din care cauză conţin, în mod inevitabil, obişnuitele erori.

Datorită faptului că mai tîrziu au avut acces şi la reţeaua de computere a Agenţiei DARPA, Puthoff şi Targ şi–au putut extinde activităţile şi asupra altor domenii de interes pentru Statele Unite, corelîndu–şi cu precizie în timp experimentele.

Cît de mult se interfera activitatea de cercetare de la Institutul Stanford cu interesele militare se vede şi din experimentele întreprinse de echipa de savanţi, la cererea Marinei americane şi, ulterior, a CIA. La unul dintre aceste experimente, efectuat în iulie 1977, medium–i capabili de percepţii la distanţă, testaţi la Institutul de Cercetări Stanford, printre care şi Ingo Swann, au fost duşi, la bordul submarinului american de cercetare „Taurus", în faţa insulei sud–californiene Santa Catalina şi ţinuţi la o adîncime de cîteva sute de metri, pentru ca de acolo să descrie locuri–ţintă aflate la vreo 800 de kilometri depărtare. Se voia, înainte de toate, să se determine efectul izolator al apei mării; apa este, după cum se ştie, impermeabilă pentru toate frecvenţele electromagnetice, cu excepţia radiaţiei de minimă frecvenţă (ELF).

Asemenea teste pe distanţe mari au înregistrat un succes extraordinar şi au confirmat ipoteza că apa, întocmai ca şi alte obiecte materiale, nu poate bloca impulsurile generate de percepţia extrasenzorială.

S–a relatat şi despre experienţele efectuate în alte puncte ale Pacificului. În cursul acelor experienţe, echipa a reuşit să repereze nişte ancore pierdute şi nişte părţi de nave scufundate ale Marinei de război americane. Despre poziţia exactă a acestui perimetru de aplicaţie a fenomenului paranormal, Marina nu a suflat nici un cuvînt. Se poate presupune, însă, că operaţiunea a avut loc pe unul dintre fostele teatre de război ale Pacificului.

Cu doi ani înainte, strategii Psi ai Marinei americane alocaseră 50 000 de dolari Institutului de Cercetări Stanford, pentru a–i da posibilitatea să stabilească dacă senzitivii sînt capabili să repereze cît mai exact pe cale paranormală declanşatori foarte îndepărtaţi ai cîmpurilor electromagnetice. În 1976, suma aceasta a fost majorată cu alţi 26 000 de dolari. Medium–i de la Institutul

Stanford urmau să investigheze posibilitatea de a exercita pe cale paranormală influenţă asupra magnetometrelor — în acest caz era vorba de instrumente de măsurat cîmpuri electromagnetice, care joacă un rol extraordinar de important în reperarea submarinelor aflate în imersiune.

Despre alte misiuni similare ale medium-ilor Swann şi Price, avînd drept ţinte obiective din Uniunea Sovietică şi China, nu există nici un fel de informaţii, ceea ce, dată fiind „concurenţa" dintre CIA şi KGB, este de înţeles. De altminteri, Swann a negat atunci — desigur, mai mult din motive de securitate — că ar fi participat la vreun proiect CIA: „Dacă i-ar trece cuiva prin cap că războiul Psi a şi început, atunci probabil că s-ar găsi cineva să mă omoare în plină stradă."

În timp ce rezultatele cercetării nemilitare efectuate la Institutul Stanford, de unele universităţi americane şi de alte instituţii civile asupra biocomunicării numai rareori au fost ascunse opiniei publice, cercetătorii de la Corporaţia „Rand" din Cleveland, Ohio, cei de la „Westinghouse", din Friendship, Maryland, de la Compania „General Electric" din Boston, Massachusetts, de la Compania pentru Cercetare şi Producţie Aeriană din Torrance, California, şi mai ales de la Centrul de Cercetare al Armatei Statelor Unite, din Redstone, Alabama, se ocupau, printre altele, cu proiecte privind percepţia la distanţă şi cu alte lucruri asemănătoare, toate supuse celui mai strict regim de păstrare a secretului. Se poate presupune, însă, că în laboratoarele de acolo s-a lucrat şi la tehnicizarea şi stabilizarea percepţiei extrasenzoriale.

În fosta Uniune Sovietică, experimentele de telepercepţie şi incursiuni extracorporale, efectuate în scopuri militare şi de spionaj, erau supuse de asemenea regimului de păstrare a secretului. Serviciile lor de protecţie par să fi funcţionat deosebit de bine în acest domeniu de interes pentru spionaj, care este domeniul aplicaţiilor Psi. Asupra exerciţiilor de reperare paranormală efectuate de medium-i ruşi nu există, de aceea, nici un fel de indicii de provenienţă contrainformativă. Unii experţi occidentali presupun — poate tocmai din cauza acestei secretomanii — că, în domeniul experienţelor extracorporale, ruşii au realizat, probabil, performanţe notabile. Un studiu privind mecanismele de funcţionare a percepţiei extrasenzoriale, finanţat de CIA pe bază de contract, în 1975/76, şi intitulat „Noi mecanisme de transmitere a informaţiilor biofizice" (NBIT: *Novel Biophysical Information Transfer Mechanisms*) dobîndeşte, în acest context, o semnificaţie aparte: în el sînt confirmate ipotezele neutrinică, holografică şi cuantico-teoretică, dar şi ipoteza electromagnetică modificată, aşa cum a elaborat-o savantul dr. Ippolit Kogan. După cum ştim deja, Kogan ia în calcul posibilitatea ca undele purtătoare naturale din gamele VLF/ELF, modulate de gînduri (de frecvenţele cerebrale), să fie cauza telepatiei şi a altor fenomene legate de percepţiile extrasenzoriale. Acestea ar forma, de-a lungul suprafeţei terestre şi ionosferei, „conducători de unde" care înlesnesc transmiterea telepatică de informaţii. Studiul *NBIT*, elaborat de savanţii americani E.C. Wortz, J.W. Eckens, R.F. Blackwelder, A.I. Bauer şi A.J. Saur ar fi fost adus la cunoştinţă şi preşedintelui Jimmy Carter şi ar fi contribuit la aprobarea unui program propriu de experimentare în gama de unde ELF.

Americanul Ingo Swann crede că medium-ii cu aptitudini vizionariste remarcabile sînt capabili să distingă foarte bine, cu ajutorul unor fotografii făcute din atmosferă sau de pe sateliţi, între instalaţiile militare simulate şi cele autentice camuflate, de pildă sistemele subterane de computere pentru apărare aeriană, centrele de comandă, bazele de submarine etc. Cu asemenea fotografii, senzitivul ar putea pătrunde, pe cale paranormală, în respectivele instalaţii, în măsura în care, corespunzător ipotezei heliografice examinate mai înainte, în fiecare părticică a unei imagini este conţinută întreaga informaţie despre acel obiect. Dacă sînt date computerului spre a fi analizate, comparate şi evaluate, informaţiile detaliate obţinute prin telepercepţie ar putea deschide o perspectivă nu numai asupra autenticităţii instalaţiilor camuflate sau subterane, ci şi asupra structurii şi funcţionării lor.

De multă vreme — mai exact spus, de la sfîrşitul Războiului Rece — foşti ofiţeri ai serviciilor secrete şi ai Armatei aplică şi în domeniul civil tehnici bazate pe telepercepţie şi precogniţie. În anul 1989, maiorul american Ed Dames care, pînă s-a pensionat, a aparţinut Serviciului de contrainformaţii al Armatei, a înfiinţat compania PSI TECH, o firmă care se ocupă, pe bază de contract, cu cercetarea paranormală în ştiinţă şi industrie, precum şi cu şcolarizarea de medium-i începători.

Din mica lui echipă fac parte cu precădere foşti militari, analişti profesionişti de înaltă calificare, instruiţi de supermedium-ul american Ingo Swann pentru sarcini speciale bazate pe percepţia la distanţă. Dacă pornim de la ideea că în faţa conştiinţei umane nu există nici un fel de bariere, că aceasta poate pătrunde pe neobservate oricînd şi oriunde şi că, în condiţii favorabile, poate accede la conţinutul conştiinţei altora, atunci vom înţelege de ce o echipă specială Psi, precum aceea a lui Ed Dames, dispune de o nelimitată capacitate de cercetare.

După războiul din Golf, în anul 1991, Dames a fost rugat de colaboratori ai ONU să-i ajute în căutarea instalaţiilor secrete de cercetare pentru producerea de arme biologice, respectiv a ascunzătorilor de bio-arme existente în Irak. O emisiune a staţiei americane de televiziune KIRO o făcuse atentă pe maiorul american Karen Jansen, detaşată pe lîngă Naţiunile Unite şi responsabilă cu identificarea şi distrugerea armelor-rachetă, chimice, nucleare şi biologice ale Irakului, asupra posibilităţii de a folosi în domeniul culegerii de informaţii senzitivi din echipa lui Ed Dames. Ea l-a sunat pe Dames chiar în aceeaşi zi. Acesta a răspuns imediat pozitiv cererii de ajutor. Ed Dames îşi asigura astfel o bună relaţie.

Operaţiunea de telereceptare, efectuată gratuit pentru Naţiunile Unite, s-a încheiat cu întocmirea unei schiţe a două localităţi unde, după cum se spunea, trebuia să se afle depozitate arme biologice. Din cercurile comisiei ONU însărcinată cu această misiune specială a sosit ştirea că, în clădirile reperate prin telepercepţie, nu s-au găsit arme biologice operaţionale, este adevărat, dar s-au descoperit, în schimb, instalaţii de cercetare pentru producerea lor.

Acest episod de dată recentă arată, o dată în plus, marea utilitate a unor asemenea echipe. Asupra lor va trebui să revenim mai tîrziu cu mai multe amănunte.

INFORMAŢII DIN VIITOR

Leonardo da Vinci (1452–1519) – pictor, muzician, sculptor, arhitect, naturalist şi inginer — a visat, în tot timpul rodnicei sale vieţi, la invenţii al căror rol şi folos par a se fi revelat numai cîtorva dintre contemporanii săi. În jurul anului 1500, el studia zborul păsărilor, problemă despre care a scris numeroase tratate. A schiţat, printre altele, modele pentru corpuri în zbor planat, elicoptere şi avioane cu elice, fără să poată descrie, însă, sistemele de acţionare necesare acestora. Modelele pentru zbor planat, confecţionate de el însuşi şi cărora le dădea drumul să plutească în jos din turnuri şi de pe poduri, au confirmat, în principiu, încă de atunci, previziunea sa că, într-o bună zi, omul avea să stăpînească spaţiul aerian.

De aceea, pe bună dreptate, Da Vinci este socotit un pionier şi în domeniul navigaţiei aeriene, cel puţin teoretic, ca unul care şi-a devansat epoca, lăsînd-o cu secole în urmă, ca unul ale cărui idei aveau să preocupe multe generaţii ulterioare. Mai mult decît atît: acum aproape cinci sute de ani, el a conceput un submarin ale cărui planuri se zice că le-ar fi distrus, motivîndu-şi gestul în felul următor: „Nu am de gînd să dezvălui acest lucru, pentru că firea omului este atît de rea." Se poate spune că marele inventator a avut dreptate şi în felul în care a judecat statutul moral al urmaşilor săi.

Ne întrebăm, cuprinşi de admiraţie: cum a ajuns Da Vinci la descoperiri atît de geniale, care pentru vremea aceea păreau de-a dreptul fantastice, ce anume i-a permis să sară peste secole de trudnică învăţătură, meditaţie şi experimentare? Să fi fost cumva Da Vinci un senzitiv, un om înzestrat cu daruri precognitive neobişnuite, care ştia să combine magistral o excepţională capacitate de observare a naturii cu o intuiţie şi o putere de anticipaţie superioare? Să-i fi fost dat lui – şi multor altor inventatori dintr-o epocă timpurie – să bea dintr-un izvor de informaţii curgînd din viitor înspre trecut, deci acauzal orientat? Să fi putut ei, oare, contempla (şi poate chiar şi înţelege), cu mult înainte, lucruri a căror descoperire propriu-zisă era rezervată secolelor XIX şi XX? Să fie adevărat că unele genii ale Antichităţii, ale Evului Mediu

şi ale începutului epocii moderne, cu conştiinţa ei liberă de complexul spaţio–temporal, au reuşit să „scurtcircuiteze" secole sau chiar milenii, că au făcut un aliaj din bagajul ştiinţific dobîndit intuitiv şi cunoştinţele epocii fiecăruia în parte, sau pur şi simplu au transpus această ştiinţă în tipare aplicative accesibile pentru vremea aceea?

Dar să ne întoarcem la prezent, să ne ocupăm puţin de predicţiile pe termen scurt, de avertizările primite pe cale mediumnică referitor la situaţii periculoase — este vorba de precogniţie autentică — care nu au putut fi evitate.

Decembrie 1956: olandezul Peter Hurkos, un medium specializat în psihometrie, impresionează publicul dintr–o sală de cinema din Amsterdam cu aptitudinile lui paranormale. Cîţiva spectatori îi prezintă obiecte de interes fie personal, fie familial, pe care el încearcă să le coreleze cu situaţii din viaţa trecută, prezentă sau viitoare ale posesorilor sau ale rudelor acestora. Un obiect dintre cele primite de Hurkos este o poză de familie — o fotografie de grup. Fotografia este introdusă într–un plic netransparent, închis. Senzitivul nu poate şti, deci, ce reprezintă. Totuşi, el le dă posesorilor uluiţi ai fotografiei următoarea veste neplăcută: „Văd un băieţel, între nouă şi zece ani. În drum spre şcoală, el urmează acest drum (face o schiţă). Aici traversează la intersecţie. Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar într–o miercuri, către ora prînzului, băiatul va fi implicat într–un accident provocat de un autobuz galben."

Părinţii băiatului — acesta exista în realitate — sînt cuprinşi de o spaimă îngrozitoare. Schiţa lui Hurkos coincide pînă la detaliu cu drumul pe care fiul lor îl face zilnic către şcoală. După şedinţă, părinţii îngrijoraţi îl întreabă pe Hurkos ce să facă pentru a evita nenorocirea care–i ameninţă. Singurul sfat pe care el li–l poate da este ca, timp de vreo patru săptămîni, miercurea, să nu–l lase pe băiat să iasă din casă. Sfatul lui Hurkos a fost urmat cu stricteţe. După ce a trecut acest interval de timp, părinţii s–au mai liniştit şi au decis ca, de atunci înainte, să–şi trimită fiul la şcoală şi miercurea.

Două săptămîni mai tîrziu, s–a produs evenimentul prezis: băiatul a fost lovit şi rănit uşor de o maşină americană mare, de culoare maronie (nu de un autobuz galben), în momentul în care traversa strada în intersecţia cu pricina, la locul descris de medium. Acest lucru s–a întîmplat într–o miercuri, exact la ora prînzului. Întîmplare sau precogniţie? Este greu de presupus, desigur, că un băiat de vîrstă atît de fragedă poate fi constrîns să se comporte în aşa fel, încît să se împlinească evenimentul prezis — argumentul de care fac uz adesea criticii scenei „para–" pentru a „explica" adeverirea prezicerii. Dar pe cine poţi obliga să se lase neapărat călcat de o maşină, numai pentru ca, în felul acesta, să se împlinească o profeţie?

Mult mai spectaculoase şi, de aceea, mai uşor demonstrabile, sînt prezicerile mediumnice despre atentate împotriva unor personalităţi sus–puse. La 10 martie 1981, senzitiva americană Noreen Renier a afirmat, în *National Examiner*, că „Reagan va fi atacat cu o armă de foc, dar nu omorît, ci numai rănit în partea superioară stîngă a pieptului." Douăzeci de zile mai tîrziu, la 30 martie, în jurul orei locale 14.30, profeţia doamnei Reiner avea să se împlinească: după ce a ţinut o cuvîntare în faţa activiştilor Uniunii Sindicatelor Americane, preşedintele Reagan a fost atacat cu o armă de foc, la ieşirea din hotelul Hilton din Washington, şi rănit grav de către tînărul de 25 de ani John Warnock Hinckley din Evergreen, Colorado. Glonţul atentatorului i–a intrat preşedintelui pe sub braţul ridicat într–un gest de salut, i–a pătruns în trup, i–a ricoşat din coasta a şaptea şi i s–a adîncit cam şapte centimetri în plămîn.

Ce este de reţinut din aceste afirmaţii precognitive în parte exacte, în parte neclare? Unde se termină speculaţia, observarea atmosferei politice, şi unde începe adevărata precogniţie?

Că este posibil, în general, ca, prin profeţii spectaculoase — în special atunci cînd sînt mediatizate intens —, să fie declanşate evenimentele pronosticate, este o idee care nu trebuie respinsă. Într–o societate plină de medium–i, supraaglomerată de informaţii precognitive, există, poate, numeroşi indivizi subversivi — frustraţi, atentatori potenţiali, delincvenţi şi eroi de doi bani — care se simt inspiraţi, îmboldiţi, încurajaţi de „mesajul venit din viitor". Dacă lucrurile ar sta într–adevăr aşa, atunci o parte din vină (sau chiar vina principală) pentru toate întîmplările tragice ar putea cădea asupra senzitivilor, pentru că au informat prea repede opinia publică asupra „evenimentelor viitoare". Sau atentatorii nici

măcar nu au nevoie de imboldul senzitivilor, că doar se supun şi ei automatismului denumit, în mod obişnuit, „destin"? În acest caz, ar mai exista, oare, „vinovaţi" şi „nevinovaţi"?

Modificările scenei politice subsecvente unui atentat sau unei revoluţii se repercutează adesea profund şi asupra concepţiei militaro–strategice a unei ţări. În privinţa aceasta, precogniţiei la cel mai înalt nivel, transformării unui adversar potenţial în obiect al explorării precognitive, le revine un anumit rol, chiar dacă s–ar dovedi că, la urma urmei, evenimentele „prevestite" nici nu pot fi evitate.

Noţiunea de „precogniţie" este extrem de complexă; descrierile de pînă acum nu au făcut decît s–o circumscrie foarte aproximativ. Fanny Moser, teoreticianul Psi amintit mai sus, făcea o distincţie şi mai exactă între:

• profeţiile persoanei la care, în centrul predicţiei, stau omul şi destinul său, şi

• profeţiile suprapersonale sau extrapersonale — informaţii anticipate dobîndite pe cale psihică despre evenimente comerciale, politice şi cosmice.

După cum am mai arătat, evenimentele viitoare pot fi prezise şi fără aptitudini precognitive, adesea cu zile şi chiar cu luni înainte de producerea lor. Acest lucru devine posibil prin urmărirea în continuare a anumitor tendinţe identificabile cu aproximaţie prin observări de rutină efectuate în lungi intervale de timp şi prin aprofundarea unor variante de situaţii. Este vorba aici de predicţii metodice, bazate pe concluzii logice, aşa cum sînt ele elaborate de către institutele de cercetare a opiniei publice şi de marketing. Toate aceste predicţii artificiale, bazate pe observarea tendinţelor, nu au, însă, nimic comun cu informaţiile anticipate de natură precognitivă receptate inconştient, deşi în atari explorări pot interveni elemente absolut intuitive. Pe de altă parte, omul cu înclinaţii precognitive nu trăieşte nici el într–un „vacuum". El ia parte, ca oricare altul, la viaţa de zi cu zi şi este, deci, chiar şi involuntar, manevrat şi marcat de influenţe exterioare. Uneori este influenţat de tendinţe previzibile, ceea ce poate duce, după aceea, „întîmplător", la predicţii corecte, dar şi la unele false.

A voi să explici mecanismul percepţiilor precognitive de pe poziţia ştiinţelor naturii este o întreprindere care, din cauza încălcării (aparente) a principiului cauzalităţii, comportă dificultăţi imense. Totuşi, în decursul timpului, unii reprezentanţi ai ştiinţelor naturii şi unii parapsihologi au creat modele funcţionale întemeiate pe concluziile fizicii moderne. Pentru a putea înţelege mai bine acest fenomen enigmatic, să trecem în revistă, pe scurt, cîteva modele de acest fel.

În ultimele decenii, astrofizicianul rus dr. Nikolai Kozîrov s–a ocupat şi a făcut experienţe cu dimensiunea „timp" şi a fost primul care a descoperit calitatea energetică a acestuia. Dr. Kozîrov vede în această calitate a timpului posibilităţi de explicare şi a efectelor percepţiei extrasenzoriale.

Rezultatele experienţelor sale au scos în evidenţă nu numai un „flux al timpului", ci şi o anumită „densitate a timpului", pe care el o pune pe seama proceselor naturale din atmosfera terestră. Iar această densitate pare a se „extinde", respectiv a se „comprima", prin ceea ce el numeşte „efect", proces prin care, după opinia lui, conştiinţa umană poate obţine informaţii şi despre unele evenimente viitoare.

Alţi oameni de ştiinţă, care se întemeiază pe concluziile lui Kozîrov, leagă enzima, piatra de construcţie aflată la temelia edificiului biologic ADN (acidul dezoxiribonucleic), de fenomenele percepţiei extrasenzoriale. Potrivit acestei ipoteze, ADN–ul este o „structură temporală, moleculară, nemijlocită, care stă în echilibru cu particularităţile timpului". Atunci cînd acest echilibru este tulburat, ADN–ul, prin medium–ul „timp", repede percutant, ar emite semnale la care reacţionează celelalte molecule de ADN. Se admite posibilitatea ca precogniţia să se sprijine pe simetriile timpului şi ale moleculei de ADN şi se speculează că ADN–ul ar putea răspunde la semnale venite din viitor, eventual de la spiralele contrare.

Întrucît precogniţia pare să răstoarne cauzalitatea, adică legea cauzei şi efectului, se pune întrebarea dacă, în general, trebuie să gîndim mereu numai cauzal, cu alte cuvinte dacă nu există ceva, în succesiunea care ne apare nouă drept logică — ceva în genul unor înlănţuiri supraordonate, o transcauzalitate. Mulţi filozofi importanţi fascinaţi de această problemă au făcut reflecţii intere-

sante asupra ei. Una dintre teoriile cele mai cunoscute îşi găseşte expresia în noţiunea de „sincronicitate“ sau „simultaneitate“, pe care au dezvoltat-o împreună psihanalistul Carl Gustav Jung şi fizicianul Wolfgang Pauli. Jung a stabilit că această noţiune reflectă un punct de vedere diametral opus cauzalităţii. În privinţa aceasta, el scria următoarele: „Studiile mele de psihologie a actelor inconştiente m-au silit, cu mulţi ani în urmă, să caut un alt principiu de explicare, pentru că principiul cauzalităţii mi se părea că nu poate explica, el singur, fenomene stranii ale psihologiei inconştientului. Fiindcă mai întîi am găsit că există fenomene psihologice paralele care nu se pot raporta absolut deloc unele la altele, ci trebuie să stea într-un alt context evenimenţial. Acest context mi-a apărut a fi dat de faptul relativei simultaneităţi, de unde termenul de 'sincronic'.“

Principiul cauzal conţine succesiunea de evenimente ca progresie rectilinie. La evenimentele sincronice ni se revelă o perspectivă mult mai cuprinzătoare, cu diverse procese exterioare şi interioare, legate unele de altele prin caracteristicile lor, care arată nişte modele ale aceleiaşi situaţii momentane. De aceea, Jung şi adepţii săi încadrează precogniţia în categoria acauzală, într-un univers pe care ei îl numesc *unus mundus* (o singură lume).

Fizicienii Puthoff şi Targ, de la Institutul de Cercetări Stanford, consideră că, la o ipotetică viteză superioară celei a luminii, s-ar putea vorbi de un fel de echilibrare a datelor între prezentul nostru şi viitor (adică, mai multe viitoruri divergente între ele), un proces care se derulează într-o lume cu un alt număr de dimensiuni şi care ar face ca precogniţia să devină inteligibilă şi din punctul de vedere al fizicii. Cei doi oameni de ştiinţă pornesc de la premisa că „undele“ încărcate de informaţii, care pătrund din ţesătura viitorului în cea a prezentului, se pierd, evident, foarte repede. Aceasta este o cauză – spun ei – pentru care întîmplările viitoare pot fi prezise cu atît mai bine, cu cît ne apropiem mai mult de eveniment – o afirmaţie care s-a putut confirma deja de mai multe ori în practică.

Dacă urmărim ipoteza „schimbului“ de date formulată de oamenii de ştiinţă de la Institutul de Cercetări Stanford, obţinem un model funcţional pentru percepţii precognitive, ai cărui parametri se situează undeva în afara lumii noastre spaţio-temporale

(într-o lume cu un alt număr de dimensiuni). Potrivit acestei concepţii, este posibil ca „viziunile“ precognitive să se producă datorită faptului că, în acest caz, conştiinţa noastră nematerială – cu alte cuvinte, cea care cuprinde mai mult de patru dimensiuni – alege, în stare de transă sau în vis, una dintre multele conjuncturi posibile şi, acţionînd regresiv, printr-o escaladare a barierei timpului, aduce în prezent informaţii despre viitor. Apoi, în stare de trezie, prezentul şi viitorul se despart din nou net unul de celălalt, iar informaţiile despre evenimente viitoare rămîn să fie adunate din nou pe cale logică (prin observarea tendinţelor). Transportul modelelor informaţionale (privitoare la destinul nostru), stocate în cîmpul temporal, ar putea foarte bine să fie preluat de încă ipoteticii tahioni, care sînt mai rapizi decît lumina şi care, de aceea, vin din viitor – fireşte „la modul neutru din punctul de vedere al timpului“, adică la timpul zero. Probabil că asemenea contacte fulgerătoare între viitor (lumi şi situaţii viitoare) şi prezentul nostru curent, între o lume pentru noi imaginară şi lumea noastră de acum, se realizează prin particule de tranziţie sau de mijloc încă necunoscute. Izvorul informaţiilor culese din viitor prin acţiunea concertată a tahionilor şi a particulelor de tranziţie ar putea fi uşor descătuşat, în somn sau în stare de transă, de inconştientul la fel de nematerial, pentru ca apoi să se reverse, ca imagine alegoric-cifrată, în conştiinţa trează.

În noaptea de 19 spre 20 septembrie 1977, Linda Marczek din Munnsville, New York, a avut un vis ciudat: se făcea că stătea în pragul casei ei şi privea o clădire care semăna cu o mică autogară. Pe o bancă din sală – autogara nu avea decît o singură încăpere – şedea unchiul ei, Bill Brower. Mîinile lui strîngeau cu putere un ceas de buzunar neobişnuit de mare, pe care el, neclintit, îl ţintuia cu o privire fixă, inexpresivă. Părea să fie foarte bolnav. Linda s-a apropiat de el cu prudenţă, de teamă să nu-l sperie. Mergînd spre el, a observat că buzele lui se mişcau uşor, de parcă ar fi conversat cu ceasul. Apropiindu-se şi mai mult, ea a auzit foarte clar cuvintele repetate monoton: „Trece timpul, trece timpul…“ În cele din urmă, Linda s-a trezit, iar „filmul“ s-a destrămat. Tulburată, ea a căutat o explicaţie pentru acest vis straniu, anumite legături, dar nu a găsit nici un element care să fi putut genera acest fenomen. Soţul ei, căruia i s-a confesat în dimineaţa

următoare, a rămas şi el perplex. Exact o săptămînă mai tîrziu, la 26 septembrie, s-a întîmplat ceva ce a făcut ca visul Lindei să devină realitate dură: Bill Brower, fratele mamei ei, a derapat cu maşina pe Şoseaua 26, în apropiere de Ava, New York, în plină viteză şi s-a izbit de un stîlp. A murit chiar la locul accidentului. Într-adevăr, timpul său „trecuse".

Putem fi siguri că Brower oricum şi-ar fi pierdut viaţa, chiar dacă nepoata lui l-ar fi prevenit, pe baza acestui vis precognitiv pe care ea, în primul rînd, nici nu putea să-l perceapă ca atare.

În situaţii asemănătoare se văd puse şi persoanele care cred în informaţiile şi sfaturile medium-ilor cu talente precognitive. Cînd fac să le parvină clienţilor lor asemenea puneri în gardă, profesioniştii vizionarismului acţionează, la drept vorbind, „din însărcinarea destinului", adică în conformitate cu o „programare" strictă, pe care, evident, nimeni nu o poate influenţa. Aşa văzute lucrurile, pot să existe — şi probabil că există — chiar „chixuri" mediumnice, induceri în eroare condiţionate de destin, pentru care, într-adevăr, nu ar trebui făcut răspunzător medium-ul. Dacă acesta, de exemplu, face atent pe cineva să nu se mai urce într-un anumit avion, dacă persoana prevenită dă ascultare acestui sfat şi dacă apoi avionul în care era cît pe-aci să se urce se prăbuşeşte, atunci înseamnă că, în mod sigur, avertizarea şi descurajarea au corespuns exact cursului prestabilit al destinului celui avertizat. Tot aşa, programul trasat de destin acestei persoane ar fi fost respectat şi în situaţia în care vizionaristul, datorită unor influenţe exterioare, ar fi „scăpat din vedere" o nenorocire iminentă şi, de aceea, nu ar fi făcut nici o punere în gardă. Combinaţiile posibile sînt multe şi din aceste relatări se poate conchide că, în ciuda unor avertizări primite precognitiv, nişte autentice posibilităţi de evitare a unui eveniment anume sînt cu totul excluse. Formulînd lucrurile mai dur, se poate spune aşa: toate activităţile pe care le desfăşurăm în timpul vieţii noastre, oricît de subtil şi oricît de „hotărît de destin" ar fi modul în care se succed ele, nu sînt, pînă la urmă, decît o farsă – o pură „terapie ocupaţională".

În ciuda lipsei de posibilităţi de intervenţie, unele centre — atît civile, cît şi militare, şi din Est şi din Vest – se ocupă deja de multă vreme cu cercetarea fenomenului de precogniţie. Utilizînd tehnicile moderne de prelucrare a datelor, percepţiile individuale

precognitive pot fi comparate în mod curent cu tendinţele identificate statistic. Cu ajutorul multitudinii de asemenea percepţii, s-ar putea dori, de exemplu, să se sesizeze cît mai din timp viitoare situaţii militare şi politice, pentru a se putea valorifica şi cîntări mai bine, de la caz la caz, şansele strategice. Unii militari incorigibili ar putea crede că, sesizînd la momentul oportun situaţiile decisive din punct de vedere tactic, vor reuşi să stăpînească mai bine evenimentele viitoare — ambiţie absurdă.

La Institutul de Cercetări Stanford au fost întreprinse, de pe la mijlocul pînă la sfîrşitul anilor şaptezeci şi uneori la comanda autorităţilor militare, cercetări asupra fenomenului de precogniţie. La experimentele de telepercepţie în condiţii de laborator, oamenii de ştiinţă ai institutului au constatat că unele persoane supuse testului pot descrie exact locuri îndepărtate, chiar şi atunci cînd acestea încă nu sînt fixate, ci numai determinate după un sistem de alegere aleatoriu, independent de evaluatori. Hella Hammid, de exemplu, care obţinuse succese remarcabile şi la experienţele normale de telepercepţie, a descris, dintr-o singură dată şi cu toate amănuntele, patru locuri stabilite abia mai tîrziu şi întîmplător:

Descrierea precognitivă făcută de Hella Hammid locului-ţintă	*Situaţia-ţintă (locul găsit şi investigat după descrierea precognitivă)*
(1) Un fel de „masă de gudron solidificat" sau „lavă presată". Este ca şi cînd întregul ţinut ar fi acoperit cu o „piele zbîrcită" şi tocită de elefant... lîngă care stă Harold (dr. Puthoff).	Dr. Puthoff a vizitat *ulterior* portul de iahturi de la Palo Alto, care, din cauza nivelului scăzut al apei, era acoperit de un strat de noroi uleios.
(2) Un parc, dincolo de un zid, cu un „rînd dublu de stîlpi"; foarte îngrijit.	Dr. Puthoff a vizitat grădina botanică a spitalului Universităţii Stanford; toate detaliile au corespuns.
(3) Un „triunghi negru" de fier, „mai mare decît un stat de om". Se aude un scîrţîit, cam o dată pe secundă.	Scenă pe un teren de joacă pentru copii: un scrînciob cu spătarul triunghiular, care scîrţîie la fiecare mişcare.
(4) O clădire foarte înaltă între străzi orăşeneşti, cu pereţii din sticlă transparentă.	Primăria din Palo Alto, care este, într-adevăr, îmbrăcată în sticlă.

După cum a făcut cunoscut, cu cîtva timp în urmă, psihologul originar din Riga Barbara Ivanova, mici grupe experimentale din Rusia s-au ocupat, începînd din anul 1974, cu cercetarea precogniţiei. Pe baza propriei experienţe, Ivanova crede că aptitudini precognitive pot fi cultivate şi la persoane mai puţin înzestrate mediumnic: „Novicelui trebuie să i se transmită mai întîi unele informaţii de bază (noţiuni teoretice asupra fenomenului în sine), cunoştinţe despre formele de manifestare a acestuia şi despre stările spirituale şi somatice care îi sînt necesare etc. Este bine dacă elevul îndeplineşte unele cerinţe, adică dacă stăpîneşte anumite exerciţii (yoga, antrenament autogen etc.), dacă ţine regim, dacă dispune de experienţă specifică... Grupa mea este formată din cincizeci-şaizeci de persoane diferite. Le dau teme pentru acasă, iar activitatea noastră începe de cele mai multe ori cu întrebarea: 'Ce rezultate aţi obţinut? Cu ce impresii aţi rămas după ce v-aţi creat vacuum-ul spiritual?' Tema lor consta tocmai în a-şi imagina un 'spaţiu gol', în a elimina orice deviaţie a insului cotidian, în a-şi reprima toate dorinţele, părerile, amintirile etc. Informaţiile primite apoi arbitrar din partea elevilor, fără să se raporteze la timp, loc, temă, obiecte etc., sînt uneori foarte semnificative, iar simbolurile lor, foarte profunde.

Apoi ne începem activitatea propriu-zisă cu exerciţii de destindere. O stare relaxată este foarte importantă. Unele exerciţii de destindere conţin sugestii care fac ca individul să dobîndească o precogniţie mai bună decît înainte. În acest context, numărul rezultatelor pozitive creşte cu 30 pînă la 50 de procente.

Înainte ca elevii mei să înceapă antrenamentul vizînd percepţia Psi, care este îndreptat spre anumite scopuri (de exemplu, teste cu cărţi), facem nişte exerciţii de percepţie spontană în grup. Percepţia aceasta constă în a ghici imagini, cuvinte, reprezentări, forme geometrice şi de altă natură, simboluri etc. Începem primul exerciţiu de vizualizare construindu-ne o 'reprezentare pseudovizuală', care constă în a ne aminti cutare eveniment real sau în a inventa unele aşa-zis reale şi a le face să pară cît mai vii, apoi în a pătrunde adînc în ele, proces în care atenţia se fixează asupra oricărui detaliu, oricît de mic. Apoi 'baleiem' reprezentarea. Imediat după aceea provocăm o impresie 'pseudoaudibilă', amintindu-ne de un zgomot real sau închipuit... Elevii trebuie să înveţe

modalitatea potrivită de a-şi aminti, încercînd să reţină felul şi locul reprezentării lor.

După ce au fost 'pozate' impresiile, drumul către receptarea informaţiilor paranormale (este vorba de percepţiile precognitive) este deschis, în sensul că, de-acum, se pot scurge în vacuum-ul creat, în golul reprezentărilor. Urmează neaşteptata informaţie precognitivă. Ea corespunde într-un fel anume 'propulsării înainte prin amintire' tot aşa cum ţi-ai aminti de ceva trecut. În acelaşi mod, acum apar şi imagini. Acestea se aseamănă, într-o anumită privinţă, cu nişte fantezii, numai că imaginile 'autentice' nu pot fi schimbate printr-un act de voinţă. În felul acesta se poate face o distincţie clară între informaţiile Psi şi propriile 'născociri'.

Impresiile precognitive sînt receptate în mod diferenţiat:
• pseudovizual (vizionarist);
• pseudoaudibil;
• pseudosesizabil şi
• general-intuitiv, fără concursul simţurilor cunoscute (pur şi simplu se 'ştie' că un lucru trebuie să fie aşa).

Aceste tipuri de percepţii precognitive apar fie împreună, fie separat, ceea ce depinde de mulţi factori."

La strîngerea de informaţii despre evenimentele viitoare, se pare că nu se contează în exclusivitate pe aptitudinile senzitivilor şi pe metode moderne de antrenament în precogniţie. Din Statele Unite ne parvine ştirea că a existat, în trecut, tentativa de a atrage şi tehnica transcomunicării – înregistrarea pe bandă de magnetofon şi pe casete a cuvintelor rostite de defuncţi – în strategia penetrării precognitive a secretelor militare.

La 6 aprilie 1982, americanul George W. Meek, inginer şi fost manager-şef al Fundaţiei „Metascience", a vorbit, la Clubul Naţional al Presei din Washington, în faţa unor oameni de ştiinţă şi ziarişti din lumea întreagă, despre rezultatele senzaţionale ale cercetării efectuate de el, timp de zece ani, asupra vocilor pe bandă de magnetofon, rezultate la care s-a ajuns aplicînd metoda „Spiricom", pusă la punct de el însuşi: „Pentru prima dată în istoria omenirii avem dovada electronică incontestabilă că spiritul, memoria, personalitatea şi sufletul supravieţuiesc trupului fizic!"

Meek şi colaboratorii săi – Hans Heckmann şi William O'Neil – dau asigurări că, prin mijlocirea aparatului lor de gene-

rația a patra *Spiricom MARK IV*, au avut loc, în mai multe rînduri, convorbiri de pînă la treizeci de minute cu fizicianul și electronistul american dr. George Jeffries Mueller, decedat în 1967, în urma unui infarct. Mai mult decît atît: dr. Mueller, care a putut fi identificat exact mai tîrziu, pe baza propriilor sale comunicări înregistrate pe bandă de magnetofon, ar fi contribuit, „din lumea de dincolo", în chip hotărîtor, la perfecționarea metodei „Spiricom". Meek a declarat că dr. Mueller ar fi transmis un „acord armonic personal" format din 13 serii de sunete, încadrat exact în frecvență, acord care ar fi fost transmis după aceea, printr-un traductor special, în sectorul de sus al undelor scurte. În acest fel – se spune – echipei de la Fundația „Metascience" i-a reușit, în cele din urmă, un dialog de mai multe ore cu dr. Mueller. Autorul dispune de o înregistrare a acestei conversații unice, senzaționale.

Meek însuși vede în această metodă „Spiricom" un „început deschizător de drumuri pentru dezvoltarea unui sistem de comunicații eterico-electromagnetice, care să funcționeze perfect, iar într-o bună zi, cine știe, să dea posibilitatea unor convorbiri similare celor telefonice, cu persoane care, deși defuncte, continuă să existe pe un plan mai înalt al conștiinței".

Cum era și de așteptat, Meek a trezit, în scurt timp, interesul serviciilor secrete cu noutățile lui cu suport în transcendență. Astfel, la un moment dat, CIA s-ar fi interesat de un proiect macabru, în cadrul căruia se urmărea tragerea de limbă a unor agenți decedați. Scopul era să fie aflate de la aceștia amănunte despre acțiuni programate de partea adversă. Proiectul se baza, evident, pe ipoteza că entități din lumea de dincolo – nuclee purtătoare de personalitate ale celor decedați – pot, din lumea lor matură din punct de vedere temporal și caracterizată de un alt număr de dimensiuni, să perceapă și evenimente viitoare.

Un fost colaborator al CIA, Victor Marchetti, pretinde că, în timpul celor paisprezece ani de serviciu ai săi, ar fi auzit de asemenea încercări de contacte mediumnice. Unul dintre locuitorii lumii de dincolo „abordat" ar fi fost Oleg Penkovski, fost colonel în cadrul serviciului secret GRU al Armatei Sovietice, ofițer de la care ani de zile au primit informații prețioase atît contraspionajul britanic, cît și CIA. Ca membru al Consiliului de Stat sovietic, Penkovski era responsabil cu relațiile și cooperarea tehnică în țară și străinătate. Odată demascată activitatea lui de spionaj prooccidental, Tribunalul Suprem din Moscova l-a condamnat la moarte prin împușcare, la 11 mai 1963. Nu se știe dacă încercările de a stabili contactul cu Penkovski au avut succesul dorit.

Senzaționalele contacte de durată, pe care expertul german în transcomunicații Adolf Homes din Rivenich (Trier) le-ar fi stabilit cu asemenea transființe prin radio, televiziune, telefon și, recent, chiar prin computer, permit concluzia că o comunicație stabilă, în dublu sens, cu alte realități este, totuși, pe deplin posibilă. „Commodore C-64" al lui Homes nu are nici un racord-modem, așa încît anumite influențe din afară (manipulări), fizic demonstrabile, sînt cu siguranță excluse. În revista *Transcomunicarea* (vol. 1, nr. 2, 1991) pe care o editează, profesorul dr. E. Senkovski a relatat pe larg despre contactele cu „lumea de dincolo" ale lui Homes.

Dar să revenim la experimentele lui George W. Meek.

PSIHOCINETICA: „BRAŢUL CEL LUNG“ AL CONŞTIINŢEI

„Incredibila multitudine de forţe care stăpînesc materia – dacă nu cumva chiar o creează – sînt probabil un produs al conştiinţei.“

Alfred Russel Wallace (1823–1913)

Un medium american, Robert A. Bradley, care se interesa de tot ce este paranormal, a constatat într–o zi uluit că el însuşi are aptitudini psihocinetice, că era capabil, prin intermediul propriei conştiinţe, să influenţeze obiectele materiale. Descoperirea a fost pentru el ca o lovitură de măciucă, deoarece niciodată nu crezuse cu putinţă ca el însuşi să posede asemenea aptitudini.

Într–o zi, stînd singur la birou, a întins mîna după brichetă, ca s–o aducă mai aproape, şi, deodată, acel obiect greu s–a ridicat fără absolut nici un impuls din afară, a plutit cîteva momente la o înălţime de circa treizeci de centimetri deasupra mesei şi apoi, coborînd uşor, s–a aşezat din nou la locul iniţial. După ce şi–a revenit din prima spaimă, Robert Bradley a analizat la rece şi fără prejudecăţi ciudatul fenomen. A examinat pe toate părţile bricheta confecţionată din metal, dar nu a găsit nimic neobişnuit. Raţiunea îi spunea că pricina întîmplării nu putea fi decît el însuşi.

Stabilise el, oare, pentru un timp scurt, pe baza atitudinii sale pozitive faţă de fenomenele Psi – cu convingerea fermă, aproape „puerilă“, că acestea reprezintă un fapt de necontestat, chiar dacă din punct de vedere convenţional–fizic pînă acum nu au putut fi explicate – o legătură între lumea noastră materială şi o alta, „psihică“, tot atît de reală (lumea conştiinţei)? Gîndul lui, dorinţa de a–şi aduce bricheta mai aproape, formulată mai degrabă inconştient, fusese suficientă pentru a da naştere cine–ştie–cărui cîmp psihic de forţe, care anulase gravitaţia şi făcuse ca, pentru cîteva secunde, să plutească liber prin aer obiectul dorit? Există, oare, în general, aşa ceva?

Schimbare de decor. Ne găsim la Academia de Ştiinţe Pedagogice din Moscova. Sub privirile critice ale profesorului de psihologie Veniamin Puşkin, cunoscutul medium psihocinetic Boris Ermolaev, un talentat regizor de film, încearcă din nou, cu tot dinadinsul, să influenţeze mental obiectele aşezate în faţa lui. Se concentrează asupra unei cutii de chibrituri, unei mingi de tenis şi cîtorva creioane împrăştiate în jurul lui. Apoi, brusc, îşi orientează toată atenţia către unul dintre obiecte, pînă cînd acesta, parcă împins de o mînă nevăzută, se îndepărtează de el.

Au avut halucinaţii martorii acestei mişcări a unor obiecte pe care nu le atingea nimeni, a operat, cumva, Ermolaev numai cu forţe electrostatice pe care el era în stare să le utilizeze, conştient sau inconştient, sau, de fapt, conştiinţa acestui om a acţionat indirect, printr–unul dintre cîmpurile fizice cunoscute nouă, asupra obiectelor pe care le avea în faţă? Chiar şi atunci ar trebui să vorbim de psihocinetică, deoarece mişcarea s–a declanşat printr–un cîmp electrostatic sau electromagnetic ideatic.

Cum se produc asemenea erupţii de energie, de scurtă durată, manipulate în mod evident de conştiinţa umană, ce potenţiale se descătuşează şi cum se înmănunchează aceste energii (cum se extind ele asupra sistemelor materiale), iată întrebări cărora deocamdată nimeni nu le poate găsi răspuns cu certitudine absolută. Este, însă, limpede că asemenea forţe psihocinetice se ivesc în multe feluri şi cu intensităţi diferite şi că manifestarea lor nu cunoaşte, practic, nici o limită impusă de distanţă. Ele par a sfida legile lumii noastre spaţio–temporale.

Dar să revenim la Moscova, la experimentele cu Nina Kulaghina.

Minuscula inimă de batracian cufundată într–o soluţie de sare de bucătărie – de regulă, în stare de izolare poate să bată pînă la 40 de minute – rezistă atacului mental al Ninei Kulaghina 40 de secunde bătute pe muchie. Apoi, slabele ei energii se istovesc. Indicatoarele aparatelor de măsurat electrice semnalizează oprirea inimii. Să fie, oare, aici o dovadă a victoriei „spiritului asupra materiei“?

Kulaghina – starul de altădată al cercetării psihotronice sovietice – dăduse „lovitura“ psihocinetică de la o distanţă de circa un metru şi jumătate. Încercările de reactivare cu ajutorul electro-

şocurilor au rămas fără rezultat. Avînd în vedere severele măsuri de securitate ce fuseseră luate – înşelăciunea, influenţele subiective şi reacţiile întîmplătoare erau excluse –, oamenii de ştiinţă care participaseră la această experienţă puteau fi mulţumiţi.

Şi totuşi: pentru oricine care, negînd eficacitatea factorilor psihici, abordează fenomenul exclusiv de pe poziţiile cunoaşterii convenţional-materialiste, psihocinetica trebuie să pară ceva de neînţeles, de un exotism şocant.

A înţelege psihocinetica presupune a deveni conştient de influenţa unui principiu spiritual asupra unor sisteme ale materiei neînsufleţite, precum şi ale biologicului – procese de care va trebui să ne ocupăm îndeaproape în cele ce urmează.

Noţiunea de psihocinetică (din grecescul *kinein*, a se mişca) nu acoperă, însă, numai ipostaze ale mişcării declanşate psihic, ci şi alte fenomene, care pînă în prezent nu au putut fi explicate fizic, ca de exemplu:

• modificările mecanico-fizice operate de conştiinţă în structura sistemelor materiale (fenomenele de îndoire, transmutaţiile – transformările de substanţe –, efectele de materializare etc.);
• influenţarea proceselor fiziologice; acţiunea conştiinţei asupra sistemelor biologice (vindecarea mediumnică; chirurgie spirituală);
• acţiunea conştiinţei asupra materialului foto şi a celui purtător de sunete, adică producerea de fenomene optice şi acustice (psihofotografii; fenomene legate de voce);
• anularea (neutralizarea) gravitaţiei – aşa-numita levitaţie;
• permutări spontane de obiecte în timp şi spaţiu (teleportări, aportări, penetraţii, fenomene Poltergeist etc.);
• crearea unor cîmpuri magnetice, electromagnetice, electrostatice şi gravitaţionale măsurabile în jurul unor obiecte-ţintă care trec drept declanşatoare secundare de efecte psihocinetice etc.

Deocamdată, să ne ocupăm în detaliu cu apariţia fiecăruia dintre fenomenele individuale enumerate aici – să-i definim şi să descriem modul în care acţionează –, pentru ca apoi să examinăm, într-un capitol separat, posibilităţile de aplicare tactică şi strategică ale efectelor psihocinetice.

Mişcările de obiecte

Bonin vede în mişcările paranormale de obiecte, la modul foarte general, „efecte declanşate psihic asupra sistemelor materiale", procese ce nu pot fi explicate după fizica familiară nouă. În această categorie intră, în sensul cel mai larg, şi aşa-numitele fenomene Poltergeist, aşa cum se manifestă ele, printre altele, în casele „cu stafii" – adică zgomote inexplicabile şi deranjamente provocate prin deplasări spontane de obiecte, levitaţii, aportări etc.

Medium-ul psihocinetic Ingo Swann distinge, mai mult din punct de vedere aplicativ, între mişcări ce se realizează prin acţiunea nemijlocită a forţelor psihocinetice asupra obiectelor – de exemplu, mişcări analoage făcute cu mîna pe deasupra cutiei, au ca rezultat rotirea acului busolei – şi mişcări ca acelea care se declanşează fără ca obiectele să fie atinse de cineva, adică de la distanţă. Psihologul american dr. Stanley Krippner crede că a descoperit un principiu după care, la obiectele mici, intră în joc forţe electrostatice şi/sau electromagnetice, iar la cele de dimensiuni mai mari influenţa aşa-numitei „biogravitaţii". O limită datorată distanţei pare a nu exista – cel puţin pentru fenomenele psihocinetice declanşate biogravitaţional. Astfel, în 1967, tămăduitoarea Olga Worral, domiciliată în Boston, a reuşit, de la o distanţă de aproape o mie de kilometri, să influenţeze psihocinetic particulele subatomice dintr-o cameră cu ceaţă. În context, să ne amintim şi de „penetraţia" reuşită de Ingo Swann în interiorul unui magnetometru instalat la Institutul de Cercetări Stanford. În cursul acestei penetraţii, fără să-şi dea seama, el stimulase magnetometrul pînă la o dublare a frecvenţei.

Medium-ul psihocinetic american Felicia Parise se foloseşte de o tehnică de inducere psihocinetică, aşa cum procedează, probabil, majoritatea medium-ilor. Ea se concentrează asupra unui anumit punct al obiectului vizat, pînă cînd în jurul ei dispare totul. Lăsîndu-şi tulburarea emoţională să se manifeste în voie, dorinţa ei de a mişca obiectul devine tot mai aprigă. Îşi alungă toate celelalte gînduri şi se concentrează numai şi numai asupra realizării intenţiei ei, pînă cînd, în cele din urmă, se produce efectul dorit. Ca mulţi dintre colegii ei, suferă şi ea, după un asemenea experiment, de stări de epuizare prelungite.

Uri Geller – considerat de profesorul Hasted, în ciuda multelor lui escapade şi ifose de star, drept cel mai capabil medium psihocinetic al zilelor noastre – cunoaşte, dimpotrivă, după aceste experienţe cu mişcări psihocinetice ale unor obiecte, o stare de seninătate jucăuşă. El posedă, în plus, darul de a-şi transfera însuşirile psihocinetice şi asupra altor persoane, respectiv le poate trezi în alţii. Dacă s-ar dovedi că, printr-un asemenea „efect" de diapazon, psihocinetica este în general transmisibilă, adică „fezabilă" pe scară largă, atunci nişte strategi militari ingenioşi ar putea folosi acest fenomen pentru a pune la cale instruirea unor grupuri de sabotori psihocinetici eficienţi – grupuri capabile să-i provoace unui inamic potenţial importante pierderi materiale, de la distanţă şi fără ca acesta să-şi dea seama.

Fenomenele de îndoire

Fenomenele de îndoire paranormale se produc, potrivit definiţiei, prin acţiunea psihicului (conştiinţei) asupra suprafeţei, respectiv structurii intime, a unui obiect. Acestea sînt procese curente conştiente (voite) sau inconştiente (spontane), care au drept consecinţă modificări (transformări) ale formei şi structurii.

Profesorul John Hasted vede în îndoirea paranormală a materialelor metalice şi în modificările structurale corespunzătoare „acţiunea unor forţe de reorganizare care îşi fac apariţia la crearea, respectiv anihilarea atomilor la hotarul dintre două universuri (este vorba de lumi ce se deosebesc prin numărul de dimensiuni, lumi care coexistă fără să se atingă)". Hasted afirmă că natura acestor suprafeţe de graniţă este extraordinar de complicată; suprafeţele ajung cu „vîrtejurile" lor pînă în spaţii microscopice.

Teleportările şi fenomenele înrudite

După cum am mai arătat, prin „teleportare" se înţelege transferul obiectelor dintr-un loc în altul. Este vorba de un transfer ce nu poate fi explicat în termenii fizicii, adică de un transfer care se produce pe cale parafizică.

Atunci cînd cineva se teleportează pe sine însuşi, se vorbeşte despre autoteleportare.

Larisa Vilenskaia relatează despre senzaţionalele succese ale unor tineri medium-i psihocinetici chinezi care au teleportat miniemiţătoare şi hîrtie fotosensibilă. Dacă aceste experimente s-ar dovedi pozitive, ele ar confirma pe deplin ipoteza cu privire la principiul teleportării transspaţiale.

Experimentatorii chinezi au solicitat, de exemplu, un asemenea medium psihocinetic să teleporteze un minuscul emiţător goniometric, cu baterii; în mod concret: din buzunarul pantalonilor săi ori dintr-o cutie sigilată prinsă de corpul său, să-l mute în anumite locuri din încăperea experimentală, respectiv din încăperile alăturate. Experimentul a avut loc sub o strictă observaţie, ca nu cumva persoana testată să se atingă de obiectul ce urma a fi teleportat. În timpul încercărilor – 15 la număr – efectuate sub control ştiinţific, a fost necesar un interval de timp între 24 de secunde şi 61 de minute, pentru a face să dispară emiţătorul. Pînă la reapariţia obiectului s-au înregistrat timpi cuprinşi între 60 de secunde şi 56 de minute.

Oamenii de ştiinţă care, atîta timp cît a durat experimentul de teleportare, au putut urmări pe un monitor semnalul emis de minitransmiţător, au relatat cu toţii despre „oscilaţii derutante ale semnalului". Se spunea că uneori acesta chiar a dispărut cu totul. În acest timp, după toate aparenţele, este posibil ca obiectul să se fi aflat într-adevăr în hiperspaţiu. După părerea cercetătorilor chinezi din domeniu, obiectele teleportate parcurg drumul de la „existenţă la non-existenţă" şi invers: „Noi considerăm că între această 'non-existenţă' şi dizolvarea totală a obiectului material nu trebuie pus semnul egalităţii. Poate că nu este vorba decît de faptul că existenţa (obiectul dematerializat) nu este accesibilă organelor senzoriale omeneşti, respectiv nu este demonstrabilă cu ajutorul unor detectori convenţionali."

În cursul unor asemenea experimente de teleportare, la care au participat simultan doi subiecţi, dintr-o pungă opacă sigilată a fost teleportată într-o altă pungă etanşă, pregătită în acelaşi mod, hîrtie foto neexpusă. Pungile au fost prinse cu ace de siguranţă de jachetele medium-ilor psihocinetici. Unul dintre ei a primit sarcina să teleporteze hîrtia foto în punga goală.

La scurt timp după ce a dispărut din punga în care fusese depus – medium-ul a afirmat că obiectul se află „între" pungi, adică

între dimensiuni, în hiperspaţiu – materialul foto, deosebit de bine marcat ca atare, a apărut în punga pînă atunci goală. Sigiliile ambelor pungi erau întregi şi nevătămate. Cînd a fost desfăcută punga, în camera obscură, cu atenţia cuvenită, s-a constatat că hîrtia foto era, ca şi înainte, neexpusă luminii.

Dacă, date fiind măsurile severe de securitate, ipoteza unei înşelătorii se exclude, atunci hîrtia foto trebuie să fi mers pe o rută dincolo de universul nostru spaţio–temporal, pentru că altminteri ar fi fost expusă.

Profesorul Hasted a pus la punct un model funcţional bazat pe descoperirile fizicii cuantice, care ar putea explica asemenea dislocări în timp şi spaţiu. El merge chiar pînă acolo, încît pune dispariţia şi apariţia (dematerializarea şi rematerializarea) obiectelor macroscopice pe seama unor procese de teleportare spontane sau declanşate artificial la nivel microscopic, adică în textura intimă a materialelor sau în structura atomică a acestora. În cartea sa *The Metal-Benders* (Îndoitorii de metale), Hasted prezintă talentele în materie de teleportări ale medium-ilor psihocinetici Uri Geller şi Stephen North (Londra), talente de a căror realitate s-a convins personal în cadrul unor experienţe de laborator excepţional de bine asigurate prin tehnica măsurătorilor.

Categoriei de manifestări psihocinetice pe care o comentăm aici îi aparţin şi „aportările". De data aceasta, este vorba, ca să spunem aşa, de teleportări în „sens invers", adică de apropieri ale obiectelor fără un contact detectabil cu ele, de „aduceri psihocinetice" în spaţii închise. Astfel, se ajunge la un alt fenomen paranormal, „penetraţia", pătrunderea psihocinetică prin obiecte tari (de exemplu, prin pereţi), fără a viola structura intimă a acestora.

Procesele de materializare şi dematerializare

Prin materializare se înţelege, în principiu, apariţia obiectelor din „neant"; prin dematerializare, procesul invers, adică dispariţia în „neant". Este vorba de procese care presupun existenţa unui alt univers. Acesta din urmă ar fi independent, modular, fără locuri de atingere cu lumea noastră – un hiperspaţiu multidimensional. Obiectul dematerializat psihocinetic ar putea, după această ipoteză, fie să rămînă pentru totdeauna în hiperspaţiu (să dispară

cu totul din lumea noastră), fie să apară din nou într-un alt loc, adică să se rematerializeze.

Procesele de dematerializare şi rematerializare se sustrag regulii observării, pentru că, în general, timpul nu este implicat în desfăşurarea lor: abia apare un obiect, că în clipa următoare parcă s-ar fi dizolvat în aer. Acest fenomen, deocamdată misterios, se poate ilustra simplu luînd ca exemplu un braţ de cîntar obişnuit. Dacă apăsăm în jos unul dintre cele două braţe, celălalt se ridică imediat, adică instantaneu. Întrucît ambele braţe sînt legate strîns între ele, acţiunea declanşează imediat reacţiunea. La reacţiuni comparabile pare a se ajunge acolo unde suprafeţele de graniţă ale universurilor se ating, în locurile unde timpul şi spaţiul se contractă într-un punct şi formează, deci, şi un „sistem rigid".

Se cunosc, însă, cazuri în care obiectele se materializează, respectiv se dematerializează, încet, adică într-o anumită secvenţă, sub ochii celor prezenţi. Despre unul dintre aceste cazuri rare relata parapsihologul japonez dr. Miyauchi. Un medium psihocinetic testat de el, pe nume Masuaki Kiyota, „aportase" treptat o sticlă plină cu Coca-Cola, în prezenţa unor martori. Mai întîi a apărut partea de jos, apoi cea de sus a sticlei. Poate că medium-ul a vrut, cu această hazlie demonstraţie, să sublinieze autenticitatea fenomenului materializării.

Transmutaţiile (transformări ale materiei)

Transmutaţiile reprezintă transformări ale materiei provocate psihocinetic, procese care, după toate probabilităţile, însoţesc restructurarea parţială sau totală a construcţiei intime a obiectului. La intervenţiile spiritual-chirurgicale practicate în Filipine, aşa cum au fost ele descrise şi fixate în imagini şi documente, printre alţii, de către cei doi reputaţi oameni de ştiinţă dr. Hans Naegeli-Osjord, din Zürich, şi profesor dr. Alfred Stelter, din Dortmund, se ajunge de fiecare dată la asemenea transformări ale materiei. Potrivit lui Stelter, chirurgul Juan Blance din Manila creează adeseori „produse de rematerializare foarte curioase, cu care, însă, medicina nu poate face nimic... La bolile de piele ies uneori afară nişte particule lunguieţe, ca un fel de grăunţe, care, categoric, în forma aceasta nu există în interiorul corpului."

Medium-ul psihocinetic Thomas Green Morton Coutinho – azi rezident în Pouso Alegre, statul brazilian Mato Grosso – se ocupă, în clinica sa, cu intervenţii logurgice şi cu alte tratamente paranormale, stăpînind parcă la perfecţie transformările materiei. Transmutaţiile lui se produc, aproape fără excepţie, „în mîinile persoanelor prezente". Ziarista italiană dr. Paola Giovetti a fost, de exemplu, în măsură să relateze un caz de transmutaţie, cînd, în faţa a 15 martori oculari, o bilă formată prin presarea hîrtiei de staniol de la un ambalaj de ţigări ar fi fost transformată de Coutinho într-o monedă de aur şi cînd, apoi, tot el ar fi transformat o fişie de staniol într-un lănţişor de aur. Obiectele supuse transformării se găseau, de fiecare dată, numai în mîinile unuia dintre cei prezenţi.

Altă dată, Coutinho a făcut ca din două beţe de chibrit încrucişate să apară o cruce metalică mult mai grea. Modificările de greutate nu sînt cîtuşi de puţin neobişnuite la transmutaţii. Legea conservării materiei (şi energiei) pare să nu aibă, de bună seamă, nici o valabilitate în domeniul paranormalului.

Anularea gravitaţiei – levitaţia

Levitaţia este un fenomen inexplicabil în termenii fizicii şi constă în plutirea liberă a unei persoane sau a unui obiect. Probabil că acest fenomen se poate explica prin anularea psihocinetică a gravitaţiei, respectiv prin suportul pe care-l constituie prezenţa unor cîmpuri bioplasmatice, ceea ce, în ultimă instanţă, pare a fi acelaşi lucru.

SABOTAJE DIN „NEANT": ARMA PSIHOCINETICĂ

Din faptul că energiile Psi dirijate de conştiinţă pot acţiona, în mod indirect — cu ajutorul cîmpurilor electromagnetice, electrostatice sau gravitaţionale –, asupra materiei anorganice sau organice rezultă, bineînţeles, numeroase posibilităţi concrete de aplicare a unei psihocinetici „tehnicizate", perfecţionate.

Judecînd după catalogul de performanţe ale Ninei Kulaghina şi ale altor medium-i psihocinetici cunoscuţi, aceste energii pot fi înmănuncheate, canalizate, poziţionate şi dozate în funcţie de scopurile şi interesele urmărite. Că la asemenea operaţiuni, în ceea ce priveşte eficienţa fenomenului, nu sîntem neapărat legaţi de anumite distanţe minimale, rezultă din ipoteza psihocinetică a lui Hasted, expusă mai înainte, ca şi din numeroase experienţe psihocinetice reuşite pe distanţe mari (vezi testul Olgăi Worral, cu camera cu ceaţă, în capitolul anterior).

Cît despre aspectul tactic al psihocineticii, din manipularea armelor ofensive şi defensive inamice rezultă, în funcţie de particularităţile fiecărui fenomen individual, posibilităţi de utilizare foarte bine conturate, care, din cauza caracterului lor ipotetic, nu pot fi menţionate aici decît în treacăt.

Mişcări ale obiectelor

Nu ar fi exclus ca grupe de sabotaj psihocinetic, în colaborare cu medium-i apţi să teleperceapă, să influenţeze de la distanţă contactele de declanşare mecanice, respectiv electronice, ale armelor inamicului, în aşa fel încît proiectilele, torpilele, minele, bombele, mijloacele zburătoare de luptă, rachetele cu rază lungă de acţiune etc. să explodeze prematur, adică pe teritoriul inamic sau deasupra acestuia. În condiţiile reperării la timp a bazelor de operaţiuni ale inamicului, acestea pot fi repede scoase din luptă făcînd să se „aprindă", pe cale psihocinetică, armele depozitate acolo. Ca urmare a unor manipulări psihocinetice — intervenţii în reacţiile chimice, respectiv modificări în structura materialelor — s-ar putea, de exemplu, arunca în aer fabrici de muniţii, precum

şi instalaţii de producere a combustibililor pentru rachete şi a focoaselor atomice, ceea ce finalmente ar trebui să ducă la dezorganizarea totală a căilor de aprovizionare ale inamicului.

Forţe psihocinetice ar putea, de asemenea, să blocheze, respectiv să distrugă, sistemele de dirijare a rachetelor în zbor, să devieze submarine şi avioane teleghidate, să scoată din funcţiune dispozitivele electronice de fixare a ţintei, aparatele radar şi de orientare a microundelor, sistemele militare şi civile de computere, precum şi întregi centre de comandă.

Fenomene de îndoire

Îndoirea psihocinetică a elementelor de construcţii de origine metalică sau nemetalică, precum şi intervenţiile corespunzătoare în structura intimă a acestor obiecte ar putea avea, de asemenea, un efect destabilizator asupra sistemelor de arme menţionate aici. După cum a arătat Hasted, aceste efecte sînt declanşate în special prin tensiuni condiţionate psihocinetic în reţeaua cristalină, iar acest lucru, în cazul unei eficienţe corespunzătoare, face ca materialul să „obosească" şi, în cele din urmă, să se rupă.

Teleportări, aportări

Dacă vor fi perfecţionate, teleportările ar putea rezolva, în viitor, măcar probleme logistice. S-ar putea concepe posibilitatea ca, prin teleportări, să fie mutate, în orice loc şi practic în timp zero, arme, muniţie şi alte echipamente militare, sau să fie introduse pe neobservate arme distrugătoare în teritoriul inamic.

Cu ajutorul unor tehnici de aportare controlabile, au putut fi „sustrase", de exemplu, documente extraordinar de importante şi prototipuri de noi arme din seifurile, depozitele secrete şi încăperile asigurate ale inamicului. După ce au fost cercetate, ele au fost returnate prin teleportare.

Problema utilizării unor asemenea tehnici în scopuri de spionaj este abordată de G.A. Welk în lucrarea sa *Proposed Use of Apport Technique as a Means to Strengthen the US Intelligence System* (Posibile aplicaţii ale tehnicilor de aportare pentru sprijinirea sistemului de spionaj al Statelor Unite). Autorul deplînge

faptul că, în activitatea de contrainformaţii americană, atenţia s-ar concentra, în mod evident, mai mult asupra fenomenelor de percepţie extrasenzorială – telepatie, telepercepţie şi precogniţie –, iar alte efecte psihocinetice ar fi neglijate. Numeroasele informaţii secrete din Rusia l-au convins pe Welk că tocmai metodele de aportare „pe deplin puse la punct" oferă importante posibilităţi de investigare contrainformativă.

Transmutaţii

După profesorul Hasted, transformările materiale (aşa-numitele transmutaţii) se produc deoarece materialele dobîndesc o dimensionalitate supraordonată (hiperspaţiu). Cu ajutorul acestui proces combinat de dematerializare, respectiv de rematerializare, ar fi posibil, teoretic, să transformăm materiale de luptă chimice, atomice şi biologice de orice consistenţă în substanţe inofensive. Prin restructurarea psihocinetică a unor sisteme complete de arme sau a unor părţi ale acestora, s-ar putea obţine, aşa cum am relatat mai înainte, asemenea efecte de inactivare şi destabilizare. Pe de altă parte, din materiale ordinare ar putea fi produse, cine ştie, chiar materii prime rare, de importanţă strategică.

Anularea gravitaţiei – levitaţia

Dacă ar putea fi stabilizat şi consolidat, sau chiar reprodus artificial, fenomenul anulării spontane psihocinetice a gravitaţiei – levitaţia – ar dobîndi cea mai mare importanţă prin oportunităţile pe care le-ar oferi în materie de scoatere din luptă a armelor inamice şi de transportare a utilajelor militare grele (posibilitatea de a le face să fie mai uşoare).

În acest context, levitaţia unui obiect capătă o importanţă capitală, fenomen despre care au relatat E. Naumov şi A. Mihalcik. S-a experimentat cu un subiect S, de sex bărbătesc, despre care se spunea că ar fi avut însuşiri psihocinetice. În faza de pregătire, experimentul a presupus, mai întîi, „autostimularea conştiinţei" subiectului, ceea ce a necesitat între şase şi opt minute. După aceea, persoana respectivă a avut senzaţia că i s-au mărit mîinile şi că între ele s-a format o „pernă de aer elastică".

Cînd i se aducea un obiect uşor între palme, medium-ul simţea cum se măresc atît mîinile sale, cît şi obiectul. Pe măsură ce această senzaţie devenea mai puternică, subiectul cădea într-o stare asemănătoare transei, stare însoţită de un zumzet în urechi. Dacă îşi trăgea mîinile înapoi, obiectul plutea liber opt-zece secunde în aer.

Prin acest experiment, starea psihofiziologică a subiectului s-a modificat sensibil. Medicii au constatat ulterior slăbiciune fizică, tremurul mîinilor, frecvenţa ridicată a pulsului (circa 130 de bătăi pe minut), dificultăţi de respiraţie, somnolenţă şi creştere a poftei de mîncare.

Incendiere pe cale mentală

În parapsihologie există noţiunea de „autocombustie spontană" (în limba engleză, *Spontaneous Human Combustion*, SHC) pentru a desemna autoaprinderea şi arderea unui om prin acţiunea unor cauze inexplicabile.

Unul dintre zecile de cazuri SHC devenite cunoscute a avut loc la 2 iulie 1951: o doamnă Reeser din St. Petersburg, Florida, şi-a pierdut viaţa în mod tragic. Vrînd să pătrundă în locuinţa femeii respective, vecinii, alarmaţi de un puternic miros de ars, şi-au pîrlit mîinile de clanţa metalică de la uşa apartamentului. Pompierii, chemaţi de urgenţă, au forţat uşa. În momentul acela s-au pomenit izbiţi în faţă de o dogoare infernală. Pereţii camerei erau pe jumătate acoperiţi cu un strat de funingine. Cîteva întrerupătoare şi prize se topiseră, la fel un vas de plastic, nu însă şi o periuţă de dinţi, tot din plastic, aflată alături. Altminteri, camera nu avusese de suferit, cu excepţia unei găuri în planşeu, acolo unde se afla mereu scaunul doamnei Reeser. Ciudat era că lipsea pînă şi mirosul tipic de carne arsă. S-au găsit un picior întreg şi neafectat, ceva ţesut hepatic ars şi un cap foarte micşorat, toate acoperite de cenuşa scaunului.

Poliţia şi pompierii se aflau în faţa unei enigme. Se punea întrebarea cum a putut să acţioneze rapid şi într-o încăpere relativ mică temperatura de peste 1 600°C necesară unei asemenea distrugeri, fără să incendieze întreaga cameră, şi unde trebuia căutată sursa energiei care dezlănţuise acel pîrjol.

În cartea sa *Fire from Heaven* (Foc din cer), Michael Harrison se ocupă de multiplele aspecte ale fenomenului „autocombustiei spontane", făcînd distincţie între două categorii de SHC: autocombustia provocată intenţionat (sau chiar inconştient) — prezentă la unii sinucigaşi potenţiali — şi procesul de autoaprindere declanşat automat printr-o „conectare mecanică greşită în sistemul de reglare a temperaturii corpului". El afirmă că a constatat că scala „neregularităţi termice" din corpul uman se întinde de la accesele de febră (pseudo-febră) inexplicabile, de nefundamentat din punct de vedere medical, prin arsurile apărute subit pe piele şi prin arderile parţiale (caz în care îmbrăcămintea celui afectat rămîne uneori complet neatinsă) pînă la carbonizarea totală — SHC propriu-zis.

Harrison este convins că în toate aceste cazuri este vorba de manifestări de diferite intensităţi ale uneia şi aceleiaşi energii (bioplasma), care, odată eliberată din starea ei latentă (pluridimensională), poate continua aproape autonom să acţioneze şi să creeze situaţii uluitoare. Dacă ar putea fi controlat, fenomenul SHC ar deveni o armă periculoasă. Pentru caracterul psihocinetic al pirofenomenelor descrise pledează în special faptul că ele pot fi provocate şi intenţionat de medium-i psihocinetici calificaţi — evident cu ajutorul energiei de cîmp concentrate psihic.

Despre însuşirile pirocinetice ale medium-ului Nina Kulaghina povesteşte Ghenadi Sergheiev în revista duminicală englezească *Sunday People*: „Adesea, aceste forţe (necesare efectuării experimentelor ei psihocinetice), care-i pătrundeau în corp, îi lăsau pe braţe şi pe mîini arsuri pînă la zece centimetri de lungi. Am fost odată de faţă cînd, din cauza acestei energii, i-au luat hainele foc; i-au ars literalmente cu flăcări. Am ajutat-o să înăbuşe flăcările şi, pentru a-i convinge şi pe alţii, păstrez o parte din îmbrăcămintea arsă."

Cu energiile ei psihocinetice, Kulaghina străpungea nu doar blindaje de plumb groase de 1,5 milimetri şi plăci de cauciuc dur groase de circa 20 milimetri, ca să provoace apariţia de semne şi litere pe pelicula neexpusă, aflată sub un asemenea strat protector, ci, prin astfel de „efecte biotermice" (denumirea fenomenului în limba rusă), provoca şi altor persoane reacţii ale pielii, care se puteau traduce prin înroşiri, tumefieri şi chiar arsuri serioase. Ea

își transmitea energiile prin atingere, sau chiar și fără atingere, de la distanțe de pînă la un metru, experiențe pe care le începea provocîndu-și asemenea efecte mai întîi asupra propriului ei corp. Despre tehnici de sugestie (hipnoză) nu poate fi vorba, deoarece „efecte bioternice" au fost observate și la persoane care nu știau ce urmăresc aceste experiențe, precum și la pisici și cîini.

Inginerul rus dr. Saveli Sukoborski, emigrat în Statele Unite, studia, la mijlocul anilor șaptezeci, în Laboratorul de Rezonanță magnetic-nucleară al Universității din Leningrad, influența cîmpurilor „biologice" asupra diferitelor biosisteme și susținea că, la experimentele cu Nina Kulaghina, constatase că energiile pirocinetice nu influențau termometrele. La unul dintre aceste experimente, el a plasat între mîna Ninei și corpul unui alt colaborator al institutului, în afară de fiole de sticlă umplute cu apă și cu anumite substanțe, și un termometru cu mercur. Deși pielea subiectului prezenta arsuri de gradul trei după experiment, termometrul a indicat o temperatură normală a corpului (36,5°C).

Nu mai este mult pînă la a conchide că energiile emise de medium-ii psihocinetici se transmit prin canale dincolo de lumea noastră spațio-temporală, cea analizabilă în termenii fizicii, proces în care, după cum s-a constatat de curînd, componenta ultravioletă a spectrului electromagnetic (așa-numiții fotoni UV) joacă un rol extraordinar de important.

Sergheiev crede că performanțele psihocinetice ale Ninei Kulaghina, deci și piroefectele ei parafizice, se bazează pe o „diminuare a entropiei", diminuare provocată de ea însăși. Entropia ar fi, cu o formulă simplificată, măsura dezordinii probabile într-un sistem închis. Ea înseamnă, potrivit celei de-a doua legi fundamentale a termodinamicii (legea entropiei), că, în natură, starea improbabilă a ordinii se transformă de la sine în starea probabilă a dezordinii. Cu alte cuvinte: toate întîmplările din lumea noastră se derulează în mod normal într-o direcție. Dacă Sergheiev vorbește despre o diminuare provocată psihocinetic a entropiei, aceasta înseamnă că Nina Kulaghina, pentru a contracara sporirea condiționat naturală a entropiei, trebuie să fi mobilizat o altă formă de energie, mai eficientă, care, pentru ca legea entropiei să-și păstreze valabilitatea, nu poate fi situată decît în afara continuum-ului nostru spațio-temporal, în hiperspațiu.

Se spune că unii dintre tămăduitorii miraculoși din Filipine au și aptitudini pirocinetice. Despre tămăduitorul Tony Agpaoa, decedat între timp, care locuia în Baguio, se afirmă că odată, mai demult, ar fi dat foc unui obiect pur și simplu fixîndu-l din priviri. Obiectul respectiv era acoperișul de paie al unei colibe aflate la douăzeci de metri depărtare de autorul incendiului. Aptitudini similare avea medium-ul psihocinetic brazilian Antonio Ferreira din São Luis, statul Maranhão. În prezența mai multor martori credibili, el a făcut ca ochelarii cu ramă de metal ai mamei sale, să fie cuprinși de flăcări după ce i-a fixat din priviri pentru scurt timp. Energiile activate de conștiința lui Ferreira au provocat topirea pînă și a monturii metalice a ochelarilor, operațiune care, în funcție de aliaj, reclamă temperaturi între 1 000 și 1 500° C.

Nu este exclus ca aptitudinile pirocinetice să fie utilizate la un moment dat și în tehnica militară. „Pirocineticienii" calificați ar putea, individual sau ca membri ai unei coloane a cincea, să execute, fără a recurge la mijloace tehnice, acte de sabotaj în spatele inamicului, contribuind în felul acesta la măcinarea treptată a forței acestuia.

Este posibil ca, în viitor, cu ajutorul unor telescoape speciale și al unor aparate de vedere pe timp de noapte, să se reușească dirijarea energiei bioplasmatice (declanșatoare de incendii, energie de înaltă concentrație) și asupra unor obiective îndepărtate ale inamicului. S-ar putea ajunge chiar pînă acolo, încît, cu ajutorul unor coordonate precise sau al unor imagini de arhivă detaliate, să fie anihilate, prin „lovituri" pirocinetice, depozite de arme ale inamicului aflate la mii de kilometri distanță, și aceasta înainte ca armele respective să fie utilizate.

MEDIUM-I PSIHOCINETICI LA MASA DE PROBĂ

Avînd în vedere posibilele aplicaţii tactice şi strategice ale efectelor psihocinetice, oamenii de ştiinţă, şi din Est şi din Vest, încearcă în permanenţă să sondeze aptitudinile speciale ale unor medium-i psihocinetici, pentru a putea stăpîni mai bine fiecare fenomen în parte. Astfel, Nina Kulaghina povestea că, de la distanţe de pînă la doi metri, ea putea, fără a se folosi de mijloace tehnice, să mişte sau să mute în altă parte obiecte diferit structurate material şi în greutate de pînă la circa 400 de grame.

Ghenadi Sergheiev şi L. Druşkin, care s-au ocupat mult timp cu activităţile psihocinetice ale Kulaghinei, au descoperit la ea numeroase fenomene individuale spectaculoase:

- mişcări continue ale diferitelor obiecte în direcţii prestabilite, inclusiv cu scurte întreruperi;
- mişcarea simultană a unei întregi grupe de obiecte, dar şi mişcarea selectivă a unui singur obiect din cadrul acestei grupe;
- mişcarea simultană a două sau trei obiecte în direcţii diferite;
- mişcarea continuă a unui obiect pe orizontală, în condiţiile în care are loc simultan o mişcare de rotaţie pe verticală;
- menţinînd jos talerele goale ale unor cîntare de laborator construite special pentru experienţe psihocinetice, acoperite de cilindri de sticlă, pentru a fi protejate de influenţe exterioare, s-au înregistrat automat modificări ale greutăţii: valorile maxime ale mişcării au corespuns unor sarcini de cîte ± 5, pînă la ± 20 grame fiecare;
- o minge din material plastic uşor a fost ţinută în poziţie de plutire între cele două palme şi, în plus, rotită în jurul axei sale verticale;
- o bulă de aer conţinută într-un tub de sticlă umplut cu apă a fost împărţită în două; în final, cele două jumătăţi ale bulei de aer au putut fi transportate la una din cele două extremităţi ale tubului;
- mişcarea unor obiecte cufundate în apă complet sau parţial.

La toate aceste experienţe, obiectele care urmau a fi mişcate au fost ferite de influenţe exterioare; acest lucru s-a făcut luînd diferite măsuri de izolare: în apă, în vid parţial, într-un cîmp magnetic constant etc. Experienţele nu au fost în nici un fel afectate de aceste măsuri de protecţie.

Psihologul Alla Vinogradova – soţia fizicianului dr. Viktor Adamenko, care se ocupa cu experimente Psi la Secţia de Fiziologie a Institutului Pedagogic din Moscova – dispunea şi ea de un remarcabil potenţial psihocinetic. Mulţi vedeau în ea o urmaşă a Ninei Kulaghina. Pe cale psihocinetică, ea era capabilă să răscolească la modul „exploziv" o grămadă de beţe de chibrit şi, din mai multe obiecte strînse la un loc, să pună în mişcare unul, la alegerea ei. În joacă rostogolea tuburi goale din aluminiu (folosite pentru ţigările de foi) pe suprafeţe de masă netede, proces în cursul căruia, uneori, îşi transfera însuşirile psihocinetice şi asupra altor persoane.

Profesorul William A. Tiller, de la Universitatea Stanford din Palo Alto, California, a participat odată el însuşi la o asemenea experienţă. El a putut rostogoli asemenea tuburi după voinţă, şi înainte şi înapoi, dar a eşuat în momentul în care Vinogradova a stopat psihocinetic experimentul. La experienţele ei psihocinetice s-au constatat, cu ajutorul unor lămpi speciale, puternice încărcături electrostatice în apropierea obiectului. Lămpile se aprindeau mereu în momentul în care obiectele erau mişcate pe cale psihocinetică.

Adamenko crede că medium-ii psihocinetici adaugă, la un cîmp electrostatic preexistent, o energie suplimentară care declanşează activităţi electromagnetice. Astfel, în momentul cînd acestea devin mai puternice decît forţele de frecare, obiectul se pune în mişcare.

În contrast cu cele de mai sus, Veniamin Puşkin, profesor de psihologie la Moscova, crede că, în spatele aptitudinilor psihocinetice ale unui alt medium sovietic de înaltă clasă, Boris Ermolaev – un cunoscut regizor de film care stăpîneşte nu numai mişcările de obiecte, ci şi tehnicile de îndoire şi levitaţie –, acţionează cîmpuri gravitaţionale. Aşa cum se va vedea, ambele ipoteze sînt incomplete, cîmpurile electrostatice, electromagnetice şi gravitaţionale neexercitînd decît funcţii transmiţătoare de forţe.

În ceea ce priveşte realitatea fenomenelor psihocinetice de îndoire, profesorul Hasted, de la Colegiul Birkbeck al Universităţii din Londra, o vede pe deplin confirmată de modul de desfăşurare a procesului de îndoire şi de anumite detalii atent supravegheate prin tehnica măsurării aplicată comportamentului material al obiectelor supuse testului. Făcînd experimente cu medium-i înzestraţi cu aptitudini în domeniul îndoirii obiectelor, Hasted a constatat că rezistenţa la îndoire a materialelor metalice îndoite psihocinetic este uneori anormal de mică. Se evidenţiază acest lucru la înmuierea (plastificarea) materialului tratat. La experimentele sale psihocinetice, Hasted a măsurat, fireşte, şi posibilele modificări de temperatură ale obiectului testat, pentru aceasta utilizînd aşa-numitul palpator de măsurare a temperaturii (termoelement sau termometru de rezistenţă). În 1983, l-am vizitat la Londra şi i-am dus nişte palpatoare minuscule de fabricaţie germană, care la vremea aceea încă nu existau în Anglia. Asemenea locuri de minimăsurare sînt o condiţie pentru măsurători foarte exacte în punctele în care se presupune că acţionează „forţe" psihocinetice.

În unele cazuri, obiectele au căpătat consistenţa chitului sau a gumei de mestecat în locurile atacate psihocinetic, ceea ce ar putea exclude acţiunea unor forţe mecanice. Cel puţin pentru experimentele efectuate de el în laborator, Hasted respinge acuzaţia adusă de multe ori, potrivit căreia, în cazul îndoirilor, medium-ii ar utiliza, pentru „manevrele" lor, acizi corozivi sau acizi pe bază de mercur. Chiar dacă ar fi utilizate substanţe chimice atît de agresive, metalele ar deveni sfărîmicioase, s-ar umezi, s-ar decolora, şi totuşi nu s-ar înmuia. Obiectele manipulate cu ajutorul unor chimicale corozive ar trebui să prezinte şi clare modificări de greutate, ceea ce, însă, judecînd după consemnările făcute de Hasted pe marginea experienţelor sale, de regulă nu se întîmplă.

Experimentele reuşite, la care medium-ul psihocinetic nu vine nicicum în contact direct cu obiectul care trebuie influenţat, sînt deosebit de elocvente. La un asemenea experiment pus la cale de Hasted, Uri Geller a reuşit, în prezenţa fizicienilor David Bohm, Ted Bastin şi Jack Sarfatti, precum şi a altor martori, să îndoaie, fără să-l atingă, un monocristal din molibden, în forma unui disc cu diametrul de 10 milimetri.

Cristalul îi fusese oferit lui Hasted de Laboratorul Cavendish al Universităţii din Cambridge. Îl păstrase tot timpul într-o cutie pe care o purta în permanenţă cu el. Hasted relatează: „Geller a rugat să i se pună în faţă pe o tavă mare de metal mici obiecte metalice... Am scos cristalul din cutie şi l-am pus pur şi simplu pe tavă. Sarfatti şi-a ţinut mîna cîţiva centimetri deasupra cristalului şi a celorlalte obiecte aflate pe tavă. Geller, la rîndul lui, şi-a ţinut mîna deasupra mîinii lui Sarfatti, pînă cînd acesta a simţit o pişcătură. A încercat să-şi 'concentreze energia', şi cei prezenţi au văzut dintr-o dată că – surpriză! – cristalul îşi schimbase forma. Se îndoise într-un unghi de 20 de grade."

Medium-ul psihocinetic londonez Stephen North, cu care Hasted experimentase cu foarte mult succes în anii şaptezeci, reuşea uneori să înmoaie linguri aflate în anumite locuri, fără să se fi atins de ele. La cele mai multe din aceste experienţe au fost făcute înregistrări video.

Cele mai interesante au fost, însă, teleportările şi aportările reuşite de North. Într-o zi, Hasted i-a predat acestuia un mic recipient ovoidal, în care se găseau trei cristale metalice. După introducerea cristalelor, micul ou artificial făcut din două jumătăţi care se îmbucau perfect a fost închis ermetic şi sigilat. La ora 11.30, North a început să scuture cutia; s-a auzit zgomotul produs de cristalele din interior. După cîteva minute, însă, zgomotul a dispărut, ceea ce nu putea însemna altceva decît că respectivele cristale părăsiseră oul. Totuşi, în acel moment, oul încă nu fusese deschis. Hasted l-a rugat pe North să scuture capsula în continuare, încercînd să aducă înapoi (să aporteze) cristalele (evident teleportate).

În momentul în care în ou nu s-a mai mişcat nimic, l-au deschis şi Hasted a găsit acolo, în locul cristalelor, o hîrtie de o liră emisă de Banca Angliei. Stephen a spus că el avea o asemenea bancnotă în buzunar; de fapt, bancnota îi dispăruse. Unul dintre cristale – o bucăţică de carbid de vanadiu – se mai afla încă în ou, dar înfăşurată în bancnotă. Celelalte cristale, de zinc şi germaniu, au fost găsite în buzunarul închis de la spate al lui North.

Hasted a plasat toate cele trei cristale din nou în capsulă şi le-a închis ca şi mai înainte. La ora 14.15, cînd oul a fost deschis pentru a doua oară, cele trei cristale se aflau tot în interiorul aces-

tuia. După o nouă sigilare, North a scuturat din nou recipientul şi a făcut acest lucru pînă cînd zgomotul a amuţit din nou, la ora 14.20. Hasted a găsit capsula goală. De această dată, bancnota rămăsese în buzunarul lui Stephen North.

În urmă cu cîţiva ani, în Anglia şi în Statele Unite au fost construite „minilaboratoare" transportabile pentru studierea din mers a fenomenelor psihocinetice. Cu ajutorul acestor laboratoare se pot efectua experienţe psihocinetice, independent de starea fizică şi psihică a fiecărui medium în parte şi în condiţii de protecţie contra influenţelor exterioare, care ar putea vicia rezultatele. Ideea unor asemenea aparate de testare automate aparţinea profesorului J.B. Rhine, care a subliniat în repetate rînduri necesitatea unui „obiect special sigur". Ea a fost preluată de fostul său colaborator, William E. Cox, şi realizată la sfîrşitul anilor şaptezeci.

Minilaboratorul lui Cox consta dintr-un mic recipient din sticlă, care se putea încuia. În interiorul lui se aflau mai multe obiecte speciale diferite – de exemplu creioane sau pixuri, hîrtie, blocnotes-uri, bile de aluminiu şi inele din piele – pentru influenţarea psihocinetică. Fiecare dintre aceste obiecte era conectat la un circuit electric care, la întreruperea contactului, în afară de iluminatul interior, declanşa şi o cameră cu peliculă lată de opt milimetri.

Fără o acţionare psihocinetică voită – deci spontan –, dar şi sub influenţa psihocineticii de grup, s-au putut reţine, ca într-un film documentar, fenomene uimitoare:

- mai multe inele de piele s-au îmbinat între ele şi apoi s-au separat;
- în văzul tuturor au fost scoase obiecte din recipient şi din nou băgate înăuntru (teleportate);
- teancuri de cărţi bine amestecate s-au aranjat de la sine după culori;
- cîteva creioane au devenit „independente" şi au transmis „mesaje";
- baloane s-au umflat de la sine;
- ceasuri electrice au început să-şi mişte acele în sens invers;
- obiecte din metal au fost îndoite etc.

Folosind sticle de o jumătate de litru, Cox a reuşit să-şi reducă şi mai mult minilaboratorul – de data aceasta, însă, fără conectare la un circuit de măsurare. Printre ustensilele de testare figurau acum vîrfuri de creion, ace de siguranţă deschise, curăţitoare de pipă şi mici fîşii de hîrtie. Chiar şi cu aceste dispozitive de testare s-au putut observa interesante fenomene psihocinetice. În condiţiile în care sigiliul rămînea neatins, o cheie ajungea într-una dintre sticle, curăţitoarele de pipă luau forme de „animale", fîşiile de hîrtie se acopereau cu inscripţii şi acele de siguranţă se înfigeau în vîrfuri de creion.

Deşi unele experienţe cu aceste „minilaboratoare" sînt contestate, nu putem ignora faptul că ele sînt deosebit de importante în elucidarea cauzelor proceselor psihocinetice.

Sprijinindu-se pe indicii rezultate din experimente, profesorul John Taylor, de la Universitatea din Londra, care de mai bine de zece ani se ocupă intens cu principiul determinant al fenomenelor psihocinetice, exclude ca posibile explicaţii factorii electromagnetici, radioactivi, nucleari şi gravitaţionali normali. El ia în discuţie fluctuaţiile produse haotic de musculatură, precum şi de activităţile creierului şi ale inimii, şi crede că acestea, cu ordinul lor de mărime de numai cîteva miimi de volt, sînt mult prea mici pentru a genera, de exemplu, efecte de îndoire a metalului, aportări, teleportări şi alte fenomene psihocinetice. Taylor a făcut şi consideraţii cu privire la aşa-numitul „al cincilea" cîmp (bioplasmatic), respectiv cîmpul Psi, a cărui existenţă el o plasa, desigur, într-o lume nefizică, într-un alt univers.

Colegul său, profesorul Hasted, care abordează problematica factorului determinant tot dinspre partea experimentală, a ajuns la concluzii asemănătoare. El presupune (şi, prin experienţe adecvate, şi-a văzut confirmată ipoteza) că medium-ii psihocinetici transportă prin „alte universuri" (prin hiperspaţiul citat aici în mai multe rînduri, care numără mai mult de patru dimensiuni) obiectele ce urmează a fi deformate. Forţele deplasatoare psihocinetice emană de la medium-i şi acţionează asupra obiectului, dar nu se răspîndesc radial, după părerea lui, ci extensiv. Hasted le numeşte „suprafeţe active" sau „suprafeţe de acţiune" – cvasicîmpuri de forţe, aşezate între două universuri complet diferite. El susţine că, îndată ce se „agaţă" de obiect, aceste forţe se rotesc

şi creează în jurul lui o salbă de vîrtejuri. Clamele de birou, adeseori îndoite artificial, furculiţele şi lingurile răsucite ca nişte tirbuşoane sînt dovezi ale modului de a acţiona al acestor forţe psihocinetice.

Hasted, care identifică suprafeţele de acţiune cu o „prelungire invizibilă a corpului omenesc" (tentacule Psi), crede că, în formarea acestor cvasi–cîmpuri de forţe, un rol–cheie revine inconştientului. O încercare de a afla, prin izolare (cuşca Faraday), mai multe despre natura suprafeţelor de acţiune, a dus la constatarea că pe această cale — evident condiţionată psihologic — semnalele sînt încetinite, într–adevăr, dar nicidecum blocate. Pentru explicarea acestui fenomen, deci a producerii spontane de treceri de la o dimensionalitate la alta, se recurge la „efectul de tunel", cunoscut din teoria cuantelor; acest efect ar putea lămuri, de altfel, şi problema teleportărilor, aportărilor, penetrărilor etc.

În cazul aşa–numitei „tunelări", este vorba de particule atomice (nucleare) împinse pentru scurt timp prin ecranele de energie, care apar prin respingere electromagnetică şi atracţie nucleară. Materia pătrunde, în anumite condiţii, practic fără nici un consum de energie — un fel de „fizică spirituală" — în macrocosmos. Hasted consideră că nu este exclus ca „actorii" săi, medium–ii psihocinetici, majoritatea tineri, să fie capabili, conştient sau inconştient, de a percepe şi învălui, respectiv manipula, centrele de legătură dintre lumea noastră şi universurile paralele — suprafeţele de acţiune postulate de el.

Genialul David Bohm, care a fost, pînă la moartea sa, profesor de fizică teoretică la Colegiul Birkbeck al Universităţii din Londra, a îmbogăţit ipoteza suprafeţelor active ale lui Hasted cu un alt aspect surprinzător. Principiul postulat de el, acela de „ordine împăturită" — înmagazinarea holografică a informaţiilor, materia în stare „împăturită" — explică teleportările, aportările şi alte fenomene de genul acesta ca fiind „plăsmuiri noi de obiecte la locul apariţiei". Cu alte cuvinte, Bohm crede că obiectele teleportate sau aportate nu se mişcă fizic dintr–un loc în altul, ci sînt create din nou (se rematerializează) în oricare loc în care apar. El presupune că un „obiect desfăşurat" (explicit) se „împătureşte" (se dematerializează) de la sine, dispare printr–un univers paralel (hiperspaţiu) şi redevine vizibil, într–o poziţie nouă, prin „redesfăşurare". Chiar dacă obiectul redesfăşurat seamănă cu acela din poziţia anterioară — spune el —, există totuşi anumite deosebiri: „în fiecare loc nou ai în faţă un alt obiect".

Ipoteza lui Bohm apare ca fiind absolut logică. În universul nostru spaţio–temporal, orice translaţie spaţială a unui obiect corespunde şi unei mişcări în timp. Dacă obiectul nu ar fi creat din nou în fiecare poziţie nouă, atunci, în cazul unor posibile teleportări înapoi în timp (demonstrabile fizic), s–ar ajunge la anumite paradoxuri. Dar, cu principiul noii geneze (crearea din nou, „la faţa locului"), aşa ceva se evită.

Existenţa unor universuri paralele şi a unor suprafeţe de acţiune nu poate explica, totuşi, de una singură, fenomenele psihocinetice. Cercetătorii ruşi în probleme de psihocinetică Viktor Adamenko, Viktor Iniuşin şi Ghenadi Sergheiev susţin că au descoperit, pe baza studiilor asupra obiectelor menţinute în cîmp de înaltă frecvenţă, că o formă de energie biologică, numită de ei bioplasmă sau biogravitaţie, este „instrumentul de manipulare" care transmite impulsurile mentale ferme asupra unor sisteme fizice şi biologice.

Ghenadi Sergheiev, de la Laboratorul „Uhtomski", subordonat în trecut Armatei Roşii, vede în psihocinetică un rezultat al corelaţiei dintre cîmpurile electrostatice/electromagnetice (după Hasted, acestea pot fi produse şi pe cale psihocinetică) şi cîmpurile biologice ale medium–ilor psihocinetici. Bioplasma emisă de medium–ii psihocinetici, polarizată „ca la laser" (efect biolaser), ar acţiona ca forţă fizică asupra obiectului.

La fel a argumentat cercetătorul ceh în psihotronică dr. Zdanek Rejdák: medium–ul psihocinetic acumulează în corpul său, fără să–şi dea seama, energie bioplasmatică, pe care o eliberează dintr–odată şi o transportă (mental) în direcţia obiectului supus testului. După Hasted, aceasta ar însemna că el se concentrează asupra acelor suprafeţe de acţiune recunoscute ca atare, proces prin care obiectul se pune în mişcare.

Experimentele de îndoire pe care le–a efectuat Uri Geller la comanda Marinei americane la Laboratorul de Cercetare al Marinei Statelor Unite, din White Oak, Maryland, acreditează presupunerea că acolo se iau în serios fenomenele psihocinetice şi că se are în vedere utilizarea lor în scopuri militare. Geller a îndoit,

în prezenţa metalurgului Eldon Bird, o bucată de nitinol prin simplă atingere. Nitinolul este unul dintre acele aliaje nichel–titan, care, dacă sînt cufundate în apă fierbinte după deformare, revin la forma iniţială.

După ce Geller „s–a achitat" de probă, procesul de îndoire a continuat şi după ce bucata respectivă a fost cufundată în apă clocotită şi nu s–a oprit decît atunci cînd îndoitura a atins un unghi de 90 de grade. De altfel, Geller afirma, despre el însuşi, că putea deconecta pe cale psihocinetică sistemele radar, putea abate de pe traiectoria lor rachete şi sateliţi şi putea şterge memoriile computerelor.

În ceea ce priveşte posibilitatea de a influenţa psihocinetic memoriile computerelor, benzile de magnetofon şi peliculele de film, afirmaţiile lui Geller nu par exagerate. Astfel, printr–o serie de experimente bine asigurate, a putut fi demonstrată ştiinţific influenţa exercitată asupra benzilor magnetice şi emulsiilor de film de către cîmpurile Psi dirijate de conştiinţă. Mai mult decît atît: în Statele Unite, în Anglia şi în alte ţări vest–europene a apărut o întreagă serie de grupuri civile care practică şi predau, cu mare succes, psihocinetica, deoarece s–a dovedit că pentru aceasta nu sînt necesare aptitudini mediumnice deosebite.

Cunoscutul autor american Alan Vaughan a participat şi el la un seminar în cursul căruia persoane nicidecum familiarizate cu experienţa psihocinetică au provocat, din prima încercare, fenomene de îndoire. Conducătorul „partidei" de psihocinetică, un inginer, a prezentat asistenţei mai întîi cîteva diapozitive color despre experienţele de îndoire efectuate cu succes de o altă grupă de amatori şi le–a pus la dispoziţie în încheiere obiecte din argint, precum şi bare masive de metal pentru probe de îndoire mai dificile. Vaughan susţine că a constatat că majoritatea participanţilor la aceste prime experimente psihocinetice au înregistrat succese. El a fost informat că procentajul de succes al celor zece seminarii anterioare se situa în medie la 90%. Pe el l–au impresionat mai ales imaginile de structură ale unor obiecte supuse testului, fotografiile locurilor unde s–a rupt metalul şi ale suprafeţelor care prezentau „adîncituri marcate", după acţiunea forţelor psihocinetice. La aceste experimente, „principiul transmisiei", deja abordat mai înainte (medium–ii psihocinetici îşi „transmit", prin efect de inducţie, talentele asupra profanilor) şi aşa–numitul efect *feedback* (consolidarea aptitudinilor psihocinetice prin „vizualizarea", respectiv evidenţierea, unor mici performanţe proprii) par să joace un rol important.

Acest „fenomen de inducţie Hasted" pare a fi deosebit de pronunţat la tineri. Hasted, Taylor şi alţi cercetători în domeniul psihocineticii afirmă că au constatat că fenomenul în chestiune ar putea apărea chiar şi în psihocinetica simulată (neautentică). Dacă lucrurile ar sta aşa — şi multe pledează în acest sens —, dacă, aşadar, conştiinţa unei persoane neexperimentate psihocinetic ar putea fi stimulată prin demonstraţiile cele mai subtile (*live* sau în imagine), să efectueze acţiuni psihocinetice autentice, atunci dezvoltarea prin antrenament a unor asemenea aptitudini nu ar prezenta nici o complicaţie.

Asemenea metode de stimulare psihologică au fost utilizate, în epoca Războiului Rece, în laboratoarele secrete ale KGB–ului de la Novosibirsk/Akademgorod la producerea artificială a autolevitaţiei, căreia acolo i s–a spus „moartea parţială". Dr. August Stern, emigrantul despre care am mai vorbit, susţine că ar fi participat activ şi cu succes la asemenea experimente. Sovieticii au folosit pentru testele lor de autolevitaţie camere cubice, căptuşite pe dinăuntru cu oglinzi şi care, datorită reflectării, produceau serii de imagini ale persoanelor aflate înăuntru, serii care, scurgîndu–se în toate direcţiile, păreau a se pierde în infinit.

În vara lui 1977, producătorul de film Alan Newman, de la NBC, a comandat o asemenea cutie căptuşită cu oglinzi, pentru a experimenta împreună cu Stern şi a filma eventuale autolevitaţii. Profesorul Hasted, solicitat să li se alăture în calitate de consilier, a avut grijă să acopere fundul cutiei cu o saltea de cauciuc gonflabilă, de care a fixat un instrument sensibil de măsurare a presiunii. În acest fel, putea înregistra imediat orice schimbare de presiune determinată de mişcare.

Stern, subiectul supus testului, s–a întins pe o oglindă mare, fixată pe spate. Oglinda acoperea salteaua în totalitate. A stat aşa cu privirea îndreptată exclusiv spre nenumăratele imagini încîlcite, reflectate de oglindă.

Unul dintre pereţii laterali era din postav negru, găurit din loc în loc. Newman filma prin acele orificii. În ciuda încercărilor

repetate, Stern a eşuat; nu s–a putut realiza nici o levitaţie. El a explicat nereuşita experimentului prin condiţiile de exerciţiu deficitare şi prin arcuirea neobişnuită a saltelei. Deşi levitaţiile au lipsit, Hasted pretinde că ar fi constatat unele discrepanţe inexplicabile între datele de înregistrare a greutăţii şi părţile sincrone ale peliculei. De fiecare dată ar fi existat, timp de cîteva secunde, reduceri de greutate de peste un kilogram, aşa cum pot rezulta din mişcările de proptire de marginile saltelei. Secvenţa de film respectivă a permis, totuşi, să se constate cu precizie că, în acele intervale de timp, Stern nu făcuse nici o mişcare de acest fel. Este posibil ca reducerile de greutaţe să reprezinţe nişte primi factori cauzali antigravitaţionali, nişte trepte preliminare spre autolevitaţia autentică.

Hasted vede în cutia cu oglinzi un excelent instrument psihologic pentru inducerea artificială a fenomenelor de levitaţie. În septembrie 1983, într–o convorbire între patru ochi, profesorul Hasted mi–a spus că, în momentul respectiv, experimenta cu doi englezi, amîndoi medium–i levitaţionişti, demonstrînd, cu ajutorul unui cîntar construit special în acest scop, că, în intervale variind între una şi două secunde, greutatea scădea cu pînă la două kilograme.

Se poate presupune că oameni de ştiinţă din toată lumea se ocupă intens de aceste metode. Pentru a deveni aplicabile, ele reclamă, însă, clarificarea unor aspecte ale antigravitaţiei.

Americanul Henry Wallace a observat că, dacă sînt rotite cu viteză mare, anumite obiecte confecţionate din diferite combinaţii de materiale creează mereu în jurul lor un „cîmp nou, straniu". Anumite structuri, afirmă el, se comportă antigravitaţional în acest context. Wallace şi–a brevetat descoperirea în 1970. După cum a anunţat revista americană *New Scientist*, acestei descoperiri i s–a acordat între timp mare atenţie chiar şi în cercurile specialiştilor în ştiinţele naturii aflaţi pe poziţii conservatoare.

Aplicarea tehnicilor psihocinetice în contextul unor acţiuni militare sau de contrainformaţii este deocamdată îngreunată de reproductibilitatea neponderată a fenomenelor, de variabilitatea rezultatelor în funcţie de condiţii, de schimbările ambientale şi de o serie de factori perturbatori insuficient controlabili. Pentru a înlătura aceste handicapuri, pentru a putea stabiliza şi consolida

efectele psihocinetice, va trebui să se recurgă, probabil, la mijloace electronice, bioenergetice, cibernetice sau de altă natură. În acest domeniu, sistemele combinate, cibernetice, sînt la fel de posibile ca şi stimulatoarele psihocinetice complet tehnicizate.

În anul 1978, profesorul universitar canadian James Penman Rae, de la Colegiul Algonquin din Ottawa, a făcut o descoperire senzaţională: impulsurile gîndurilor se pot înregistra pe bandă de magnetofon. Mai tîrziu, ele pot fi „ascultate" în vederea influenţării psihocinetice a obiectelor — o influenţare psihocinetică „din conservă".

Pentru a putea aduce argumente statistice semnificative în sprijinul psihocineticii, Rae a experimentat cu aparate cu zaruri, asemănătoare, în principiu, cu dispozitivele experimentale ale lui Rhine (vezi capitolul *Implicarea CIA*). Zarurile sînt ideale pentru experimentele psihocinetice cantitative, deoarece, date fiind cele şase numere diferite ale lor, probabilitatea ca zarul să cadă cu o anumită faţă în sus poate fi calculată exact. Dacă, la un anumit număr de aruncări, căderea zarului cu o anumită faţă în sus depăşeşte valoarea de aşteptare calculată, rezultatul este „supraaleatoriu", şi, deci, se poate presupune că zarul a fost influenţat pe cale psihocinetică.

La experimentele convenţionale cu zaruri, persoana testată e solicitată să realizeze „caracterul supraaleatoriu" al căderii zarului cu o anumită faţă în sus prin concentrare asupra feţei dorite, adică pe cale psihocinetică.

Rae este de părere că direcţia abaterii de la valoarea de aşteptare — de fapt, de la valoarea standard — este aici mai puţin interesantă decît abaterea în sine. Prin experimentele sale cu zaruri, efectuate în condiţii strict controlate, el voia să demonstreze, pentru moment, doar influenţa nefizică a omului asupra propriului său mediu. Experimentele sale, la care uneori au fost folosite simultan pînă la 1 000 de zaruri, s–au desfăşurat într–un mod atît de convingător, însă, încît influenţa psihocinetică nu a mai putut fi contestată.

În octombrie 1978, cînd studenţii lui Rae au făcut un experiment cu zaruri non–psihocinetic — se voia să se reţină, în vederea verificării, numai comportamentul pur aleatoriu a douăsprezece zaruri, adică frecvenţa feţelor care apar —, s–a văzut că valorile

numerice obţinute se abăteau de la distribuirea aleatorie care era de aşteptat; s-au obţinut valori „supraaleatorii". După excluderea altor factori, Rae a pus acest efect pe seama unei puternice implicări emoţionale a participanţilor la experiment – el credea că, prin discuţii referitoare la problema în chestiune, studenţii ar fi putut influenţa căderea zarurilor –, dar s-a adaptat ulterior la noua situaţie: de fiecare dată cînd arunca zarurile, le „descînta" ca un jucător superstiţios. S-au înregistrat succese încă de la primele încercări. Pentru a atinge gradul de intensitate a discuţiilor pe care bănuia că le avuseseră studenţii săi, el a înregistrat pe bandă de magnetofon „indicaţiile" adresate zarurilor şi, mai tîrziu, la jocul de zaruri, a pus-o din nou să vorbească. Nişte experimente cu două benzi de magnetofon pornite sincron („dublarea" vocilor) au dat ca rezultat o semnificanţă neaşteptat de înaltă. Uimirea lui Rae a fost şi mai mare atunci cînd a obţinut rezultate asemănătoare la experimentele de verificare a aşa-numitelor benzi „taciturne". Acestea sînt benzi fără voce, realizate prin mijlocirea unor adaptoare absorbante întărite la vîrfuri, din cele utilizate la înregistrarea mesajelor telefonice, impulsurile mentale declanşatoare de efecte psihocinetice fiind transpuse direct pe bandă.

Experimente apărate de influenţele exterioare, la efectuarea cărora s-a avut grijă să se evite orice „contact" între înregistrarea gîndurilor şi persoana supusă testului, au scos în evidenţă autenticitatea relaţiei între numărul gîndit şi rezultatul jocului.

La un experiment de mari proporţii, Rae a folosit trei maşini cu zaruri, aşa-numitele *randomizer* – generatoare aleatorii mecanice – cu care se puteau arunca, în cazul dat, cîte douăsprezece zaruri. Influenţarea s-a făcut prin două benzi de magnetofon. Pe una dintre ele, gîndul era memorizat la numărul 6, pe cealaltă, la numărul 4; s-a încercat – de altminteri zadarnic – să fie „şters" cel privitor la numărul 4. La cinci serii de experimente succesive, s-au efectuat în total 10 794 aruncări. Rezultatul acestei serii a fost foarte semnificativ: probabilitatea ca abaterile să corespundă aşteptărilor a fost de 1 : 5 000 000 (!). Cu alte cuvinte, abia la 5 milioane de aruncări era de aşteptat, după regulile statisticii, un asemenea rezultat în materie de abateri. Gradul de întîmplare s-a dovedit oarecum exagerat pentru un experiment gîndit exact în toate amănuntele.

Rae a mai făcut o descoperire extraordinar de interesantă, şi anume că utilizarea repetată a benzilor „taciturne" nu diminuează în nici un fel efectul, iar „impregnarea" psihocinetică nu poate fi ştearsă prin demagnetizare. Trebuie să admitem, de aceea, că benzile electromagnetice nu sînt influenţate de tipare de gîndire, ci în alt mod, după un principiu rămas pînă în prezent necunoscut. Înregistrarea psihocinetică pe bandă de magnetofon pare să se producă, aidoma altor multor fenomene Psi, pe cale bioplasmatică. Impulsurile ideatice, dirijate de conştiinţă, formate bioplasmatic, se „sedimentează" pe bandă, evident, la o dimensionalitate mai înaltă. „Ştergerea" benzilor s-ar putea produce, deci – dacă în general este posibil aşa ceva –, prin mijlocirea psihocineticii. Poveste ştiinţifico-fantastică devenită realitate?

Deşi impulsurile psihocinetice din conservele care sînt benzile de magnetofon acţionează asupra sistemelor materiale potrivit „legii numerelor mari" (adică, pur statistic), nu este exclusă, totuşi, posibilitatea ca, la o „irigare îndelungată" corespunzătoare cu ajutorul benzilor continue programate psihocinetic, să fie obţinute efecte măsurabile şi la nivel macroscopic. Benzi „impregnate" de medium-i psihocinetici de mare putere cu informaţii despre diferite intervenţii psihocinetice ar putea fi utilizate, dacă sînt reproduse înmiit, nu numai în scopuri de antrenament, ci şi, eventual, pentru rezolvarea unor importante probleme militare. De exemplu, cu ajutorul „conservelor" psihocinetice au putut fi şterse memoriile unor computere, distruse filme (cu imagini luate din aer), destabilizate obiective militare prin modificări corespunzătoare ale structurii (operate într-un timp mai îndelungat), realizate modificări de direcţie prin mişcarea unor obiecte dirijate psihocinetic cu ajutorul benzilor, prin fenomene de îndoire şi prin transmutaţii şi, de asemenea, au fost făcute să explodeze prematur arme teleghidate şi rachete. Benzile destinate programatic manipulărilor ar putea fi utilizate, mai puţin distructiv, şi în viaţa civilă. Astfel, printre altele, ar putea fi utilizate pentru a influenţa automatele de joc şi computerele. O utilizare a lor pe scară largă de către elemente subversive sau criminale ar avea consecinţe de care nu s-ar putea face abstracţie.

La asemenea declanşatori psihocinetici, cu funcţionare automată, independenţi de medium-i, s-ar recurge în toate cazurile în

care agenţii şi sabotorii ar fi nevoiţi să opereze în condiţii grele, adică adînc în spatele inamicului. Pentru a aduce pe neobservate lîngă obiectivele inamice foarte îndepărtate aparate de înregistrat, independente de reţea, echipate cu benzi destinate manipulării psihocinetice, se vor utiliza, pe cît posibil, tehnici de teleportare perfecţionate. Nu este hazardat dacă afirmăm că unele autorităţi militare se ocupă deja, de peste treizeci de ani, cu realizarea unor sisteme de teleportare. După o convorbire, de fapt o controversă, cu funcţionari superiori ai Pentagonului, în timpul căreia fusese abordată în principiu problema fenomenelor OZN, specialistul american în ştiinţele naturii Ivan T. Sanderson, astăzi decedat, era convins, încă din anul 1963, că specialişti ai Departamentului Apărării al Statelor Unite se ocupau în secret cu teleportarea — numită „transfer instantaneu" (ITF, *instant transference*).

REVOLUŢIONAREA ŞTIINŢEI: FĂRĂ CONŞTIINŢĂ NU MERGE

LOGICA LUI „DA-NU“: CUM SE EXPLICĂ FENOMENELE DE GRANIŢĂ

Tehnicile psihotronice în sens restrîns – efecte psihocinetice provocate artificial în scopuri strategice şi de altă natură – pot fi înţelese, potrivit concluziilor desprinse din teoria cuantelor, numai prin implicarea conştiinţei în sistemele fizice. Acest concept presupune, printre altele, existenţa unor obiecte „virtuale“ pe alte planuri ale fiinţării, obiecte ideatice – altfel spus create prin procesele gîndirii –, adevărate modele ideatice care, prin stimulare spirituală, pot fi transformate chiar în forme concrete, accesibile percepţiei noastre. Fizica secolului XXI, în forma ei integratoare de conştiinţă – psihotronica –, aşa cum se conturează încă de astăzi, se ocupă, pornind de la ipoteza bioplasmei, respectiv a biogravitaţiei, cu fenomene fizice inexplicabile, ca şi cu procese ce se derulează dincolo de lumea noastră spaţio-temporală.

Cauzele acestei procesualităţi trebuie să le căutăm renunţînd la rutina gîndirii în categorii depăşite şi, adăugînd o componentă metafizică la legile cunoscute ale logicii aristotelice, să stabilim legături reale între lucruri aparent „subiective“ şi „obiective“. Printr–o abordare „omniectivă“, adică eliberată de obsesia dihotomiei, pot fi înţelese nu doar anumite fenomene paranormale, ci şi anumite contradicţii din domeniul microfizicii.

O explicaţie indirectă în această privinţă o dă aşa–numitul „experiment al forţei duble“, comentat cu lux de amănunte de profesorul Richard Ph. Feynman de la Institutul de Tehnologie din Pasadena, California, experiment ce evidenţiază dubla natură a oricărei materii şi care, deci, nu poate fi înţeles pe baza legilor fizicii clasice. El arată, o dată în plus, natura dublă a materiei: electronii se comportă o dată ca unde, altă dată ca particule.

Pentru a înţelege mai bine capitolele următoare, se impune aici o descriere concisă şi simplă a acestui experiment. Dacă este trimisă prin două deschizături decupate într–un perete de interceptare, lumina se propagă ca undă transversală electromagnetică (adică vertical pe direcţia de propagare). După ce au trecut prin cele două deschizături, cele două unde se suprapun, proces care generează un model de interferenţă sau de suprapunere.

Pe de altă parte, lumina poate fi definită drept emisie a unor particule minuscule (fotoni). Cercetătorii s-au întrebat ce s-ar întîmpla dacă am doza atît de slab raza de lumină, încît în fiecare moment particulele de lumină (cuante) s-ar deplasa doar una cîte una spre dubla deschizătură. Privită ca particulă, lumina nu poate niciodată să treacă decît printr-o *singură* deschizătură. Cu alte cuvinte: într-o singură trecere, lumina nu poate alege, de fiecare dată, decît una dintre deschizăturile peretului, ceea ce lasă loc ipotezei fantastice potrivit căreia fiecare particulă „știe" despre existența unei a doua deschizături.

Deși descrierea matematică a rezultatului experienței nu ridică probleme, nimeni nu știe să spună de ce fotonii se comportă așa și nu altfel la experimentul fantei duble. De aceea, Feynman spunea, resemnat: „Se poate pune întrebarea cum funcționează această legitate, ce mecanism se ascunde în spatele ei". Și tot el răspundea: „Nimeni n-a găsit nici un fel de mecanism în spatele hazardului, nimeni nu poate 'explica' mai mult decît am făcut-o noi... Nu avem nici o idee despre un principiu fundamental care să poată conduce la rezultatele obținute." O declarație ce vrea să sugereze falimentul fizicii?

Fizicienii americani dr. Charles Muses și Thomas E. Bearden cred că experimentul fantei duble nu este înțeles, deoarece la abordarea convențional-fizică a unor asemenea fenomene factorul timp – mai precis: natura „încîlcită" a timpului – nu este luat în seamă, iar cele trei legi recunoscute ale logicii aristotelice se dovedesc insuficiente pentru explicarea unor asemenea paradoxuri. Logica aristotelică se bazează pe o sinteză a unor observații exclusiv spațiale, pe care, pînă în prezent, oamenii de știință au încercat s-o înghesuie într-o nouă realitate spațio-temporală, rezultată din apariția mecanicii cuantice. Acest lucru este absolut imposibil, însă, deoarece la observările în domeniul microscopic (la nivelul cuantelor) timpul apare numai ca o mărime caracterizantă, iar nu ca una observabilă, concretă. Ceea ce înseamnă că, la observarea fenomenelor fizice, el este pur și simplu „neglijat".

În timp ce măsurarea și determinarea convențională a percepțiilor spațiale corespunzător logicii aristotelice nu implică nici un fel de dificultăți, paradoxurile fizice – de pildă cele care apar la experimentul fantei duble – nu pot fi înțelese decît dacă se ia în considerare o realitate lărgită. Reprezentarea clasică a realității nu mai rezistă.

Incluzînd componentele timpului în desfășurarea fiecărui act de percepere/observare, se poate demonstra cum se autocontrazic și cît de incomplete sînt cele trei legi aristotelice. Cu cea de-a patra lege a logicii („meta-logica") expusă aici, se poate, cel puțin teoretic, explica nu numai fiecare dintre paradoxurile generate de cele trei legi aristotelice, ci și oricare parafenomen.

Legea metalogicii, formulată de Thomas E. Bearden, poate fi înțeleasă numai după prezentarea celor trei legi postulate de Aristotel, care au ca suport elemente spațiale:

• Orice obiect (orice mărime) A este identic cu sine însuși (A), adică identic egal.

• Un obiect (o mărime) A este non-identic cu un obiect „non-A" (sau $\bar{A}$), adică nu este identic egal cu el.

• Un obiect are mărimea (respectiv însușirea) A sau nu o are ($\bar{A}$).

Legea a patra – sau legea metalogicii – se deosebește de cele trei legi ale logicii aristotelice prin faptul că ea nu numai că le cuprinde pe acestea în totalitatea lor, ci cuprinde, în aceeași măsură, și negarea lor. După Bearden, ca să putem clasifica, respectiv „înțelege" paradoxurile fizice și parafenomenele, trebuie să recunoaștem, pe lîngă cele trei postulate clasice, și a patra lege a logicii, pe deplin valabilă, lege care în același timp le transformă pe cele ale lui Aristotel în contrarul lor. Tot ceea ce contrazice cele trei legi ale logicii clasice se clarifică prin cea de-a patra, „legea paradoxurilor".

Profesorul dr. Ernst-Otto Senkovski, fost docent de fizică la Școala Tehnică Superioară Rheinland-Pfalz din Bingen, vede în filozofia non-aristotelică a lui Bearden o „logică a lui *da-nu*" metafizică, o abordare pe care o traduce, în glumă, prin „toate contrariile sînt legate între ele".

Orice abordare conceptuală este un proces spațio-temporal în care se „consumă" timp. S-ar mai putea spune și altfel: cine observă un obiect „consumă" timp – eventual în forma energetică postulată de profesorul rus Nikolai Kozîrov, astrofizician și

GENEZA. TEORIA BIOCÎMPULUI A LUI BEARDEN

„Acelorași forțe organizatoare ce produc diversitatea formelor naturii li se datorează și modelarea conștiinței noastre."

Werner Heisenberg
Premiul Nobel pentru fizică, 1932

Experimentul fantei duble, comentat mai sus, arată clar că, la punctele de intersectare dintre universurile material diferențiate – dintre lumea noastră spațio–temporală și oricare dintre numeroasele lumi paralele – acționează legi foarte speciale, meta–logice, capabile să ne mijlocească accesul și la unele realități cu structură dimensională diferită. De aceea, ar fi bine să sondăm universurile care, de la aceste puncte de intersectare, se desfășoară ortogonal (în transpunere dimensională) înspre lumea noastră și în care se găsesc originile tuturor fenomenelor paranormale, pentru a putea sesiza mai bine principiul de funcționare aflat la baza cauzalității psihotronice.

Prelegerea „Interpretarea multiplicității lumilor în mecanica cuantică", prezentată în 1957 de doi docenți în domeniul fizicii, profesorii Hugh Everett III și John A. Wheeler de la Universitatea Princeton, New Jersey, confirmă în mod expres existența unor asemenea lumi ortogonale – realități sau posibilități –, care, aici, din cauza legăturii lor cu tot ce este viu, trebuie considerate *biocîmpuri*. Potrivit acestei teorii parcă de domeniul fantasticului, gîndurile, obiectele mentale, substanța viselor și halucinațiilor, aparițiile și alte forme de exprimare a conștiinței sau inconștientului nostru posedă de asemenea, în domeniul lor de acțiune specific (în diferitele biocîmpuri), un statut de realitate pe măsura consistenței lor materiale. Ele sînt acolo tot așa de reale și „sesizabile" ca și obiectele materiale din propriul nostru univers tridimensional.

Everett și Wheeler, două autorități în cîmpul fizicii teoretice, presupun că acest conglomerat numit de noi realitate, alcătuit din

tot ceea ce există materialmente, se divide fără încetare, încă de la nașterea universului nostru, că se ramifică în permanență, că provoacă, deci, în permanență modificări ale realității. Așa–numita „teorie a universului în expansiune" aplică universurilor noțiunile mecanicii cuantice, deși acestea fuseseră concepute inițial pentru domeniul microfizic. Cu fiecare „salt cuantic" apar, timp de fracțiuni de secundă, nenumărate noi realități, printre care și variante fantastice, pentru noi de neimaginat, și toate se lăbărțează ortogonal spre modelele de realitate anterioare. Numărul realităților noi, autonome, apărute din momentul *bang*–ului primordial depășește puterea imaginației noastre – ele sporesc considerabil la fiecare ramificare, potrivit regulilor exponențiale. Prin extinderea explozivă de universuri ramificate, s–au produs, în ultimii vreo 12 miliarde de ani, practic o infinitate de realități, adică de posibilități de dezvoltare, care ar fi suficiente ca să îmbrățișeze nu numai toate situațiile imaginabile (și inimaginabile) pe durata vieții fiecărei ființe individuale, ci și destinele unor întregi grupuri de popoare, planete și sisteme solare. Poate că în acest ghem inextricabil există un pseudo–univers în care, de exemplu, Napoleon a ieșit învingător în campania din 1812/13 din Rusia pentru că Moscova nu a fost incendiată de sabotori ruși și, deci, nu au existat nici greutăți cu aprovizionarea și adăpostirea, pentru că țarul Alexandru I altfel își propusese să procedeze, pentru că, din cine–știe–ce motive, sfetnicii lui îl preveniseră, pentru că... și tot așa mai departe. Există infinit de multe încrengături.

Dacă Franța ar fi învins atunci Rusia și dacă ulterior Napoleon ar fi putut să–și extindă și spre est hegemonia lui europeană, atunci, în cadrul acestei realități ipotetice, pentru Statele Unite amenințarea ar fi venit de la un imperiu francez și nu de la fosta Uniune Sovietică. Și toate acestea, dacă țarul Alexandru I ar fi fost sfătuit „greșit" în 1812 (?).

Într–o altă realitate, poate că Napoleon ar fi existat ca suveran blînd, ca prinț al păcii, preocupat fără odihnă să se apere de atacurile unor vecini ostili. Se pot imagina și realități în care anumite personalități de primă mînă abia că nu au ajuns nicidecum la putere. Numele și chipurile par interschimbabile, după teoria cuantică a multiplicității lumilor. Posibilitățile de combinare nu au limite, practic, iar ramificațiile sînt, evident, nesfîrșite.

Încotro se întind realitățile care se tot adaugă fără încetare? Principiul devierii la nivele de existență mereu noi se ridică el, oare, pe termen lung, la înălțimea șuvoiului impetuos de stări noi, sau toate realitățile (ramificațiile) nou apărute – mai ales cele nesolicitate – recad, după un principiu al „reciclării", în realitatea primă? Plesnesc aceste pseudo-realități asemenea unor baloane de săpun pestriț colorate? Nu știm și de aceea nu facem altceva decît speculații.

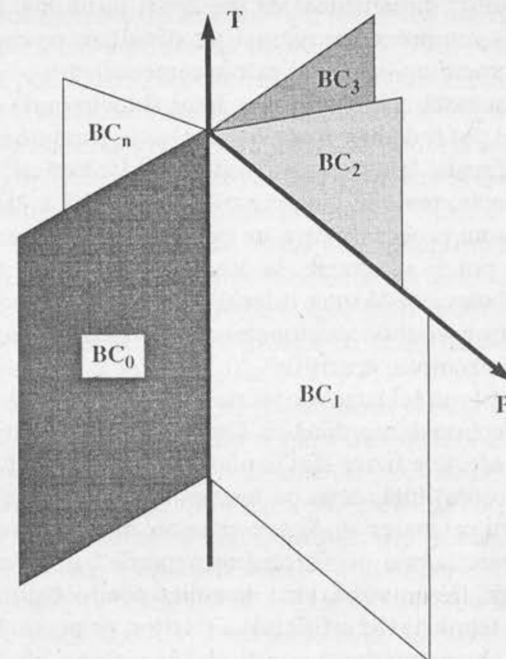
Teoria multiplicității lumilor, concepută în cea mai mare parte de către Everett, nu cunoaște o ordine de bază a realității, așa cum sîntem noi obișnuiți s-o deducem din experiența noastră cotidiană, ci numai un număr infinit de „stări relative". Pe cît de bizară ni s-ar părea această teorie – se spune că Everett s-ar fi exprimat odată în glumă că el nu este convins de valabilitatea ei decît lunea, miercurea și vinerea – pe atît de mare este concordanța ei cu bazele experimentale ale fizicii moderne.

Bearden ar vrea, desigur, să vadă această complicată teorie a multiplicității lumilor lărgită cu posibilitatea schimbului de informații dintre universuri ortogonale (independente dimensional unele de altele) în stare virtuală – o ipoteză care se sprijină pe existența unui canal al timpului unificator de realități.

Alături (pag. 169) se află o schemă privind succesiunea universurilor sau biocîmpurilor (BC). În schema propusă, canalul timpului se prezintă ca o linie sau axă (T) verticală. În jurul ei și în sens contrar acelor ceasornicului, se succed biocîmpurile diferențiate din punctul de vedere al consistenței materiale și din cel al dimensionalității. De funcțiile acestor biocîmpuri ne vom ocupa în continuare.

Scala biocîmpurilor prezentate aici în plan orizontal – putem compara această configurație cu o carte desfășurată în chip de evantai – acoperă de la universul nostru tridimensional (BC_0), prin cîmpul electromagnetic (BC_1), precum și prin cîmpul bioplasmatic/psihotronic (BC_2), pînă la cîmpul conștiinței sau ideatic (BC_3), care apare ca un punct, fără dimensiuni și, deci, virtual. Acestuia îi urmează, după teoria multiplicității lumilor, prin lăstărire permanentă, un număr infinit de „stări relative" (BC_n).

În prezent, fotonii sînt atribuiți biocîmpului BC_1, domeniul activităților electromagnetice.

Un obiect „material" tridimensional din biocîmpul BC_1 îi apare unui observator din universul nostru tridimensional (BC_0) ca un lucru bidimensional, ca un cîmp electromagnetic. Același observator (BC_0) percepe un asemenea obiect în biocîmpul BC_2 ca pe o linie simplă (fizic: vector de forță). Bearden crede că în acest biocîmp (cîmp „curgător") își au sediul așa-numitele particule neutrino, neutre din punct de vedere electric. O plăsmuire tridimensională care există realmente în biocîmpul BC_3 virtual, incompatibil materialmente cu noi, ar trebui să ne apară ca un punct plutitor în spațiu.

Cum s-a arătat deja, din acest cîmp al conștiinței (sau cîmp ideatic) pleacă infinit de mulți „vlăstari" (BC_n) care se deosebesc dimensional între ei. Dacă socotim de la BC_3, aceștia sînt, în total, la trei „rotiri ortogonale" distanță de noi. Mai simplu spus: ca să poată apărea, adică să se materializeze din biocîmpul al treilea (BC_3) în universul nostru (BC_0), un obiect tridimensional

trebuie „rotit“ dimensional de trei ori în jurul unei fictive axe a timpului — un procedeu mental de stimulare pe care-l practică numeroşi medium-i specializaţi în materializări.

Din această schemă a unor lumi (biocîmpuri) dislocate dimensional pot fi deduse toate sistemele vii, formele mentale, apariţiile şi, fireşte, fenomenele parafizice. „Colectînd“ şi stimulînd unele obiecte, reale în biocîmpurile lor specifice, dar pentru noi virtuale — un proces de care va trebui să ne ocupăm cu de-amănuntul — pot fi străpunse, la atingerea anumitor valori-limită, „zidurile“ care există între diferite universuri. Obiectele îmbracă atunci forme vizibile pentru noi şi se materializează sub ochii noştri (de exemplu, apariţiile).

În acest model bazat pe teoria multiplicităţii lumilor, pe care l-am perfecţional împreună cu Thomas Bearden, activităţile conştiinţei şi efectele fizice sînt explicabile, cele dintîi fizic, iar celelalte prin conştiinţă, ceea ce înseamnă o cuplare a principiului spiritual cu cel material. Aceste sisteme, divergente dimensional, se deosebesc numai prin „rotiri ortogonale“, numite de Bearden „ortorotaţii“. Este vorba, aici, de a face posibilă stimularea naturală (non-tehnică) sau artificială a stărilor, respectiv fenomenelor paranormale, pătrunderea conştiinţei în realităţi (de fină materialitate, spirituale) superioare, dislocate dimensional de către noi. Premisele pentru aceasta sînt cufundarea în meditaţie, extazul, visele, aşa-numitele părăsiri ale corpului astral, stările ce frizează moartea, hipnoza, *biofeedback*-ul, unele stări patologice etc.

S-ar putea ca noi, în esenţa noastră propriu-zisă, să fim pure entităţi ale conştiinţei şi să ne „construim“ lumea noastră materială, vizibilă, exclusiv cu ajutorul tocmai al acestei conştiinţe. În acest caz, am putea face ca lumea noastră spaţio-temporală (universul lui Einstein) să se nască printr-un act combinat al conştiinţei şi voinţei, adică printr-o asociere spirituală.

Modelul biocîmpului ilustrează conexiunile efective dintre aşa-numitele obiecte reale şi cele virtuale (ireale). Unul şi acelaşi obiect există, în acelaşi timp şi în aceeaşi formă, chiar dacă într-o altă consistenţă materială, în toate biocîmpurile. Deci, în modelul multiplicităţii lumilor, orice obiect de natură materială apare, în celelalte biocîmpuri, ca suprafaţă (undă electromagnetică), ca linie (poate neutrino) sau ca punct, deci ca gînd.

Sub aspectul multiplicităţii lumilor, realitatea noastră se prezintă ca un lucru extraordinar de plastic şi variabil. Prin „stimulare“ mentală pot fi aduse aproape obiecte nu numai neînsufleţite ci şi din cele însufleţite. Este vorba de obiecte aflate în zone de biocîmp îndepărtate. Legea a patra a logicii, anulînd contrastele, nu face nici o deosebire între ceea ce este însufleţit şi ceea ce este neînsufleţit, între conştiinţă şi materia „moartă“. Omul însuşi nu ar fi, atunci, nimic altceva decît forma unui gînd, materializată, „întrupată“ în universul tridimensional, derivată dintr-una dintre nenumăratele realităţi de conştiinţă, o apariţie materială cu urme de conştiinţă, care atîta timp cît trăieşte îşi caută cu disperare şi nu-şi găseşte originea propriu-zisă.

Dacă, însă, prin stimulare mentală putem crea şi apoi anula şi cîmpuri electromagnetice, atunci performanţele psihocinetice ale Ninei Kulaghina apar într-o lumină cu totul nouă. Sarcinile electrostatice constatate în apropierea obiectelor şi corpurilor cu prilejul experimentelor ei nu sînt întîmplătoare. Kulaghina ar fi putut stimula, pe cale bioplasmatică (BC_2), cîmpuri electromagnetice (BC_1), care, la rîndul lor să declanşeze efecte electrostatice şi, deci, psihocinetice. Experimentele ei de inactivare a inimii probabil că au putut fi explicate într-un mod asemănător, numai că, în cazul acesta, biocîmpurile electrice ale unui obiect viu au fost anulate pe cale mentală, adică psihocinetic. Chiar şi pentru cele mai multe fenomene de îndoire a metalelor ar exista o explicaţie plauzibilă. Prin transformarea (stimularea) particulelor subatomice în creaţii inofensive, de dimensiune zero, adică virtuale — prin mutarea lor din domeniul BC_0 în domeniul BC_n — s-ar putea forma goluri în structura intimă a unui material. Aceste goluri provoacă înmuierea şi, pînă la urmă, frîngerea unui obiect.

În spatele contactului de biocîmp energetic-funcţional prezentat aici, deci în spatele contactului dintre sistemele materiale vii şi cele nevii, în spatele influenţei exercitate de conştiinţă (şi de inconştient) asupra unor obiecte materiale pentru producerea de efecte psihotronice se ascunde — după Bearden — aşa-numitul „principiu Cyborg“. Acest principiu spune că, prin hiperspaţiul (canalul timpului) menţionat mai devreme, sînt legate între ele, în fiecare biocîmp în parte, nu numai toate fiinţele vii (conştiinţa lor), ci şi acestea cu toate obiectele nevii din universul nostru şi

cu „copiile" lor virtuale. Aşadar, orice sistem biologic ar fi un Cyborg al propriei sale lumi a conştiinţei. Perfecţionînd un aparat psihotronic, fizicianul american John W. Campbell, de la Universitatea Duke, a demonstrat experimental principiul Cyborg. El a schiţat pe o planşetă amplificatorul electric pentru acest aparat. Schema de conexiune a acestuia şi-a întipărit-o cu exactitate în inconştient în timpul operaţiunii respective. După „montarea" desenului constructiv în instalaţie, aceasta a funcţionat şi fără componente electronice, fără *hardware*. Prin efectul Cyborg, „copia" virtuală a amplificatorului, apărută în conştiinţa lui Campbell, umpluse fără probleme golul în materie de conexiuni. Această conexiune interioară a lucrurilor, identificarea cu totalitatea, este resimţită cu mare acuitate de către popoarele primitive. Indienii Mohawk spun: „Întregul se cuprinde în fiecare parte. Tu nu eşti numai o parte a acestui întreg, întregul este şi el o parte din tine."

Interacţiunile dintre parte şi întreg, dintre universurile ortogonale, se realizează, după profesorul Hasted, exclusiv printr-un schimb de informaţii „trans-spaţial", la nivelul inconştientului. Dacă, potrivit modelului, în infinitatea de lumi paralele există miriade de „copii" ale fiecăruia dintre noi — fiinţe reale, care, însă, nu ştiu nimic unele despre celelalte —, atunci ar trebui, uneori, ca, în schimbul inconştient de informaţii, să se ajungă la foarte ciudate intersectări de conştiinţă. Într-adevăr, dacă unul dintre aceste euri ar prelua în mod inconştient conştiinţa unuia dintre multele euri alternative, atunci, în mod obligatoriu, ar trebui să ia şi universul aceluia drept propria sa realitate.

Substituirile de realitate se manifestă uneori foarte aspru. În vara anului 1981 s-a petrecut la Mesa, Arizona, un caz care a dat de gîndit medicilor şi psihologilor de acolo. Gene Sutherland, în vîrstă de cincizeci şi şapte de ani, s-a trezit într-o dimineaţă „după un coşmar" că nu mai ştie să vorbească decît ruseşte, o limbă pe care nu o învăţase niciodată. Părea să-şi fi uitat cu totul limba maternă. Profesorul Lee Croft, de la Universitatea statului Arizona, a recunoscut că nu are nici o explicaţie pentru acest fenomen. Poate că anomalii ca acestea şi ca alte multe maladii mentale se explică tot prin ipoteza substituirilor de realitate.

Hasted consideră că este posibil ca noi, în fiecare clipă a vieţii noastre, să ne mişcăm prin mai multe realităţi în acelaşi timp.

Întrucît aceste realităţi sînt aproape identice, ele ne-ar apărea ca un unic univers compact. La multitudinea de realităţi care acţionează asupra noastră, nu ar fi excluse, din cînd în cînd, „erori de conectare". Avînd în vedere conexiunile lor interioare, declanşatorii propriu-zişi, pe care pînă acum i-am amintit doar în treacăt, aşadar declanşatorii oricărui proces paranormal — conştiinţa, bioplasma şi biogravitaţia — au nevoie de o prezentare coerentă.

Modelul de biocîmp discutat mai înainte şi care abia în ultima vreme a fost pus la punct îndeplineşte toate condiţiile pentru o asemenea abordare de ansamblu, el legînd, prin canalul tangent la totalitatea realităţilor care este canalul timpului, unele de altele toate speciile de cîmpuri — cîmpuri ale conştiinţei sau ale gîndurilor, cîmpuri bioplasmatic-psihotronice, „cîmpuri materiale". Ideea care stă la baza acestei filozofii a cîmpului, adică ideea unei scheme organizatorice naturale, nu este nouă. Specialiştii în ştiinţele naturii şi filozofii s-au ocupat şi în trecut, în egală măsură, cu asemenea argumentări. Încercările lor de a demonstra experimental existenţa unor cîmpuri organizaţionale supraordonate s-au ţinut lanţ. Cu al său „principiu al entelehiei", profesorul german Hans Driesch (1867–1941), specialist în ştiinţele naturii, se pare că a fost primul care a descoperit această procesualitate a cîmpului, declanşatoare a tuturor bioproceselor şi parafenomenelor. Lui i se datorează observaţia că destinul fiecărei grupe celulare conţinute într-un embrion nu depinde numai de programarea genetică, ci şi de poziţia ei în sistemul biologic general. Prin „entelehie" (grec. *entelecheia*: „ceea ce are în sine perfecţiunea"), Driesch înţelegea un mecanism aflat în organism, care determină dezvoltarea şi perfecţionarea acestuia, un sistem de dirijare extrabiologic.

Dr. Harold Saxton Burr, de la Institutul de Medicină al Universităţii Yale, se sprijină pe concluziile lui Driesch. El vede în principiul entelehiei acţiunea cîmpurilor electrodinamice, pe care le denumeşte cîmpuri ale vieţii (cîmpuri V), teoretizînd astfel: „Modelele de organizare ale tuturor sistemelor biologice constau din cîmpuri electrodinamice complexe, parţial influenţate de componentele fizico-chimice atomice ale celor dintîi. Invers, aceste cîmpuri influenţează, la rîndul lor, comportamentul şi orientarea componentelor respective. Cîmpurile, văzute fizic, sînt de natură

electrică. Pe baza însuşirilor lor, cîmpurile fac ca aceste componente să se reunească într-un model caracteristic şi formează chiar rezultatul acelor componente." Din această constatare reiese cu claritate dependenţa reciprocă a proceselor biologice, existenţa unui sistem care se autoreglează.

Burr crede a fi descoperit, de asemenea, că fiecare parte, oricît de mică, a cîmpului V poartă în sine întreaga schemă a unui organ – oarecum „copia" acestuia –, ipoteză a cărei valabilitate a încercat s-o dovedească prin numeroase experimente.

Biochimistul englez dr. Rupert Sheldrake, cunoscut pe plan internaţional datorită teoriilor sale îndrăzneţe, consideră că ipoteza lui Burr nu este suficientă, întrucît, după părerea lui, cîmpurile electromagnetice subordonate nu pot reprezenta principiul determinant propriu-zis. Cu ipoteza sa despre „cauza modelatoare", el merge mult mai departe decît Burr şi postulează aşa-numitele „cîmpuri morfogenetice", pe care le înţelege ca pe nişte cîmpuri de legătură transspaţiale şi transtemporale – modele neafectate de timp şi spaţiu. După această teorie, cîmpurile sistemelor trecute sînt activate în sistemele următoare printr-un proces definit ca „rezonanţă morfică" (un sistem capabil să vibreze împreună cu alte sisteme). După caracteristicile lor, cîmpurile morfogenetice pot fi echivalate, probabil, cu cîmpurile bioplasmatic-psihotronice (BC_2) pomenite aici.

Reprezentanţi ai noii fizici de orientare mecanico-cuantică presupun că principiul holografic (David Bohm) menţionat mai înainte determină structura sistemelor biologice materiale, dar şi organizarea cîmpurilor multidimensionale ale conştiinţei. Ei explică procesele organizaţionale modelatoare de sistem – influenţa conştiinţei asupra cîmpurilor bioplasmatice-psihotronice şi, mai departe, asupra celor fizice – prin acţiunea unei forţe gravitaţionale speciale numite de ei biogravitaţie, pentru a o deosebi de gravitaţia normală. Biogravitaţia creează, prin universalitatea ei, o relaţie directă cu cîmpul bioplasmatic şi, deci, face din acesta un organ executiv al conştiinţei.

„Ipoteza bioplasmei", prezentată în 1967 de cîţiva oameni de ştiinţă de la Universitatea de stat Kirov din Alma Ata, se sprijină, în esenţă, pe ideea lui V. Grişcenko că o „a patra stare a materiei" – o plasmă – poate să se manifeste chiar în biosisteme şi, deci,

şi în corpul omenesc. Echipa de cercetători, formată din biologi şi fizicieni, afirmă că, la acest cîmp energetic, corespunzător corpului omenesc, este vorba de o constelaţie plasmodică, ordonată, elementară, constelaţie de „particule ionizate", care se poate prezenta în mod indirect, ca fenomen luminos, într-un cîmp de înaltă frecvenţă (fotografie Kirlian).

Prin plasmă se înţelege, de obicei, un gaz la care toţi electronii sînt separaţi, prin ionizare completă, de nucleele lor atomice. Acest lucru se petrece, de exemplu, în timpul reacţiilor termonucleare, la temperaturi variind între 50 şi 300 milioane de grade C, cînd particulele de gaze sînt accelerate atît de tare, încît se ajunge la fuziuni nucleare.

Dat fiind că procesele biologice se desfăşoară la un nivel energetic foarte coborît – cu ajutorul centrului lor caloric din mezencefal, mamiferele şi omul îşi menţin o temperatură corporală medie de 35,5-37 grade C –, în primul moment, majoritatea oamenilor de ştiinţă a întîmpinat cu scepticism ipoteza bioplasmei.

Neţinînd cont de comentariile critice, echipa lui Grişcenko şi-a continuat cercetarea asupra stărilor bioplasmatice. În această activitate, experimentatorii ruşi au beneficiat de cunoştinţe noi şi din alte domenii ale cercetării biocîmpului. Aceste informaţii dau o vagă imagine despre extraordinar de complicatele procese din al doilea biocîmp.

Firul care duce la originile activităţii bioplasmatice ajunge pînă jos, în domeniul moleculelor şi celulelor biologice. În concepţia biologilor ruşi, de pildă, mitocondriile – fire sau bastonaşe minuscule din plasma celulară –, ca să-şi poată îndeplini funcţia respiratorie celulară, trebuie să se supună unei serii de reacţii respiratorii. La fiecare dintre aceste reacţii, se ajunge la un transfer de electroni foarte important pentru transformarea energiei întregului organism. Corpul omenesc conţine numai 10^{15} (un zece cu 15 zerouri!) mitocondrii care se îngrijesc de rezervele de energie, prin procesele de transformare energetică din celule. Biologul polonez S. Monczarski susţine că a constatat că plasma energetică găsită în mitocondrii prezintă o densitate ionică mai mare decît ionosfera, învelişul exterior al atmosferei terestre.

După părerea unor oameni de ştiinţă ruşi, membranele celulare ar putea fi, şi ele, rezervorul ideal pentru plasma electronică.

L. Pirozian şi V. Aristarov s–au referit la însuşirile de semiconductori ale membranelor celulare, membrane importante pentru procesele biologice. Prin procese de ionizare şi prin formarea de particule locale, încărcate, aceste membrane celulare dau naştere, pe „cale neexplozivă", unei plasme „reci", care, apărînd în formă virtuală, ar putea corespunde ipoteticei bioplasme. Dovada pentru existenţa cîmpurilor bioplasmatice, ca şi pentru funcţia lor de declanşatori ai efectelor psihocinetice şi de altă natură, Ghenadi Sergheiev, de la Institutul „Uhtomski" din Sankt Petersburg, o vedea obţinută prin fotografia de înaltă frecvenţă. Pentru a formula mai simplu, aceasta se bazează pe transformarea însuşirilor neelectrice ale obiectului fotografiat în însuşiri electrice. În acest timp, obiectul este adus într–un cîmp de înaltă frecvenţă, care permite ca sarcinile electrice emanate de acesta să fie transferate asupra peliculei sau asupra monitoarelor de televiziune. Experimentînd cu medium–i psihocinetici şi tămăduitori mediumnici, Sergheiev a observat o luminiscenţă biologică sporită la extremităţile acestora — mai ales la buricele degetelor —, o accentuare a aşa–numitului efect corona care, după el, indică o confruntare a cîmpului electric cu corpul bioplasmatic al medium–ului.

După părerea savantului rus dr. Aleksandr Dubrov, de la Institutul de Geofizică al Academiei de Ştiinţe din Moscova, şi după cea a fizicianului american Haakon Forwald, influenţa cîmpului virtual al conştiinţei sau al gîndurilor (BC_3) asupra biocîmpurilor subordonate (BC_2, BC_1 şi BC_0) se exercită, nu direct, ci pe cale indirectă, biogravitaţională.

Teoria biogravitaţională a lui Dubrov se sprijină pe cuceriri mai noi ale biologiei moleculare şi ale fizicii energiilor înalte. Aşa, de exemplu, în domeniul biologiei moleculare s–a constatat că biomoleculele intracelulare pot să–şi modifice structura spaţială şi dintr–o stare „fluidă" să treacă imediat într–una ordonată, cristalină. Asemenea modificări sînt numite de Dubrov „schimbări de adaptare moleculare".

Modificările — ca şi procesele din domeniul fizicii energiilor înalte — ar putea presa moleculele atît de tare unele într–altele, încît ar lua naştere enorme forţe de atracţie şi de gravitaţie. Acest lucru ar duce la formarea unui cîmp de adaptare constant, cu însuşiri „cvasi–gravitaţionale".

Dubrov consideră că, la nivel subcelular, acest cîmp de forţe poate „atrage" (să întărească) şi „respinge" (să slăbească) forţe gravitaţionale normale, ba poate emite chiar unde gravitaţionale. El teoretizează spunînd că este posibil ca anumite persoane cu talente mediumnice să posede capacitatea de a–şi sincroniza în aşa fel schimbările subcelulare, moleculare şi de adaptare, încît să apară cîmpuri gravitaţionale suficient de puternice, care, apoi, influenţînd forţele gravitaţionale electromagnetice şi/sau naturale, pot mişca obiecte materiale–ţintă.

Întocmai ca Burr şi Dubrov, doi reprezentanţi americani ai fizicii teoretice, dr. Jack Sarfatti şi dr. Fred Alan Wolf, văd în gravitaţie, la modul foarte general, un cîmp original, motivat de conştiinţă, care are însuşiri teleologice şi care unifică, prin sine, finalitatea oricărei mişcări din universul nostru. Ei presupun că există diferite forme de manifestare a „gravitonilor grei" — particule elementare ale cîmpului gravitaţional — şi că aceştia sînt hotărîtori pentru diferitele nivele de organizare a materiei. Astfel, un tip de gravitoni grei ar determina forţele nucleare responsabile pentru structura nucleelor atomice, un altul ar determina organizarea materiei prin electroni, un altul formarea de atomi şi molecule ş.a.m.d. În afară de aceştia, ar trebui, după Sarfatti şi Wolf, să existe gravitoni grei care organizează materia la scară macro (de exemplu în galaxii). Deosebit de importanţi — ni se spune — sînt, însă, „biogravitonii", elemente de construcţie ale unui „cîmp biogravitaţional" care mijlocesc între conştiinţă şi bioplasmă şi determină organizarea sistemelor vii.

Rolul deosebit al conştiinţei, influenţa ei biogravitaţională asupra sistemelor fizic–materiale — Sarfatti şi Wolf văd în ea cîmpul biogravitaţional propriu–zis — nu mai este astăzi pusă sub semnul întrebării nici de savanţii de şcoală veche. Profesorul Robert G. Jahn, de la Universitatea Princeton din New Jersey, cere, într–un studiu spectaculos despre parafenomene, ca pentru cuplarea proceselor de conştiinţă la sisteme fizice să fie introduse aşa–numitele „coordonate moi". Ceea ce denumeşte el coordonate „moi" sau „de conştiinţă" se suprapune în chip frapant cu al treilea biocîmp al lui Bearden, cu cîmpul conştiinţei sau al gîndurilor (BC_3). Jahn recunoaşte că teoriile fizicii noastre moderne, întemeiate pe coordonate „tari", încă nu pot rezolva integrarea

conştiinţei. Tot el spune că o adaptare la realităţile conştiinţei ar putea fi realizată, probabil, fiindcă noi completăm sau înlocuim filozofia-fizica noastră monoculară printr-o reprezentare a cîmpului atotcuprinzătoare, care se extinde în mental. A pune stările materiale pe seama diferitelor tipuri de cîmp prezentate în modelul nostru de biocîmp înseamnă a forţa întrebarea despre ţesătura internă a acestora. Întrebarea duce, însă, în mod necesar, la ipoteza holografică a organizării (vezi capitolul *Medium-i psihocinetici la masa de probă*), care va fi aprofundată în continuare.

Hologramele sînt întrucîtva imagini transparente, produse cu ajutorul razelor laser. Imaginea holografică nu e bidimensională, ca o fotografie normală, ci tridimensională. Dacă se proiectează, de exemplu, imaginea holografică a unei ceşti, atunci se poate înclina placa fotografică puţin într-o parte şi privi astfel în spatele ceştii. Cel mai interesant este, însă, faptul că, dacă înjumătăţeşti o hologramă, apar două imagini noi, fiecare dintre ele conţinînd reproducerea ceştii complete. Continuînd operaţiunea de împărţire, obţinem 4, 8, 16 etc. imagini complete ale ceştii, fiecare parte a imaginii holografice (pînă la o anumită dimensiune minimă a plăcii fotografice) reprezentînd originalul în totalitatea lui.

Capacitatea holografiei de a cuprinde întregul (întreaga informaţie), pînă în părţile cele mai mici, demonstrează că organizarea informaţiilor depozitate într-o hologramă diferă de cea a unei imagini normale. O hologramă nu se poate descompune în părţile ei componente. Fiecare părticică (bit), oricît de minusculă, a unei imagini holografice devine inteligibilă doar în conexiune cu toate părticelele întregii imagini. De aceea, trebuie să-i atribuim anumite caracteristici de cîmp.

Dacă multe lucruri pledează în favoarea aplicării relaţiei hologramă-biocîmp la toate biocîmpurile — materiale şi virtuale în aceeaşi măsură — se dovedeşte, totuşi, că nici „unităţile de bază" ale materiei, particulele subatomice, nu pot fi privite izolat, ca nişte simple pietre de construcţie. Comportamentul lor fiind stabilit ca într-o hologramă, prin asocierea părticelelor, putem presupune un principiu al cîmpului şi în spatele existenţei lor.

Americanul Keith Floyd este de părere că modelul holografic de conştiinţă face perfect inteligibile anumite funcţii cerebrale, precum memoria, percepţia şi imaginaţia. În interesul memoriei

noastre, o imagine poate fi pusă în relaţie cu oricare altă imagine. Orice amintire şi orice bit de informaţie, depozitate în conştiinţa noastră, par a fi legate lateral, într-un „model creator de pură şi perfectă ambiguitate", cu oricare alt bit de informaţie. Floyd argumentează că „sita conştiinţei" trebuie privită ca o reacţie a unei plăci holografice, sita care prelucrează percepţii tridimensionale şi cu aceeaşi uşurinţă reconstruieşte impresii. Deoarece conştiinţa însăşi este unicul „instrument" pentru perceperea conştiinţei, aici avem de-a face cu o situaţie schizofrenică fără ieşire, care nu cunoaşte nici început, nici sfîrşit: sîntem prizonierii propriei noastre conştiinţe. Este ca şi cum în timpul vieţii noastre ne-am privi într-o oglindă, care reflectă în succesiune infinită o imagine.

Evan Harris Walker, fizician la Centrul de Cercetări Electronice al NASA de la Cambridge, Massachusetts, defineşte conştiinţa drept o „mărime nefizică, dar totuşi reală". El consideră că activităţile conştiinţei nu se sprijină necondiţionat pe fenomene chimice sau electrochimice, ci, probabil, mai mult pe „procese de tunel mecanico-cuantice". Walker pretinde chiar că a observat cum asemenea procese au loc şi în sinapse — în punctele de contact dintre apofizele nervoase din creier.

Între concepţia mecanico-cuantică şi „principiul conectării" creierului uman există, de fapt, anumite asemănări. Ambele reclamă un nivel organizatoric către care tinde, prin organizarea de grup, comportamentul unor entităţi separate — particule subatomice, respectiv sinapse. Ambele conţin transmisia unui semnal, precum şi schimbul de informaţii. În ambele cazuri, factorii determinanţi (Walker îi numeşte „entităţi ascunse") se comportă ca şi cum ar fi în legătură unii cu alţii. În afară de aceasta, pînă în prezent nu au putut fi descoperite, de fapt, după cum presupunea Walker, nici un fel de legături interne bazate pe procese chimice, electrochimice, electromagnetice sau de altă natură.

Modelul organizatoric holografic al conştiinţei şi modul lui de funcţionare mecanico-cuantic explică procesele organice de prelucrare şi depozitare a informaţiei mai bine decît toate ipotezele tradiţionale. Cercetările neurofiziologice confirmă ipoteza holografico-mecanico-cuantică. Astfel, pînă în prezent, fenomenele percepţiei şi ale amintirii, de exemplu, erau puse în legătură cu activităţile glandei pineale. Îndepărtarea acestui organ ar tre-

bui, la drept vorbind, să provoace o diminuare drastică, sau chiar dispariţia completă a funcţiilor în chestiune. La şobolanii cărora li s–a extirpat glanda pineală nu s–a observat, în afară de pierderea „ceasului biologic", nici un fel de deficit. De aici, vorbind despre conştiinţă, Keith Floyd conchide că ea nu reprezintă atît un organ sau un grup de organe, cît mai degrabă o interacţiune de cîmpuri energetice.

Este semnificativ că informaţiile nu pot fi memorate în creier „în ordine alfabetică". Oricare ar fi asocierile posibile, regăsirea semnificaţiei unui cuvînt sau a unui fenomen ar fi, de altminteri, o treabă anevoioasă, cronofagă. Dar, cum la un om sănătos acest lucru nu se întîmplă, trebuie să acceptăm ideea că, de fapt, conştiinţa se serveşte de un „depozit" holografic, practic atemporal.

Autorul de literatură ştiinţifică Pieter van Heerden susţine că a constatat cum, dacă în creierul uman este memorat fie şi un singur bit de informaţie pe secundă, acesta corespunde unui număr, recalculat pentru durata unei vieţi, de circa 3×10^{10} (un trei urmat de zece zerouri) operaţiuni binare constînd în impulsuri nervoase. În mod surprinzător, creierul posedă, totuşi, o capacitate de memorare pe secundă mult mai mare. Acest fenomen este, şi el, o dovadă a naturii holografice a conştiinţei. Pentru comparaţie, să amintim că, într–un volum de numai un centimetru cub pot fi memoraţi holografic mai mult de 10 milioane biţi de informaţie, şi chiar şi într–o asemenea situaţie nu se produc intersectări, ci fiecare bit îşi păstrează identitatea.

Cîmpul conştiinţei comunică şi interacţionează pe cale biogravitaţională cu toate celelalte nivele de organizare, de exemplu cu cîmpul gravitaţional al universului nostru, ba chiar şi cu cîmpurile atomice şi nucleare, care determină structura materiei. Intersectarea unor domenii virtuale cu cîmpurile din continuum–ul nostru spaţio–temporal ar putea explica, de exemplu, în ce fel influenţează conştiinţa unui om mişcarea particulelor subatomice. Holograma conştiinţei ar trebui să fie un cîmp biogravitaţional, cea a materiei, dimpotrivă, un cîmp gravitaţional obişnuit. Într–un asemenea model, conştiinţa şi materia formează un întreg nelacunar, închis. Sub acest aspect, spiritul şi universul reprezintă un spaţiu de proiectare al conştiinţei, multidimensional, nemăsurat de mare. Realitatea propriu–zisă din spatele acestei procesualităţi

ar fi comparabilă, atunci, cu o „super–hologramă" imaginată de conştiinţă exclusiv pentru ea însăşi.

Ceea ce medium–ii din toată lumea produc pe diferite căi în materie de fenomene Psi — telepatie, vizionarism, precogniţie, levitaţii, teleportări, aportări, materializări, vindecări miraculoase, invulnerabilitate a trupului etc. —, întreaga scală a fenomenelor paranormale şi a celor înrudite cu ele n–ar mai fi nimic altceva decît o influenţă voluntară — sau chiar involuntară — exercitată de cîmpurile biogravitaţionale ale conştiinţei asupra cîmpurilor bioplasmatice şi fizice subordonate, un act de echilibru între stări virtuale şi materiale. Prin acţiunea lor paranormală, medium–ii creează întrucîtva „stări de graniţă" şi aceasta în concordanţă cu „legea a patra a logicii" (metalogica). Ei (medium–ii) lucrează ca pe muchie de cuţit între realităţi şi, prin activităţile lor, ne transpun pe noi într–o lume a unor procese astăzi incomprehensibile.

Capacitatea dobîndită de yoghinii tibetani, în cursul unor exerciţii de vizualizări şi respiraţie desfăşurate timp de ani de zile, de a face în aşa fel, încît, printr–un act de voinţă, să crească temperatura propriului lor corp, sfidînd astfel chiar şi frigul cel mai cumplit, evidenţiază o dată în plus acţiunea principiului spiritual diriguitor — a conştiinţei — asupra unor sisteme materiale, în cazul acesta asupra corpului omenesc.

Primul lucru pe care–l învaţă adeptul este să–şi închipuie că la extremitatea inferioară a coloanei sale vertebrale are o flăcăruie minusculă. Pe măsură ce se adînceşte în exerciţiile sale, el aţîţă flacăra imaginară pînă ce aceasta devine vatră aprinsă, care depăşeşte într–o clipă marginile trupului şi se întinde pînă la depărtări cosmice. Partea practică a acestui antrenament prevede ca adeptul să–şi înfăşoare din loc în loc, în jurul trupului gol, nişte cîrpe muiate în apă rece ca gheaţa şi, stînd afară noaptea, sub cerul liber, pe un frig teribil, să le lase să se usuce prin mobilizarea „focului interior", numit „tummo". Datorită acestui antrenament de întărire psihică, yoghinii, deşi îmbrăcaţi în veşminte subţiri, de bumbac, ies fără probleme de sănătate din iernile geroase ale munţilor înalţi.

În spatele mersului ritual prin foc — adică a actului prin care străbaţi o distanţă de mai mulţi metri, acoperită cu cărbuni aprinşi şi alte materiale incandescente, şi nu te arzi — practicat în Tamil

(Sri Lanka), la Marele Templu Shinto din Kyoto (Japonia), în insulele Fidji şi în multe locuri din India, în spatele actului prin care atingi cu extremităţile sau cu limba obiecte încinse şi nu te alegi cu nici o vătămătură, ar fi fost constatată tot o interacţiune a unor biocîmpuri subordonate unei conştiinţe atotputernice.

Societatea de cercetări paranormale din Londra a trimis, încă din 1935, doi oameni de ştiinţă de la Universitatea Oxford – un medic şi un psiholog – să testeze rezistenţa la foc a doi fachiri indieni. Respectivii au traversat, cu martori, un covor de flăcări estimat a avea circa 500° C la suprafaţă şi în interior pînă la aproximativ 1 400° C şi nu au suferit nici cea mai mică arsură.

Savanţi occidentali care au participat ei înşişi, în compania unor şamani, la asemenea ceremonii, periculoase la prima vedere, şi au rămas teferi, declară că, la contactul direct cu vîlvătaia, au avut chiar o anumită senzaţie de răcoare.

Dr. Mayne Reid Coe din Riviera Beach, Florida, care a încercat pe el însuşi fenomenul rezistenţei la foc, afirmă că, pentru o fracţiune de timp, a atins cu limba o bară de fier încălzită la 1100° C. În continuare, el susţine că şi-a picurat pe limbă plumb topit (temperatură de topire: în jur de 327° C) şi că, în final, a scuipat materialul solidificat acolo sub formă de biluţe. Coe crede că glandele sudoripare secretează minuscule picături de umezeală, care acţionează pe piele ca o barieră temporară împotriva căldurii.

Că această ipoteză, cu aerul ei şi aşa fantezist, nu rezistă reiese, printre altele, dintr-o încercare, consemnată documentar, a celebrului medium psihocinetic scoţian Daniel Dunglas Home (1833–1886), de a demonstra fenomenul rezistenţei la foc: acesta i-ar fi pus pe cap cărbuni încinşi unui anume domn Hall, fără să-i pîrlească nici măcar un fir de păr. Coe ar mai avea de explicat ce mecanisme protectoare funcţionează aici, cînd se ştie că, la vîrful firelor de păr, cel puţin, nu se găsesc nici un fel de glande sudoripare. Lucrul este valabil şi pentru tălpile bătătorite ale fachirilor, care nu pot secreta, evident, nici o picătură de sudoare la trecerea prin foc. Nisipul sau noroiul îmbibate cu apă, lipite de tălpi – dogoarea din jurul suprafeţei arzînde se diminuează printr-o zonă de umezeală – explică tot atît de puţin invulnerabilitatea celor care trec prin foc, întrucît şi partea de sus a piciorului, gambele

şi alte părţi ale corpului sînt la fel de expuse unor temperaturi extrem de înalte.

Întrucît insensibilitatea la foc nu este unul dintre fenomenele Psi obişnuite şi întîmplătoare, sesizabile numai statistic, ci un act de conştiinţă, provocat cu intenţie, plecînd de la acest exemplu se poate demonstra foarte bine acţiunea conştiinţei asupra unor sisteme materiale.

Aşa-numita mişcare moleculară browniană – ciocnirea neregulată a moleculelor mediului înconjurător – confirmă natura cinetică a căldurii şi produce efecte fiziologice, precum senzaţia de durere sau chiar arsuri. Mai simplu spus: pe măsură ce sporeşte mişcarea moleculară se ridică temperatura unui obiect. După revelaţiile noii fizici integratoare de conştiinţă, insensibilitatea la durere şi invulnerabilitatea corporală în timpul mersului prin foc, precum şi alte piro-fenomene paranormale s-ar putea datora conştiinţei celor implicaţi – adică, unui cîmp biogravitaţional – care acţionează ca un factor modificator asupra cîmpului lor bioplasmatic (BC_2), iar acesta, la rîndul lui, atenuează cîmpul electromagnetic (BC_1) răspunzător de mişcarea moleculară browniană. Încetinirea mişcării moleculare, dirijată de conştiinţă, ar neutraliza acţiunea căldurii şi, mai ales, ar imuniza la ardere extremităţile alergătorilor prin foc. Picioarele lor, gambele etc. şi-ar putea păstra atunci, în mare măsură, temperatura corporală.

Fără a fi complet, tabelul 4 ilustrează modurile diferite în care conştiinţa poate influenţa indirect sistemele materiale şi felul cum, datorită ei, se manifestă parafenomene sau alte efecte fizic inexplicabile.

Activităţile conştiinţei nu se limitează, însă, la intervenţii în sistemele deja existente. Ele se manifestă şi ca „modelatoare de realitate", ca substanţă spirituală care dă naştere la ceva de natură energetico-materială şi care interacţionează permanent cu acest produs al ei. Această filozofie se întemeiază pe ipoteza „găurilor de vierme", elaborată de profesorul John A. Wheeler: „găurile de vierme" – nişte deschideri (băşici virtuale) care apar şi dispar în permanenţă în spuma cuantică a microcosmosului – leagă între ele diferitele universuri, precum şi diferitele domenii ale unuia şi aceluiaşi univers. „Spaţiul dinamicii cuanto-geometrice (o structură dinamică spaţio-temporală) – explică Wheeler – poate fi

comparat cu un covor de spumă, care se întinde peste un peisaj animat de o mişcare ondulatorie... Schimbările microscopice permanente din covorul de spumă — băşicile care apar şi dispar tot timpul — simbolizează fluctuaţia cuantică din geometrie."

Bob Toben, un autor american care a încercat să interpreteze intuitiv acea „fizică" a conştiinţei elaborată de Sarfatti şi Wolf, este de părere că aceste băşici sînt produsele unor mini–emisii ale cunoscutelor găuri negre şi albe din univers: „Fiecare gaură poate avea o masă pozitivă sau una negativă. Mini–găurile negre sînt particule virtuale, în timp ce mini–găurile albe sînt antiparticule virtuale... Fiecare băşică este o minusculă singularitate (o concentrare de materie de densitate oricît de mare şi un volum infinit de mic — *n.n.*), care leagă între ele diferite puncte din hiperspaţiu." Iar prin aceste găuri de vierme de legătură, care apar şi dispar în permanenţă, se mişcă semnale care fac posibilă o comunicare nemijlocită între diferitele universuri şi realităţi. În cadrul acestui sistem, conştiinţa şi universurile se contopesc, formînd o realitate onirică indisolubilă: visele, adică domeniul aşa–zis subiectiv, şi lumea noastră fizică, adică domeniul aşa–zis obiectiv. Sub acest nou aspect „multi–ectiv" nu mai pot fi separate unele de celelalte. Carlos Castaneda a descris, în a patra carte a sa, *Inelul forţei*, o stare de extracorporalitate, întîlnirea tulburătoare cu propriul său *alter ego*. Cînd vrea să afle, de la cel ce–l însoţeşte, vrăjitorul Yaqui Don Juan, dacă dublura sa a fost adevărată, acesta îi răspunde în cunoştinţă de cauză: „*Alter ego*–ul este eul. Eul visează *alter ego*–ul... Îndată ce a învăţat să viseze *alter ego*–ul, eul ajunge la această răspîntie înfricoşătoare şi vine clipa revelaţiei că *alter ego*–ul este, de fapt, cel care visează eul."

Această întrepătrundere a realităţilor, acest principiu care se creează şi se întreţine pe sine însuşi seamănă cu un vis fără capăt. „Super–conştiinţa" din spatele oricărui proces virtual sau aparent material ne visează pe noi, după cum şi noi, pe calea visului şi interacţiunii, îi dăm consistenţă. Una nu merge fără cealaltă. Trăim într–o lume plină de legături inverse. Sună ca o blasfemie: unica realitate, absolută, este un vis — un vis într–un vis, iar acesta, la rîndul lui, într–un alt vis... şi aşa la nesfîrşit.

TABELUL 4

Exemple de acţiune a conştiinţei asupra unor sisteme fizice

<u>Fenomene fizice</u>

• Experimentul fantei duble;
• Influenţa exercitată de la distanţe mari asupra particulelor subatomice (experienţă efectuată de Olga Worrall în camera cu ceaţă).

<u>Fenomene generale de percepţie extrasenzorială şi de psihocinetică</u>

• Hipnoză, telepatie, telepercepţie şi fenomene înrudite;
• Toate fenomenele psihocinetice;
• Reanimare, respectiv întreruperea funcţiilor organice (de exemplu, experimentul cu inima de broască);
• Mersul prin foc şi alte fenomene de invulnerabilitate corporală;
• Provocarea de piro–efecte paranormale;
• Influenţa asupra benzilor de magnetofon, asupra materialului foto şi filmic;
• Stabilirea de conexiuni ale aparatelor psihotronice imaginînd planul de conectare virtual;
• Modificarea bioluminiscenţei ultraslabe prin influenţarea pe calea gîndurilor;
• Influenţa emoţională asupra plantelor (efectul Backster).

<u>Fenomene paramedicale</u>

• Înlăturarea demonstrativă a focarelor de boală prin diferite forme de vindecare mediumnică;
• Operaţii spiritual–chirurgicale (logurgice) şi aşa–numitele injecţii spirituale. Desfacerea de la distanţă a pielii pacientului (deosebit de bine se vede acest lucru la dezlipirea paranormală a leucoplastului întins pe piele);
• Dizolvarea pietrei la fiere şi la rinichi, resorbţia tumorilor, umflăturilor, lipomilor prin dematerializare (adesea, se rematerializează obiecte analoage);
• Efectul placebo (anumite non–medicamente mobilizează modelele de vindecare dirijate prin conştiinţă) etc.

REALITATEA OBIECTELOR MENTALE

„Conştiinţa este totalitatea de dincolo de spaţiu şi timp, care, în esenţa ei cea mai profundă, s-ar putea dovedi adevăratul 'eu'. Ştim azi că orice spaţiu-timp înseamnă conştiinţă, că în percepţia noastră normală despre realitate se întrupează un amestec din puzderia de universuri cu care coexistăm."

Profesor Fred Wolf
în *Spaţiul-timp şi dincolo de el*

Fizicianul profesor Robert Jahn, fost decan şi şef al Catedrei de tehnică aerospaţială la Şcoala de Inginerie şi Ştiinţe Aplicate de la Universitatea Princeton, cercetează, împreună cu asistenta sa şi cu alţi colaboratori, cauzele oricărui eveniment paranormal sau parafizic, într-un laborator special amenajat pentru studiul „anomaliilor fizice" – termen utilizat pentru a-l evita pe acela oarecum suspect de „fenomene Psi". În experimente de ani de zile, finanţate de mari firme americane, el a putut demonstra statistic şi susţine cu documente existenţa unui „factor Psi" – a telepatiei, telepercepţiei, precogniţiei, psihocineticii etc.

Meritul lui cel mai mare constă în descoperirea faptului că aceste (aparente) anomalii se realizează prin acţiunea conştiinţei asupra unor sisteme vii, respectiv fizice – asupra lumii noastre materiale. Fenomenele Psi nu ar fi, deci, nimic altceva decît activităţi ale minţii, produse ale observării şi gîndirii – *mind stuff* (substanţă a conştiinţei, obiecte caracterizate printr-o consistenţă a gîndului), cum obişnuiesc americanii să denumească uneori, în grabă, acest ceva nedefinibil.

Jahn şi-a expus teoria despre influenţa principiului spiritual nefizic „conştiinţă" asupra materiei însufleţite şi neînsufleţite în numeroase monografii publicate – studii al căror conţinut satisface criterii ştiinţifice pretenţioase.

În lucrarea sa cea mai importantă, *Margins of Reality. The Role of Consciousness in the Physical World* (Limitele realităţii. Rolul conştiinţei în lumea fizică), este descrisă influenţa conştiinţei asupra sistemelor fizice. Pentru a putea lucra cu această noţiune nedefinibilă după regulile fizicii clasice şi care aparţine

unui biocîmp multidimensional, aşa cum am arătat în capitolul precedent, Jahn se foloseşte de analogii din terminologia fizicii, de exemplu atomi şi molecule de conştiinţă, particule şi unde de conştiinţă, coordonate de conştiinţă (coordonate „moi"), precum şi de unităţile de măsură aferente, care trebuie luate, însă, mai mult în sens calitativ. Această carte deschizătoare de perspective asupra unei fizici noi, integratoare de conştiinţă, a însemnat un prim pas spre o mai bună înţelegere a proceselor paranormale şi parafizice, iniţiind o evoluţie care va fi fructificată din plin abia în secolul XXI. Există semne indubitabile pentru aceasta.

La 29 aprilie 1980, după ce recent fusese numit profesor, matematicianul şi fizicianul Stephen William Hawking, pe atunci în vîrstă de treizeci de ani, şi-a ţinut prelegerea inaugurală în amfiteatrul Cockcroft al respectabilei Universităţi Cambridge, unde, în faţa unui auditoriu bulversat, anunţa, textual, „sfîrşitul fizicii teoretice" chiar în secolul următor. Pentru Hawking, preocupat în exclusivitate de obiecte exotice astro- şi microfizice, precum găuri negre, găuri de vierme, universuri mici etc., fizica teoretică trebuie să se sfîrşească acolo unde începe „fizica conştiinţei", cea elaborată de profesorul Jahn. Cine profesează numai teorii pur materialiste, cine nu ţine seama de conexiunile dintre latura spirituală şi faptele ce constituie obiectul ştiinţelor naturii, va sfîrşi necesarmente într-o fundătură oarecare.

Pornind de aici, ar trebui să ne amintim că tocmai gînditorii de prim-plan dintre fizicieni şi psihologi au fost cei care au descoperit asemenea conexiuni şi care au avut o atitudine deschisă, în privinţa aceasta, în scrierile lor:

- Niels Bohr (1885-1962), care medita asupra unei posibile implicări a mecanicii cuantice în explicarea sistemelor vii şi asupra posibilităţii de a utiliza diferite concepte ale mecanicii cuantice ca metafore biologice (*Teoria atomului şi descrierea naturii*, ediţie în limba engleză, Cambridge, 1941).
- Wolfgang Pauli (1900-1958), al cărui interes pentru lucrurile mistice şi oculte l-a determinat să studieze influenţa noţiunilor arhetipale asupra evoluţiei teoriilor fizice. În *Fizică şi filozofie*, el se pronunţă pentru o abordare unitară a cantităţii şi calităţii, a laturii fizice şi a celei psihice, ca aspecte ce se completează reciproc în cadrul aceleiaşi realităţi.

• Erwin Schrödinger (1887–1961), studiind filozofiile orientale şi occidentale, a simţit nevoia de a scrie amănunţit pe teme mistice şi metafizice. În *My View of the World* (Viziunea mea asupra lumii, Cambridge, 1964), a ajuns la ideea speculativă că lumea ar putea fi alcătuită din elemente de conştiinţă.

• Pascual Jordan (1902–1980), care medita asupra rolului fizicii moderne pentru mai buna înţelegere a diferitelor fenomene parapsihologice (*Intern. Journal of Parapsychology*, nr. 4, 1960).

• Eugen Wigner (Premiul Nobel, 1963), care a subliniat cu vigoare necesitatea implicării noţiunii de conştiinţă în fizica teoretică (*Symmetries and Reflections* – Simetrii şi reflecţii, Londra şi Bloomington, 1967).

• Carl Friederich von Weizsäcker, care a propus ca noţiunea de informaţie să fie introdusă ca principiu fundamental în fizică şi a făcut consideraţii filozofice asupra conexiunilor dintre metafizica orientală şi ştiinţa occidentală (*Die Einheit der Natur* – Unicitatea naturii, München, 1971).

• Nimeni altul decît astrofizicianul englez Sir James Jeans (1877–1946), care a spus odată că: „Teoria relativităţii a arătat, în general, că forţele electrice şi magnetice nu sînt reale, ci este vorba doar de plăsmuiri ale propriei noastre gîndiri, care trebuie puse pe seama zadarnicelor noastre eforturi de a înţelege mişcările particulelor. Acelaşi lucru se poate spune despre forţa gravitaţiei, despre energie, despre momente şi alte noţiuni de-ale lui Newton, cu care ar trebui să înţelegem ce se petrece în Univers. Toate s-au dovedit a fi simple plăsmuiri ale gîndirii – nici măcar examenul obiectivităţii nu-l trec." (*Physics & Philosophy* – Fizică şi filozofie, Cambridge 1943).

• Carl Gustav Jung (1875–1961), care a descris conexiunile psiho-fizice în felul următor: „Lumea microfizică a atomului prezintă anumite caracteristici a căror asemănare cu psihicul i-a impresionat chiar pe fizicieni. Aici par să existe cel puţin cîteva indicii cum că anumite procese paranormale pot fi transformate într-un alt mediu, şi anume în cel al microfizicii materiei."

Încurajat de aceste importante luări de poziţie ale unor renumiţi reprezentanţi ai ştiinţelor naturii şi ale spiritului – nu puţini dintre ei au primit Premiul Nobel sau alte distincţii –, profesorul

Jahn îşi înţelege misiunea propriu-zisă ca fiind cercetarea experimentală a particularităţilor conştiinţei imateriale, în aşa fel, încît să adune treptat fapte concrete despre interacţiunile paranormale şi parafizice – tocmai despre acele „anomalii".

Am merge categoric prea departe, dacă am vrea să lămurim aici în detaliu toate descoperirile importante ale grupului de cercetători de la Laboratorul PEAR al Universităţii Princeton. De aceea, vom menţiona numai cîteva din aserţiunile-cheie privind interacţiunile conştiinţei, aserţiuni importante dacă vrem să dezbatem în continuare tema noastră:

• „Fotonii" emişi de conştiinţă penetrează aşa-numitele „cuşti Faraday" – spaţii izolate care opresc trecerea undelor electromagnetice.

• La PEAR, activităţile Psi asociate între ele sînt comparate cu principiul legăturii moleculare (analogia poate fi aplicată tuturor formelor de vindecare spirituală, meditaţiei, hipnozei, trăirilor mistice etc.).

• Cu cît dimensiunile sistemelor fizice devin mai mici (fizica particulelor, de exemplu a quarcilor), cu atît sporeşte influenţa componentei conştiinţă asupra materiei.

• Chiar şi la distanţe continentale, „semnalele" Psi nu suferă nici o înrăutăţire a calităţii lor (prin hiperspaţiul necesar „transmisiei", „emiţătorii" şi „receptorii" de activităţi de conştiinţă sînt întrucîtva congruenţi).

• „Energia cinetică" a conştiinţei este interpretată analog cu energia cinetică, aşa cum este aceasta cunoscută din mecanică, drept extensiunea modificărilor în conştiinţa însăşi sau în preajma ei. De aici rezultă: Cu cît „energia cinetică" a procesului de conştiinţă este mai mare, cu atît mai uşor pot fi depăşite impedimentele ambientale şi influenţele altei conştiinţe.

• „Sistemele de măsurare" pentru procesele de conştiinţă sînt în mod obligatoriu subiective şi greu de sesizat matematic. Profesorul Jahn este de părere că, întocmai ca în teoria informaţiei sau în anumite modele psihologice pentru percepţii, respectiv procese de învăţare, aceste sisteme se prezintă mai mult logaritmic sau exponenţial. Ele s-ar putea, eventual, sprijini pe mecanisme şi mai complexe decît în teoria relativităţii generale, de exemplu

pe distorsiunile binomului spaţiu–timp. S-ar putea să fie găsite, pînă la urmă, criterii de evaluare ca la procesele neurofiziologice şi neuropsihologice.

• „Conştiinţa“ sistemelor neînsufleţite: Din perspectivă biologică şi fizică, deosebirea dintre sistemele însufleţite şi cele neînsufleţite devine tot mai puţin evidentă. Pe de o parte, entităţi biologice precum viruşi, coacervate, dar şi structuri precum ADN şi ARN, care au rol determinant în procesul vieţii, sînt situate într–o zonă cenuşie, între structuri chimice complicate şi organisme vii. Pe de altă parte, conexiuni microelectronice complicate, aşa cum apar la inteligenţa artificială, la reţelele neuronale etc., ating diferite grade de competenţă independentă, de capacitate de evaluare şi reacţie. Hotărîtoare este, în permanenţă, interacţiunea conştiinţei cu mediul ei; realitatea se obţine întotdeauna prin procese de observare.

• Jahn consacră un spaţiu amplu interacţiunii pasive şi active dintre om şi maşină. Vulnerabilitatea instrumentelor moderne (în primul rînd electronice), aşa cum sînt ele utilizate la prelucrarea datelor, la computerele de bord şi la sistemele de control al rachetelor, ascunde pericole care nu sînt neglijabile şi care pe viitor trebuie supuse unei supravegheri mai severe. Este vorba de pericolele care constau în influenţarea prin simplul fapt al observării.

Cineva ar putea expedia aceste consideraţii teoretice ca pe nişte simple speculaţii, ca pe nişte experimente mentale de obicei nerealizabile în practică, dacă nu ar exista numeroase fenomene neînţelese, „dincolo“ de toate regulile şi legităţile fizice — evenimente incomode, care par a contrazice tot ce trecea, pînă acum, drept obligatoriu şi corect. La aceasta se mai adaugă şi împrejurarea că astăzi, prin metode de cercetare sofisticate şi cu instrumente de măsurare apte să lucreze autonom, realitatea obiectelor mentale – produse ale conştiinţei noastre, care sînt expediate în mod pripit ca fiind halucinaţii sau fenomene patologice — poate fi înregistrată chiar video şi audio.

Ca să le deosebească de obiectele „tangibile“, materiale, profesorul Hasted numeşte aceste manifestări reale ale conştiinţei fenomene „cvasi–fizice“, a căror existenţă o vede suficient confirmată, printre altele, de numeroase fotografii dovedite ca fiind

autentice, ale gîndurilor, respectiv psihicului medium-ilor psihocinetici Ted Serios, Masuaki Kiyota, Willie G. etc. Cu unii dintre aceştia a experimentat el însuşi luni şi ani de zile.

În Rusia, asemenea experimente se fac de mai bine de douăzeci de ani. Acolo, un grup de savanţi de marcă, sub conducerea profesorului Krokalev, s–au străduit să demonstreze că halucinaţiile nu sînt „iluzii“ – lucruri existente doar în imaginaţie –, ci „emanaţii“ ale psihicului uman. Krokalev a lucrat în special cu psihopaţi care aveau halucinaţii, încercînd să fixeze pe peliculă reprezentările mentale ale acestora. Tehnicile lui erau mult mai bine puse la punct decît cele ale psihiatrului american dr. Jule Eisenbud, care experimenta, în anii şaizeci, cu cunoscutul medium psihocinetic Ted Serios. Pentru a–l proteja de incidenţa luminii, subiectului i se pun ochelari de scafandru, legaţi printr–un burduf de obiectivul unei camere acţionate de un motor. În felul acesta, nici o rază de lumină nu poate pătrunde în interiorul dispozitivului experimental, ceea ce face să fie fotografiate doar modele de halucinaţie emise „de ochi“. Ca să nu se piardă nici o halucinaţie, se lucrează cu viteze de expunere între 8 şi 16 imagini pe secundă.

După cîteva eşecuri iniţiale, echipa rusească a reuşit să obţină numeroase fotografii interesante. Cînd le–au fost prezentate psihofotografiile, persoanele testate au confirmat identitatea imaginilor cu motivele dezvoltate anterior în conştiinţa lor. Savanţii ruşi R. Avramenko, D. Balubova, V. Nikolaeva şi Y. Puşkin, membri ai grupei de cercetare, presupun că halucinaţiile provin dintr–un spaţiu neelucidat, numit de ei „hipersferă“ (hiperspaţiu), şi că imaginile care apăreau acolo sînt legate cvasi–holografic cu lumea noastră (în acest caz, cu pelicula).

Această ipoteză concordă uimitor cu teoria deja interpretată holografic a lui Everett şi Wheeler, teorie cu ajutorul căreia pot fi explicate toate fenomenele psihotronice. Materializările autentice din cîmpurile mai înalte ale conştiinţei, dematerializarea şi rematerializarea de obiecte, aportările, teleportările etc. — aşadar translaţia dintr–un biocîmp într–altul prin stimulare (ortorotire) mentală sau artificială, produsă tehnic –, sînt manipulări psihotronice, care nu se bazează, probabil, atît pe folosirea de energii mari, cît pe o sincronizare de–a lungul canalului temporal comun tuturor universurilor.

În timp ce Hasted vede în complexul conştiinţă–creier un fel de „pupitru de mixaj" al realităţilor, locul unde se suprapun efecte fizice şi unde ar putea avea loc asemenea sincronizări, Bearden şi alţi cercetători în psihotronică declară că au descoperit anumite frecvenţe – aşa-numite „ferestre magice" – în spectrul electromagnetic, care favorizează ortorotirea. Aceste „tăieturi" ar putea fi determinate prin tehnica măsurătorilor. Sînt considerate intervale de frecvenţă psihoactive următoarele:

$10^{15} - 10^{16}$ hertzi	spectrul ultraviolet (UV, biofotoni);
$10^{11} - 10^{14}$ hertzi	spectrul infraroşu (IR);
$10^{9} - 10^{11}$ hertzi	microunde (radar; radiosatelit);
1,1 – 1,3 megahertzi	frecvenţe radio (unde medii);
150 – 160 kilohertzi	frecvenţe radio (unde lungi);
38 – 40 kilohertzi	idem;
10 – 30 kilohertzi	frecvenţe foarte joase (VLF);
1 – 100 hertzi	frecvenţe extrem de joase (ELF, în special frecvenţele de 6,26, 6,67, 7,83, 8,0 şi 9,0 hertzi).

Ortorotirea se încheie într–unul din biocîmpurile mai înalte. Modelele de energie care se află acolo şi care formează un obiect mental se adună şi se compactează pe cale ideatică pînă se ajunge la depăşirea pragului dimensional dintre acesta şi biocîmpul imediat inferior. Mai exact spus: obiectul mental se materializează într–un biocîmp situat cu o ortorotaţie (o dimensiune) mai adînc etc. Odată indus, acest proces de ortorotaţie se desfăşoară automat şi se termină – afirmă Bearden –, în condiţii favorabile, cu materializarea obiectului mental în spaţiul nostru intuitiv tridimensional (BC_0): acesta apare ca realitate fizică. Ţinînd cont de complicatul „principiu al conexiunii" între celulele nervoase din creier, eminentul fiziolog australian Sir John C. Eccles (Premiul Nobel, 1963) presupune că transformarea impulsurilor nervoase în obiecte de conştiinţă şi invers – materializarea unor asemenea obiecte imateriale din lumea noastră – nu mai are loc în creierul material, ci într–o altă lume (un domeniu în afara timpului şi spaţiului). El susţine că relaţiile reciproce dintre universul material şi lumea conştiinţei se realizează prin anumite părţi ale creierului, prin aşa–numitele „zone de legătură". Despre acestea se spune că fac posibil un flux de informaţii de la creier la conştiinţă (la percepţii) şi de la conştiinţă la creier (la acţiuni). În acest model, creierul reprezintă numai o „antenă" organică spre nişte cîmpuri de conştiinţă imateriale.

Pe baza experimentelor de excitabilitate făcute în anul 1969 de către G.V. Goddard şi colaboratorii săi asupra unor creiere de mamifere, Thomas Bearden crede a fi descoperit că procesele de stimulare se declanşează în sistemul limfatic, în regiunea dintre creierul mic şi creierul mare – sediul sentimentelor şi emoţiilor noastre. Trimiţînd în permanenţă creierului, şi de aici sistemului nervos central, semnale electrice de joasă intensitate, se ajunge la fenomene de rezonanţă, care se consolidează treptat, pînă cînd, în cele din urmă, semnalele respective cuprind întregul organism aducîndu–l în stare de vibrare. Pentru a putea fi induse şi menţinute, procesele de stimulare mentală au nevoie de bioenergii sincron virtuale şi, deci, fizic nemăsurabile, amplu reprezentate atît în materia însufleţită, cît şi în cea neînsufleţită.

Sînt considerate locuri naturale de adunare şi transformare a bioenergiilor (şi nu „sediu" al lor):

- meridianele de acupunctură care acoperă corpul omenesc şi toate punctele de acupunctură incluse în ele;
- întregul sistem nervos (mai ales extremităţile şi locurile de legătură ale fibrelor nervoase);
- ţesutul celular (membrane, structură internă fibroasă);
- extremităţile corpului (de exemplu, vîrfurile degetelor);
- sistemul glandelor endocrine: hipofiza, pancreasul, glanda tiroidă şi cea pineală, ovarele etc.;
- hipotalamusul – o regiune a mezencefalului, considerată sediul diferitelor centre vegetative.

Impulsurile electrice produse la extremităţile nervilor şi în celule transformă, la stimulare, bioenergiile virtuale în cîmpuri electromagnetice măsurabile (BC_1). Acestea se suprapun activi-

tăţilor electrice obişnuite ale celulelor, fibrelor şi membrelor şi formează cu ele un complex energetic.

Prin procese de stimulare mentale sau induse artificial, bioenergii concentrate în ţesutul celular se transformă atît în curent electric, cît şi în fotoni. În acest caz, din fotoni virtuali ai cîmpurilor conştiinţei apar biofotoni UV vizibili — un fenomen de cea mai mare importanţă pentru diferite aplicaţii în psihotronică.

Întrucît stimularea chiar şi a unor energii electromagnetice joase reclamă un mare consum de energie emanată de conştiinţă, influenţele conştiinţei asupra obiectelor din lumea noastră fizică sînt, de regulă, minimale. În mod normal, la stimularea mentală, în creier şi/sau în sistemul nervos sînt puşi în mişcare doar cîţiva electroni. Tehnicile meditative şi exerciţiile fizice speciale, aşa cum sînt practicate, de exemplu, de către yoghini, ar putea ajuta la întărirea influenţei conştiinţei asupra sistemelor materiale şi la declanşarea, respectiv stabilizarea, unor fenomene Psi. Pe treapta a cincea a tehnicii yoga se lucrează, de exemplu, cu abstracţiuni, cu lucruri nemateriale, încercîndu-se decuplarea percepţiilor senzoriale de originea lor fizică în sistemul de receptare senzorial.

Yoghinul tratează asemenea percepţii, în conştiinţa sa, ca şi cum acestea şi-ar avea originea în lumea fizică. El este, bunăoară, în măsură să-şi contureze în conştiinţă, pe baza unor amintiri, imaginea unui copac — dezvoltarea dinamică a acestuia în toate amănuntele, oricît de nesemnificative ar părea ele. Asemenea abstracţiuni nu trebuie confundate nici cu iluziile, nici cu aşa-zisele halucinaţii. În fiecare fază a abstracţiunii, adeptul este ferm convins că poate imita forţele creatoare ale naturii şi le poate observa dinamica. El se identifică trup şi suflet cu obiectul vizualizat.

Patru sînt stările de conştiinţă esenţiale, pe care le parcurge yoghinul pentru a dobîndi capacitatea de a-şi controla total propria conştiinţă:

- starea de veghe a conştiinţei;
- starea conştiinţei în timpul somnului cu vise;
- starea conştiinţei în timpul somnului fără vise;
- starea cataleptică a conştiinţei, un fel de amorţeală a membrelor şi muşchilor, care nu trebuie confundată, însă, cu stările cataleptice provocate hipnotic.

În toate aceste faze, yoghinul nu-şi pierde niciodată controlul asupra conştiinţei. El dispune de acest control chiar şi atunci cînd, pe dinafară, pare a dormi adînc. Constatarea este valabilă şi pentru starea cataleptică a conştiinţei, în timpul căreia yoghinul se lasă îngropat de viu. Complicatul exerciţiu yoga în patru trepte, efectuat pentru inducerea unor stări de conştiinţă mai înalte, culminează cu deplina armonie la nivelul „Samadhi", care reprezintă autorealizarea perfectă.

Exerciţiile de vizualizare, practicate, de exemplu, de adepţii budismului Vajrayana, precum şi alte tehnici yoga constituie baza naturală a intervenţiilor controlabile ale conştiinţei în biocîmpuri mai înalte, pentru proiectarea unor obiecte mentale în realitatea noastră materială.

Disciplinele yoga reclamă o mare putere de voinţă, de autostăpînire şi de capacitate de a rezista, chiar dacă, în ciuda unor eforturi susţinute şi a unor antrenamente de ani de zile, doar cîţiva practicanţi ating ţinta spre care năzuiesc — starea „Samadhi". Situaţia se complică, uneori, atunci cînd calitatea efectelor paranormale induse prin stimulare mentală oscilează foarte mult, aşa încît acestea nu pot fi utilizate în scopuri strategice decît în anumite condiţii. Dacă s-ar reuşi, totuşi, cu anumite mijloace tehnice neortodoxe, să fie eliberate şi sincronizate energiile virtuale care umplu hiperspaţiul, atunci efectele Psi ar putea fi dirijate, consolidate şi stabilizate direct — adică reproduse după dorinţă.

MANIPULĂRI PSIHOTRONICE: ÎNTRE FICȚIUNE ȘI REALITATE

ARMA PSIHO: ELECTRONICA ÎMPOTRIVA CONŞTIINŢEI

Influenţarea programatică şi sigură a comportamentului psihic şi fizic al omului, manipularea la grămadă a unor mase mari de oameni constituie unul dintre ţelurile cele mai importante ale psihotronicii ca armă strategică.

Atacurile psihologice dirijate de către medium-i (emisiuni de radio şi televiziune, alcătuite ingenios), subminarea ideologică în plan literar şi cultural, menită să creeze imaginea duşmanului, diversiunile agenţilor care lucrează pe ascuns la pregătirea de acţiuni militare, toate acestea, după cum s-a dovedit, nu sînt suficiente pentru a înfrînge voinţa de supravieţuire şi capacitatea de rezistenţă a unui adversar potenţial şi nu-l pot împiedica să ia contramăsuri. Exemple de acest fel există din plin în ultima vreme. După cum arată experienţa, trucurile propagandistice grosolane şi încercările de infiltrare făcute forţîndu-se prea mult nota pot duce cu uşurinţă la rezultate contrare celor urmărite. Deşi actorii scenei politice mai aplică şi astăzi, în ciuda ineficacităţii crescînde, tactici de influenţare însoţite de ameninţări convenţionale, uneori chiar primitive, psihologii din serviciile lor secrete lucrează deja la elaborarea de metode mult mai subtile. Acestea se bazează, în esenţă, pe tehnici de factură profund psihologică, aidoma celor practicate de mai mult timp cu succes fluctuant în domeniul reclamei comerciale şi al promovării vînzărilor.

Nu lipsesc nici încercările de a stabiliza şi chiar de a consolida în continuare pe cale mecanică şi/sau chimică aceste rafinate metode psihologice. De exemplu, s-a constatat că lumina intermitentă a aşa-numitelor lămpi cu stroboscop produce unde cerebrale sincrone. Persoanele testate, care au fost expuse, cu ochii închişi sau deschişi, unor lămpi cu stroboscop pe durata a numai o douăzeci-milionime de secundă, au prezentat simptome indubitabile de cvasi-epilepsie, cu pierderi de cunoştinţă şi ticuri spasmodice. După sute de experienţe, specialistul englez în ştiinţele naturii Grey Walter a reuşit să demonstreze că frecvenţele luminii fluctuante fac să oscileze şi undele cerebrale, influenţînd negativ conştiinţa şi trupul.

Unii cercetători ruşi se ocupă deja de mai multe decenii de efectele luminii fluctuante asupra sănătăţii şi de utilizarea acestora în rezolvarea unor probleme militare speciale. Pe această temă şi despre propriile lor cercetări, oamenii de ştiinţă au discutat deja în cadrul unui simpozion ţinut în Statele Unite în anul 1957. O sinteză a faptelor esenţiale ale acestei discuţii face să transpară importanţa efectului luminii fluctuante în influenţarea controlată a comportamentului uman:

• Lumina fluctuantă poate tulbura grav funcţiile normale ale sistemului nervos uman.

• Aceste tulburări se pot traduce prin somnolenţă, inconştienţă, stări hipnotice şi alte forme de influenţare a conştiinţei, dar şi prin nelinişte, stări de iritare, tremurul pleoapelor, migrenă, teamă etc. În plus, ele se înfăţişează ca iluzii — de exemplu, senzaţii cromatice, modele de mişcare sau alte „năluciri". Aceasta poate conduce la împiedicarea perceperii optice a obiectelor ce se găsesc în cîmpul vizual al celui afectat.

• Efectele luminii fluctuante, care tulbură conştiinţa, apar la frecvenţe înrudite cu ritmul alfa al electroencefalogramei (la 10 hertzi). Neliniştea sau stările de iritare au fost observate la bliţuri aperiodice sau ritmice, în intervalul de frecvenţe de 3–5 hertzi.

• Activarea electroencefalogramei prin efectul luminii fluctuante este un fenomen cunoscut; totuşi, nu toate persoanele testate au reacţiile scontate.

• Uşurinţa cu care se poate realiza activarea nu este corelată cu comportamentul emoţional, respectiv cu ciclul somn–veghe al celor afectaţi. Iluziile declanşate prin lumina fluctuantă ar putea servi, totuşi, ca bază pentru o metodă sigură de măsurare a stărilor de teamă.

• Reacţiile la lumina fluctuantă nu sînt declanşate de retină, ci, după toate aparenţele, de anumite procese din sistemul nervos central.

• Reacţiile depind nu numai de luminozitate, ci şi de alţi factori — de exemplu de intervalele luminos–întunecat, de contrastele de fond, de dispersiile de lumină optimale.

• Situaţiile de stres, aşa cum apar ele printre altele în timpul acţiunilor de luptă, s–ar putea dovedi posibilităţi de testare sau

modalităţi de a afla mai multe despre importanţa practică a efectului luminii fluctuante pentru aplicaţii militare.

Multe indicii conduc la concluzia că, în timpul Războiului Rece, ruşii au testat şi în domeniul militar aparate emiţătoare de lumină fluctuantă şi bliţuri de mare capacitate. C. Dodge relata despre nişte bliţuri neobişnuite emise la vremea aceea de către ruşi de pe vasele de război şi de pe avioanele cu mare autonomie de zbor de tipul „Urs", „Bursuc" şi „Bizon". Acestea erau observate mai des în legătură cu operaţiuni de recunoaştere ale Aviaţiei militare, respectiv ale Marinei americane, şi duceau, în funcţie de culoare şi intensitate, la dezorientarea sau chiar la orbirea temporară a personalului militar vizat. Astfel, pilotul unui avion de vînătoare american de tipul F–102 declara că, la sfîrşitul lui 1968, în timpul unui zbor de noapte, a fost orbit de o rază de lumină strălucitoare emisă, o dată cu nişte impulsuri luminoase roşietice (1,5 bliţuri pe secundă), de un avion rusesc de tip „Urs".

La incidente asemănătoare, în cursul cărora ruşii s–au folosit de emiţătoare manuale de lumină fluctuantă, se spune că s–ar fi ajuns, în anii şaptezeci, deasupra Mării Mediterane. Ca măsură de protecţie împotriva efectelor luminii fluctuante, experţii americani în probleme de apărare au recomandat ochelari prevăzuţi cu filtre speciale.

Modificări comportamentale se pot obţine şi cu ajutorul momelilor chimice (feromoni) de categoria celor folosite de mult, în special pentru combaterea insectelor dăunătoare. Posibilitatea de a le utiliza în domeniul militar, unde, ca *mind bender* (mijloc de încovoiere a conştiinţei), trebuie să contribuie la slăbirea combativităţii, prin influenţarea comportamentului psihic şi fizic al trupei, rezultă dintr–un articol publicat de M.G.J. Beets cu ocazia unui simpozion ţinut la Londra în septembrie 1969, pe tema simţurilor mirosului şi gustului la vertebrate. În lucrarea sa, Beets zăboveşte asupra dezvoltării de noi substanţe generatoare de mirosuri, substanţe care pot fi produse sintetic fără cheltuieli mari şi care pot înlocui steroizii naturali, extrem de complecşi şi care degajă un miros puternic.

Medicii şi farmacologii ştiu că secreţiile glandelor endocrine influenţează durabil metabolismul şi că aceasta poate duce la o

modificare a funcţiilor corporale. Dacă feromonii s–ar lăsa îndiguiţi, prin glandele endocrine şi prin creier, în fluxul sangvin, atunci celor „infectaţi" în acest mod li s–ar putea provoca senzaţii de oboseală, foame şi sete, respectiv stare de veghe şi de activitate, fără ca ei să–şi dea seama de situaţia lor de „marionete". Autorul documentaţiei DIA *ST–CS–01–169–72*, care cîndva avea caracter secret, nu exclude posibilitatea ca, după rezolvarea unor probleme aplicative tehnice, feromonii sintetici ai lui Beets să se dovedească o armă periculoasă. Cu ajutorul lor ar putea fi determinate, probabil, insectele sîcîitoare sau periculoase să se adune în locuri precise – de exemplu, în tabere militare –, sau ar putea fi accentuat comportamentul agresiv al unor animale. Cercetătorii ruşi ar fi descoperit că anumite soluţii de lisină şi alanină (aminoacizi ce se găsesc în albumine) se pretează la atragerea ţînţarilor *Aedes*.

Tacticile pe bază de lumină fluctuantă şi feromoni au o rază de acţiune limitată. Din această cauză, ele prezintă dezavantajul că îl obligă pe utilizator să opereze în imediata apropiere a adversarului. Marile unităţi de luptă, staţionare sau mobile, ar avea nevoie, pentru dezactivarea lor temporară, de tehnici de infiltrare moderne, cu rază mare de acţiune.

Cîmpurile electromagnetice sau gravitaţionale, mai cu seamă frecvenţele modulate cu semnale psihotronice („ferestrele magice"), ar putea fi utilizate, foarte curînd, la influenţarea unui adversar potenţial. Între undele gravitaţionale obişnuite şi fiinţele vii există, după cum se ştie, o corelaţie permanentă, de cele mai multe ori pozitivă. Dar radiaţia gravitaţională puternică, aplicată corespunzător – lucru pe deplin realizabil –, acţionează, probabil, în mod distructiv asupra conştiinţei fiinţelor superior organizate, derutînd–o sau chiar răvăşind–o complet.

Distrugerea trupului nostru fizic într–un măcel atomic nu ar fi nimic în comparaţie cu nimicirea totală sau parţială, provocată gravitaţional, a conştiinţei noastre, căci aceasta ar echivala cu o moarte în dublu sens.

Dintre undele electromagnetice periculoase datorită efectelor lor psihice şi fizice, radiaţia de microunde pulsatorie (300 megahertzi – 300 gigahertzi) s–ar putea dovedi deosebit de eficace în manipularea oamenilor. Din unele studii ale serviciilor de contra-

informaţii, reiese că ruşii şi americanii lucrau, cel puţin în trecut, cu mare înfrigurare la asemenea proiecte. Nu este deloc greu de imaginat că, la anumite randamente, frecvenţe şi valori ale pulsului, conexiunile din creier pot suferi influenţe de durată.

Dar şi frecvenţele extrem de joase – din gamele de lungimi de undă VLF şi ELF – se pretează, datorită efectului lor psihoactiv, la influenţarea conştiinţei umane. După cum ştim deja, savantul rus dr. Ippolit Kogan a identificat undele purtătoare ELF (1–100 hertzi), modulate cu „gînduri" (modele de conştiinţă), drept cauza transmiterii semnalelor telepatice şi a altor semnale Psi. Că americanii aveau o viziune asemănătoare şi că admiteau posibilitatea mutaţiilor de personalitate prin emisii ELF modificate reiese din nişte experienţe efectuate cu ani în urmă, în legătură cu proiectul de comunicaţii submarine „Sanguine" („Sînge fierbinte") al Marinei Statelor Unite – proiect rebotezat ulterior SEAFARER („Matelot"; vezi „Explicarea unor termeni").

Deşi, la vremea respectivă, unele oficialităţi au negat că ar fi fost întreprinse aceste experimente Psi suplimentare, corespondentul ziarului *Washington Post*, J.L. Wilhelm, a informat că Laboratorul Central de Electronică al Marinei, din San Diego, California, a participat, totuşi, la unele teste speciale, sub conducerea unui as al bionicii.

Proiectul de comunicaţii SEAFARER a fost menţionat oficial, pentru prima oară, în 1986. La acea dată, Marina Statelor Unite intenţiona să construiască o imensă staţie de transmisiuni în Wisconsinul de Nord, pregătită în orice moment să intre în acţiune, aptă să asigure legătura radio directă între preşedinte şi submarinele atomice americane care operează în toată lumea. Pe o suprafaţă de aproape zece mii de kilometri pătraţi urma să fie îngropată, la o adîncime între unu şi doi metri, o gigantică antenă radio, care să reflecte circa 30 de milioane de waţi în domeniul ELF.

Din cauza reacţiilor vehemente ale organizaţiilor ecologiste de acolo, Marina s–a gîndit să mute în Texas instalaţia plănuită. Neputînd să înfrîngă nici rezistenţa îndîrjită a texanilor, ea a încercat, în cele din urmă, să se stabilească în Michigan. Diverse iniţiative cetăţeneşti au făcut să eşueze şi acest proiect, astfel că abia în anul 1971 comandamentul Marinei şi–a putut construi, pe

malul lacului Cham din Wisconsinul de Nord, o mică instalaţie ELF, cu care voia să demareze cercetări fundamentale.

Antena experimentală, lungă de cîte 50 kilometri pe direcţiile est–vest şi nord–sud, este încastrată în formaţiunile stîncoase izolante ale scutului laurentin (canadian). Cu ajutorul ei, la o putere mai mică de 1 watt, au putut fi transmise ordine către submarinele aflate sub banchizele Oceanului Îngheţat de Nord. Secretul în jurul acestui proiect nu a putut fi păstrat, datorită vastelor lucrări de terasament pe care le–a necesitat.

După ce s–a făcut dovada că liniile electrice obişnuite — gardurile electrice, liniile telefonice şi liniile de transport al energiei electrice etc. — induc tensiuni mari în antenele ELF paralele, ceea ce provoacă o contaminare electrică a zonelor respective, ecologiştii locali au protestat din nou împotriva acestui program de experienţe. Afirmaţia unor savanţi, şi anume că smogul electric ar avea o influenţă durabilă asupra ritmului biologic, corespundea întocmai adevărului. Unele cercetări efectuate atunci au dus la constatarea că, dacă survolează în mod repetat antenele ELF activate, gîştele şi raţele sălbatice, ca şi pescăruşii tineri, îşi pierd temporar simţul de orientare. Despre cîini se ştie că, sub influenţa smogului ELF, li se ridică în mod vizibil tensiunea arterială. La insecte se poate ajunge, în asemenea situaţii, chiar la mutaţii genetice.

În cele din urmă, cînd s–a constatat o pondere anormal de ridicată a serului triglicerid, tipic pentru apoplexii şi probleme coronariene, la tehnicienii Marinei expuşi un timp mai îndelungat unor doze slabe de radiaţie ELF la instalaţia experimentală, proiectul SEAFARER a fost sistat.

În *Newsletter* nr. 4/1978, publicată de Asociaţia pentru o Psihologie Umanistă, Robert C. Beck descria amănunţit efectele cîmpurilor ELF create artificial: „Cîmpurile ELF de 6,67, respectiv 6,26 hertzi şi mai jos, pot provoca buimăceală, teamă, depresii, încordări, greţuri, timpi de reacţie mai lungi, fenomene de desincronizare în electroencefalogramă şi alte tulburări vegetative. Dimpotrivă, vibraţiile de 7,83, 8,0 şi 9,0 hertzi au ca efect înlăturarea stărilor de teamă şi de încordare; ele provoacă o senzaţie oarecum asemănătoare unor stări meditative.“ Drept care, Beck atribuie frecvenţelor ELF o funcţie de purtător pentru per-

cepţiile extrasenzoriale, radiestezie, efectele psihotronice şi fenomenele paranormale înrudite.

La sfîrşitul anilor şaptezeci, experţii occidentali în comunicaţii au observat, cu îngrijorare crescîndă, o intensă activitate a ruşilor în domeniul frecvenţelor ELF de 5 pînă la 15 hertzi, adică în partea psihoactivă, declanşatoare de efecte nucleare neuronale, a spectrului electromagnetic. Aceste unde de extrem de joasă frecvenţă sînt modulate pe unde purtătoare de înaltă frecvenţă, din intervalul de la 5 la 30 megahertzi (unde scurte), radiate cu o putere de peste 40 de megawaţi. Dacă la transmiterea de modele de unde ELF modulate psihotronic se folosesc frecvenţe purtătoare din intervalul megahertzilor, atunci aceste semnale active psihic pot fi lansate printr–un fel de efect de focalizare (sincronizare). Bearden numeşte semnale „cioc–cioc“ aceste frecvenţe complexe, evident din cauza acţiunii dizolvante pe care o au asupra psihicului. Se pare că ele ar fi cam de douăzeci şi cinci–treizeci de ori mai puternice decît cîmpul magnetic terestru, care oscilează între 7,0 şi 7,5 hertzi.

Prin oscilaţiile cîmpului magnetic terestru la 7,5 hertzi, de exemplu, undele cerebrale ale omului, ale mamiferelor în general, trec lin în stare de oscilare. Semnalele „cioc–cioc“ puternice, care transmit frecvenţe ELF mai joase sau mai înalte (10 hertzi, de exemplu), pot, dimpotrivă, să se aglomereze sau să se interfereze parţial cu ritmurile slabe de cîmp magnetic care devin active în mod normal în creierul uman. Altfel spus: undele cerebrale ale persoanelor bombardate cu puternice emisiuni ELF se aliniază frecvenţei „cioc–cioc“ induse artificial; ele sînt preluate parţial de către aceasta.

Prin simplul adaos al tiparelor modulate dorite, pot fi pompate semnale informaţionale direct în complexul conştiinţă–creier, provocînd astfel, în cercuri largi ale populaţiei, reacţiile menţionate mai înainte.

Spre deosebire de procedeele de modulare pe bază de frecvenţă folosite în tehnica radio, la adaosul de modele psihotronice fiecare foton al undei purtătoare electromagnetice este modulat corespunzător. Astfel, fiecare foton — rezultat, după cum se ştie, al produsului „energie x timp“ — poartă în componenţa sa temporală întreaga informaţie psihotronică.

De altfel, semnalele psihotronice pot fi răspîndite nu numai cu ajutorul unor antene ELF speciale, ci şi alimentate în orice purtător – televiziune, radio, telefon, radio prin satelit, linii electrice –, fie direct, fie prin aportul de energie al acestora.

Semnalele video modulate psihotronic, transmise de staţiile de televiziune sau de sateliţii TV, sînt transformate la receptor în fotoni (particule luminoase vizibile). Semnalele psihotronice antrenate în componenta temporală a acestor fotoni ating ochiul privitorului, în cele din urmă, şi, în stratul intermediar al retinei acestuia, sînt separate de purtătorul lor electromagnetic. Astfel, impulsurile psihotronice slabe ajung pe neobservate în sistemul nervos central, unde, după cîtva timp, în funcţie de constituţia corporală, declanşează diferite reacţii psihico-fizice. Dacă infiltraţia ELF are loc discret, adică în intervale de timp mai lungi, pericolul descoperirii ei este extrem de redus.

Prin frecvenţele purtătoare modulate cu informaţii psihotronice, nu numai că pot fi „condiţionate" mari părţi ale populaţiei unei ţări, ci, după părerea unor savanţi americani, pot fi reduse la tăcere şi instalaţii militare acţionate electronic, lucru care se realizează prin „strangularea" activităţii electronilor.

O interpretare exactă a emisiunilor ELF interceptate în Statele Unite a arătat că, în fosta Uniune Sovietică, s-a experimentat cu frecvenţe purtătoare electromagnetice modulate psihotronic. Încă înainte de 1978, R. Beck a descoperit, în domeniul ELF observat de el, „grupuri ciudate" (modele de unde), în mod evident de origine artificială. Bănuiala lui că era vorba de emisiuni ale unor staţii sovietice de mare capacitate a fost confirmată mai tîrziu de cîteva centre de supraveghere radio ale Apărării daneze. Acestea au indicat o putere de 40 megawaţi a emiţătorului, iar Riga şi Gomel drept amplasamente. În primul moment, s-a presupus că sovieticii probau un fel de radar supraorizont, ceea ce avea să se dovedească, în curînd, a fi o eroare.

Se spune că în oraşele Eugene, Portland şi Bend, de pe coasta de vest a Americii, din Oregon, ca şi în localităţile canadiene Timmins şi Kirkland Lake, din Ontario, semnale ELF puternice ar fi generat atunci zgomote de reţea distrugătoare de nervi. S-au semnalat neobişnuit de multe îmbolnăviri ale urechilor şi gîtului, dureri de cap, insomnii, înroşiri ale pielii, probleme emoţionale.

Dr. Andrew Michrowski, de la „Asociaţia Planetară pentru o Energie Curată", din Canada, considera că descoperise cauza: „Acesta (atacul ELF) foloseşte în mod clar unor scopuri militare şi-şi propune să diminueze capacitatea de a gîndi şi voinţa de a se apăra a populaţiei."

Ministerul canadian al Transporturilor, însărcinat cu supravegherea radio, a identificat drept cauză a tulburărilor armonicele unei frecvenţe fundamentale de 6,67 hertzi. Această frecvenţă se situează, însă, exact în domeniul undelor ELF negative specificat de Beck. La vremea respectivă, se şoptea că guvernul canadian ar fi protestat pe lîngă sovietici împotriva irigării permanente cu unde de extrem de joasă frecvenţă.

Beck este de părere că nu există, deocamdată, o posibilitate de apărare eficace contra unor emisii ELF bine ţintite. Ecranele din tablă de oţel stratificat, respectiv din aliaje de magneziu cu conţinut de nichel, s-au dovedit a fi complet neputincioase. Poate că, în cazuri de intens bombardament ELF, se va reuşi să se realizeze o protecţie a populaţiei prin măsuri de desensibilizare, prin psihomedicamente, sau chiar prin oscilatoare electromagnetice portabile, apte să blocheze semnalele.

UNDE DE DINCOLO DE SPAŢIU ŞI TIMP

Nikola Tesla, fizician şi inginer electrotehnist originar din Similjan (Croaţia), emigrat în Statele Unite în 1884 – toată viaţa lui un excentric ale cărui temerare concepţii şi extravaganţe tehnice i-au atras faima de geniu multilateral –, a lăsat posterităţii o mulţime de invenţii interesante care nici pînă astăzi nu au fost valorificate în totalitatea lor. Tesla a descoperit principiul trifazat folosit în electrotehnică, dar şi un transformator pentru obţinerea unor tensiuni de curent alternativ foarte înalte (curenţi Tesla), ca şi un motor de inducţie acţionat în circuit trifazat.

Cu sistemul lui de curent alternativ, a furnizat, în anul 1893, toată energia electrică pentru iluminatul Expoziţiei Universale de la Chicago. A demonstrat acolo caracterul inofensiv al curentului alternativ, făcînd să i se scurgă prin piele o tensiune de un milion de volţi, fără să se aleagă cu vreo vătămare. După numai doi ani, cu o instalaţie de curent alternativ pusă la punct de el, uriaşa forţă hidro a cascadei Niagara se transforma în energie electrică.

Părea că nimic nu poate frîna geniul creator al lui Tesla sau descuraja pasiunea lui de experimentator şi inventator. Între 1897 şi 1905 a lucrat la procedeul transmiterii fără fir a energiei, reuşind, în cele din urmă, ca, de la Colorado Springs, Colorado, din 200 de lămpi cu luminiscenţă, instalate pe o distanţă de 42 de kilometri, să transmită curentul electric fără fir, folosind pămîntul drept conductor de fază.

La expoziţia anuală de electrotehnică de la Madison Square Garden din New York, în 1898, Tesla a făcut prima demonstraţie de teleghidare prin radio a unor modele de nave. În acelaşi an, s-a ocupat cu proiectarea unor torpile ghidate prin radio, o invenţie care i-a fost chiar patentată.

Încă de la începutul secolului, Tesla scria despre posibilitatea de a repera nave foarte îndepărtate cu ajutorul undelor electromagnetice – principiul radarului –, despre teleghidarea obiectelor zburătoare, aplicată astăzi, printre altele, la rachete şi sateliţi, ca şi despre utilizarea aşa-numitelor „raze ale morţii" – arme bazate pe principiul laserului, radiaţii şi particule, perfecţionate cu înfrigurare, la ora actuală, de către marile puteri.

Introducînd noţiunea de unde scalare non-electromagnetice, non-hertziene, cvadridimensionale, noţiune care ţine cont de factorul timp, Tesla a întregit teoria cîmpului electromagnetic a lui Maxwell cu o componentă aparent „nefizică", psihotronică. În acest fel, el a creat premisa pentru recunoaşterea unei realităţi fizice în sens lărgit, atotcuprinzătoare, pentru un schimb de paradigme cum nu a mai existat niciodată pînă în prezent şi care începe acum să se răsfrîngă în tehnologii de un fel cu totul nou. Din păcate, această foarte importantă descoperire a sa, cu consecinţe greu de întrezărit chiar şi astăzi, i-a fost fatală. Furnizorii de capital, care îl sprijiniseră la finanţarea unor mari proiecte electrotehnice de avangardă şi care cîştigaseră bine din această afacere, nu au fost capabili să-i stea alături în materializarea genialelor lui idei. Brusc, i s-a refuzat finanţarea şi, după multe intrigi, a fost scos fără nici un scrupul în afara perimetrului economic şi social.

Să ne ocupăm ceva mai amănunţit de undele non-hertziene, fără îndoială atît de importante pentru dezbaterea teoretică a tehnicilor psihotronice, unde care, este adevărat, interacţionează cu cîmpurile magnetice, electromagnetice şi gravitaţionale, dar care se înscriu, ele însele, într-un biocîmp mai înalt.

Undele electromagnetice obişnuite (hertziene) sînt, din punct de vedere matematic, „unde vectoriale". Vectorii reprezintă mărimi caracterizate printr-un sens (săgeată), un punct de aplicare a forţei şi o anumită valoare numerică. La cîmpurile vectoriale (de exemplu, la cîmpurile electromagnetice), mărimile sînt determinate prin asemenea vectori. Spre deosebire de acestea, undele scalare, non-electromagnetice (descoperite de Tesla) reprezintă un tip de unde ale căror însuşiri speciale nu permit o interpretare convenţional-fizică. La undele scalare este vorba de mărimi matematice, care sînt stabilite numai prin valori numerice. Cîmpurile scalare se descriu prin respectivele mărimi scalare. Întrucît conţin o componentă temporală, ele îndeplinesc funcţia de punte de legătură între cîmpurile pur fizice ale conştiinţei şi cele multidimensionale ale ei. Undele scalare, spre deosebire de cele electromagnetice, nu formează fronturi de unde. Ele pot fi comparate mai degrabă cu nişte segmente vibratoare, care „traversează" universul nostru fizic, de-a lungul unei drepte, într-un timp aproape egal cu zero.

Prin intermediul undelor scalare — sînt de părere unii savanţi americani — timpul şi spaţiul pot fi influenţate independent unul de altul, dar şi în combinaţie. La fluxul temporal linear, aceste unde non–electromagnetice se pot mişca fie spaţial, fie doar temporal, dar şi combinat spaţio–temporal. La mişcările spaţio–temporale în spaţiu, undele au un comportament foarte straniu. Ele oscilează între extremele „nemişcare spaţială în condiţii în care timpul se contractă" şi „mişcare spaţială perfectă în condiţii de curgere liniştit–uniformă a timpului". Mai simplu spus: undele rămîn ca o coloană într–un loc, prind apoi treptat viteză spaţială, situaţie în care se mişcă lin prin spaţiu, şi frînează din nou, încremenind iarăşi precum o „coloană în stare de repaus". În tehnica radio, aceste unde poartă denumirea de unde staţionare.

Cu comportamentul lor ciudat, undele scalare violează — sau lărgesc — în multiple feluri legile naturale cunoscute nouă. Ele se pot propaga mai încet sau, întrucît viteza luminii (circa 300 000 de kilometri pe secundă) nu reprezintă o limită pentru ele, chiar mai repede decît lumina. Spre deosebire de ce se întîmplă cu undele electromagnetice obişnuite, energia lor nu scade cu pătratul distanţei lor faţă de emiţător. Nu este exclus ca aceste însuşiri să facă din ele purtători ideali de informaţie pentru comunicarea de moment zero dintre civilizaţii galactice înalt tehnicizate.

Bearden vede în undele scalare ale lui Tesla pure vibraţii ale timpului. Ca atare, în anumite condiţii, ele ar influenţa „viteza de scurgere a timpului", „fluxul temporal" şi cîmpul gravitaţional care îl conţine. În imediata apropiere a unor puternice cîmpuri scalare s–ar ajunge probabil la deformări măsurabile ale timpului — dilatări şi contracţii —, fenomene care, în mod obişnuit, nici nu sînt măcar de natură subiectivă. Asemenea fenomene de temporalitate se regăsesc, nu de puţine ori, în încercările de apropiere ale unor obiecte zburătoare neidentificate, ceea ce sugerează prezenţa unor cîmpuri scalare.

Întrucît componenta timp este comună tuturor biocîmpurilor, este de presupus că undele scalare pot influenţa şi cîmpurile de conştiinţă. Luînd proporţii, undele scalare surmontează chiar scurtcircuitele spaţio–temporale. Formînd unde staţionare, în pămînt sau în ionosferă, ele traversează mari volume de pămînt, respectiv de apă, în timp aproape zero.

O undă electromagnetică (unda vectorială) obişnuită, transversală, care vibrează de–a curmezişul direcţiei de propagare, constă, după E.T. Whittaker, din două unde scalare cuplate, longitudinale, adică din două unde care vibrează în direcţia de propagare. Dacă acestea din urmă se reîntîlnesc, atunci se naşte din nou o undă electromagnetică obişnuită. Prin decuplare de unde vectoriale — descompunerea lor în cîte două unde scalare — şi cuplarea acestor două componente la locul–ţintă, undele electromagnetice pot fi întărite sau slăbite, produse sau nimicite chiar de la mari distanţe, ceea ce, după părerea lui Bearden, s–ar putea realiza cu ajutorul unui „interferometru" special. În mod normal, prin interferometru se înţelege un aparat optic care foloseşte la măsurarea lungimilor sau la compararea vitezei luminii în diferite substanţe. Un „interferometru psihotronic" este, însă, instrumentul cu care o undă electromagnetică obişnuită se poate descompune în două unde scalare cu viteze de mişcare diferite, care, după ce s–au propagat în direcţii diferite şi şi–au arătat efectele de transmisiune, se recombină într–o undă electromagnetică.

La o densitate corespunzătoare a puterii, se spune că, după principiul undelor scalare, poate fi transmis, chiar şi la distanţe mari, un important potenţial energetic de nimicire. Astfel, cu ajutorul unor interferometre psihotronice alimentate cu energia liberă a hiperspaţiului, s–ar putea face „să staţioneze" în spaţiul aerian din apropierea pămîntului „mingi de foc" dirijabile, o armă energetică teledirijată aptă să nimicească sau, la o putere diminuată, printr–un impuls electromagnetic, să scoată din luptă simultan sute de avioane, rachete intercontinentale şi proiectile, dar şi ţinte de pe pămînt, precum nave şi submarine. Fostul ofiţer de contrainformaţii, tactician şi specialist în sisteme de apărare antiaeriană, Thomas Bearden, spune că astăzi asemenea mingi de foc — arme pe bază de unde scalare — sînt deja omologate şi gata de întrebuinţare. În anii 1979 şi 1980, sateliţi de spionaj VELA ai Armatei americane au înregistrat, de–a lungul coastei de sud–vest a Africii, numeroase străfulgerări misterioase. Una dintre aceste străfulgerări se situa numai în intervalul infraroşu al spectrului electromagnetic. Emisiile în infraroşu sînt, însă, netipice pentru explozii (experimentale) nucleare, superfulgere, ploaie de meteoriţi şi meteori. Ciudat, cîţiva oameni de ştiinţă de la Observato-

rul Ionosferic din Arecibo, Puerto Rico, au măsurat perturbări gravitaționale în momentul străfulgerării în infraroșu, pe care le–au pus în legătură cu activități ale undelor scalare, deoarece undele gravitaționale se mişcau în direcția fulgerelor percepute.

VINDECARE ŞI MOARTE DE LA DISTANȚĂ

„Omul care descoperă că un duşman arată spre el cu un os oferă o imagine a nenorocirii. Stă îngrozit, cu ochii pironiți asupra duşmanului şi-şi ridică mîinile pentru a respinge medium-ul care, după părerea sa, îi năvăleşte în trup. Obrajii îi pălesc, ochii i se fac ca de sticlă, fața i se schimonoseşte într–o grimasă teribilă... Încearcă să țipe, dar, de obicei, țipătul i se opreşte în gît. Are spumă la gură, corpul începe să-i tremure şi muşchii îi tresar — este absolut în afara oricărui autocontrol. Se clatină spre spate, se prăbuşeşte la pămînt şi, după o clipă, pare să fi leşinat. Curînd după aceea, se zvîrcoleşte ca în luptă cu moartea, îşi acoperă fața cu mîinile şi începe să geamă. Apoi se linişteşte cu totul şi se tîrăşte în coliba lui. Din acest moment începe să bolească, refuză să mai mănînce, nu mai participă la activitatea tribului. Dacă nu este ajutat de un *nangarri* – adică vraci – să scape de farmece, în scurt timp moare. Dacă vraciul vine la timp, atunci ar putea fi salvat."

Despre acțiuni magice ca acestea – încercarea de a omorî pe cineva de la distanță, fără arme materiale – relatează (în *Voo-doo Death*, Moartea Voo-doo), antropologul american dr. Walter B. Cannon care, printre altele, a studiat tehnicile voo–doo ale triburilor primitive de aborigeni din Australia. Există, însă, şi cazuri în care chiar şi persoane instruite, care nu cred în efectul descîntecelor de magie neagră şi în „transmiterea" de dorințe distructive, cad „victime" unor practici rituale. Dacă are loc aşa ceva, atunci cu greu se poate vorbi de factori activi psihosomatici.

Schimbare de decor – un alt loc, o altă situație. Marcia F., o braziliancă de douăzeci şi opt de ani, de profesie psiholog, găseşte, în mai 1973, în timpul unei plimbări pe plaja de la Santos, o statuetă cam de 15 centimetri înălțime, confecționată din gips. Mătuşa ei, care o însoțeşte, recunoaşte în această statuetă o copie a lui Iemanjî, zeița mării adorată de adepții sectei Umbanda. Deşi nisipul şi valurile deterioraseră figura şi şterseseră cea mai mare parte a vopselei, Marcia se decide să ia originalul obiect cu ea acasă. Avertismentelor mătuşii ei cum că ar putea fi vorba de un obiect de cult al practicanților magiei negre, care va aduce numai

necazuri, tînăra femeie, crescută în credinţa catolică, nu le dă nici o atenţie. Reîntoarsă acasă, ea aşează delicata statuetă pe pervazul şemineului.

În lunile următoare, Marcia pare a fi urmărită de necazuri. Este confruntată cu o serie de întîmplări neplăcute din cauza cărora, uneori, este cît pe-aci să moară. Frecvenţa acestora nu se poate să n-o pună pe gînduri. După ce a mîncat cu plăcere o tabletă mică de ciocolată, se trezeşte netam-nesam cu simptome de intoxicare. Un caz extrem de neobişnuit de intoxicare alimentară. Pe urmă, pierde din greutate văzînd cu ochii. Pielea începe să-i bată în verde-gălbui. Se socoteşte ajunsă la capătul puterilor. Îi slăbeşte treptat şi memoria. Cu greu se mai poate concentra asupra lucrului şi mediului ei. Apoi, cînd începe să scuipe şi sînge, se duce la o clinică pentru a-şi face o radiografie. Medicul constată nişte umbre suspecte pe plămînul drept. Un test Mantoux pune capăt incertitudinilor: suferă de TBC. Cinci săptămîni mai tîrziu, la un alt consult, se constată că, inexplicabil, TBC-ul Marciei s-a vindecat complet, proces care, de regulă, durează peste un an. Minune? Act de vindecare spontană?

Îndată după ce s-a însănătoşit, nişte forţe necunoscute par să o ameninţe cu suprimarea fizică. Oala ei de fierbere sub presiune explodează fără nici un motiv sesizabil, iar ea se alege cu arsuri de gradul doi pe faţă, pe gît şi pe ambele braţe. La scurt timp după aceea, îi explodează soba cu petrol; nu a lipsit decît foarte puţin ca să moară în flăcări. Dar nici acum Marcia nu vede nici o legătură între seria de accidente şi banala statuetă. Cum ar putea un obiect mort să se joace cu destinul celei care l-a găsit şi l-a luat cu ea acasă, declanşînd un lanţ de întîmplări neplăcute? Marcia nu vrea să admită toate acestea. Şi totuşi...

De-abia cînd o voce interioară a tot împins-o la sinucidere, cînd în timpul nopţii a avut senzaţia că o fiinţă imaterială se apropie ameninţător de ea, a renunţat să se mai opună explicaţiilor iraţionale pentru cele trăite de ea. De disperare, în cele din urmă s-a confesat unui medium Umbanda, de la care a aflat că o apasă un blestem pentru că şi-a însuşit pe nedrept un obiect închinat lui Iemanjî, zeiţa mării. Pentru a scăpa de blestemul care nu-i dă pace, trebuie să ducă neîntîrziat figura „impregnată" de vraja magiei negre la locul unde a găsit-o şi s-o reîngroape acolo.

Marcia descoperă deodată că părţile trupului ei afectate de diverse boli şi accidente erau identice cu locurile de pe statueta lui Iemanjî care încă mai prezentau urme de vopsea. Întîmplare sau potrivire simpatetică? După ce s-a conformat sfatului dat de medium şi a dus statueta înapoi pe plaja din Santos, s-a terminat cu şirul de ghinioane, viaţa ei a intrat în normal.

Această formă de vrajă emanată de figurine, practicată azi, cel mai adesea pe ascuns, de către grupuri şi secte spiritualiste din Brazilia, din diferite zone ale Americii Centrale şi ale Africii Negre, ca şi din Haiti şi Filipine, este îndreptată, în primul rînd, împotriva oricui îşi însuşeşte, cu sau fără ştiinţă, un obiect de cult. Demersul de magie neagră — impregnarea unui obiect dedicat unei zeităţi cu modele de informaţie bioplasmatic-psihotronică negativă — ar fi, deci, o măsură defensivă menită, printre altele, să împiedice schimbarea destinaţiei unui obiect de cult, profanarea lui. Pedepsirea răufăcătorului — nenorocirea lui personală — trebuie să-i descurajeze pe alţii de a mai atenta şi ei la obiectele de magie neagră.

Cu o altă formă de magie bazată pe figurine, formă utilizată mult mai frecvent, unii practicanţi ai magiei negre şi unii şamani iresponsabili încearcă în mod expres şi absolut premeditat să facă rău anumitor persoane, să le „trimită" şi la mari distanţe boală şi moarte. În acest scop, mai întîi îi sustrag victimei un obiect personal, probabil îmbibat cu emanaţiile şi secreţiile acesteia. Dacă nu poate face rost de aşa ceva, vrăjitorul se concentrează asupra persoanei ce urmează a fi influenţată, pentru a-şi face o imagine despre ea — o ficţiune — cu care să impregneze te miri ce mic obiect disponibil. Obiectul încărcat cu componenta bioplasmatică-psihotronică a celui vizat este frămîntat apoi în ceară topită, din ea rezultînd, în cele din urmă, o mică figurină ce serveşte acţiunilor de magie neagră. Prin faptul că, în cursul unui act de abstragere sau potrivire, figura simbolică este înţepată în anumite puncte (de exemplu, în regiunea inimii sau a creierului) cu ace sau ceva asemănător, tot aşa — se zice — şi trupul fizic al persoanei-ţintă va fi şi el rănit în locurile corespunzătoare. La fel, un adversar potenţial va fi făcut inapt pentru luptă sau chiar omorît.

William Seabrook (1886-1945), ziarist şi explorator american, care a petrecut mulţi ani cu tribul vest-african Malinke, rela-

tează despre un vînător belgian care atîta şi-a terorizat slugile, încît băştinaşii s-au hotărît să-şi facă ei singuri dreptate şi i-au cerut unui şaman iniţiat în practici de magie neagră să-l omoare pe cale simpatetică. Acesta a folosit ca obiect simbolic cadavrul unui om pe care ajutoarele lui i l-au adus dintr-un sat vecin. Seabrook îşi aminteşte: „Au îmbrăcat cadavrul într-o cămaşă de-a belgianului, i-au pus în păr cîteva fire din părul lor, i-au lipit pe degetele de la mîini bucăţele din unghiile lor şi, în sfîrşit, l-au botezat cu numele belgianului. Apoi, cîntînd şi bătînd toba, s-au aşezat în jurul acestui obiect impregnat de 'vraja lor simpatetică' şi şi-au concentrat ura aprigă asupra albului aflat la cîteva mile depărtare. Cîţiva dintre angajaţii săi, care simulau devotamentul, au avut grijă ca belgianul să afle ce i se pregăteşte, astfel încît acesta din urmă a fost ţinut la curent pînă a murit."

Tradiţia vrăjii simpatetice sau simbolice îşi mai are şi astăzi adepţi în zonele rurale ale Europei — cu precădere în Anglia şi Italia. Se înţelege că figurile simbolice modelate din lut, păpuşile cu aer macabru alcătuite din fire de păr şi petice de îmbrăcăminte ale persoanei ce urmează a fi pedepsite, nu au nici cea mai mică semnificaţie cultică la latitudinile noastre. Acestea ar putea fi luate uşor de către neştiutori drept mascote rustice, paiaţe meşterite artizanal sau plăsmuiri asemănătoare. Cu aerul lor caraghios, acestea sînt de natură mai degrabă să stîrnească rîsul decît să inspire teamă.

Vraja pe bază de imagine ce se mai foloseşte şi astăzi în unele regiuni ale lumii se întemeiază pe un principiu asemănător cu acela al vrăjii mortale obţinute cu ajutorul figurilor şi păpuşilor. Discuţia despre această vrajă îşi are originea în presupunerea că, la fotografiere, materialul negativ şi copiile cîmpului bioplasmatic-psihotronic al celui fotografiat se impregnează cvasi-holografic şi, deci, se pretează pentru manipulări simpatetice. Această ipoteză este fundamentul tuturor tehnicilor de transmisie psihotronică. Despre ea va fi vorba în cele ce urmează.

Destule argumente pledează pentru eficacitatea principiului transmisiei psihotronice, principiu care derivă, teoretic, din magia simpatică — din vraja pe bază de concordanţă. Dr. Atkinson-Scarter povesteşte despre un om care a rămas fără nas dintr-o luptă. Un chirurg solicitat să intervină a încercat să-l ajute, ceea ce,

însă, a generat unele dificultăţi, pentru că mutilatul refuza să i se taie din propriul braţ bucata necesară pentru completarea organului lipsă. Drept urmare, a trebuit căutat un altul care, contra unei despăgubiri adecvate, a furnizat din braţul său materialul de înlocuire necesar. Un an mai tîrziu, nasul reconstituit cu succes s-a răcit brusc şi, după cîteva zile, a putrezit şi a căzut. Cînd s-a analizat problema, s-a constatat că nasul începuse să se răcească din clipa în care a murit donatorul bucăţii de înlocuire.

Puţini ştiu că principiul transmisiei simpatetico-psihotronice este la fel de valabil pentru procese de vindecare paranormală — vindecare şi chirurgie metafizice — şi pentru activităţi ţinînd de magia neagră. Numeroasele vindecări paranormale certificate de chiar medicii specialişti fac posibilă constatarea că şi aici există un factor activ supraordonat, determinat de legi metafizice.

Actorilor de pe scena vindecărilor metafizice li se reproşează adesea că succesele lor se întemeiază exclusiv pe imaginaţia pacienţilor, deci pe autosugestie — o afirmaţie generalizată în mod uşuratic, care poate fi infirmată fără dificultate. Că autosugestia trebuie exclusă cu desăvîrşire, cel puţin la un număr important de asemenea vindecări neortodoxe, o dovedesc vindecările spirituale (paranormale) la animale, precum şi vindecările realizate de la distanţă şi fără ştirea pacientului.

Dr. Hans Naegeli-Osjord, medic din Zürich, ale cărui studii ştiinţifice în domeniul vindecării spirituale i-au adus recunoaştere internaţională, relatează un caz de vindecare spontană la animale, care se spune că s-ar fi petrecut cu ani în urmă în Brazilia: „Doctoriţa (o nemţoaică) a fost chemată la o naştere. Pe drum, calul i s-a prăbuşit şi s-a rănit atît de tare, încît oasele unui picior, dislocate, i-au străpuns pielea. Exact în clipa cînd voia să-i dea animalului lovitura de graţie, femeia s-a văzut oprită de la acest gest de o indiancă apărută pe neaşteptate, care i-a spus că voia s-o ajute, din moment ce pornise la drum ca să facă o treabă bună (vizionarism?). Cu descîntece şi formule vrăjitoreşti, s-a apropiat de cal, i-a bandajat locul cu fractura cu un fel de liană, l-a atins uşor cu palma şi l-a îndemnat să se ridice. Animalul s-a ridicat imediat şi a dus-o cu bine pe doctoriţă să asiste naşterea anunţată. Cînd a fost îndepărtată liana, s-a văzut că piciorul nu mai avea nici o cicatrice, iar extremităţile oaselor erau din nou con-

crescute. Numai firele de păr care se aflaseră sub bandaj rămăseseră decolorate."

Profesorul M. Danzelt, care s-a ocupat intens cu obiceiurile magice ale popoarelor primitive, a identificat, în acțiunile ritual-simpatetice ale acestora, o concepție despre realitate, pe care noi o respingem pentru că „programarea" noastră de factură unilateral-materialistă ne face incapabili să o reparcurgem intelectual. Referindu-se la conștiința realității — conștiința mărginită, proprie nouă — spunea: „Dacă abordăm acțiunile magice, să zicem vrăjitoriile omului primitiv, ca pe niște manifestări pline de sens, atunci de aceasta se leagă o concluzie importantă. Noi nu sîntem în stare să încorporăm judicios în viața noastră acțiunile magice, în viața noastră n-ar exista nici un înțeles pe care să-l legăm de acestea... Deci, dacă vedem în acțiunile magice niște semne de superioritate, atunci 'realitatea', cu care aceste acțiuni se află în consonanță, ar trebui să fie 'alta'. Sau, altfel spus: conștiinței primitivului realitatea i se prezintă într-o formă diferită de cea în care li se prezintă exponenților civilizației noastre."

Legea a patra a logicii, derivată din fizica nouă, transcendentală (vezi capitolul *Logica lui „da-nu"*) — posibilitatea dublei interpretări a legilor fizice — face ca înțelegerea naturii de către omul așa-zis „primitiv", înțelegere deschisă realității, să nu fie chiar atît de irațională. Omul a descoperit, încă din timpuri imemoriale, că formele gîndirii și gîndurile (cu alte cuvinte conștiința ca dispozitiv funcțional) pot influența nu doar conținuturile mentale ale altora, ci și lucruri materiale, neînsuflețite.

S-a văzut, la ritualurile vrăjitorești, că o acționare specială asupra unor sisteme străine — intrarea în rezonanță psihică, așadar, cu vibrațiile altuia — este posibilă numai prin modele imaginative stabile și foarte clare ale obiectului-țintă. S-a căutat să se obțină asemenea modele prin permanente exerciții de concentrare, de exemplu la vraja legată de vînătoare. În cursul mileniilor, omul a descoperit anumite mijloace de natură să-l ajute la stabilizarea conștiinței — suprafețe de apă lucii, pietre și cristale strălucitoare —, a perfecționat pendule și baghete magice etc., instrumente psihotronice simple, utilizate în special pentru a repera izvoare subterane și filoane de minereu, pentru a descoperi zăcăminte de petrol și pentru a diagnostica boli.

La începutul secolului, dr. Albert Abrams (1863–1924), medic originar din Germania — fost profesor de patologie la Facultatea de Medicină a Universității Stanford, din California — a pus pentru prima dată problema de a tehniciza acțiuni simpatetice, de a le face, în virtutea principiului de emisie-recepție radio, transmisibile chiar și la distanță.

Cutia oscilatorie a lui Abrams, reflexonul, energometrul și biometrul — instrumente psihotronice cu utilizări mai ales diagnostico-terapeutice — i-au inspirat pe alți inventatori să perfecționeze asemenea aparaturi neortodoxe, cunoscute mai tîrziu sub denumirea generică de aparate „radionice", sau „psionice".

Radionica — un domeniu special al radiesteziei — se ocupă cu procesul de creare a unor stări de echilibru energetic în modelele organizaționale pe care le avansează natura. La aparatele de terapie psihotronice puse la punct de Abrams și de urmașii săi, acest lucru se produce printr-un fel de dispozitiv de nivelare. Acestea emit semnale de corectare, care fie modifică radical substanța organică bolnavă, fie o distrug complet. Mecanismul lor de funcționare seamănă cu acela al unui radioreceptor. Și aici, la alegerea stației, circuitul oscilant al receptorului se acordă pe frecvența emițătorului care trebuie receptat. La tratamentul terapeutic al bolilor efectuat cu aparate radionice, în principiu se procedează astfel: moleculele și celulele degenerate ale organelor bolnave sînt aduse în rezonanță cu modelele de frecvență bioplasmatic-psihotronice, pentru a iniția procesul de vindecare.

Dacă există probe de sînge sau de țesut ale pacientului, aparatele radionice pot fi folosite la stabilirea de diagnostice exacte chiar și în absența acestuia. După principiul simpatetic, pacientul și proba dispun de aceeași frecvență oscilatorie virtuală (neelectrică), adică și la distanțe atît de mari cei doi factori se află permanent în legătură directă. Prin hiperspațiu, ei se „scurtcircuitează" reciproc.

Referindu-se la principiul Cyborg, menționat în mai multe rînduri, Abrams declară că, folosind numai o picătură de sînge, a stabilit, cu reflexofonul său, diagnostice ireproșabile. Deosebit de spectaculos apare experimentul său de telediagnoză din 12 octombrie 1915, la care a luat parte și profesorul J.T. Fisher, de la Universitatea Californiei de Sud, din Los Angeles. Aflat la San

Francisco, Abrams a analizat prin cablu telefonic probele de sînge şi de ţesut ale unui pacient aflat sub supravegherea lui Fisher; distanţa dintre cei doi era de aproximativ 750 de kilometri (!).

Pentru cercurile medicale ale perioadei de atunci, teoria rezonanţei, elaborată şi confirmată experimental de el, a reprezentat o sfidare nemaipomenită şi a fost întîmpinată cu neîncredere şi ostilitate. De–abia în anii cincizeci au apărut numeroşi savanţi şi ingineri interesaţi de radionică. Aceştia au continuat munca de pionierat a lui Abrams şi au îmbogăţit–o cu cîteva lucruri spectaculoase, bazate pe ultimele cuceriri ale tehnicii. Aceştia au fost în primul rînd americanul dr. Thomas Galen Hieronymus care a obţinut patentul SUA nr. 2482773 pentru al său „detector pentru înregistrarea şi măsurarea de raze ale celor mai diferite metale", inginerii electrotehnicieni Curtis P. Upton, William J. Knuth şi chimistul Howard Armstrong, generalul Henry Gross, savantele Ruth Drown şi Frances Farrelly, precum şi perechea engleză George şi Marjorie De la Warr.

Fizicianului John W. Campbell, decedat între timp — ca editor al revistei americane *Analog*, s–a ocupat el însuşi de testarea şi perfecţionarea aparatelor psihotronice — îi datorăm faptul că radionica, reînviată după al doilea război mondial, a fost curăţată de şarlatani şi afacerişti şi prezentată cercurilor largi ale opiniei publice. El a experimentat, printre altele, cu detectorul Hieronymus (sau maşina Hieronymus), un aparat care, în concepţia inventatorului său, poate să producă energie „eloptică" — formată din „flux de electroni" şi „unde optice". Hieronymus era ferm convins că descoperise o formă de energie complet nouă, un fel de energie hibridă, care ascultă, pe de o parte, de teoria cîmpului electromagnetic a lui Maxwell, însă pe de altă parte şi de legile opticii.

Diferitele elemente constructive ale detectorului Hieronymus sînt plasate într–un recipient ferit de lumină. Pe partea interioară a acestuia, imediat în spatele unei deschizături minuscule, este fixată o prismă din sticlă – drept componentă optică. De aceasta se ataşează o mică bară de cupru rabatabilă, un fel de dispozitiv de acordare (tuner), care poate fi mişcat prin toate unghiurile de refracţie ale prismei. Acest tuner este, din punct de vedere electric, în legătură cu partea de intrare a unui amplificator de înaltă

frecvenţă. Amplificatorul este în trei trepte şi are o protecţie suplimentară împotriva incidenţei luminii. Partea de la ieşire a acestui aparat se termină în afara recipientului într–o bobină plată, fixată între două plăci din material plastic.

Undele care cad în prismă sînt transmise mai departe sub unghiuri de refracţie corespunzătoare, în funcţie de frecvenţă. Ele apar imediat în spatele prismei ca aşa–zise „entităţi cu o singură stare" (unde sau particule), precum şi ca „entităţi cu două stări" (compus masă–timp). La cele din urmă este vorba, simplu spus, de fascicule tridimensionale de unde bidimensionale, oarecum de pachete de unde numite în engleză *wavicles* (cuvînt hibrid, rezultat din îmbinarea lui „wave", val, cu „particle", particulă). Starea hibridă a acestor unde, stare care lasă impresia învecinării cu o formă de schizofrenie, nu poate fi înţeleasă decît în conformitate cu legea metalogică, discutată mai înainte.

Dacă apoi va fi fixată în unghiul de refracţie al entităţilor incidente, bara de cupru va fi atinsă simultan atît de entităţi cu o singură stare, cît şi de entităţi cu două stări. În timp ce entităţile cu o singură stare sînt neutralizate (cuprul le deviază), entităţile cu două stări trec nestingherite. Acestea din urmă sînt amplificate, exact ca electronii obişnuiţi, în partea de înaltă frecvenţă şi produc, în bobina reconectată, cîmpuri energetice non–electrice (eloptice). Din cauza naturii lor pluridimensionale, aceste cîmpuri nu sînt măsurabile cu instrumente de măsură electrice. Persoanele deosebit de sensibile le pot percepe, însă, cu organele lor de simţ. La atingerea plăcilor din material plastic, la ieşirea din aparat, se spune, apar diferite senzaţii. Unii spun că au simţit o pişcătură sau o vibraţie, alţii ceva „unsuros" sau „siropos". În lumina efectelor obţinute cu maşina Hieronymus, Bearden îşi vede pe deplin confirmată ipoteza existenţei aşa–numitelor entităţi cu stare dublă. Este vorba de o ipoteză derivată din experimentul fantei duble.

Upton şi Knuth sînt primii care s–au ocupat cu comercializarea aparatelor radionice în agricultură. Ei au încercat, în primul rînd, cu o versiune perfecţionată a maşinii Hieronymus să cureţe de dăunători cele aproximativ 12 000 de hectare cu bumbac ale Companiei de Management Cortaro, din Tucson, Arizona. Ca bază pentru „tele–iradierea" obiectului–ţintă au fost folosite foto-

grafii aeriene ale cîmpurilor infestate. Cei doi au plasat fotografiile, împreună cu o substanţă otrăvitoare pentru dăunătorii bumbacului, pe placa de colectare a aparatului lor radionic. După ce au potrivit tunerul aparatului pe frecvenţa de rezonanţă a imaginii luate din aer şi, deci, indirect şi pe aceea a cîmpurilor în totalitatea lor, ei s-au folosit de o antenă specială prin care au proiectat asupra dăunătorilor o energie non-electrică, modulată cu modelul psihotronic al otrăvii. Eforturile celor doi ingineri au fost încununate de succes: compania însăşi a făcut cunoscut că profiturile ei se situează cu circa 25% peste media statistică pe ţară. Ulterior, nouăzeci de fermieri din valea Cumberland, Pennsylvania, au încheiat contracte cu Upton şi Knuth, pentru a li se curăţa cîmpurile.

Între timp, colegul lor Armstrong experimenta cu un aparat radionic asemănător pe coasta de est a Americii, „curăţind" acolo cu precădere lanuri de porumb. Una dintre experienţele lui este deosebit de spectaculoasă, pentru că pune în evidenţă eficacitatea tehnicilor de transmitere psihotronice, care, adaptate fiecărei situaţii în parte, probabil că ar putea fi utilizate şi pentru operaţiuni militare neortodoxe. Despre acest experiment efectuat în condiţii ţinute sub control relatează Peter Tompkins şi Christopher Bird în senzaţionala lor carte *Viaţa secretă a plantelor*:

„După ce a fotografiat din aer un lan de porumb deja atacat de dăunători, Armstrong a decupat un colţ al fotografiei. Restul l-a pus pe 'placa de colectare' a unui aparat radionic al lui Upton şi a adăugat o mică porţie dintr-un insecticid ce se extrage din rădăcina unei vitacee asiatice lignificate.

După mai multe tratamente de cinci pînă la zece minute, în timpul cărora discurile de apel au fost fixate pe anumite numere ale scalei, s-a efectuat o riguroasă „numărătoare a dăunătorilor". A rezultat că 80 pînă la 90% din gîndacii plantelor de porumb din partea tratată a fotografiei ori au murit, ori au dispărut. Plantele netratate din colţul decupat au rămas în continuare infestate sută la sută."

B.A. Rockwell care, în calitate de cercetător-şef, a fost de faţă la acest experiment, nu a putut atunci să nu relateze, plin de entuziasm: „A combate de la patruzeci şi opt de kilometri insectele dăunătoare, fără a pune în pericol om, plantă sau animal, este poate o cucerire unică în analale de pînă acum ale combaterii ştiinţifice a dăunătorilor plantelor. Unuia ca mine, care am o experienţă de nouăsprezece ani în acest domeniu al cercetării, performanţa mi se pare nereală, imposibilă, fantastică şi nebunească. Cu toate acestea: numărătorile atente făcute de mine însumi la plantele de porumb tratate şi la cele netratate au arătat fără echivoc un scor de anihilare de zece la unu în favoarea plantelor tratate."

Englezul George De la Warr (1904–1969) şi soţia sa Marjorie au depus, mai mult de treizeci de ani, o muncă migăloasă pentru îmbunătăţirea aparatelor create de Abrams şi Hieronymus, pentru stabilizarea efectului radionic. Cu ajutorul unor culturi de bacterii crescute special în acest scop, ei au reuşit să calibreze mai exact şi să îmbunătăţească în continuare parametrii aproximativi obţinuţi cu aparatele lui Abrams — marcări ale frecvenţelor de oscilaţie pe scala de acord. Ei susţin că, în felul acesta, au descoperit un total de 4 000 de puncte de vizare diferite.

Instalaţia (aşa-zisa maşină Prioré), creată de francezul Antoine Prioré şi folosită pînă în prezent exclusiv pentru transmiterea de modele de informaţie biologice precum şi în scopuri terapeutice — în special pentru combaterea cancerului — este, prin structura ei, mult mai complicată şi mai costisitoare decît toate celelalte aparate radionice prezentate aici. Cu un prototip al maşinii sale, Prioré a demonstrat, în 1964, în cursul senzaţionalei serii de experienţe efectuate în condiţii de laborator, că vindecase complet 24 de şobolani infectaţi cu cancer. Inventatorul afirmă că aparatul său (divizat prin mai multe canale) ar produce atît modificări de frecvenţe mai înalte, cît şi un puternic cîmp electromagnetic (1 240 gauşi). Prioré a lucrat timp de trei ani pe tărîmul creaţiei tehnico-ştiinţifice, activitatea lui fiind subvenţionată, în 1977, cu circa trei milioane de dolari de către Delegaţia Generală pentru Cercetarea Ştiinţifică şi Tehnică. În acest interval de timp, el a identificat exact toate frecvenţele, amestecurile şi purtătorii de modulaţii necesari la obţinerea efectelor dorite.

Parte constitutivă importantă a variantei a doua, ameliorate, a instalaţiei lui este un tub de vid care conţine în interior o plasmă alcătuită din mercur şi neon. În această plasmă, pe o undă de 17 megahertzi se modulează o frecvenţă de 9,4 gigahertzi.

Faptul că, pe lîngă frecvenţa de 9,4 gigahertzi, se eliberează şi alte 17 radiaţii de un fel necunsocut, ale căror frecvenţe rămîn nemenţionate, poate duce la concluzia că maşina Prioré nu este atît un obişnuit aparat electric de iradiere, cît o instalaţie psihotronică serioasă, în stare să acţioneze în domenii imateriale – în cîmpuri ale conştiinţei. Secretul maşinii pare a consta în aceea că facilitează stimularea modelelor virtuale cantonate în hiperspaţiu şi le activează pentru procese de vindecare şi de altă natură. În asemenea cazuri, compatibilităţile virtuale, sănătoase, acţionează ca un factor de corectare asupra celulelor bolnave, degenerate.

Fireşte, în timpul Războiului Rece nu se putea ca unii să nu reflecteze şi asupra folosirii instalaţiilor psihotronice în scopuri distructive.

SEMNALUL DE LA MOSCOVA

> Nimic nu ne împiedică să întrevedem posibilitatea ca tot ce este valabil pentru obiectele observate, să fie valabil şi pentru conştiinţa care percepe. Întocmai cum există imagini ondulatorii pentru lumină şi electricitate, tot aşa ar putea exista, şi pentru conştiinţa noastră, o imagine corespunzătoare".
>
> Sir James Jeans, astrofizician (1877–1946)

În ultimele decenii, a existat o preocupare serioasă, şi în Est, şi în Vest, în legătură cu posibilitatea de a transmite de la distanţă boli asupra formelor de viaţă umană şi animală utilizînd aşa-numiţii biofotoni. În fosta Uniune Sovietică, se pare că s-au făcut progrese tocmai în acest domeniu al cercetării psihotronice.

Cînd mor nişte celule ale corpului, cînd acestea se distrug pe cale naturală sau ca efect al unor situaţii create artificial, fotonii UV (sau biofotoni) eliberaţi prin acest proces răspîndesc „mesajul ucigător" cu viteza luminii. Ei „infectează" cu informaţia lor distructivă celulele sănătoase învecinate, care apoi se îmbolnăvesc şi ele şi care, murind, răspîndesc mai departe, prin emisie de biofotoni tot atît de „programaţi", modelul ucigător al bolii. Este ceva ce seamănă cu o reacţie în lanţ. Aici este vorba de a reconsidera oarecum procesul de divizare a celulelor, „naşterea" lor, care de asemenea se transmite prin biofotoni.

Descoperirea emisiei de biofotoni se leagă de numele specialistului rus în patologie celulară Aleksandr Gurvici, care studia, în anul 1923, influenţa celulelor care se divid repede asupra celor la care, în primul moment, nu s-a putut constata nici o diviziune (mitoză). Cu alte cuvinte, el căuta impulsurile declanşatoare de mitoză. Procedeul experimental folosit de Gurvici era cît se poate de simplu: ori de cîte ori îndrepta vîrful unei rădăcini de ceapă cu diviziune accelerată a nucleului celular (emiţător) către rădăcina altei cepe, în care nu avea loc nici o diviziune (receptor) – fără s-o atingă –, deja după cîteva ore de asemenea tratament se înregistra şi la aceasta din urmă o mitoză cu evoluţie rapidă. În partea orientată către „emiţător", Gurvici a constatat cu 25% mai

multe celule decît în alte locuri ale rădăcinii „receptor". Rădăcina activă mitotic a emis, probabil, un fel de energie pe care el, raportîndu-se la efect, a numit-o „radiație mitogenetică".

Mai tîrziu, Gurvici a făcut experiențe cu culturi de drojdie care, după acțiunea radiației mitogenetice, prezentau un spor de circa 30 la sută al ratei fermentației, ceea ce indică o accelerare cu totul remarcabilă a diviziunii nucleului celular. Cu modestele lui mijloace tehnice, el a stablit că și țesutul muscular uman, corneea ochiului, ca și sîngele și nervii, pot emite raze mitogenetice.

Lumea specialiștilor din țară și din străinătate a urmărit cu interes experimentele lui Gurvici. Pînă la mijlocul anilor treizeci se publicaseră – în special în Rusia și în Germania – peste 500 de tratate asupra acestui fenomen spectaculos, într-adevăr greu de imaginat. Deși savanți precum Rodionov și Frank (1934), sau Siebert și Seyfert (1936), folosindu-se de contoare pentru descărcarea de gaze, au constatat, la diviziunea nucleului celular, și emisii de raze ultraviolete, descoperirea lui Gurvici s-a discreditat încetul cu încetul, pentru că nimeni nu a putut să-i reproducă experimentele. Abia mulți ani mai tîrziu s-a descoperit cauza nereușitei experimentelor. Radiația slabă era absorbită de aparatele utilizate pentru încercările de măsurare, pentru că aceste aparate cuprindeau ferestre și lentile din sticlă, care, după cum se știe, reține razele ultraviolete și infraroșii. Mai tîrziu, cînd în locul sticlei s-a folosit cuarț – acesta este permeabil la raze ultraviolete și infraroșii –, principiul de transmitere mitotic a început să acționeze din plin.

Totul ducea către concluzia că mesajele care conțin o accelerată diviziune a nucleului celular se transmiteau prin biofotoni. Pentru confirmarea acestei ipoteze, a fost necesar să se demonstreze prezența sporită a acestora la procesele mitotice, lucru care în primul moment a creat, însă, mari dificultăți, deoarece razele mitogenetice sînt extrem de slabe și se află la granița cu „radiația de fundal" naturală (radiația cosmică). Pentru a reduce la zero acest „curent obscur" și pentru a putea dovedi existența a cel puțin 10^5 fotoni/cm^2, a fost nevoie să se recurgă la azot sau hidrogen lichid, pentru a obține detectori sensibili de fotoni – așa-numiții multiplicatori de fotoni – la temperaturi foarte scăzute. Această tehnică a frigului a atins, însă, abia la mijlocul anilor șaizeci ni-

velul de dezvoltare care a permis să se demonstreze în mod repetat și convingător existența radiației mitogenetice.

După cum s-a demonstrat, pentru transmiterea mitotică de informații sînt necesare doar niște foarte slabe raze ultraviolete; o doză prea puternică de radiație frînează efectul. Reacția de divizare a nucleului celular se stinge și atunci cînd volumul culturii de celule scade sub o masă „critică". Tocmai aceste particularități ale procesului biologic de informații fac să iasă în evidență cauzele pentru care multă vreme acest fenomen s-a sustras cercetării științifice.

Specialistul în științele naturii dr. Bernhard Ruth, fost colaborator al profesorului dr. Fritz-Albert Popp la Centrul de Radiologie al Universității din Marburg, a stabilit, independent de alți experimentatori, că țesutul biologic poate absorbi foarte intens radiația ultravioletă – numită de el „emisie ultraslabă de fotoni". Ruth afirmă că a descoperit efectul mitogenetic chiar și dincolo de stratul superficial de pătrundere al biofotonilor, la o adîncime mai mare. Acest fenomen – susține el – se declanșează prin acțiunea unei radiații secundare, a cărei existență el o vede confirmată prin faptul că efectul mitogenetic depășește adîncimea de doi-trei milimetri pînă la care se manifestă direct. Celulele însele servind ca relee, efectul mitogenetic se transmite și în interiorul organismelor.

Radiația mitogenetică, emisia ultraslabă de fotoni, s-ar datora, după părerea unor cercetători ruși, anumitor particularități ale moleculelor emițătoare de lumină, prezenței unor electroni slab legați și a unor grupe de radicali liberi – grupe de atomi mono- și plurivalente în molecula unei combinații chimice care reacționează ca un întreg.

Grișcenko și colaboratorii săi susțin că și ipoteza lor cu privire la plasmă se întemeiază pe descoperiri incontestabile.

V. Dednev și Aleksandr Spirkin văd în radiația ultravioletă (dincolo de alte frecvențe electromagnetice și biogravitație) una dintre componentele cele mai importante ale cîmpului biologic. Că aici este vorba de unul dintre locurile de trecere – denumite de Bearden „ferestre magice" – către niște domenii pluridimensionale, o arată exemple legate de tămăduitori. Cîțiva savanți ruși au încercat să măsoare, cu mijloace tehnice, radiația ultravioletă

de la nivelul mîinilor cunoscuţilor tămăduitori miraculoşi Alexei şi Viktor Krivotorov (tată şi fiu), la temperaturi şi umori diferite. Cu această ocazie, au constatat uimiţi că activităţile ultraviolete ale acestora, comparate cu emisia normală de ultraviolete, sporea cu factorul 1 000 imediat ce tămăduitorii, se concentrau asupra unui pacient. La vindecarea miraculoasă – proces pur psihic – se eliberează, deci – direct sau indirect – raze ultraviolete, adică energie electromagnetică. Pentru conexiunea dintre faptele de conştiinţă şi procesele energetico–materiale, pentru legătură dintre realităţi diferite din punct de vedere dimensional exercitată de „fereastra magică" ultravioletă, poate exista o caracterizare mai nimerită decît aceea făcută pe baza acestui exemplu verificat prin mijloace ştiinţifice?

Este foarte probabil ca, potrivit principiului că „orice se vindecă prin ceva asemănător", în fizioterapie şi homeopatie să acţioneze şi mecanisme de transmitere mitogenetice. Spre deosebire de medicamentele alopate, care combat boala pe cale chimico–fizică, adică agresiv–extensiv şi care, procedînd astfel, pot afecta şi organe sănătoase, leacurile naturale şi homeopatice acţionează prudent–reparator asupra focarului bolii. Ele fac acest lucru prin emiterea de modele terapeutice virtuale, adecvate fiecărui tip de boală în parte. Transmiterea de informaţii terapeutice, recondiţionarea celulelor bolnave, degenerate, necesită mai mult timp, se înţelege, decît distrugerea imediată a focarului maladiv diagnosticat ca atare. Avantajul transmiterii de informaţii terapeutice naturale constă în aceea că ele înlătură imediat şi pentru un timp îndelungat cauzele virtuale ale bolii înrădăcinate în corp într–un biocîmp mai înalt.

În cursul unor serii de experimente de mare anvergură efectuate în ultimii ani, oameni de ştiinţă ruşi şi americani au constatat, independent unii de alţii, că radiaţia mitogenetică nu numai că declanşează procese mitotice – naşterea celulelor –, ci poate transmite şi boli şi modele de moarte.

În această privinţă, dr. Viktor Iniuşin, cîndva colaborator al Universităţii din Kazahstan, a descris cîteva experienţe ilustrative despre care crede că ne–ar putea lămuri asupra mecanismului funcţional al biocomunicaţiei. Cîţiva colaboratori ai Institutului de Medicină Clinică şi Experimentală din Novosibirsk au tranşat

ţesutul sănătos al unui embrion de găină în două părţi. Le–au plasat apoi în recipiente metalice prevăzute, fiecare, cu cîte o fereastră de cuarţ. Aceste recipiente închise au fost aşezate în aşa fel, încît fereastra unuia să dea spre fereastra celuilalt. După ce uneia dintre probe i s–a inoculat un virus mortal, activităţile ei celulare au încetat, ţesutul s–a chircit. Curînd după aceea, proba neinoculată din al doilea recipient a prezentat acelaşi simptom şi a murit. Apoi, ori de cîte ori în locul celor din cuarţ s–au folosit ferestre din sticlă, „efectul de oglindă" nu s–a mai produs. Concluzia unor asemenea experimente ar putea fi aceea că, întocmai ca şi în cazul mitozei, semnalele biologice de moarte se transmit prin biofotoni. Un fotomultiplicator hipersensibil, conectat la recipientul cu proba infectată, a risipit toate îndoielile. Fluxul de fotoni înregistrat cu acest aparat – s–a intensificat, s–a menţinut staţionar, s–a intensificat din nou etc. – prezenta acelaşi model de reacţie ca şi proba de ţesut invadată de viruşi. Pe baza acestei constatări, Iniuşin compara schema funcţională a transmisiei mitogenetice de boli – ucidere tip Psi – cu un fel de comunicare telepatică: „Radiaţia mitogenetică transmite, în mod evident, informaţii specifice. De aici se poate conchide că purtătorul de informaţii, emis de o cultură de ţesuturi bolnave, poate distruge o cultură sănătoasă învecinată; acesta ar fi un caz de influenţare telepatică la nivel celular. Ne putem imagina emisii care antrenează informaţii relevante pentru cîmpul bioplasmatic al întregului organism."

La Institutul medical din Novosibirsk amintit mai înainte, Vlail Kasnahaev s–a ocupat, la sfîrşitul anilor şaizeci, cu studiul efectelor negative ale radiaţiei mitogenetice. El a experimentat cu culturi celulare ţinute în chiuvete de cuarţ. Expuse fotonilor UV, aceste culturi s–au comportat asemenea probelor de ţesut luate de la embrionii de găină. Îndată ce Kasnahaev a ucis culturile celulare prin chimicale otrăvitoare, viruşi sau bacterii, respectiv prin acţiunea razelor sau a frigului, acestea au emis biofotoni care au transmis mesajul de moarte, printr–o fereastră de cuarţ permeabilă la UV, în cultura celulară intactă. Anihilarea acesteia de către fotoni s–a produs într–un interval de două pînă la patru ore.

Kasnahaev declară că, împreună cu grupa lui de cercetători, ar fi efectuat, de–a lungul anilor, mai multe mii de asemenea experimente de transmitere şi că astfel ar fi făcut mai transparent

mecanismul uciderii tip Psi. Recunoscînd funcţia radiaţiei UV, precum şi a altor ferestre transmiţătoare „magice“ ca purtători de semnale psihotronice, el utiliza vase pentru culturi şi ferestre din material de cuarţ permeabil la UV, experimentînd cu precădere în întuneric, pentru ca modelele virtuale de informaţie să nu se altereze prin incidenţa luminii (fotoni). Astfel, nu numai că se împiedică transformarea semnalelor mortale în electroni inofensivi, ci se creează şi condiţii ca acestea să fie transmise mai departe prin hiperspaţiu, ca entităţi cu dublă stare (masă–timp), adică în stare virtuală, fiind activate numai la locul–ţintă.

Pentru cine are impresia că toate acestea sînt mult exagerate, că ţin mai mult de science–fiction, să spunem că mai mulţi psihiatri din Statele Unite au dovedit, fără putinţă de tăgadă, transmisibilitatea telepatică de simptome maladive între oameni legaţi prin rudenie de sînge. Unul dintre aceştia, neurologul şi psihiatrul dr. Berthold Schwarz, a demonstrat transmiterea telepatică de dureri şi boli la mai mult de 500 de părinţi şi copii. Schwarz a constatat că unele gînduri ale părinţilor şi copiilor pot să provoace chiar reacţii corporale la fiecare dintre parteneri. Ca dovadă, el cita următorul caz: „Un om se scoală într–o dimineaţă cu acute dureri de dinţi, îl sună pe stomatolog cu care convine un termen. După–amiază, îi telefonează mama sa şi–i spune că în ziua aceea – pentru prima dată, după ani de zile – trebuie să–şi scoată un dinte. Ajungînd la stomatolog, fiul constată că nu–l mai dor dinţii. El nici nu va mai acuza dureri. Dintele care–l duruse era acelaşi pe care şi–l scosese maică–sa.“ Cine vede aici o „întîmplare“ abuzează de–a dreptul inadmisibil de o asemenea explicaţie.

Transmiterea psihotronică de boli mortale către alte organisme este, după Bearden, un fenomen de ortorotaţie. Transferul s–ar realiza prin faptul că modelul virtual de boală – model transmis tainic într–un biocîmp superior în combinaţia umană conştiinţă–organism – este propulsat de receptorul însuşi în propriul trup fizic. Odată ajuns aici, prin procese energetice şi chimice de dirijare defectuoase, modelul influenţează în mod distructiv grupuri de molecule şi structuri celulare. În acest caz, după Bearden, se întîmplă de fapt următoarele: anumite bacterii (sau alte microorganisme) se descompun, producînd toxine (substanţe otrăvitoare organice), a căror compoziţie chimică specifică este determinată, în mare măsură, de factori (cîmpuri) electromagnetici. Pe aceste structuri electromagnetice se „inspiră“ (modulează) din nou modele psihotronice active, care, după cum ştim, sînt antrenate de biofotoni în componentele lor temporale. Dacă fie şi o singură dată au atins cîmpul electric al corpului uman şi l–au influenţat după programarea lor, modelele psihotronice „de neam străin“ se transferă în aceste celule. În interiorul celulei are loc ortorotirea, transformarea semnalelor deocamdată virtuale în semnale electrice, care provoacă, pe baza codului de neam străin, în funcţie de intensitate, îmbolnăvirea sau pieirea celulelor. Simplificînd lucrurile foarte mult, s–ar putea spune că, după principiul psihotronic, se transmit informaţional nu direct boli, ci simptome ale acestora.

Pentru a împiedica influenţarea biofotonilor de către razele de lumină, ceea ce ar duce la pierderea componentei temporale oscilante a entităţii cu stare dublă şi a modelului virtual de boală conţinut în ea, acesta din urmă poate fi imprimat, după Bearden, şi undelor purtătoare electromagnetice, admiţînd, în această situaţie, că există frecvenţe de modulaţie transmiţătoare de boli. Acestea transportă informaţia virtuală către obiectul–ţintă absorbant cu viteza luminii, iar acolo ea este răsfirată, reflectată şi, în sfîrşit, transformată, prin ortorotire, în mecanisme fizico–biologice active observabile. În viziunea aceluiaşi savant, printre purtători, după cum s–a arătat deja, se numără semnalele radio (radio, televiziune, radar), cablurile telefonice şi electrice etc. Cu ajutorul undelor electromagnetice modulate psihotronic oamenii pot fi influenţaţi, deci, nu numai psiho–emoţional, ci şi fizic, situaţie în care, dată fiind transmiterea cu viteza luminii, distanţa emiţător–receptor nu are nici o importanţă. S–ar putea, de asemenea, imagina înregistrarea pe bandă, cu ajutorul unui recorder electromagnetic, a unor modele virtuale de agenţi de îmbolnăvire (de exemplu, bacterii) conţinuţi în structurile electrice ale toxinelor produse de ei. Scopul ar fi „conservarea“ acestor agenţi în vederea anumitor utilizări. Semnalele electromagnetice modulate psihotronic, declanşate la punerea în funcţiune a benzii, ar putea fi modulate pe undele purtătoare, de înaltă frecvenţă, ale unui miniemiţător portabil şi proiectate asupra obiectelor–ţintă ce urmează a fi infectate, printr–o antenă ascunsă pe corpul unui agent. După cum s–a arătat deja, ar trebui ca, prin stimulare proprie (ortorotire), mode-

lul virtual preluat de către cei vizaţi să se poată transforma în bacterii reale în trupurile acestora.

În 1976, „Legiunea Americană“, o organizaţie ultraconservatoare a foştilor veterani de război americani, a avut o întîlnire la Philadelphia. După această întîlnire, la 180 de persoane s-a constatat o gravă îmbolnăvire a organelor respiratorii, fenomen în spatele căruia se bănuia o infecţie bacteriană. Simptomele „bolii legionare“ (*Legionella pneumophila*) erau aproape constant aceleaşi: după o fază preliminară cu greaţă şi febră, urma o pneumonie gravă. Acestei boli, observată pentru prima dată la Philadelphia, i-au căzut victimă în total 29 de persoane. Medicamente eficace nu existau pe vremea aceea; medicii erau înmărmuriţi.

Au apărut zvonuri că, pentru a testa în practică eficacitatea transmisiei de modele virtuale de boală, inamicii Legiunii — despre provenienţa acestora nu se făcea nici o precizare — ar fi provocat artificial, adică printr-un miniemiţător psihotronic, această îmbolnăvire în masă. Mai tîrziu, în faţa unei subcomisii a Congresului american, cîţiva veterani au declarat, sub prestare de jurămînt, că observaseră un om care zăbovise mai multe ore printre participanţii la reuniune, echipat cu tot felul de aparate tehnice. Se vorbea de un recorder cu casete camuflat sub înfăţişarea unei cărţi, pe care el o ţinea în mînă, de un obiect în forma unei pungi de tutun ce s-ar fi aflat într-unul dintre buzunarele vestei lui — probabil emiţătorul din care plecase semnalul psihotronic — şi de un ciudat ac de cravată care ar fi putut fi o antenă. Ceea ce a făcut ca persoana respectivă să devină ulterior deosebit de suspectă au fost cîteva exprimări inteligibile — „este deja prea tîrziu, moartea a pus mîna pe toţi“ — lucru pe care nimeni dintre cei prezenţi nu l-a luat în serios. Incidentul a rămas neelucidat, organele de securitate au preferat să nu se pronunţe în această privinţă.

La transmisia cu ţintă precisă — pînă unde ajunge privirea — de semnale psihotronice, se pare că microundelor, despre care nu se ştia, pînă recent, că ar fi şi un factor psihoactiv, le revine un rol important. Potrivit constatărilor făcute de serviciile secrete americane, oamenii de ştiinţă sovietici par să fi experimentat încă de la începutul anilor şaizeci cu microunde modulate corespunzător.

În 1962, făcînd o verificare de rutină a dispozitivelor electronice de securitate ale Ambasadei Statelor Unite la Moscova,

funcţionarii CIA au constatat, pentru prima dată, că diferite încăperi de lucru se aflau în permanenţă bombardate cu microunde. Acest bombardament venea, în mod vădit, de la emiţători instalaţi în două clădiri de vizavi. Chestiunea nu a fost luată prea în serios la început şi nici guvernul american nu i-a dat importanţă, probabil din motive diplomatice. Abia cînd sovieticii, după o mai lungă întrerupere, şi-au reluat acţiunea de iradiere, la începutul lui februarie 1976 — între timp, una dintre clădirile de unde se pare că proveneau iradierile arsese —, s-a trezit şi cealaltă parte şi a început să se întrebe care era motivul atacurilor cu microunde. Pentru bombardamentul electronic al Ambasadei existau, după părerea funcţionarilor serviciilor americane de securitate, trei explicaţii. Sovieticii:

- încercau, cu ajutorul unor rafinate tehnici bazate pe microunde, să asculte fără fir convorbirile care aveau loc în clădirea Ambasadei;
- încercau, cu bruiaj bazat pe microunde, să-i împiedice pe americani să le intercepteze radiogramele;
- intenţionau să provoace daune psihice şi/sau fizice personalului Ambasadei.

Vrînd să afle mai multe despre cauza şi efectul iradierii cu microunde a clădirii ambasadei din Moscova şi despre această acţiune începută, probabil, de mai mult timp, CIA a însărcinat, în anii şaizeci, cîţiva oameni de ştiinţă de la Institutul de Cercetări „Walter Reed“ din Washington al Armatei americane, cu simularea „semnalului de la Moscova“. În cadrul unui proiect cu o durată de trei ani, ţinut la vremea aceea în mare secret — nume de cod: *Pandora* — au fost iradiate cu microunde mai ales maimuţe *Rhesus*; densitatea de putere se pare că a variat între 1 şi 4 miliwaţi pe centimetru pătrat. După o iradiere de trei săptămîni, s-a constatat că sistemul nervos şi imunitar al animalelor-cobai era afectat. S-au semnalat şi degenerări de cromozomi.

În ciuda acestei situaţii alarmante, pusă în evidenţă de studiu, guvernul american a lăsat personalul Ambasadei şi pe mai departe nelămurit cu privire la gradul de pericol al emisiilor de microunde. Analiza sîngelui pe care personalul a trebuit s-o facă din

cînd în cînd a fost prezentată ca măsură preventivă contra unei posibile infectări a apei potabile din Moscova cu substanțe poluante. La teste, a reieşit că aproximativ o treime din personal avea cu aproape 50 la sută mai multe globule albe, simptomatic, printre altele, pentru infecții grave şi leucemie. De asemenea, rata cancerului era mult mai înaltă decît printre americanii de rînd. Zbigniew Brzezinski – unul dintre consilierii cei mai influenți ai fostului preşedinte american Jimmy Carter – s-ar fi exprimat odată, în fața unui corespondent japonez, că frecvența cancerului printre membrii Ambasadei Statelor Unite de la Moscova este, procentual, cea mai ridicată din lume.

La 16 februarie 1976, *Boston Globe* a anunțat că ambasadorul american în Uniunea Sovietică, Walter J. Stoessel, suferea de o boală a sîngelui, asemănătoare cu leucemia, boală apărută, probabil, ca urmare a bombardamentului cu raze. Din cauza hărțuirii de acest fel, se pare că trei dintre predecesorii lui Stoessel s-ar fi prezentat, în anii şaizeci sau la începutul anilor şaptezeci, la Ministerul de Externe sovietic, fără ca acest demers să fie urmat de vreo ameliorare a situației. Doi dintre aceşti diplomați, ambasadorii Charles Eustis Bohlen (1953–1957) şi Llewellyn E. Thompson jr. (1957–1962) au murit – semnificativă coincidență! – chiar de cancer.

Unui fost funcționar administrativ al Ambasadei americane de la Moscova, a cărui soție a murit acolo tot de cancer, statul american i-a plătit o despăgubire de vreo 10 000 de dolari. Plîngerea sa a fost acceptată, însă, numai pe motiv de „insuficientă îngrijire medicală".

George W. Watson jr., din Tustin, California, fost angajat al serviciului de securitate al Ambasadei Statelor Unite de la Moscova, a cerut guvernului american o despăgubire de 1,75 milioane de dolari pentru că fiul său, născut la Moscova, suferea de hidrocefalie. Copilul se născuse orb şi complet arierat mintal, fiind internat într-un cămin, unde trebuia supravegheat în permanență. De la Departamentul de Stat s-a aflat atunci că fusese fixat un fond de despăgubire în sumă totală de 200 milioane de dolari.

Cîțiva membri ai Ambasadei, alarmați şi speriați de anumite dezvăluiri la obiect ale presei, l-au rugat pe Henry Kissinger, Secretarul de Stat american de atunci, să ordone cercetarea cauzelor

care făceau să se înregistreze disproporționat de multe avorturi la femeile angajate la Ambasada de la Moscova. Se mai cerea, totodată, să se precizeze dacă microundele provoacă boli ereditare. Ulterior, Departamentul de Stat a consimțit să facă o constatare uimitor de lapidară, şi anume că ambasada de la Moscova era unul dintre „cele mai nesănătoase" posturi externe ale Statelor Unite.

Întrucît nici un protest, oricît de insistent, nu a fost luat în considerare de partea sovietică, americanii s-au decis, în cele din urmă, să se ajute singuri. La toate ferestrele duble au fost instalate pe dinafară gratii de aluminiu, menite să abată microundele – o măsură inițiată de Secretarul de Stat Kissinger, care s-a dovedit realmente utilă. După vreo doi ani, în mai 1978, sovieticii au sistat atacurile cu microunde împotriva ambasadei. „Semnalul de la Moscova" a amuțit mai înainte ca America să se dumirească oficial asupra adevăratelor motive ale hărțuielii electronice.

Thomas E. Bearden afirmă că, în ciudatele experimente cu microunde ale sovieticilor, a sesizat mai mult decît nişte simple activități de ascultare sau bruiaj. El este de părere că, prin acest test îndelungat, contraspionajul sovietic a vrut, pur şi simplu, să afle dacă americanii erau informați despre anumite tehnici psihotronice serioase şi dacă dispuneau de arme fantastice de acest fel, respectiv de sisteme contrainformative eficace. Luînd Ambasada Statelor Unite din Moscova ca obiect-țintă – spune Bearden – puteam fi siguri că avea să fie stîrnit interesul serviciilor secrete americane CIA, NSA şi DIA. După Bearden, impulsurilor de microunde le fuseseră imprimate modele virtuale de boli infecțioase, de leucemie, de cancer, de îmbolnăviri ale ochilor, de tulburări cardiace etc., modele captate de către o parte a personalului ambasadei şi, în mod inconştient, activate din punct de vedere fizic. Guvernul american a reacționat aşa cum şi era de aşteptat: a considerat că experimentele sovietice erau consacrate exclusiv bombardamentului cu microunde (pentru interceptare şi bruiaj radio) şi în acest fel a dat de înțeles că nu era informat, evident, despre tehnicile de transmisie psihotronică!

Se pare că, la vremea lui, însuşi ambasadorul Stoessel dădea asigurări că intensitatea iradierii se afla cu mult sub limita inferioară de siguranță, care era parte constitutivă a severelor reglementări sovietice în materie de protecția muncii. După Brodeur,

densitatea de putere a „semnalului de la Moscova" se ridica la aproximativ 0,004 miliwaţi pe centimetru pătrat – o miime din maximum-ul produs de generatorul instalat pentru simulare la Institutul „Walter Reed". Chiar la o densitate de putere mult mai mare, o radiaţie cu microunde nu ar fi trebuit să aibă gama de efecte descrise aici: de la îmbolnăvire gravă pînă la provocarea decesului. Şi aceasta cu atît mai mult, cu cît cei ce s-au îmbolnăvit nu au fost expuşi, probabil, permanent influenţei radiaţiei. Dat fiind că modele psihotronice de boală pot fi transmise şi prin microunde cu mică densitate de putere, ipoteza lui Bearden s-ar putea dovedi justă.

FĂCĂTORII DE „ZOMBIE": DEZVĂLUIRILE UNUI GENERAL KGB

Epoca de *glasnost* a creat posibilitatea ca, în deplină libertate, savanţi ruşi, ofiţeri KGB şi ziarişti – în măsura în care se ocupaseră, respectiv fuseseră informaţi, în ultimele decenii, despre dezvoltarea de sisteme psihotronice ofensive şi defensive – să poată vorbi despre o asemenea cercetare în Uniunea Sovietică. Să recunoaştem: unele din articolele publicate în revistele ruseşti şi ucrainene despre potenţialele arme Psi pot să fie exagerate sau să se bazeze pe informaţii false. De aceea, nu se mai poate ocoli necesitatea de a studia cu atenţie declaraţiile parţial senzaţionale ale unor savanţi eminenţi şi ale unor responsabili cu securitatea statului, de a le analiza şi a distinge între realitate şi ficţiune. În acest sens, surprizele par a fi dinainte pregătite.

În revista ucraineană *Ugolok Ukraini* a apărut, la începutul lui 1991, un articol neobişnuit cu titlul „Încă o dată despre armele Psi". Articolul era semnat de însuşi A.V. Kalineţ-Briuhanov, Preşedintele Uniunii Ştiinţifice pentru Studiul Problemelor Psihofizice. Autorul constata, în termeni expreşi, că în Rusia existau efectiv arme Psi. În trecut, despre aceste arme se aflase cîte ceva numai din zvonuri.

În aprilie 1983, Kalineţ-Briuhanov participase la un proiect secret al Comitetului de Stat pentru Ştiinţă şi Tehnică al Uniunii Sovietice, proiect care, printre altele fusese subvenţionat de un laborator de cercetări al complexului militaro-industrial sovietic. Acest lucru se întîmpla cu puţin înainte ca profesorul Boris Ivanovici Aksakov de la Institutul pentru Economie Naţională din Moscova să dezvăluie aspecte ale cercetării secrete de acolo şi să vorbească, pentru prima dată, despre arme *Spinor Torsions* sau „microleptonice" (lepton: particulă elementară a cărei masă este mai mică decît cea a unui mezon; comparabil cu tahionii).

Kalineţ-Briuhanov, om de ştiinţă la Institutul „V.P. Filatov" pentru boli de ochi şi terapie a ţesuturilor, era însărcinat, la vremea aceea, cu cercetarea tot secretă a efectului cîmpurilor de impulsuri electromagnetice. El a studiat diferite efecte ale acţiunii de forţă asupra structurilor celulare şi formaţiunilor subcelulare.

În aceeaşi perioadă, se lucra, la Universitatea de Stat „I.I. Mecinikov" din Odessa, la proiecte şi mai secrete: crearea de aparate electronice pentru teleinfluenţare directă a sistemelor biologice, caz în care, prin iradiere cu microunde, se încerca să se schimbe parametrii biofizici ai organismelor vii. Pe baza unei înţelegeri între cele două institute, savantul lucra la conturarea unui proiect comun de cercetare, care trebuia să contribuie la crearea unui viitor sistem eficace de arme pentru forţele armate în totalitatea lor. La vremea ei, cercetarea se făcea în secret, într-o pivniţă de sub vechea grădină botanică a Universităţii de Stat, sediu al departamentului de cercetare ştiinţifică bioelectronică (în cadrul Secţiei de Fizică). Colaboratorii la proiectul în chestiune aveau la dispoziţie echipamente de ultimă oră, precum fotometre spectrale, microscoape electronice, aparate de rezonanţă magnetico-nucleară, un laborator complet de chimie, ca şi animale de experienţă.

Dacă se acţiona cu cîmpuri înalt energetice, deosebit de distructive, asupra creierelor animalelor, acestea căpătau un fel de putere de a străpunge cu vederea bariere materiale netransparente. Ele recunoşteau lucruri aflate dincolo de nişte pereţi. Fenomenul nu a durat decît scurt timp. Oamenii de ştiinţă au constatat, apoi, dizolvarea ţesutului cerebral, ceea ce avea drept consecinţă, în cele din urmă, moartea animalelor. La experimente similare făcute asupra unor persoane condamnate la moarte s-au înregistrat rezultate comparabile. Cu ajutorul datelor obţinute experimental, echipa de cercetători a identificat nişte aşa-numite „zone frenologice", locuri în creier care par a fi la originea declanşării diferitelor activităţi ale obiectului supus probelor.

Datorită experimentelor, oamenii de ştiinţă au găsit „condiţii productive" pentru cele mai eficace cîmpuri de impulsuri electromagnetice, reproducînd ţesutul cerebral care să prezinte caracteristicile dorite ale personalităţii. Cu alte cuvinte, se dobîndise capacitatea de a produce în mod artificial modificări neobişnuite în calitatea psihicului uman.

Despre acest lucru au relatat ostaşi ai Armatei Sovietice care refuzau să meargă în Afganistan şi cărora, după ce li s-a aplicat la Odessa metoda „condiţionării" descrisă aici — un fel de spălare psihotronică a creierelor — li s-a trezit subit „simţămîntul datoriei". S-a obţinut, deci, rezultatul dorit de autorităţi. Se pare că, în principal, au fost grupaţi în unităţi speciale şi folosiţi ca atare în Afganistan, pentru „comandouri cu destinaţia paradis".

Cu dezvoltarea unor „tehnologii netradiţionale" (denumirea oficială a psihotronicii) s-au ocupat — pînă la dizolvarea complexului statal sovietic — centrele de cercetare ale Academiei de Ştiinţe a Uniunii Sovietice, Academiile de Ştiinţe ale mai multor republici sovietice şi numeroase ministere (vezi Tabelul 3).

Am vorbit mai devreme despre cîmpurile microleptice sau *Spinor Torsion*. La proiectele date în lucru de aceste centre, era vorba, în principal, de cercetarea acestor cîmpuri, a căror natură şi modalitate exactă de manifestare sînt, evident, încă necunoscute savanţilor occidentali. Comitetul de Stat pentru Ştiinţă şi Tehnică al Uniunii Sovietice a transferat Centrului pentru Tehnologii Netradiţionale conducerea proiectelor de cercetare. Directorul acestuia, A.E. Akimov, afirma că aproximativ între 1980 şi 1990 ar fi fost făcute acolo, mai ales în domeniul fizicii, descoperiri revoluţionare. S-au făcut relatări despre o nouă categorie de cîmpuri şi particule fizice şi despre influenţa pe care asemenea cîmpuri o exercită asupra sistemelor biologice şi anorganice, asupra instrumentelor şi echipamentelor.

Anumite cercuri ale oamenilor de ştiinţă sovietici nu au fost informate în legătură cu descoperirile atribuite Centrului pentru Tehnologii Netradiţionale şi au contestat competenţa acestei organizaţii. Mai tîrziu, Comitetul de Stat i-a omologat activităţile de cercetare. Ministerul Apărării şi alte organe de stat au găsit de cuviinţă să organizeze un centru special de cercetări, VENT, al cărui director a fost numit acelaşi Akimov. Timp de cîţiva ani, Comisia militaro-industrială a Consiliului de Miniştri şi KGB-ul au alocat acestui centru special cam o jumătate de miliard de ruble.

La 9 septembrie 1991, imediat după prăbuşirea Uniunii Sovietice, *Komsomolskaia Pravda* a publicat un articol neobişnuit: o dare de seamă asupra cercetărilor efectuate de fostul Centru pentru Tehnologii Netradiţionale, din care reiese că institutele subordonate Centrului s-au ocupat cu — textual — teleinfluenţarea biologică, medicală şi psihofizică prin iradiere „torsionică" a forţelor armate şi a populaţiei, respectiv a apărării acesteia.

În toamna lui 1991, au apărut în revista *Molodaia Gvardia* alte articole în care se arăta cum cercetătorilor de la Centrul pen-

tru Tehnologii Netradiţionale li se încredinţase sarcina de a crea arme psihotronice. În acest sens, autorul, un anume Emil Feodorovici Bahurin, scria: „Aceste arme sînt îngrozitoare. Dintr–o teamă copleşitoare, oamenii devin nişte rotiţe lipsite de voinţă într–o maşinărie infernală. Inteligenţa unui individ poate fi blocată, capacitatea lui de creaţie ştirbită. Voinţa individuală se pliază la ordinul mînuitorului unui asemenea aparat.“

Bahurin îl citează, drept sursă a informaţiilor sale, pe generalul KGB Oleg Kalughin, amintit mai sus în legătură cu Eduard Naumov. Bahurin spune că, în august 1990, la Krasnodar (Caucazul de Nord), generalul a făcut noi dezvăluiri. El ar fi descris, printre altele, patru sisteme de arme psihotronice care ar fi gata de întrebuinţare:

• Unul dintre cele mai distructive aparate „torturează“ victimele înainte de a le omorî, lucrînd pe bază de infrasunete (pe lungimea de undă de 7 hertzi). Creierul uman şi sistemele nervoase periferice nu pot rezista mult timp unei iradieri insistente efectuate cu acest aparat. O asemenea armă este uşor de produs. Dezavantajul ei constă în aceea că ucide pe toţi oamenii din zona de operaţiuni, inclusiv pe acela care o mînuieşte. Crearea unui emiţător de raze, perfect controlabil, întîmpină mari dificultăţi. Pînă în 1991, încă nu se găsise nici o soluţie.

• A doua categorie de arme psihotronice utilizează o combinaţie de radiaţii pe bază de microunde şi ultrasunete. Deşi aici este vorba de două elemente complet diferite, amîndouă influenţează în mod efectiv sistemul nervos al omului. Ele provoacă insomnie care îşi ruinează fizic victima pînă la urmă. Asemenea arme pot fi produse şi la dimensiuni care să le facă portabile şi se pretează la utilizări din mers.

• În categoria a treia intră, la fel, mai multe sisteme: aşa–numitele emiţătoare de raze şi puşti „cronale“, sisteme „piramidă“, precum şi „structuri de spaţiu viu“ (deocamdată nu avem o descriere exactă a acestor aparate, însă există asemănări cu creaţii americane în materie, la care ne vom referi în capitolul următor).

Aici, efectul distrugător trebuie căutat, probabil, în „radiaţia temporală“ (sic!), care constă din „crononi“ (cele mai mici unităţi de timp, un fel de „atomi“ de timp). O asemenea radiaţie ar

putea pătrunde prin orice; viteza ei extremă ar avea ca urmare o răspîndire imediată în spaţiu. În acest context, trebuie să ne referim la experimentele reuşite ale cunoscutului savant rus, astrofizician şi teoretician al timpului, Nikolai Kozîrov, pe care le–am descris amănunţit în cărţile mele *Zeittunnel* (Tunelul timpului) şi *Zeitschock* (Şocul timpului), ambele publicate de editura Langen Müller. În cursul experienţelor sale, Kozîrov ar fi constatat că timpul are o calitate energetică, perfect utilizabilă pentru sisteme psihotronice.

Iată cum se exprimă Kalughin cu privire la eficacitatea unor asemenea arme: „O salvă a unei puşti 'cronale' face ţăndări 'prestanţa' umană; mecanismele biologice de apărare cu care natura l–a înzestrat pe om nu mai funcţionează. Dacă raza 'cronală' îi nimereşte haloul din jurul capului, atunci persoana astfel agresată va fi afectată în capacităţile ei intelectuale. Asemenea arme nu ucid; ele mutilează, însă, psihicul victimei. Un bombardament mai îndelungat poate împiedica şi funcţionarea aparatului urinar, a organelor sexuale, a creierului şi măduvei spinării. Consecinţele sînt leucemia şi tumorile cerebrale maligne.“

• Al patrulea tip de aparat este, de departe, şi cel mai periculos (inofensiv, însă, pentru cei ce–l mînuiesc) pentru ţinte umane. Este cunoscut sub denumirea de „amplificator Psi“ sau „unitate de date Psi“. Acest generator produce radiaţie electromagnetică, radiaţie care corespunde exact frecvenţei cerebrale a celui atacat. Cu această radiaţie poate fi indusă orice fel de stare emoţională: ură, euforie, mînie, teamă şi gînduri de sinucidere. Aparatul se pretează şi la teletransmisia de sentimente. „Bombardată“ direct, victima îşi pierde puterea voinţei. Dacă s–ar găsi într–o stare de iritare sau, tocmai, într–un moment de intensă concentrare intelectuală asupra unui lucru, victima ar putea, după datele deţinute de constructori, să sufere o tromboză cerebrală.

Autorul materialului cere să fie pusă pe masă întreaga documentaţie despre armele psihotronice, deoarece aparatele respective se pare că au intrat deja în producţie de serie.

Un ziarist din Iaroslavl (la nord–est de Moscova) susţine că ar deţine dovezi privind utilizarea generatoarelor Psi pe scară largă pînă şi împotriva propriei populaţii civile. În măsura în care, în actuala luptă pentru putere din Rusia, joacă un rol important,

asemenea dispozitive sînt folosite pentru a determina o schimbare de climat psihologic într-o direcţie sau alta. Fie şi numai din această cauză şi este greu de presupus că acum ar fi fost sistate cercetările în domeniul influenţării psihotronice a conştiinţei.

Recent, radio Hessen îl cita pe naţionalistul rus Jirinovski, într-unul dintre buletinele sale de ştiri, cu o ameninţare grozavă: la nevoie, el şi-ar ajuta prietenii sîrbi cu nişte „arme de un fel cu totul nou". Nu este exclus ca aceasta să fi fost o sinistră aluzie la posibilitatea de a folosi, la modul subteran, greu de dovedit, sisteme de arme psihotronice. Dumnezeu să-i aibă în pază pe toţi cei care trec cu un scuturat din umeri peste această eventualitate. Ei s-ar putea vedea, într-o bună zi, în contact nemijlocit cu o situaţie imposibil de contracarat prin măsuri de apărare tradiţionale.

În Statele Unite, dezvoltarea sistemelor de arme psihotronice trebuie să se fi desfăşurat în mod asemănător; a existat în trecut, mai mult ca sigur, o nelegiuită alianţă între cercetarea industrială privată, autorităţile militare şi serviciile secrete. Se poate demonstra că şi aici s-au efectuat, fără nici o publicitate, ba chiar fără aprobarea Congresului, experimente de influenţare a conştiinţei şi stimulare artificială de fenomene Psi. Rămîne de văzut dacă acestea s-au desfăşurat realmente aşa cum declară că le-a trăit cineva care-şi asumă calitatea de participant la unul dintre aceste experimente. Contemporanii mei care au întîlnit multe în viaţa lor ştiu un lucru: pînă nu faci foc, nu iese fum. Este vorba despre misteriosul „Proiect Montauk", care se pare că a urmărit aceleaşi scopuri ca şi cercetarea rusească în domeniul psihotronicii, o serie experimentală strîns legată de legendarul „Experiment Philadelphia", efectuat de Marina americană în anul 1943.

„PROIECTUL MONTAUK": CERCETĂRI ILEGALE ÎN STATELE UNITE ?

La aproximativ 200 de kilometri est de New York City, la extremitatea insulei Long Island, se află Montauk Point. În imediata apropiere a acestuia exista odată o bază militară a Aviaţiei, care şi-a încetat activitatea, la sfîrşitul anului 1969.

După numai un an, baza aeriană de la Montauk a fost preluată de batalionul-radar 0773, care trebuia să deservească o staţie de radar instalată acolo în cel de-al doilea război mondial — un radar „Sage". Această staţie învechită, instalată pe acoperişul clădirii studioului de radio, avea să joace un rol extrem de important în experimentele efectuate acolo în cel mai mare secret, începînd din 1970.

S-au folosit radarul „Sage" modificat şi completat, precum şi generatoare, oscilatoare, sisteme de bobine speciale, amplificatori UHF de înaltă capacitate, aşa-numite „radiosonde", computere şi tipuri exotice de antene (de construcţie delta T), destinate a produce curburi ale timpului. Au fost respectate anumite frecvenţe de fereastră. Se pare că, în aceste condiţii, la baza aeriană Montauk s-a reuşit manipularea conştiinţei umane, declanşarea — în legătură cu aceasta — de fenomene Psi şi deschiderea de porţi spre alte segmente ale timpului, respectiv realităţi.

Că aceste relatări nu se cuvine să fie respinse *de plano*, ca şi cînd ar fi fanteziile unor contemporani ahtiaţi după senzaţional, în ciuda reţinerii cu care trebuie abordate, că întîmplările pe care le declară un presupus colaborator al „proiectului Montauk" ar putea conţine cel puţin un grăunte de adevăr, o arată nişte recente dezvăluiri privind unele experimente cu raze care ar fi avut loc în Statele Unite în perioada 1947–1974. Este vorba de experienţe făcute pe pielea propriilor cetăţeni, care nici măcar nu au ştiut că erau transformaţi în mod abuziv în „cobai". Lista experimentelor criminale efectuate în secret şi „în numele ştiinţei" este lungă. Victime ale acestor maşinaţiuni au fost, printre alţii:

- elevi handicapaţi intelectual, cărora organizaţiile de stat din Massachusetts le dădeau la micul dejun lapte radioactiv;

• copii foarte mici din familii de culoare sărace, cărora, în anii patruzeci şi şaizeci, li se inoculau preparate cu iod radioactiv, pentru a pune la punct – aceasta era „justificarea" – procedee de diagnosticare a îmbolnăvirilor glandei tiroide;

• bătrîni şi oameni grav bolnavi, cărora, în anii patruzeci, li se injecta plutoniu foarte toxic;

• deţinuţi din statul Oregon, cărora li se iradiau organele de reproducere, fără să fie preveniţi în prealabil asupra riscului de a se îmbolnăvi de cancer;

• chiar şi gravide, cărora, în cadrul unui „control al sarcinii" li se prescriau pilule radioactive. (Mai mulţi dintre copiii aduşi pe lume de aceste femei au murit de cancer. Rămîi pe gînduri atunci cînd, într-o ţară democratică, unde libertatea informaţiei este lucrul cel mai de preţ, s-au putut face, timp de decenii, sub paravanul „securităţii naţionale", nişte experimente criminale, fără ca presa să fi mirosit ceva. Există, de bună seamă, domenii sensibile, de care nu îndrăznesc să se apropie nici chiar ziariştii cu tupeu, cu atît mai mult, cu cît omniprezentele servicii secrete s-au priceput întotdeauna să-i ţină pe cei prea curioşi la distanţă de locul faptelor şi să-i îndrepte pe piste false.)

Şi mai rele decît perversităţile medicale, recent descoperite, ale Frankenstein-ilor moderni sînt experimentele psihotronice comandate şi/sau supravegheate de CIA şi de alte servicii secrete. Adeseori, aceste experimente au fost cunoscute numai sub nume de cod. A circulat zvonul că, îndată după cel de-al doilea război mondial, oameni de ştiinţă americani s-au sfătuit cu „proaspăt importaţii" lor colegi germani, cu privire la posibilitatea de a dirija conştiinţele pe cale artificială. Acestui proiect *Paperclip* i-au urmat numeroase activităţi aferente, cu denumiri criptice rău prevestitoare, precum *Bluebird*, *Artichoke*, *Midnight*, *Climax* şi seriile MKULTRA, în care au fost implicaţi, mai mult ca sigur, şi psihiatri americani.

Proiectul MKULTRA al CIA urmărea în special elaborarea de tehnici modificatoare de conştiinţe. Curtea Supremă de Justiţie a Statelor Unite a aprobat, încă din anul 1985, ca autorităţile CIA să nu divulge numele savanţilor şi medicilor participanţi la proiectul MKULTRA. Prin administrarea de preparate chimice, biologice şi radioactive, se urmărea atunci să se stabilească dacă un adversar potenţial – Uniunea Sovietică – ar putea crea substanţe pentru controlul conştiinţei. Scopul scuză mijloacele – motivaţia este valabilă, de bună seamă, şi în ţări democratice.

La armele *River Styx*, proiectate în Statele Unite, se pare că era vorba de influenţarea electromagnetică a funcţiilor corporale. În ce măsură aceste arme erau concepute şi pentru teleinfluenţarea conştiinţei, din nefericire nu se mai poate stabili. Pentru aceasta există astăzi relatări despre metode mult mai rafinate de control psihotronic asupra conştiinţei, metode de care opinia publică nu a avut habar pînă acum.

Un necunoscut mi-a expediat, în urmă cu cîteva luni, documente despre experienţele de-a dreptul incredibile de la baza aeriană Montauk – unitate închisă definitiv de vreo doisprezece ani. Este o relatare despre activităţile unui grup de savanţi şi tehnicieni americani, relatare ce aduce a poveste ştiinţifico-fantastică, dar care a căpătat un spor de credibilitate foarte de curînd, în urma destăinuirilor făcute de cineva care a „contribuit decisiv" la acest proiect.

Profanilor le vine extraordinar de greu să înţeleagă experimentele care au loc în zona cenuşie a cercetării ştiinţifice, întrucît acestea se desfăşoară în afara realităţii noastre cvadridimensionale, dincolo de capacitatea noastră naturală de reprezentare, într-o sferă neexplorată, unde fizica cuantică şi activităţile conştiinţei se suprapun. Autorul ar dori, în ciuda rezervelor exprimate iniţial, să reia nişte destăinuiri interesante ale unui posibil martor al evenimentelor de atunci. Martorul susţine că, în cadrul activităţii sale la una dintre firmele contractante de acolo, a petrecut mai mult timp la baza aeriană Montauk şi a făcut anchete la faţa locului.

După informaţiile acestui om de încredere – un electronist însărcinat cu montajul şi întreţinerea unor antene speciale – se pare că la Montauk au fost rezolvate probleme privind straturile absorbante de raze radar şi măsurile constructive (profile materiale subţiri) cerute de tehnologia *Stealth*. În secret, însă – spune electronistul de la Montauk – s-a lucrat şi la producerea de structuri de cîmpuri bazate pe impulsuri electromagnetice (numite şi „sticle electromagnetice"), folosite, pe de o parte, pentru controlul asupra conştiinţei iar, pe de altă parte, pentru crearea de

„tunele ale timpului" înspre alte realități — o serie de experiențe legate nemijlocit — tot după opinia electronistului — de legendarul „Experiment Philadelphia" din anul 1943.

Grupul de la Montauk consta dintr–o echipă mixtă alcătuită din militari, funcționari guvernamentali (probabil membri ai serviciilor secrete) și specialiști din grupul firmelor contractante. Întregul proiect de cercetare era — se spune — în subordinea unui german, un anume dr. von Neumann, specialist în fizică teoretică și matematician, care s–ar fi ocupat de niște foarte moderne concepte despre timp și spațiu. Cartierul general al proiectului se găsea în Laboratoarele „Brookhaven", tot pe Long Island.

Von Neumann și echipa lui s–au ocupat timp de zece ani cu conexiunile dintre cîmpurile electromagnetice și cu „punctul de referință–timp" care se statornicește prin nașterea fiecărui om. Cercetarea lor a culminat cu o concluzie oarecum ezoterică: corpul energetic pluridimensional al omului trebuie văzut separat de corpul material și această componentă spirituală începe — încă din momentul concepției — cu un foarte specific punct de referință–timp care înscrie omul spiritual pe o anumită linie temporală. Potrivit aceleiași concluzii, acest punct de referință–timp servește orientării în univers, regăsirii de sine în ceea ce se crede că înseamnă „timp" și „cauzalitate".

Preocuparea principală a grupului de la Montauk era, în primul rînd, influențarea conștiinței umane cu ajutorul impulsurilor radar, deși anterior acest lucru fusese dezaprobat de Congresul american. În timpul experimentelor făcute în acest scop, reflectorul radarului „Sage" a fost îndreptat spre clădirea în care se afla subiectul testului. Acesta stătea pe un scaun special — așa–numitul „scaun Montauk" — și era iradiat de aparatul radar, o dată cu rotirea antenei, cu o energie de microunde măsurabilă în mega– și gigawați. Pentru a putea observa cu precizie efectul șarjelor de energie, au fost schimbate, de la caz la caz, lățimea și viteza impulsului, au fost folosite diferite frecvențe. Erau observate reacțiile psihice ale persoanei supuse testului la diferiți parametri de lucru. Cu această ocazie, se stabilea în ce condiții i se făcea somn, dacă rîdea, dacă plîngea sau dacă reacționa iritabil. Pentru a vedea cum pot fi „dresate" și influențate undele cerebrale, au fost schimbate frecvența de succesiune și amplitudinea radarului, în

consonanță cu diferitele funcții biologice ale persoanei testate. Se pretinde că în acest mod s–a găsit accesul la conștiința umană — la o frecvență între 425 și 450 megahertzi.

Firește, la masivele șarje de energie nu se putea ca țesuturile corporale și creierul persoanei supuse experienței să nu fie serios afectate. Neurologii au constatat, la cei afectați, o stare pe care au calificat–o drept „moarte cerebrală", provocată de lipsa de oxigen în creier.

Se afirmă că au fost „iradiați", după o tehnică modificată, și militarii staționați acolo, ca și populația civilă din Long Island, New Jersey, New York și Connecticut, pentru a măsura raza de acțiune a emițătorului.

Prin „salturi" de frecvență și comutare rapidă de pe o frecvență pe alta ar fi fost obținute modulații deosebit de psihoactive.

După experimentări de mai mulți ani, datele privind influențarea s–au conturat clar, s–a găsit modalitatea de a coordona pozițiile specifice ale aparatelor cu modele ideatice precis determinate. Se spune că ar fi fost elaborate programe de iradiere pentru a provoca anumite stări emoționale în rîndurile populației, pentru a influența rata criminalității, respectiv pentru a provoca panica la oameni. Mai mult decît atît: se pare că a fost studiată și influența anumitor condiții de iradiere asupra funcționării obiectelor neînsuflețite, de exemplu a automobilelor.

Astfel, se spune că s–ar fi constatat, printre altele, că partea electronică a autovehiculelor se defectează ca urmare a iradierii.

Se afirmă că, sub acțiunea unor masive impulsuri radar, una dintre persoanele supuse experimentului a dobîndit chiar însușiri paranormale și parafizice. Se spune că, prin maximă concentrare asupra unui obiect din preajma ei, persoana în chestiune putea face ca acesta să apară din neant, adică să se materializeze, în oricare loc din incinta bazei. „Produse" ideatice îmbrăcau deci forme materiale. Uneori, asemenea obiecte erau realmente vizibile, dar nu puteau fi atinse. Ele semănau mai mult cu niște holograme sau arătări. Obiectele materiale prezente își păstrau consistența numai pînă cînd se deconecta emițătorul. Aceasta ar însemna că obiectele ideatice materializate „nu sînt de pe lumea aceasta", că ele aparțin unei alte realități. Dar lucrurile nu se opresc aici: un medium de mare performanță al bazei, manipulat cu ajutorul ra-

darului, a cărui poveste a redat-o cu toate amănuntele omul nostru de încredere, ar fi stabilit, se pare, legături perceptive cu toate simțurile unor persoane străine. Adică, dincolo de alte capacități, el putea să-şi transfere propriile gînduri în conştiința unui străin.

Experimentele parafizice, care au durat pînă în 1979, vizau teleinfluențarea aparatelor TV (alterări de imagine, deconectări), mişcarea de obiecte efectuată pe cale mentală, precum şi provocarea de apariții fantomatice. Toate aceste activități Psi au avut loc într-o stare modificată a conştiinței, stare declanşată aici pe cale electromagnetică.

Ar fi exagerat să discutăm toate experimentele şi fenomenele provocate de ele. În mod sigur, dacă s-au desfăşurat exact aşa cum au fost relatate, ele reprezintă numai vîrful aisbergului, al unui proces care-şi are originea departe în trecut, mai exact în 1943. Ne amintim de controversatul „Experiment Philadelphia" (sau „Proiectul Curcubeu") — niciodată confirmat oficial — al Marinei Statelor Unite: în 1943, în timpul unui experiment de camuflare, distrugătorul „USS Eldridge" ar fi dispărut temporar din universul nostru (realitatea noastră), ca urmare a unei pene în sistemul generatoarelor. Se afirmă că, inițial, s-a dorit să se facă în aşa fel, încît nişte nave să devină „invizibile" numai pentru radar, că, în general, nu s-a urmărit ca acestea să devină realmente invizibile, adică să fie azvîrlite în afara complexului nostru spațio-temporal. Apoi, cînd distrugătorul a dispărut efectiv, sub ochii observatorilor dinafară, în cîmpul magnetic (aşa-numita „sticlă" electromagnetică) produs de generatoarele de la bord şi cînd, mai tîrziu, după un timp oarecare, s-a ivit din nou la punctul de plecare, la Norfolk, localitate aflată la sute de kilometri distanță, s-a spus că nu funcționaseră toate cum trebuie. În însemnările lor, observatorii de atunci arată că transferul ar fi avut urmări catastrofale: că, în timpul experimentului, unii membri ai echipajului ar fi decedat, că s-ar fi aflat imobilizați la bordul navei sau că ar fi alergat de colo-colo, arzînd ca nişte torțe vii, fără să poată fi ajutați, că supraviețuitorii ar fi pierdut temporar simțul orientării şi că, dereglați mintal, ar fi fost internați în aşezăminte psihiatrice şi mai tîrziu lăsați la vatră ca inapți.

După însemnările omului nostru de încredere, „Proiectul Philadelphia" ar fi fost reluat, la sfîrşitul anilor patruzeci, de către dr. Von Neumann şi apoi încheiat cu succes în anul 1983, prin proiectul Montauk. În acel an — se spune — oamenii de ştiință şi tehnicienii au reuşit să stabilească o legătură temporală directă cu anul 1943, să facă o „spărtură" în zidul spațio-temporal. Pe acolo, prin această spărtură, unul dintre supraviețuitori ar fi ajuns pînă la nava „Eldridge" a anului 1943 şi, după anumite corecturi în comportamentul maşinilor, ar fi făcut-o să reapară în timpul ei de atunci, curînd după dispariție. Cu alte cuvinte: navei Eldridge i s-ar fi dat ajutor din viitor, pentru că s-a ştiut de pana din comportamentul generatoarelor. Pentru observatorii din anul 1943, însă, nava dispăruse numai pentru puțin timp. Dacă nu ar fi existat acțiunea de ajutorare din 1983, sau dacă aceasta nu ar fi avut rezultatul dorit, atunci nava ar fi rămas în vecii vecilor „blocată între dimensiuni" — în hiperspațiu, în pragul eternității.

Străpungerea spre anul 1943 pare a fi reuşit, printre altele, cu un tip de antenă „piramidală", numită „delta T" (T, de la timp). O persoană deosebit de dotată mediumnic, aflată acolo, s-ar fi concentrat asupra situației de la bordul navei „USS Eldridge". După părerea omului nostru de încredere, la realizarea contactului cu trecutul ar fi contribuit o componentă „non-hertziană", o gamă de frecvențe de dincolo de spectrul cunoscut al undelor electromagnetice.

Orice s-ar spune despre întîmplările fantastice descrise aici în rezumat, fapt este că, în perioada Războiului Rece, ruşii s-au hazardat şi ei, cu cercetarea lor psihotronică, în zona neexplorată a ştiinței, în teritoriul despre care doar cu puțini ani înainte se vorbea cu dispreț ca despre ceva pur speculativ.

STRATEGII PSI CIVILE

AFACEREA PSI

„Primul pas spre intuiţie constă în a descoperi semnificaţia simbolică a diferitelor lucruri; următorul constă în a le prezenta în mod simbolic.“

Hazrat Inayat Khan

„Percepţia extrasenzorială (PES) si psihocinetica (PC) nu au nici o valoare practică în stadiul conştiinţelor noastre de astăzi. Nici una, nici cealaltă nu este suficient de credibilă.“ Aceasta era, la scurt timp după al doilea război mondial, opinia profesorului american Joseph Banks Rhine, biolog şi parapsiholog, întemeietorul parapsihologiei moderne bazate pe experienţe de laborator şi pe statistică, şi a fost formulată în *Journal of Parapsychology*, renumita revistă americană de cercetări în domeniul ştiinţelor de frontieră.

Azi, majoritatea parapsihologilor ar contesta vehement afirmaţia lui Rhine, deoarece, aşa cum s–a văzut între timp, există medium–i performanţi, capabili să–şi utilizeze însuşirile Psi în mod programatic şi, într–o anumită măsură, chiar repetabil, ceea ce înseamnă un grad relativ înalt de eficacitate.

Problema valorii practice a însuşirilor Psi s–a pus din nou atunci cînd, la începutul anilor şaizeci, s–a aflat că oameni de afaceri şi întreprinzători de renume — un cerc de persoane care, de obicei, în relaţiile de afaceri înclină mai mult spre soluţii raţionale — recurg ocazional, sau chiar în mod curent, la serviciile unor medium–i cu experienţă. Şi mai interesant este faptul că mulţi dintre ei, deşi nu recunosc, sînt chiar „vizionarişti“, adică înzestraţi cu intuiţie, şi ştiu să transforme acest dar într–o monedă perfect sunătoare.

Psi continuă, într–adevăr, să joace un rol important în lumea afacerilor, dar, evident, fără ca procesele legate de acest domeniu, pentru mulţi de neînţeles, aproape înfricoşătoare, să fie catalogate drept paranormale. Inspiraţia, intuiţia, legendarul „fler“ pentru ce

este fezabil, anticiparea în timp util a evoluţiilor economice şi, legat de ea, capacitatea de a specula cu succes, nu au în ele nimic nou, nimic revoluţionar. Nouă este numai încercarea de a studia sistematic aceste însuşiri capricioase, incontrolabile, de a le valorifica şi subordona unor interese practice, în mod pe cît posibil independent de hazard.

Încă de acum treizeci de ani, doi docenţi ai Colegiului de Inginerie din Newark, despre care am mai vorbit — dr. John Mihalaski, profesor de economie naţională şi economia întreprinderii, şi colaboratorul său Douglas Dean, electrochimist şi parapsiholog — au descoperit posibilităţile nebănuite pe care „factorul Psi" le oferă cercurilor de afaceri, dacă este utilizat corect.

În cadrul unor experimente vizînd calităţile Psi şi intuitive ale unor persoane cu funcţii de conducere din mari firme americane, subiecţii au fost împărţiţi în două grupe: manageri ale căror firme erau deosebit de prospere şi manageri ale căror afaceri înregistrau rezultate modeste. După numeroase experimente cu fişe prelucrate statistic, din care au fost excluse orice activităţi inteligente (reflecţii, combinaţii, concluzii) — circa 5 000 de persoane supunîndu-se testului de precogniţie şi prezicînd anumite „evoluţii viitoare" — Dean şi Mihalaski au constatat că grupa managerilor cu succes în afaceri s-a descurcat mai bine. Rezultatele lor s-au situat categoric deasupra aşteptărilor statistice. Rezultatele grupei „negative" au rămas, parţial, încă sub nivelul mediu statistic. Prin acest mega-experiment, cei doi parapsihologi au reuşit, pentru prima dată, să facă fenomenul Psi „intuiţie" măsurabil şi, deci, transparent.

Pornind de la experienţele efectuate de-a lungul multor ani şi de la cunoştinţele astfel dobîndite, echipa de cercetători a elaborat un sistem de evaluare după criterii paranormale, care poate fi utilizat practic, printre altele, la selecţia personalului şi la şcolarizarea cadrelor de conducere.

De la o vreme, în Statele Unite, foşti ofiţeri ai Armatei şi serviciilor secrete se oferă pentru ceea ce poate fi definit, fără exagerare, drept „sondaj paranormal", un fel de „spionaj industrial" cu ajutorul telepercepţiei (vizionarismului) sau al precogniţiei.

În timp ce colonelul John B. Alexander, amintit mai sus, care în prezent conduce un program special la laboratoarele din Los Alamos, New Mexico, şi maiorul Richard Groller, de la DIA, pledează azi mai mult pentru utilizarea procedeelor paranormale în domeniul civil, fostul maior american de contrainformaţii Ed Dames se ocupă, din 1989, cu valorificarea comercială a unor aptitudini Psi speciale. El conduce o mică echipă de oameni cu pregătire mediumnică — PSI TECH — care întreprinde aşa-numite „studii de telepercepţie", pe bază de contract, pentru clienţi din industrie, comerţ şi cercetare ştiinţifică.

Ed Dames m-a informat de curînd asupra întregii game de servicii paranormale oferite de el, bazate, în principiu, pe conlucrarea unor medium-i care operează independent unii de alţii, oarecum după concepţia celebrului feldmareşal, contele Alfred von Schlieffen*: „În marş — separat, la atac — împreună."

El afirmă: „PSI TECH este o grupă de înaltă calificare tehnică, alcătuită din analişti profesionişti care dispun de o capacitate de procurare a datelor unică în lume, o echipă de specialişti în telepercepţie excepţional de bine pregătiţi. Existenţa telepercepţiei (TP) a fost recunoscută, în ultimele două decenii, de către organizaţii ştiinţifice guvernamentale şi private. Medium-ii TP sînt capabili să localizeze şi să descrie cu multă exactitate obiecte şi evenimente îndepărtate în timp şi spaţiu. PSI TECH a făcut din telepercepţia aplicată un instrument eficace de cercetare. Echipa noastră de experţi, perfect disciplinată, dispune de o experienţă de peste patruzeci de ani în domeniul telepercepţiei aplicative. Identificînd ţinta, adunînd datele şi întocmind protocoale de analiză, toate acestea cu mare precizie, PSI TECH garantează clientului rezultate şi soluţii de mare valoare. PSI TECH furnizează rapid clienţilor săi informaţii sigure, dificil de obţinut pe altă cale."

Dames avansează apoi o întreagă listă de posibile domenii de valorificare comercială, dintre care cele mai interesante sînt:

• înţelegerea ştiinţifică, mai profundă, a fenomenelor naturii;
• perfecţionarea conceptelor; descrierea unor soluţii alternative; elaborarea de idei noi; orientarea unor centre de cercetare şi creaţie către soluţii de mare rentabilitate;

* Alfred Graf von Schlieffen (1833–1913), mareşal german, şef al Statului-Major între 1891 şi 1906. Numele său a fost dat planului de bătaie aplicat de Germania în 1914 (n. red.).

• descoperirea de conexiuni; definirea factorilor variabili;

• clasificarea, analizarea şi proiectarea rapidă a celei mai favorabile soluţii tehnologice;

• verificarea aspectelor celor mai importante ale unor evenimente trecute; reevaluarea accidentelor; explorarea cauzelor care conduc la defectarea unor aparaturi şi la eşecul unor experimente;

• cercetarea, descrierea şi supravegherea unor locuri, imposibil de întreprins cu alte mijloace decît cele ale telepercepţiei;

• descrieri logice şi amănunţite ale unor obiecte; identificarea unor ţinte etc.

Spectaculos este un fapt la care m–am referit anterior: la solicitarea Naţiunilor Unite, Dames a acceptat o misiune legată de Irak, despre care *Washington Times* relata în numărul său din 19 noiembrie 1991: „O echipă a Naţiunilor Unite recurge la metoda percepţiei extrasenzoriale pentru a depista depozitele secrete de arme ale lui Saddam Hussein. Edward Dames, preşedintele unei companii numite PSI TECH, a declarat că în mapa doamnei Karen Jansen, maior în trupele americane ale ONU, se află schiţele a două localităţi unde, după constatările d–lui Dames, se pare că liderii irakieni au ascuns arme biologice.

Dl. Dames, fost maior în serviciul de contrainformaţii militare, astăzi pensionat, a întocmit aceste schiţe folosindu–se de 'telepercepţie' – aptitudinea de a localiza şi a descrie de la distanţă obiecte şi fenomene necunoscute (...).

Maiorul Jansen se află în cea de–a treia misiune a ei în Irak, fiind împuternicită în mod special de ONU să depisteze şi să distrugă orice rachete şi arme chimice, nucleare şi biologice ascunse. Ea a luat legătura cu dl. Dames, după ce postul de televiziune KIRO din Seattle a transmis o ştire despre o firmă din Maryland, care făcuse apel la paragnoşti (medium–i) pentru a obţine informaţii secrete. Maiorul Jansen, afirmă dl. Dames, l–a contactat prin telefon, i–a explicat că era în căutarea unui depozit secret de arme biologice (...) şi l–a întrebat dacă putea s–o ajute. El a fost de acord şi a descoperit, pentru început, două depozite (...).

Într–un recent interviu, dl. Dames a declarat că pentru Naţiunile Unite a lucrat gratuit. În mod normal, pentru o asemenea comandă, el încasează între 6 000 şi 8 000 de dolari."

Succintele rapoarte ale lui Dames cu privire la operaţiunile deja efectuate sună destul de sobru şi amintesc mai degrabă de protocoalele unor mari detectivi, ai căror clienţi nu sînt interesaţi de detalii, ci numai de o sinteză a acestora. Cîteva asemenea rapoarte mi–au fost transmise recent prin fax, şi le voi reproduce textual în continuare.

Întocmirea unui profil al lui Saddam Hussein în situaţie de criză

Momentul solicitării: înaintea războiului din Golf.

Beneficiarul nostru – o mare societate cu interese strategice legate de ţiţeiul din Orientul Mijlociu – era îngrijorat de repercusiunile unor posibile conflicte asupra preţului acestui produs în viitorul apropiat şi pe termen mediu.

PSI TECH a primit misiunea de a furniza date şi a întreprinde analize asupra lui Saddam însuşi, adică:

• să efectueze cercetări cu privire la starea lui sufletească (intenţii, motivaţii, caracteristici emoţionale şi comportamentale);

• să întindă „antene" la cartierul lui general (informaţii despre planuri de luptă, operaţiuni programate, posibile manevre de inducere în eroare).

S–a cerut, în plus, întocmirea unei prognoze generale pentru regiunea Golfului. Durată de valabilitate: 6 luni (din septembrie 1990 pînă în martie 1991).

Raport privind investigaţiile întreprinse asupra unui motor de automobil pe bază de hidrogen

Clientul: un important producător de autovehicule.

Echipa noastră de telepercepţie a pornit în căutarea, pe plan internaţional, a unor eventuale proiecte de cercetare importante, aflate actualmente în desfăşurare, şi a unor activităţi tehnologice care ar avea drept scop producerea unor automobile acţionate cu hidrogen. Am localizat şi descris proiecte de dezvoltare din America de Nord, Japonia, Franţa, China, Germania şi Rusia.

În raportul nostru final, am indicat proiectele ce par a fi cele mai reuşite. La raport am anexat schiţe ale unor proiecte de prototipuri, precum şi descrieri ale unor părţi constructive importante (turbine, volanţi, ansambluri hidraulice şi electrice etc.).

Tehnologii-cheie proiectate pentru valorificarea resurselor de pe Lună

Clientul: o prestigioasă companie tehnică.

Departamentul de dezvoltare al clientului a solicitat sprijin pentru a putea alege, respectiv crea, tehnologii economice cu ajutorul cărora să poată obţine în principal oxigen. Se avea în vedere o eventuală sursă de energie staţionată pe Lună, care să poată fi folosită şi pentru expediţii lansate de pe Lună către Marte.

PSI TECH a furnizat companiei descrieri şi schiţe pentru viitoare tehnici de valorificare a mineralelor şi resurselor de pe Lună. Au fost prezentate şi propuneri pentru instalaţii de producere a energiei.

PSI TECH s-a ocupat şi de comportamentul anormal al vehiculului spaţial rusesc „Phobos II", de posibila subţiere a stratului de ozon, de sistemele exotice de acţionare pentru expediţiile cosmice, de anomaliile de pe suprafaţa planetei Marte şi de locurile din America Latină unde se tranzacţionează droguri.

Interesant este felul cum procedează agenţii capabili de telepercepţie. Dames, pornind de la un caz ipotetic — prăbuşirea unui avion — descrie amănunţit această procedură:

„• Proiectul primeşte, conform unui principiu aleatoriu, un număr de referinţă al ţintei, pe care conducătorul de proiect şi-l întipăreşte durabil în minte. Numărul este pus în legătură cu sarcina specifică, aceea de *a determina cu precizie cauza/cauzele accidentului*.

• Se aleg medium-i dotaţi cu aptitudinea percepţiei la distanţă, care sînt apoi instruiţi cu privire la proiect şi primesc, în măsura disponibilului, informaţii generale (de exemplu, numărul zborului, locul şi momentul aproximativ al prăbuşirii).

• În afară de numărul de referinţă al ţintei şi de datele generale amintite, medium-ii respectivi nu mai au acces la nici o altă informaţie. Această procedură nu serveşte numai controlului, ea este mai degrabă metoda de lucru după care au fost formaţi lucrătorii firmei PSI TECH, scopul fiind acela ca ei să-şi abordeze tema de lucru fără informaţii anticipate şi amănunţite, care să le distragă atenţia.

• O şedinţă de telepercepţie durează circa 45 de minute. În timpul primelor „sondări", se poate întîmpla ca un lucrător să „repereze" avionul în chestiune chiar înainte de prăbuşire (Observaţie: acesta ar fi un caz de autentică retrocogniţie, deoarece PSI TECH a fost informată abia după accident şi, prin urmare, o prevenire a prăbuşirii era exclusă).

Un alt medium ar putea, eventual, să descrie locul prăbuşirii. Alţi lucrători dotaţi cu darul telepercepţiei ar afla, poate, imediat date referitoare la derularea efectivă a accidentului etc.

• Rapoartele iniţiale sînt verificate cu ajutorul datelor raportate la proiect (procedeul tehnic). Se urmăreşte obţinerea unor indicii noi, respectiv se utilizează aceste indicii pentru precizarea faptelor deja stabilite, ceea ce depinde de rezultatele individuale ale fiecărui medium. O garanţie de sută la sută (!) se acordă acelor date confirmate fără dubiu de toţi participanţii la proiect.

• După ce medium-ii au îndeplinit un anumit număr fix de „incursiuni", se analizează datele obţinute, în funcţie de conţinut. Se identifică informaţiile-cheie şi se întocmesc rapoarte intermediare pentru beneficiar. Dacă sondările indică o avarie materială cu puţin timp înaintea accidentului, echipa noastră va consemna acest lucru sub formă de schiţe ale piesei respective şi va face o descriere a celor întîmplate.

• În această fază, beneficiarul ar putea dori ca anumite aspecte să-i fie prezentate mai detaliat, de pildă dacă PSI TECH ar fi stabilit că la originea prăbuşirii s-a aflat o bombă. Atunci am încerca să aflăm detalii esenţiale despre această bombă — amplasarea ei în avion, persoanele răspunzătoare etc.

• Dacă toate cerinţele beneficiarului au fost satisfăcute, se întocmeşte un raport final asupra proiectului, în care sînt incluse toate datele proiectului, inclusiv propriile noastre evaluări-cheie."

Oamenii lui Ed Dames nu sînt chiar ceea ce s-ar putea numi în mod obişnuit „talente naturale" mediumnice. Ei au dobîndit aptitudinea telepercepţiei cu ţintă precisă mai degrabă prin antrenamentele desfăşurate în compania unui medium extrem de dotat şi adeseori citat în această carte, Ingo Swann.

PSI TECH le imprimă şi altora capacitatea de telepercepţie, după o metodă elaborată de Swann. Cursurile săptămînale de la

Albuquerque, New Mexico, se țin după un manual alcătuit special în acest scop. Studenții învață să distingă între telepercepția autentică și imaginație, respectiv anticipație, care se bazează pe evoluții probabile.

Seminarele de acest fel s–ar putea dovedi superflue într–o bună zi, în special atunci cînd „realitatea virtuală" va cîștiga mai mult teren. Personal, cred că niște simulatoare de realitate bine concepute s–ar putea dovedi de–a dreptul ideale pentru cultivarea de însușiri paranormale.

REALITATEA VIRTUALĂ: ANTRENAMENTE PSI CU „SIMULATORUL DE REALITATE"

Un om stă în fața camerei de luat vederi și demonstrează, cu ajutorul unei pelicule, în fața milioanelor de telespectatori, cum, prin vizualizare, lasă să–i pătrundă în corp, în brațul stîng, în mînă, pînă în vîrfurile degetelor, puternice fluxuri de energie ale unui soare care tocmai răsare.

Între degetele mîinii drepte ține strîns capătul unei cozi de lingură. Un deget al mîinii stîngi — cea „încărcată energetic" — și–l plimbă încoace și încolo pe porțiunea dintre coadă și căuș. Și deodată această porțiune pare a se înmuia, a–și pierde consistența solidă inițială. Deodată omul oprește mișcarea de frecare. Apucă vîrful căușului și–i dă un impuls, făcîndu–l să se răsucească, aparent fără efort, în jurul propriei axe.

Încă din timpul emisiunii, sute de telespectatori entuziasmați telefonează, sub impresia proaspătă a celor văzute și auzite, ca să anunțe că experiența merge „șnur" și la ei acasă.

S–ar putea obiecta, totuși, că asemenea răsuciri ar fi la îndemîna oricui face un anumit efort, sau reușește cine–știe–ce trucuri. Lucrul ar putea fi perfect valabil pentru niște îngîmfați tipici, care fac caz de forța lor atunci cînd se folosesc de linguri mari, ușor de mînuit, dar nu și pentru copii, sau persoane care doar din cînd în cînd reușesc și ele să răsucească de cîteva ori o lingură sau o furculiță. Chiar și așa, se pare că figura iese numai atunci cînd, de fapt, coada prezintă o porțiune moale.

Am asistat odată, cu ani în urmă, într–un cadru restrîns, la o demonstrație de răsucire: la cererea soției mele, dr. Walter Frank, etnolog și parapsiholog bine cunoscut datorită numeroaselor sale apariții la televiziune, a răsucit o dată, evident fără nici un efort, în jurul axei sale, o lingură de supă. Au fost excluse cu desăvîrșire orice manipulări, întrucît noi i–am pus la dispoziție o lingură luată la întîmplare de pe masa de mic–dejun.

Trebuie să ne întrebăm cum se face că efectele psihocinetice (fenomenele Psi în general) apar mai des la unii, iar la alții nu apar deloc. Să aibă fiecare om receptivitatea lui? Există, oare, o înzestrare specială pentru declanșarea fenomenelor paranormale

şi parafizice? Astăzi, toată lumea este de acord că oamenii cu o atitudine pozitivă faţă de experimentele Psi — cei care cred cu tărie în reuşita acestora — au mai multe şanse de succes decît cei care se plasează pe o poziţie de scepticism. Dar între „a voi să crezi" şi „a crede cu tărie" în ceva — a fi pe deplin convins de ceva — este o distanţă ca de la cer la pămînt. Reuşita unui experiment Psi presupune că înveţi să crezi ca un copil mic care are convingerea de nezdruncinat că există şi Moş Crăciun şi iepuraşul de Paşti. Acela care se bizuie pe experimentele Psi trebuie să se „contopească" oarecum cu acestea, să atingă o stare pe care Robert Jahn, profesorul de la Princeton, o defineşte drept o autentică interacţiune „om/maşină". Omul (conştiinţa sa) trebuie să se „identifice" cu obiectul pe care vrea să-l influenţeze, neavînd nici cea mai mică îndoială privind reuşita experimentului. Abia atunci îi va reuşi (trebuie să-i reuşească) încercarea. Din păcate, sînt puţini aceia care pot atinge starea de „convingere totală", deoarece conştiinţa lor trează îi expune în permanenţă unor devieri, aşa încît conexiunea cu obiectul-ţintă şi cu tema dată nu se mai realizează deloc.

Interesant este faptul că starea de convingere totală se atinge uneori şi la aşa-numitele „partide de răsucire" — reuniuni la care mulţi oameni se întrec în a îndoi piese de bucătărie. Se poate observa aici un anumit „efect de contagiune": toţi cei care reuşesc de prima dată să îndoaie un obiect îi conving, pe unii dintre cei care pînă atunci au ratat, că fenomenul ca atare există cu adevărat şi astfel declanşează fenomenul de îndoire şi la aceştia. Încrederea în reuşita unor astfel de experimente poate fi alimentată, după cum s-a dovedit, şi prin intermediul filmelor, chiar dacă toată povestea prezentată de ele este plină de chichiţe. Aici par să-şi spună cuvîntul şi anumiţi factori psihosomatici.

Inocularea convingerii că asemenea fenomene sînt realizabile se poate face, dacă există suficientă capacitate imaginativă, şi prin evocarea altor persoane, deja deţinătoare de succese în materie, ba chiar prin simpla frecventare a literaturii de specialitate. Eu însumi, după ce am citit *Dubla existenţă astrală*, cartea publicată de dr. Susi Smith în 1974, am trăit experienţa unei întregi serii de părăsiri involuntare ale trupului astral — o putere pe care după aceea, timp de cîţiva ani, mi-am exercitat-o chiar prin pro-

pria mea voinţă, dar treptat am pierdut-o din nou. Pe vremea aceea eram atît de convins de existenţa fenomenului, încît într-o zi acesta mi s-a manifestat brusc. Dacă trăieşti o asemenea experienţă fie şi o singură dată, convingerea are toate şansele să-ţi devină atît de puternică, încît să se tot manifeste. Aproape că s-ar putea vorbi de un automatism.

De exemplu, americanca Helene Hadsell, care se ocupă de tematica referitoare la conştiinţă la un centru de şcolarizare din Alvarado, Texas, are, în timpul său liber, un hobby neobişnuit: ea şi-a pus în minte să-şi însuşească rara capacitate de levitaţie — plutirea liberă a persoanelor şi obiectelor, fenomen ce nu poate fi explicat prin legile fizicii clasice.

Pentru a se convinge pe ea însăşi că levitaţia propriului corp este posibilă, ea s-a antrenat pe o trambulină obişnuită. Prelungindu-şi în felul acesta, diferit de tumbele obişnuite prin aer, durata rămînerii în imponderabilitate şi adaptîndu-se psihic stării de plutire, totuşi neobişnuită, ea spera, în sinea ei, să-şi învingă îndoielile legate de posibilitatea de a realiza levitaţia. Deşi practica în plus şi yoga şi meditaţia, nu a avut parte de succes.

La una dintre prelegerile ei de la Detroit, într-o pauză, a avut surpriza să fie abordată de un domn mai în vîrstă, care i-a spus: „Dumneavoastră, la drept vorbind, nu aţi dorit mai deloc să levitaţi cu adevărat, şi părerea mea este că o să credeţi lucrul acesta numai atunci cînd veţi reuşi, efectiv, pentru prima oară." Apoi, i-a arătat ce trebuia să facă pentru a provoca levitaţia: să ţină mîinile întinse, ca şi cînd ar vrea să înoate, să-şi echilibreze greutatea corpului, evitînd o poziţie nepotrivită.

Bărbatul respectiv, care pretindea că, în plimbările lui prin natură, putea să leviteze în faţa copacilor, a convins-o probabil pe doamna Hadsell. Şi această convingere i s-a înfipt, de bună seamă, în subconştient. Ea şi-a continuat neabătut exerciţiile la trambulină şi meditaţiile, convinsă mai mult ca oricînd că într-o bună zi tot va reuşi să se ridice măcar o dată de la pămînt.

Cîteva luni mai tîrziu, apropiindu-se dis-de-dimineaţă de biserica din incinta Universităţii din Dallas, pentru a asista acolo la liturghie, a constatat deodată că se ridicase cu vreo 15 centimetri deasupra solului, că trupul îi plutea liber prin aer. Pe drumul destul de abrupt spre biserică — aflată la numai cîţiva metri

distanţă — nu existau nici tufişuri, nici arbori de care s-ar fi putut prinde. S-a simţit cuprinsă de panică. Apoi şi-a amintit recomandarea domnului în vîrstă de la Detroit. Şi-a întins braţele şi, balansîndu-se, a încercat să ajungă la biserică. Privirea i s-a fixat pe un stîlp de la portalul bisericii. Cînd, în sfîrşit, a atins stîlpul şi l-a cuprins cu amîndouă mîinile, şi-a dat drumul, prudentă, pe el în jos. Tremurînd de emoţie, s-a uitat de jur-împrejur, preocupată să n-o vadă cineva în starea de derută în care se afla. Din fericire, în momentul levitaţiei nu era nimeni prin apropiere. Tulburătoarea experienţă trăită de ea nu s-a mai repetat.

Noaptea, în timpul somnului, cînd conştiinţa se află într-o stare alta decît cea de veghe şi nu este deviată de nici un fel de influenţe exterioare, levitaţiile sînt mai numeroase decît ziua. Un autor cunoscut pentru cărţile sale de succes despre aşa-numitele „abducţii" (presupuse răpiri săvîrşite de entităţi OZN), Budd Hopkins, povesteşte despre surpriza unei americance care s-a trezit într-o noapte şi a constatat că plutea în poziţie orizontală, la un metru şi jumătate deasupra podelei, la cîţiva metri distanţă de pat. După cîteva secunde, cînd a înţeles pe deplin situaţia de neînţeles pentru ea, s-a prăbuşit, izbindu-se cu toată puterea de un scaun care se afla sub ea, şi s-a ales cu răni grave la piept de pe urma impactului.

Să fie acesta numai unul dintre obişnuitele cazuri de somnambulism? Fără îndoială, greu de zis. Zadarnic am căuta în literatura medicală de specialitate informaţii despre „zbor" în somn.

Unele persoane, care nu sînt chiar nişte „talente naturale" din punct de vedere mediumnic, îşi datorează, de multe ori, însuşirile Psi stimulilor ce le vin din partea unor terţi cu experienţă sau antrenamentului permanent, fiind ferm convinse că într-o bună zi vor reuşi să se impună. Această procedură, adesea de durată şi cu un final incert, s-ar putea dovedi superfluă chiar în viitorul apropiat, mai exact în eventualitatea în care, pentru imprimarea unor însuşiri Psi, se va reuşi utilizarea aşa-numitei „realităţi virtuale", create cu ajutorul tehnicii moderne a ciberspaţiului — adică prin simularea totală a unei realităţi computerizate.

„Realitatea virtuală" (RV) se referă, în principiu, la un spaţiu gîndit sau „informaţional" care, întocmai ca şi conştiinţa noastră — lumea gîndurilor noastre — se situează dincolo de contextul

nostru material spaţio-temporal. Este vorba aici, evident, de acelaşi „spaţiu interior" pe care profesorul englez David Bohm, genial teoretician al fizicii, cu ordinea lui „implicită" (sau secundă), afirma că îl înţelege. Acestei ordini îi aparţine tot ce nu poate fi perceput în mod nemijlocit, tot ceea ce se ascunde în hiperspaţiu, de exemplu gîndurile noastre. Bohm contrapune acestei ordini implicite una explicită, lumea noastră vizibilă, care, din cauza lacunelor fizicii clasice şi în lipsa unei aprofundări holistice, este considerată, din păcate, singura existentă.

Mecanismele realităţii virtuale — simulatoare de realitate — fac posibilă explorarea unei lumi generate de computer, lume în care ne cufundăm şi în care ne putem mişca efectiv. În principiu, se deosebesc trei forme fundamentale de realitate virtuală:

• După metoda cea mai cunoscută, se lucrează cu două mici ecrane şi cu căşti, precum şi cu o mănuşă informatică.

• Videocamerele transpun imaginea unuia sau a mai multor utilizatori într-o lume virtuală, în care aceştia operează cu obiecte virtuale. În acest caz, imaginea video poate fi transpusă şi în reprezentarea grafică a utilizatorului, iar reprezentarea poate fi antrenată în lumea virtuală.

• Se utilizează o reprezentare tridimensională care necesită, fireşte, ochelari 3D. Ca alternativă, lumea virtuală poate fi proiectată pe un ecran plat, sau chiar pe unul curbat, pentru a obţine un mai bun „efect de imersiune".

Se pare că tehnologia RV — utilizarea sistemelor Cyberspace în toate domeniile ştiinţei, tehnicii, învăţămîntului, artei şi petrecerii timpului liber — va atinge, în secolul următor, un grad de dezvoltare care va schimba radical modul de viaţă al generaţiilor viitoare. Apariţia unor „lumi sintetice" va fi urmată de o evoluţie de proporţii necunoscute pînă acum şi va avea consecinţe care deocamdată rămîn imprevizibile.

Şi totuşi, există încă de astăzi anumite posibilităţi incipiente de exploatare a simulatoarelor RV, care, însă, raportate la parametrii proiectaţi, dau rezultate foarte modeste. De exemplu, un agent imobiliar londonez îşi conduce clienţii — oameni interesaţi în obiecte de lux — prin case şi apartamente în care el nu a intrat,

poate, niciodată şi reuşeşte această performanţă cu ajutorul unui simulator RV de birou. Acelaşi lucru poate fi realizat cu anumite obiecte care există, deocamdată, doar într-un plan de construcţie sau pe planşetele proiectanţilor.

Doi jurnalişti, Barrie Sherman şi Phil Judkins, povestesc despre un producător de mobilă american, care utilizează un sistem RV pentru a uşura cumpărătorilor alegerea anumitor scaune, ceea ce conferă mărfii oferite o notă personală. În felul acesta, nu numai că se pot realiza idei noi, ci se fac şi economii la cheltuielile de depozitare. Organizatorii de excursii cu oameni interesaţi de RV s-ar putea cufunda în lumea vacanţelor, făcîndu-şi clienţii părtaşi „nemijlociţi" la valorificarea timpului liber. Un astfel de sejur, repede degustat, ar fi cu siguranţă mai convingător decît nişte prospecte sau benzi video.

Călătoriile aeriene şi cosmice au confirmat de multă vreme valoarea strategiilor RV. De exemplu, la construirea unui elicopter uşor, simulatorul LHX conceput de NASA a făcut posibile economii de un miliard de dolari, pentru că, prin simulare totală, nu a mai fost nevoie deloc să se construiască şi să se probeze diferite prototipuri. Un constructor american de avioane utilizează un program RV special la proiectarea cabinelor de pasageri, a repartizării locurilor, a spaţiilor pentru mărfuri şi bagaje şi a formei carlingii.

Deoarece lucrările de reparaţii şi montaj în spaţiul cosmic se pot dovedi problematice, efectuarea lor va fi lăsată, în viitor, pe seama unor roboţi de teleprezenţă, ghidaţi de la distanţă, cu ajutorul unor căşti şi mănuşi informatice, de către operatorii staţionaţi pe Pămînt sau într-o navă spaţială. Robotul repetă toate mişcările operatorului, simulează chiar şi direcţia privirii acestuia. La o tastare simulată (reacţie forţată), operatorul „simte" pînă şi ce apucă robotul. Realmente fantastic la asemenea sisteme om/maşină este faptul că, spre deosebire de ce se întîmplă la telecomenzile obişnuite, operatorul nu vede robotul însuşi, ci numai ce vede acesta cu „ochiul" camerei sale. Cu alte cuvinte: operatorul nu-l *manevrează* pur şi simplu pe robot — *el este chiar robotul*. În acest caz, s-ar putea întîmpla foarte bine ca el să creadă că *stă alături de sine*, deşi priveşte drept înainte, şi că, deci, îşi contemplă de pe margine propriul său „eu" virtual.

În sens figurat, acest lucru se petrece în cazul aşa-numitelor „părăsiri ale corpului astral", ceea ce pe mine personal mă întăreşte în convingerea că anumite tehnici RV ar trebui să se preteze, într-un mod de-a dreptul ideal, şi la „dobîndirea" de calităţi paranormale şi parafizice.

În realitatea virtuală, imposibilul din lumea noastră tridimensională devine dintr-o dată fezabil: putem trece prin pereţi (penetrare sau teleportare), fără să ne vătămăm corporal şi fără să ne alegem cu cine-ştie-ce urme, putem zbura cu trupul nostru printr-un peisaj fictiv — un fel de excursii corporal-astrale (ECA) — aidoma lui „Superman", sau putem levita (pluti liber) prin aer, ca Helene Hadsell.

Dat fiind că, spre deosebire de imagini, filme sau programe TV, în RV obiectele, respectiv fenomenele — cufundate aparent tridimensional într-o lume sintetică — trebuie să fie nu numai privite pur şi simplu, ci şi cunoscute ca o experienţă trăită prin participare directă la întîmplările de acolo, cine a dobîndit prin antrenament calităţi Psi în domeniul realităţii virtuale ar trebui ca, după un anumit timp, să stăpînească această realitate virtuală şi în lumea noastră tridimensională. Cu alte cuvinte, dacă o persoană din RV ajunge la convingerea că toate calităţile „absurde" din punct de vedere fizic sînt efectiv realizabile, atunci acel cineva ar putea depăşi, teoretic, „pragul stînjenitor al raţiunii", în aşa fel, încît să producă şi în viaţa de toate zilele fenomene corespunzătoare, mai ales că există destui senzitivi care au realizat asemenea performanţe şi au dovedit de mult existenţa efectelor Psi. Mecanismele psihosomatice funcţionează, evident, după principii similare.

Situaţia în care o persoană este totalmente convinsă de ceva poate deveni factor modificator de realitate… poate „muta munţii". La aceasta se mai adaugă faptul că nu există nimeni, la drept vorbind, care să poată defini prea bine noţiunea de realitate — ea acţionează în lumea noastră fizică, statornicită între limite materiale vagi, mai degrabă stingheritor, pentru că nu tot ce aflăm prin cele cinci simţuri ale noastre este efectiv real. De exemplu, biologul Richard Dawkins afirma că omul nu se orientează prin raportul nemijlocit cu lumea exterioară, ci printr-un facsimil virtual produs în creier. Şi acest model virtual se adaptează numai

atunci cînd creierul se confruntă cu o diferenţă marcată între lumea exterioară şi facsimilul virtual. Un exemplu va fi lămuritor în această privinţă.

Ceea ce percepem noi în copilărie din ambianţa noastră nemijlocită – printre altele, mărimea străzilor, pieţelor, clădirilor şi peisajelor – ne apare (poate după o absenţă de mai mulţi ani), la vîrsta maturităţii, cu totul altfel, de cele mai multe ori la dimensiuni mult mai reduse, mai nesemnificative. Noi păstrăm, deci, în creierul nostru, imaginea despre aceşti parametri, aşa cum ne–am format–o în copilărie. Şi această realitate este alta decît cea percepută la maturitate. O dată cu vîrsta, maxi–realitatea se contractă pînă la a deveni o mini–realitate, ceea ce arată că există în mod evident numeroase realităţi divergente între ele, indiferent dacă le considerăm subiective sau obiective, fiindcă într–un univers multidimensional nu există o asemenea demarcaţie. Nici una dintre ele, luată individual, nu poate fi proclamată unica adevărată.

Teoreticieni ai fizicii, de exemplu profesorul John Hasted şi Fred Alan Wolf, cred, de altfel, că întreaga noastră existenţă intră într–un fel de „amestec de realităţi" – într–un „teatru" al lumilor paralele –, în care se poate foarte bine întîmpla, din cînd în cînd, ca unele procese fizice şi psihice „s–o ia razna". Acest lucru nu trebuie să contrarieze şi nici să înspăimînte pe nimeni, pentru că procesele paranormale şi parafizice nu constituie decît o parte a holo–universului nostru.

FRUMOASA LUME NOUĂ: CU PSI ÎN MILENIUL TREI

Este iarăşi una dintre acele nesuferite zile de martie, umede şi reci, cărora orice om care tînjeşte după căldura soarelui de primăvară le trage cîte o înjurătură. Mă ia cu frig, în ciuda căldurii îmbietoare din camera mea de lucru, în ciuda şanselor ce le am de a pune punct în curînd acestei cărţi.

Senzaţia de răceală pare să vină mai mult din interior, şi nu fără motiv. Gîndul la toate grozăviile unui scenariu Psi complet tehnicizat, al unei psihotronici orientate pur strategic, îmi dă fiori. Într–adevăr, ce–o fi în capul acelora care, pe lîngă multe alte ameninţări globale, se mai gîndesc şi la o reglementare, o „militarizare" a conştiinţei umane?

Nu trebuie oare să ne ridicăm energic împotriva acestei evoluţii pe care guvernele o ascund în permanenţă, sau, în cel mai bun caz, o prezintă ca pe ceva inofensiv? Nu trebuie, oare, să ne opunem acestei infiltraţii pe dinăuntru? Se impun clarificări care ar putea face ca opinia publică să–şi ascută auzul, să ceară socoteală savanţilor şi politicienilor despre anumite proiecte de cercetare, care, insuficient controlate, riscă să ajungă „subterane".

În secolul următor, parafizica şi cercetarea avînd ca obiect conştiinţa vor dobîndi o calitate nouă – nu în ultimul rînd prin cunoştinţele obţinute cu ajutorul supercomputerelor şi al „simulatoarelor de realitate", prin recursul la ceea ce ciberneticienii numesc „inteligenţă artificială" (IA).

Dacă prin simularea virtuală de fenomene Psi oamenii viitorului vor dobîndi calităţi mediumnice, dacă în acest fel vor fi eliminate anumite bariere intelectuale, iar activităţile noastre vor deveni mai transparente, adică mai cinstite, oare acest lucru n–ar putea însemna atunci un salt spre o societate cu mai multă disciplină şi responsabilitate proprie?

O speranţă mijeşte: poate că destinul ne va zîmbi din nou, poate că acest curent Psi ne va împinge treptat spre o realitate mai umană, mai aşezată, în care să găsim răgazul de a ne dedica fără prejudecăţi tuturor fenomenelor pentru care astăzi adjectivul „paranormal" mai are încă o conotaţie depreciativă, fenomene

care sugerează, însă, dincolo de efemeritatea lor, existenţa unui principiu mai înalt. A explora şi a ţine seama de acest principiu este astăzi o prioritate mai mare ca oricînd.

În pofida tuturor strigătelor de cobe, cercetarea în domeniul ştiinţelor de frontieră a realizat progrese uluitoare în ultimele decenii, ceea ce se datorează, nu în ultimul rînd, subtilelor metode de lucru ale unor instituţii de renume. Dacă aspectul militar — concurenţa dintre Est şi Vest — privind aprobarea unor mijloace financiare, care, de altfel, nu au fost disponibilizate, aduce acum avantaje, în mod indirect, şi laturii civile a cercetării Psi, rivalitatea dintre marile puteri pe acest teren a făcut totuşi ceva bun.

Nu trebuie ratată ocazia de a pune „factorul Psi" să lucreze pentru binele societăţii omeneşti.

SUPLIMENT

EXPLICAREA UNOR TERMENI

Abducţii. Răpiri de scurtă durată ale unor persoane, care ar fi săvîrşite de fiinţe ipotetice aflate la bordul OZN-urilor, de cele mai multe ori cu scopul de a întreprinde cercetări şi experienţe biologico-medicale asupra celor răpiţi. Realitatea unor asemenea cazuri este controversată.

Aportări. Fenomene inexplicabile prin legile fizicii, care se referă la capacitatea miraculoasă a unor persoane de a-şi aduce în preajmă obiecte, fără nici un contact vizibil cu acestea.

Arme cu fascicule de raze. Oamenii de ştiinţă lucrează de ani de zile la eliberarea de fascicule de raze conţinînd fie protoni, fie neutroni, pentru crearea unor arme anti-rachetă eficiente. Realizarea tehnică a unor asemenea arme a eşuat, pînă în prezent, din cauza consumului mare de energie şi a „paraziţilor" atmosferici.

Arme „microleptice". Nu există încă o descriere exactă a acestor arme (*leptoni*: particule elementare cu masa mai mică decît cea a protonilor). Ar putea folosi la dezorientarea conştiinţei umane.

Autocombustie spontană. Fenomenul de autoaprindere şi calcinare a unui om viu, datorat unei cauze necunoscute (engl.: *SHC, Spontaneous Human Combustion*).

Biocîmp (*cîmp bioplasmatic*). Cîmp plasmatic biologic, ipotetic. Este vorba de cîmpul energetic corespunzător corpului fizic, cu celulele, moleculele, atomii şi particulele lui (vezi *Fotografie de înaltă frecvenţă*).

Biocomunicare (*Psihotronică*). După definiţia dată de savanţii ruşi, prin biocomunicare se înţelege bioinformatică, precum şi bioenergetică. Bioinformatica (percepţia extrasenzorială) cuprinde strîngerea, respectiv schimbul de informaţii, fără a se recurge la organele de simţ obişnuite, deci pe cale „extrasenzorială". Cele mai importante forme de manifestare ale biocomunicării sînt: hipnoza (controlul conştiinţei), telepatia, vizionarismul (telepercepţia), precogniţia, experienţa extracorporală, retrocogniţia, capacitatea de a „vedea" cu mîinile şi cu alte părţi ale corpului (percepţia dermoptică), inspiraţia, perceperea de apariţii etc.

Bioenergetică. Descrie fenomene în legătură cu producerea de efecte obiectiv perceptibile, fără a se recurge la forțele sau energiile fizice cunoscute. De bioenergetică țin psihocinetica în sensul cel mai larg, fenomenele antigravitaționale, transformările de energie, influențele electromagnetice fără o suficientă explicație de pe pozițiile fizicii clasice, procesele chimice și biologice inexplicabile, care se derulează, în mod evident, sub înrîurirea conștiinței.

Biofeedback. Procedeu tehnic, cu ajutorul căruia pot fi dirijate în mod conștient funcții corporale considerate pînă în prezent incontrolabile. Frecvența pulsului și undele alfa ale creierului sînt făcute perceptibile optic și acustic pentru persoana supusă testului. Efectul comunicării inverse face ca, după un anumit antrenament, funcțiile corporale să poată fi influențate atunci cînd se dorește acest lucru.

Biofotoni (și fotoni UV). Radiația electromagnetică ultraslabă a tuturor sistemelor vii în fereastra de frecvență „optică" de circa 200 pînă la 800 nm.

Cameră cu ceață. Aparat cu ajutorul căruia sînt puse în evidență traseele particulelor încărcate electric într-un gaz purificat de praf și suprasaturat cu vapori de apă.

Cauzalitate. Legătură între cauză și efect. Teoria relativității restrînge, într-o oarecare măsură, sfera de aplicabilitate a principiului cauzalității. Precogniția nu poate fi explicată decît acauzal: un eveniment perceput în mod precognitiv ar exista chiar în momentul manifestării cauzei.

Cărți Zener. Joc de cărți constînd din 25 de cărți și 5 semne, folosit pentru experimente cantitative de percepție extrasenzorială. Cu acest joc se poate stabili dacă cineva are însușiri telepatice, vizionariste și/sau precognitive.

Cîmp biogravitațional. Cîmp ipotetic dependent de existența așa-numiților biogravitoni. Fizicianul rus V. Bunin a definit biogravitația, pentru prima dată în 1960, drept „capacitatea organismelor vii de a emite și recepta unde gravitaționale". V. Pușkin afirmă că prin aceste cîmpuri se explică și fenomenele Psi.

Cîmpul conștiinței (sau *„cîmp mental"*). Ipotetic cîmp imaterial de ordin superior (de natură spirituală), care comandă biocîmpurile (sau cîmpurile bioplasmatice) subordonate.

Cîmpuri morfogenetice. Cîmpuri ipotetice postulate de biochimistul englez Rupert Sheldrake, pe care acesta le prezintă ca pe niște cîmpuri de legătură transpațiale și transtemporale – modele formatoare neîncorsetate de timp și spațiu.

Cîmpuri organizaționale. Cîmpuri biologice ipotetice (cîmpurile morfogenetice ale lui R. Sheldrake, cîmpurile vitale ale lui H. Driesch, orgon-ul lui W. Reich etc.).

Cîmpuri Spinor–Torsion. Cîmpuri care nu au primit încă o definiție mai precisă; în acest caz, este vorba, evident, de niște cîmpuri psiho-active pentru influențarea conștiinței umane.

Coordonatele conștiinței. Profesorul Robert Jahn de la Universitatea Princeton le numește „coordonate moi". Este vorba despre dimensiunile calitative de dincolo de lumea noastră spațio-temporală, cvadridimensională. În domeniile imateriale structurate pe aceste coordonate (vezi *Ordine implicită*), apar fenomene paranormale și parafizice.

Cușcă Faraday. „Cutie" din tablă, bare și sîrmă împletită, toate din plumb concentrat. Are menirea să protejeze împotriva cîmpurilor electromagnetice. Cu ajutorul unor asemenea dispozitive, s-a putut demonstra convingător că „semnalele" Psi nu se propagă pe cale electromagnetică.

Efectul Backster. Americanul Clive Backster a stabilit, în 1966, cu ajutorul unui detector de minciuni (poligraf), că, atunci cînd le sînt stropite sau pîrlite frunzele, plantele au „reacții senzoriale". Simplul gînd de a distruge părți ale plantei a fost suficient pentru ca indicatorul unui poligraf conectat să se abată într-o parte. Autorul bănuia existența unor contacte emoționale pe cale paranormală între om, respectiv animal, și plantă.

Efect-tunel. Efect teoretico-cuantic, potrivit căruia o încălcare de scurtă durată a legii conservării energiei este posibilă. Acest efect arată că particulele atomice pot străpunge un zid de energie și atunci cînd, potrivit mecanicii clasice, energia lor de mișcare nu ar fi suficientă pentru a învinge forțele de respingere ce se ivesc la impactul cu zidul.

Emițătorul (pușca) „cronal". Armă psihotronică pusă la punct, se pare, de savanții ruși. Se bazează pe producerea de „radiație temporală" și ar fi alcătuită din ceea ce ipotetic ar fi cele mai mici unități de timp. Autorul presupune că această armă,

în măsura în care ea există cu adevărat, ar putea să provoace stări de confuzie mentală şi să distrugă conştiinţa umană.

Entităţi cu o stare. În lumea noastră materială cvadridimensională se face distincţie între unde şi particule; ele există doar într–una dintre aceste două stări. În stare invizibilă, virtuală, se cunosc numai nişte aşa–numite „entităţi cu stare dublă" – combinaţia masă–timp, aşa–numitele *wavicles*. Nu sînt accesibile intuiţiei noastre.

Experienţe extracorporale. Numite şi călătorii – sau proiecţii – astrale, prin aceasta înţelegîndu-se fenomenul de desprindere şi ieşire în afara corpului fizic a celuilalt corp, ipotetic, alcătuit din substanţe fine (aşa–numitul corp astral), al unei fiinţe. În legătură cu aceasta, se spune că trupul, format din materie grosieră, este legat cu corpul astral prin aşa–numitul „cordon de argint", un fel de „cordon ombilical" alcătuit din substanţe fine.

Experimentul fantei duble. Fenomen inexplicabil prin regulile fizicii clasice, care demonstrează natura dublă a materiei: electronii se comportă o dată ca unde, altă dată ca particule. Lucrul acesta devine inteligibil numai după legea a patra a logicii (legea meta–logicii) formulată de Thomas Bearden.

Fenomene Poltergeist. Psihocinetică spontană, recurentă, caracterizată prin zgomote şi dislocări fizice inexplicabile (de exemplu, deplasări spontane ale unor obiecte sau levitaţii: tablouri care cad de pe pereţi sau se învîrtesc în jurul punctului lor de fixare în perete; scaune, mese şi dulapuri care se mişcă prin încăpere fără vreun impuls exterior; numere de telefon care se formează automat; computere care emit mesaje inexplicabile, fără să fi fost acţionate de cineva; radiouri şi televizoare care se branşează/debranşează singure; şuvoaie de apă sau incendii care apar fără cauze aparente etc.).

Feromoni. Substanţe atrăgătoare (de exemplu, pentru insecte).

Fizica „conştiinţei". Noţiune formulată de prof. Robert Jahn şi de autorul cărţii de faţă, care postulează că, pentru a explica fenomenele Psi, trebuie introdus, în fizica clasică, principiul spiritual (conştiinţa). Trecerile sînt de aşteptat în domeniul fizicii cuantice.

Fotografia de înaltă frecvenţă (sau *fotografie Kirlian*). Procedeu pus la punct de doi cercetători ruşi, soţii Kirlian, pentru foto-

grafierea (filmarea) unor obiecte organice, dar şi anorganice, în cîmp de înaltă frecvenţă; pentru rezolvarea diferitelor probleme, au apărut între timp numeroase variante ale acestui procedeu. Fotografiile arată, evident, un fel de „efect de fricţiune" între cîmpurile fizice obişnuite şi cele corespunzătoare din lumea alcătuită dintr–o materie mai fină (de exemplu, cîmpurile morfogenetice ale lui Sheldrake).

Găuri de vierme. Unităţi de bază ale reţelei care leagă totul, în spaţiul tridimensional, mai presus de timp şi distanţe. Aceste găuri nu pot fi reprezentate tridimensional. Prin legăturile de acest tip, care apar şi dispar în permanenţă, se mişcă semnale care permit (oarecum atemporal) o comunicare imediată între toate părţile spaţiului.

Geometrodinamica cuantică. Geometria spaţio–timpului curbat la nivel de cuante. Modelul geometrodinamicii cuantelor, creat de fizicianul german Burkhard Heim, cuprinde 6 pînă la 12 dimensiuni. Dimensiunile care trec dincolo de cele patru clasice dimensiuni spaţio–temporale poartă numele de „transcoordonate" (R. Jahn: coordonate „moi").

Gravitoni. Particule elementare ale cîmpului de gravitaţie.

Hiperspaţiu. Plăsmuire de dincolo de universul nostru cvadridimensional, sesizabilă deocamdată numai matematic. Hiperspaţiul, purificat de elementele spaţio–temporale, pare a trece drept domeniu de desfăşurare pentru fenomene Psi.

Inteligenţă artificială. „Inteligenţa artificială este o ramură a ştiinţei computerelor. Obiectul acesteia constă în a programa computerele în aşa fel, încît ele să poată rezolva probleme pe care omul le rezolvă numai cu inteligenţă." (După W.B. Gevarter, *Intelligente Maschinen. Einführung in die Künstliche Intelligenz und Robotik* – Maşinile inteligente. Introducere în inteligenţa artificială şi robotică, Weinheim, 1987).

Interacţiune om–maşină. Aici: cuplarea proceselor de conştiinţă cu sistemele fizice; acţiunea conştiinţei asupra mecanismelor electronice (vezi *Psihotronică*).

Interferometru psihotronic. După definiţia avansată de Th. Bearden, instrument cu ajutorul căruia o undă electrică normală poate fi descompusă în două unde scalare de viteze diferite. Dacă acestea se recompun, se naşte un impuls electromagnetic care poate fi folosit ca armă de distrugere (glob de foc).

Bearden ar fi observat numeroase „globuri de foc“ în ținuturi îndepărtate, care confirmă existența unor arme scalare.

Interpretarea mecanicii cuantice pornind de la ideea pluralității lumilor. Confirmă existența practic a unei infinități de lumi diferențiate dimensional (lumi paralele). Din cauza legăturii lor cu tot ce este viu (biosisteme), acestea poartă și numele de biocîmpuri. Prin urmare, gîndurile (obiectele mentale), visele, halucinațiile, aparițiile și alte forme de exprimare ale conștiinței noastre au, în cadrul domeniului lor specific de manifestare, un statut de realitate pe măsura materialității lor. Ele sînt acolo la fel de reale și tangibile ca și obiectele materiale din universul nostru cvadridimensional.

Legea conservării energiei. Legea entropiei, sau a doua lege fundamentală a termodinamicii, potrivit căreia, în urma tuturor transformărilor energiei, cantitatea totală de energie rămîne aceeași. În plus: în natură, starea improbabilă de ordine se transformă de la sine în starea probabilă de dezordine.

Levitație. Plutirea liberă a obiectelor și persoanelor, fenomen deocamdată inexplicabil în termenii fizicii clasice. Autorul cărții de față bănuiește, în spatele levitației, acțiunea unor cîmpuri de sprijin bioplasmatice de înaltă concentrare, cîmpuri care anulează gravitația (efect antigravitațional).

Magnetometru. Instrument cu ajutorul căruia se măsoară intensitatea cîmpului magnetic și a magnetismului terestru.

Materializări. Procese prin care se produc plăsmuiri aparent materiale, de consistența unei pelicule, dînd impresia de transparență sau tridimensionalitate. Aceste procese se realizează sub acțiunea conștiinței asupra cîmpurilor bioplasmatice.

Meta-logică. După Th. Bearden, legea stărilor–limită. Tot ceea ce contrazice cele trei legi ale logicii clasice, se explică prin legea a patra, „legea paradoxurilor“.

Mini–găuri negre și albe. Replicile microscopice ale găurilor cosmice negre și albe. Diametrul lor a fost stabilit la numai 10^{-33} cm (vezi *Găuri de vierme*).

Minilaboratoare. Este vorba, aici, de sticle sigilate în care se găsesc mici obiecte, influențate psihocinetic din afară.

Mitoză. Divizarea nucleului celular (aici: radiație mitogenetică).

Multiplicator de fotoni (*fotomultiplicator*). Aparat care dovedește existența radiației mitogenetice ultraslabe (biofotoni).

Neutrino. Particulă elementară fără masă și fără sarcină electrică.

Obiecte mentale. Obiecte virtuale, gîndite, care există efectiv într–o lume (realitate) cu mai multe dimensiuni. Ele ar fi prezente, după Th. Bearden, în componentele temporale ale fiecărui foton (particulă de lumină).

Ordine explicită. Ordine desfășurată; lumea materială în totalitatea ei, lume perceptibilă nouă.

Ordine implicită. Ordine înfășurată. Tot ceea ce nu este în mod nemijlocit manifest, perceptibil pentru noi, adică tot ceea ce este imaterial.

Ortorotire. Noțiune din psihotronică, formulată de Th. Bearden. Prin ortorotire, așa–numitele obiecte mentale (anumite imagini) pot fi proiectate în spațiul nostru intuitiv tridimensional (lumea materială). În lumina acestui principiu trebuie înțeleasă întreaga parafizică.

Paradox. Contradicție în sine. Enunț care, în aparență, este și adevărat și fals în același timp.

Paradoxul Einstein-Podolsky-Rosen (*EPR*). Experiment mental pus la cale de fizicienii A. Einstein, B. Podolsky și N. Rosen, care arată că, oricît de mult ar fi separate între ele, particulele dintr–o unică sursă de emisie se comportă ca și cum ar putea să se înțeleagă simultan între ele, independent de viteza semnalului.

Percepții extrasenzoriale (*PES*). În această categorie intră telepatia, vizionarismul (telepercepția), precogniția etc.

Percipient. Receptorul unei percepții extrasenzoriale.

Pletismograf. Aparat cu ajutorul căruia se măsoară modificările de volum ale extremităților (de exemplu, ale degetelor). Cu acest aparat pot fi demonstrate și contactele telepatice.

Poligraf. Detector de minciuni.

Precogniție. Fenomen care constă în a ști dinainte ce evenimente viitoare, neașteptate, vor avea loc. Este vorba de evenimente care nu pot fi deduse din urmărirea tendințelor de evoluție. Pare să anuleze cauzalitatea.

Principiul (tehnica) Cyborg. Principiu potrivit căruia, prin hiperspațiu (domeniul operațional al fenomenelor Psi, canalul timpului), ființele vii sînt legate nu numai între ele (prin conștiințele lor), ci și cu toate obiectele neînsuflețite din universul nostru, lucru valabil și în cazul obiectelor virtuale.

Procedeu regresiv. Redislocarea hipnotică a unei persoane pentru clarificarea unor lucruri uitate.

Psihocinetică (PC). Influenţe declanşate psihic asupra unor sisteme materiale (Bender, 1974, după Rhine, 1946) şi care deocamdată nu pot fi explicate în termenii fizicii. Mişcări şi/sau modificări de corpuri, pentru a căror explicare cauzală mijloacele ştiinţei de astăzi sînt neputincioase. În ultimii ani, existenţa psihocineticii a fost demonstrată prin experienţe riguroase, mai ales la Universitatea Princeton din Statele Unite, de către R. Jahn şi B. Dunne.

Psihofotografii (fotografii mentale). Fotografii realizate pe cale evident psihocinetică, fie cu cameră, fie fără cameră.

Psihotronică. În sens larg, prin psihotronică se înţeleg nu numai efectele psihocinetice, ci şi întregul spectru al percepţiei extrasenzoriale, precum telepatia, vizionarismul, precogniţia, retrocogniţia, experienţele extracorporale etc. În sens mai restrîns, acoperă toate fenomenele psihocinetice, mai ales stabilizarea şi reproductibilitatea lor cu ajutorul unor mecanisme tehnice (electronică, biofizică, reţele neurale, computere, cibernetică, realitate virtuală etc.).

Radiaţie mitogenetică. Radiaţie eliberată la divizarea nucleului celular (mitoză). A fost postulată de biologul rus Aleksandr Gurvici, în 1923. Este vorba de o radiaţie electromagnetică ultraslabă, care vine din partea tuturor sistemelor vii (radiaţie UV sau biofotoni).

Radiestezie. Cercetarea ştiinţifică şi aplicarea practică a procedeului de explorare cu bagheta magică şi cu pendulul.

Radionică. Domeniul special al radiesteziei, care se ocupă cu provocarea unor stări de echilibru energetic în modelele organizaţionale pe care le avansează natura.

Realitate virtuală (RV). „Spaţiu informaţional" sau gîndit, situat, întocmai ca şi conştiinţa noastră (lumea gîndurilor), dincolo de timpul şi spaţiul nostru material.

Retrocogniţie. Vizionarism îndreptat spre trecut.

Roboţi cu teleprezenţă. Roboţi telecomandaţi prin cablu sau prin radio dintr-un alt loc, cu ajutorul coifului şi mănuşii informatice. Operatorul are senzaţia că este prezent chiar la locul acţiunii.

SADDOR (engl.: *Satellite-Deployed Dowsing Rod*). Aproximativ: baghetă magică fixată pe satelit – deci, prospectare prin satelit.

SEAFARER (engl.: *Surface Extremely Low Frequency Radio Wave Antenna for Addressing Remotely-Deployed Receivers*). Antenă subterană pentru unde lungi de frecvenţă extrem de joasă, pentru comunicare cu locuri aflate la mare distanţă.

Servicii secrete.

Ruseşti:
KGB şi GRU (spionajul militar)

Americane:
CIA (*Central Intelligence Agency*)
NSA (*National Security Agency*)
DIA (*Defense Intelligence Agency*)
DARPA (*Defense Department Advanced Research Project*)

Simulator de realitate. Aparat pentru simularea realităţii virtuale, numit, uneori, pe scurt, „maşină de realitate".

Sincronicitate. Potrivit definiţiei date de C.G. Jung şi Wolfgang Pauli (1952), principiu prin care poate fi explicată „coincidenţa exactă" a două sau mai multe evenimente. Consonanţa inexplicabilă, din punct de vedere cauzal, dintre trăiri, respectiv fenomenele psihice, şi procesualitatea fizică.

Sincronizator de unde cerebrale. Aparat electronic pentru hipnocondiţionarea unor indivizi sau grupuri şi pentru inducerea autohipnozei.

Stare virtuală. Aici: stare imaterială care nu este reală în universul nostru cvadridimensional; un „şablon" nematerial (vezi *Ordinea implicită* a lui Bohm).

„Sticle" electromagnetice. Structuri de cîmp create prin impulsuri electromagnetice, care au forma unor sticle. Se spune că ar fi fost produse cu ocazia controversatelor „Experimente Philadelphia" şi a aşa-numitelor „Experimente Montauk". Scopul era acela de a crea condiţia de invizibilitate, pentru a putea servi ulterior unor experimente de dislocare în timp.

Suprafeţe ale acţiunii. Noţiune de psihocinetică, elaborată de prof. John Hasted de la Universitatea din Londra. Forţele psihocinetice emanate de medium se aplică, după prof. Hasted, din plin asupra obiectului-ţintă şi îl cuprind ca într-o strîngere tentaculară.

Tahioni. Particule ipotetice animate de viteze supraluminice, postulate de fizicianul american Gerlad Feinberg în 1967, care s–ar deplasa înapoi în timp. Ele ar putea explica, printre altele, fenomenul precogniţiei. După părerea multor oameni de ştiinţă, tahionii reprezintă o completare necesară a teoriei relativităţii.

Telehipnoză. Influenţare telepatică de la distanţă, a cărei existenţă a fost demonstrată experimental.

Telepatie. Informaţie despre un moment psihic trăit de altcineva, informaţie transmisă nouă pe căi altele decît simţurile cunoscute. Obiecte ale transmisiunii pot fi impresii, idei, stări sufleteşti, imagini, nume etc.

Telepercepţie. Capacitatea de a „vedea" la distanţă; de exemplu, perceperea unor locuri necunoscute, aflate la mari depărtări. Pentru diferite teme de cercetare, acest lucru se face şi cu ajutorul unor coordonate ale ţintei furnizate cu anticipaţie.

Teleportare. Mutarea unui obiect sau a unei fiinţe dintr–un loc în altul (poate chiar dintr–o epocă într–alta), pe cale parafizică.

Teoria superfilamentelor. Aceste teorii înlocuiesc „liniile universale" cunoscute din teoria relativităţii prin „poveşti despre fire (sau filamente) minuscule (aşa–numitele *strings*)", folosind hiperspaţii cu 11 dimensiuni (I. v. Ludwiger).

Transă–radar. Cei care lucrează vreme îndelungată cu radarul pot avea uneori stări de genul transei.

Transcomunicare. Contacte cu ipotetice „fiinţe din lumea de dincolo", altfel spus, cu conţinuturi mentale ale unor decedaţi, conţinuturi devenite independente la moartea trupului (vezi E.O. Senkovski, *Instrumentelle Transkommunikation* (Transcomunicarea instrumentală), ed. III, Fischer, 1989).

Unde ELF (engl.: *Extremely Low Frequency*). Unde de frecvenţă foarte joasă (1–100 hertzi).

Unde scalare. Noţiune formulată de N. Tesla pentru nişte ipotetice unde neelectromagnetice, nehertziene. Tip de unde cvadridimensionale care ţine seamă de factorul timp.

Vindecare paranormală (psihică). Procedee terapeutice greu de definit, în afara medicinii care se învaţă la şcoală. Vindecătorul paranormal încearcă, prin forţe spirituale, să influenţeze pozitiv mersul bolii. În esenţă, se face o distincţie între vindecarea prin credinţă şi cea prin rugăciune, între vindecarea rituală şi forma spirituală a vindecării paranormale. Aici intră aşa–numita chirurgie spirituală, intervenţia psihocinetică operativă pentru înlăturarea unor boli, caz în care se ajunge la fenomene de dematerializare şi rematerializare, penetrări, aportări, teleportări, închideri spontane de răni etc.

Vizionarism (*telepercepţie*). Fenomen care constă în a lua cunoştinţă de obiecte sau fapte din prezent, viitor (precogniţie), sau trecut (retrocogniţie sau reamintire, inclusiv cu ajutorul unor obiecte încă prezente).

Wavicles. Cuvînt artificial (din engl. *wave*, undă şi *particle*, particulă). Aici este vorba de aşa–numitele entităţi cu stare dublă, de ceva ce este şi undă şi particulă în acelaşi timp (vezi *Meta–logică*).

BIBLIOGRAFIE

"A Flash of Light", *Newsweek*, 5 nov. 1979
Alexander, J.B., "The New Mental Battlefield – Beam Me Up Spock", *Military Review*, dec. 1980
Alexander, J.B.; Groller, R.; Morris, J., *The Warriors' Edge*, New York, 1990
"Alla Vinogradova, Demonstration in Moscow", *Journal of Paraphysics*, 6/1972
"An ESP Gap – Exploring Psychic Weapons", *Time*, 23 ian. 1984
"An ESP Test from 'Apollo 14'", *Journal of Parapsychology*, vol. 35, nr. 2, iun. 1971
Anderson, J., "Yes, Psychic Warfare is Part of the Game", *Washington Post*, 5 feb. 1981
–, "CIA Toys With Extrasensory Weapons", *Washington Post*, 30 mar. 1981
Arthur, Ch., "Did reality move for you?", *New Scientist*, 23 mai 1992
Atkinson-Scarter, H., *Symphatie-Magie und Zaubermedizin*, Berlin, 1960

Bach, L.M.N., *Tulane Symposium on Flicker*, New Orleans, Louisiana, 6 apr. 1957
Bearden, T.E., *Excalibur Briefing*, San Francisco, 1980
Beck, R.C., "Extreme Low Frequency Magnetic Field and EEF Entrainment", *AT–Newsletter*, apr. 1978
Beets, M.G.J., *Odour Similarity Between Structurally Unrelated Odorants*, CIBA Foundation Symposium on Mechanism of Taste and Smell in Vertebrates, Londra, 23–25 sep. 1969
Bohm, D., *Wholeness and the Implicate Order*, Londra, 1980
Bolşaia Sovieţkaia Enţiklopediia, vol. 19, Moscova, 1975
Bonin, W.F., *Lexikon der Parapsychologie*, Berna/München, 1976
Brand, I., *Ungewöhnliche Eigenschaften nichtidentifizierbarer Lichterscheinungen*, MUFON–CES, 1978
Broad, W., "Pentagon Is Said To Focus on ESP For Wartime Use", *The New York Times*, 10 ian. 1984
Brodeur, P., *Mikrowellen – Die verheimlichte Gefahr*, München, 1980
[Bulgărele de zăpadă al cunoaşterii şi iubirii] – dare de seamă asupra „Experimentelor Montauk", scrisoare anonimă, feb. 1994)

Castaneda, C., *Der Ring der Kraft — Don Juan in den Städten*, Frankfurt/Main, 1974
Coe, M.R., *True*, 8/1957
Corespondența autorului cu Agenția de Logistică a Departamentului Apărării (DLA, *Defense Logistics Agency*), Alexandria, Virginia, 5 nov. 1981
—, cu „Centrul de Cercetări pentru Ufologie Rusească" (Russian Ufology Research Center), Tarzana, California
—, cu Ed Dames, *PSI TECH*, 10 nov. 1993
—, cu M. Truzzi, Eastern Michigan University, 2 iun. 1981
Cross, M., "Japan's Quest for the Brainy Computer", *New Scientist*, 26 ian. 1991
Cunis, R., *Der Mols-Zwischenfall*, München, 1981

Dodge, C., *The Soviet Potential for Visual Countermeasures Operations* (S/NFD); NAVSTIC Draft, Oficiul pentru Informații Medicale, 29 sep. 1971
Dunne, B.J., Jahn, R.G., *Experiments in Remote Human/Machine Interaction*, Princeton, New Jersey, 1991
Dunne, B.J., Jahn, R.G., Nelson, R.D., *Precognitive Remote Perception*, Princeton, New Jersey, 1983
Dunne, B.J., Nelson, R.D., Jahn, R.G., "Operator-Related Anomalies in a Random Mechanical Cascade", *Journal of Scientific Exploration*, vol. 2, nr. 2/1988

Ebon, M., „Direkte Visionen von Küste zu Küste", *esotera*, 4/1981
Eccles, J.C., *Hirn und Bewustsein — Mannheimer Forum 77/78*, Mannheim, Boehringer GmbH, 1978
„Eintauchen in die Welt des Computers", *VDI-Nachrichten*, nr. 14, 3 apr. 1992
Estabrooks, G.K., *Hypnotism*, E.P. Dutton and Co., Inc., 1955
Everett, H., *The Many Worlds Interpretation of Quantum Mechanics: A Fundamental Exposition*, Princeton, New Jersey, 1973

Ferguson, K., *Das Universum des Stephen Hawking*, Düsseldorf/Viena, 1993
Feynman, R.P., Leighton, R.B., Sands, M., *The Feynman Lectures on Physics*, vol. 1, Menlo Park, California, 1963
Fire Support Mission Area Analysis (FSMMA), primăvara 1981
Floyd, K., "Of Time and the Mind", *Fields within Fields*, nr. 10, iarna 1973/74

Fox, B., "Through the Electromagnetic Minefield", *The New Scientist*, 30 sep. 1989
Franke, H., *Lexikon der Physik*, vol. 3, Stuttgart, 1969

Goodavage, J., "The Great Psionics Put-Down", *Fate*, 4/1981
Gregory, A., "Crackdown on Parapsychology", *New Scientist*, 13 feb. 1975
Gris/Dick, *Psi als Staatsgeheimnis*, Berna/München, 1979

Harlacher, W.M.; „Das Unmögliche erreicht", *esotera*, 7/1979
Harrison, M., *Fire From Heaven*, New York, 1976
Harrowel, R., "Somewhere, Over the Horizon, Radar Pulses", *The New Scientist*, 31 aug. 1991
Hasted, J., *The Metal Benders*, Londra, 1981
Holden, C., "Parapsychology Update", *Nature*, 2 dec. 1982
Hopkins, B., "Ufo Abductions — The Physical Dimension", *Bulletin of the Intruders Foundation*, vol. 1, nr. 1, toamna 1989
Huenneus, J.A., "The PSI TECH story", *Fate*, 9/1993

Information Report 00-B-321/03044-70, 13 feb. 1970
Ivanenko, A.G., *Cybernetic Systems with Combined Control*, Moscova, 1967
Ivanenko, A.G., "Polynominal Theory of Complex Systems — IEEE Transactions on Systems", *Man and Cybernetics*, vol. 1, nr. 4, 10/1971

Jahn, R.G., *The Complementarity of Consciousness*, PEAR 910086, Princeton, New Jersey, dec. 1991
Jahn, R.G., *The Persistent Paradox of Psychic Phenomena — An Engineering Perspective*, Proceedings of the IEEE, vol. 70, nr. 2, feb. 1982
Jahn, R.G., Dunne, B.J., *Margins of Reality*, Orlando, 1987
Johari, H., *Das Grosse Chara-Buch*, Freiburg, 1979
Journal of the Society of Psychical Research (JSPR), 4 apr. 1974
Jung, C.G., *Das Geheimnis der goldenen Blüte*, Olten/Freiburg, 1971

Kasnaheiev, V.P. *et al.*, "Distant Intercellular Interactions in a System of Two Cultures", *Psychoenergetic Systems*, 1/1976
Klein, K., „Psi unterm Sowjetstern", *Europa*, an 31, nr. 12/1980
Kogan, I.M., „Ist Telepathie Möglich?", *Radiotechnika*, vol. 21, nr. 1/1966

–, „Telepathie – Hypothese und Beobachtungen“, *Radiotechnika*, vol. 22, nr. 1/1967
–, „Informationsanalyse von Experimenten mit der telepathischen Kommunikation“, *Radiotechnika*, vol. 23, nr. 3/1968
Kozîrov, N.A., *Possibility of Experimental Study of the Properties of Time*, Arlington, 2 mai 1968
Krippner, St., *Song of the Siren*, New York, 1975
Krippner, St., Davidson, R., "Parapsychology in the USSR", *Saturday Review*, 15 mai 1977
Kulaghin, V.V., "Nina Kulaghina", *Journal of Paraphysics*, 5/1971

La Mothe, J.D., *Controlled Offensive Behaviour — USSR*, Cabinetul Ministrului Sănătăţii, Oficiul de Informaţii Medicale, Washington D.C., aug. 1981
Lewis, F., "Soviet Research in Parapsychology for Military Uses", *The New York Times*, 19 iun. 1977
Liţistîn, S.K., *New Approach to the Analysis of Electroencephalograms*, Centrul de Documentare al Departamentului Apărării, AD 730045
Lvov, W., «Mythes et réalité en Union Soviétique», *Le Monde*, 4 aug. 1976

Maire III, L.F., La Mothe, J. D., *Soviet and Czechoslovakian Parapsychology Research*, DIA, 15 apr. 1975
McConnell, R., "Parapsychology in the USSR", *Journal of Parapsychology*, 39/1975
McRae, R., Merrow, S., "Psychic Warfare", *The Investigator*, oct. 1981
Meckelburg, E., „Sechster Sinn“, *Wirtschaftswoche*, nr. 6, 5 feb. 1988
–, *Transwelt — Erfahrungen jenseits von Raum und Zeit*, München, 1992
–, *Der Überraum — Expeditionen ins Unfasbare*, Freiburg, 1978
–, *Zeittunnel — Reisen an den Rand der Ewigkeit*, München, 1991
Meek, G.W., *Heiler und der Heil-Prozess*, München, 1980
–, [Manuscrisul unei conferinţe ţinute la 6 apr. 1982 în faţa Clubului Naţional al Presei din Washington, de dr. R. Determeyer]
Michrowski, A., "USSR ELF Emissions", *The Investigator*, oct. 1981
Military Leadership, Departamentul Apărării – Cartierul General, Washington, D.C. (FM 22-100), 31 oct. 1983
Moser, F., *Das grosse Buch des Okkultismus*, Olten, 1974
Musès, Ch., "Trance States, Precognition and the Nature of Time", *Journal for the Study of Consciousness*, vol. 5, nr. 1/1972

Naegeli-Osjord, H., *Die Logurgie in den Philippinen*, Remagen, 1977
Naumov, E.K., *Phenomenon of Human Nature*, Moscova, 1993
Naumov, E.K., Fesenko, R., „An was wir jetzt arbeiten“, *Wissenschaft und Religion*, sep. 1966
Nichols, P.B., Moon, P., *The Montauk Projects — Experiments in Time*, New York, 1992

Ostrander/Schroeder, *PSI*, Berna/München/Viena, 1972
–, *PSI-Training*, Berna/München, 1982
–, *Vorauswissen mit Psi*, Berna/München/Viena, 1975

Paraphysics R & D — Warsaw Pact, DIA Task No. *PT-1810-18/76*, 30 mar. 1978
Parnov, Je., „Das Neutrino – warum nicht?“, *Wissenschaft und Religion*, nr. 3/1966
Playfair, G. L., *The Indefinite Boundary*, St. Albans, 1977
Ponte, L., "The Menace of Electric Smog", *Reader's Digest*, 1/1980
Popp, F-A., „Bio-Kommunikation“, *Labor 2000*, 1987
–, *Electromagnetic Bio-Information*, München/Viena/Baltimore, 1979
[Publicaţii PSI TECH]
— *Global Competitive Strategies* (Strategii competitive globale)
— *PSI TECH Operations* (Operaţiunile PSI TECH)
— *Additional General Information about PSI TECH* (Informaţii generale suplimentare despre PSI TECH)
Puharici, A., *Beyond Telepathy*, New York, 1962
Puthoff, H.E., Targ, R., May, E.C., *Experimental Psi Research, Implications for Physics*, SRI-Papier, Houston, Texas, 3-8 ian. 1979

Radaj, D., Michel, P., „Werden Computer wie Menschen sein oder Menschen wie Computer?“, *Technische Rundschau*, 5/1990
Radionics, Fact or Fiction?, Analele Laboratoarelor din Delaware, Oxford (Marea Britanie)
Rae, J.P., *The Algonquin Experiments*, Ottawa, 1978
Reif, A., *Psychotronik: Eine neue Dimension der Rüstung — Convorbire cu Ernst Meckelburg*, München, 1982
Reppert, B., *Sovieticii conduc în cursa pentru „războiul psihologic“* — Corespondenţă cu M. Ebon, 7 nov. 1983
Resch, A., *Aspekte der Paranormolgie*, Innsbruck, 1992
Rogo, S., „Die Abwehr von Psi-Angriffen“, *esotera*, 2/1985
Ryzl, M., „Neue Impulse im Osten", *esotera*, 2/1982

Sarfatti, J., Toben, B., *Space and Beyond*, New York, 1975
Schaffranke, R., *An International Overview of Non-Conventional Energy Research—Newsletter*, Asociația Planetară pentru Energie Curată, vol. 3, dec. 1981
Schukoborsky, S., "An Experimental Approach to the Study of Psychic Healing", în *Parapsychology in the USSR*, partea III, San Francisco
"Scientists Fail to Solve Vela Mystery" *Science*, vol. 207, 1 feb. 1980
Sherman, B., Judkins, P., *Virtuelle Realität*, München, 1993
Smith, J., "Paranormal Effects on Enzyme Activity" – Professional Paper No. 2, *Human Dimensions*, vol. 1, nr. 2/1972
Stark, W., *Marah*, Geneva, 1975
Stelter, A., *Psi-Heilung*, Berna/München, 1973
Stone, W.C., Growning, N.L., *The Other Side of the Mind*, Englewood Cliffs, New Jersey, 1964
Stonehill, P., "Soviet Psychic Warfare", *Fate* 2/1994
Swinka-Zielinski, L., *Wolf Messing*, *Newsletter of the Parapsychology Foundation*, ian./feb. 1969

Targ, R., Harary, K., "Inside Soviet Psychic Research Labs", *Fate* 11/1984
Toben, B., *Raum-Zeit und erweitertes Bewusstsein*, Essen, 1980
Tompkins, P., Bird, Ch., *Das geheime Leben der Pflanzen*, Berna/München, 1974

Uphoff, W.H., „Der Geist in den Flaschen", *esotera*, 3/1983

Vasiliev, L.L., *Fenomene misterioase ale psihicului uman*, Moscova, 1959
–, *Cercetarea experimentală a sugestiei mentale*, Leningrad, 1962 (în limba germană – Berna/München, 1965)
Vaughan, A., „Psi-Schick 1984"; *esotera* 2 și 3/1982
Velinov, T., "Recent Soviet Experiments in Telepathy", *Foreign Science Bulletin*, 4,8/1968
Vilenskaia, L., *Parapsychology in the USSR, partea III*, San Francisco, 1981

Warson, L., *Secret Knowledge*, New York, 1973
Walker, E.H., "The Nature of Consciousness", *Mathematical Bio-Science*, nr. 7/1970
Warson, L., „Herausforderungen und Chancen", în *Heiler und der Heilprozess*, München, 1980

Wertz, E.C., *Novel Biophysical Information Transfer Mechanism*, Torrance, California, 14 ian. 1976
"What is Psychotronics?", în *Journal of Paraphysics*, 8/1974
Wheeler, J.A., *Superspace and the Nature of Quantum Geometrodynamics*, New York, 1967
Wilhelm, J.L., "Psychic Spying?", *The Washington Post*, 7 apr. 1977
Wittacker, E.T., *Proc. Lond. Math. Soc*, 1/1903

INDICE DE NUME

CUPRINS

Dosare secrete, fenomene paranormale, ufologia ca unic scop în viață, mărturii senzaționale. Mirajul dezvăluirii unor adevăruri bine ascunse ne stăpânește pe toți, fie că vrem să o mărturisim, fie că nu. *În Nemira Incognita sunt puse marile întrebări și sunt date cele mai recente răspunsuri*. Iar atunci când cărțile din bibliotecă vor dispărea, nu puneți faptul pe seama unor fenomene psi, ci pe seama curiozității de nestăvilit pe care au stârnit-o prietenilor.

René Loúis
DICȚIONARUL FENOMENELOR MISTERIOASE

Dicționarul tratează domeniul parapsihologiei, lărgindu-l cu termeni din alchimie, arte divinatorii, hermetism, esoterism, ocultism, misticism plus mici monografii dedicate personalităților care au ilustrat toate aceste domenii. În același timp, este o lucrare actualizată asupra fenomenelor „psi", care trece de la experiențe mediumnice și ectoplasme la zombi, de la piatra filozofală, farmece și tarot la chirurgia plastică, de la combustia spontană la farfuriile zburătoare.

Cuprinde de asemenea repere cronologice ale parapsihologiei, un indice de termeni și o bibliografie, constituindu-se astfel într-un dicționar istoric, tematic și tehnic al fenomenelor misterioase de-a lungul timpului, captivant și solid documentat.

TRADUCERE DE ALBUMIȚA MUGURAȘ CONSTANTINESCU

NEMIRA

jean michel-grandsire
CONTACTE CU LUMEA DE DINCOLO

incognita

Departe de a se fi demonetizat, spiritismul ca mod de comunicare cu lumea defuncților utilizează astăzi metode de înregistrare a chipurilor și vocilor celor dispăruți dintre cele mai perfecționate; dacă altădată fantomele vorbeau prin celebrele mese rotitoare, astăzi ele folosesc magnetofoane, televizoare, chiar telefoane.

Pasionat de fenomenul supraviețuirii „spiritului" după moartea fizică, autorul trece în revistă toate mijloacele de comunicare cu „spiritele", de la oracolele Antichității și pînă la înregistrările de astăzi, pe care, în plus, ne și învață cum să le obținem cu mijloace simple și la îndemână.

TRADUCERE DE ANA BARBU

NEMIRA

EXPEDITOR ________________

ADRESA ________________

În cazul în care nu ridic pachetul comandat, sunt de acord să nu mai beneficiez de reducere la următoarea comandă.

Doresc să primesc ____ exemplare din fiecare titlu.

SEMNĂTURA ________

CLUBUL CĂRȚII NEMIRA
C.P. 26-38, BUCUREȘTI

Stimate cititor,

CLUBUL CĂRȚII NEMIRA dorește să vină în sprijinul dumneavoastră propunându-vă un **ABONAMENT pentru colecția Nemira Incognita**, care funcționează, fără a fi reînnoit, atâta timp cât doriți. Astfel veți fi SIGUR de primirea cărților imediat după ieșirea lor de sub tipar sau, în unele cazuri, înainte chiar de apariția lor în rețeaua de difuzare a localității în care locuiți. Singura condiție este să le cereți din timp. În plus, acest sistem nu implică nici un risc financiar din partea dumneavoastră. Dimpotrivă: abonamentul vă economisește banii, căci nu trebuie să plătiți nimic în avans și beneficiați de **reduceri de preț de 15 %** pentru titlurile comandate. Mai mult, nu se percep taxe poștale și de ambalare. Abonamentul devine operațional din momentul primirii acestui formular la sediul Clubului, completat și semnat, și pornește, concret, cu primul titlu care urmează să apară în colecția Nemira Incognita. Vă rugăm menționați numărul de exemplare dorite din următorul titlu care va apărea. Noi pornim de la premisa solicitării unui singur exemplar, de aceea vă rugăm *să notați explicit o altă opțiune.*

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: MIHNEA GAFIȚA
Culegere și paginare computerizată: REMEMBER S.R.L.
Tehnoredactor: DAN RĂDULESCU

Apărut 1996, București
Coli tipar: 19. Format: 16/54 x 84
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR sector 1, București

Tipărit la TIPOGRAFIA MIRON
tel: 336.33.04, 337.42.92, fax: 337.42.92, e-mail miron@kappa.ro